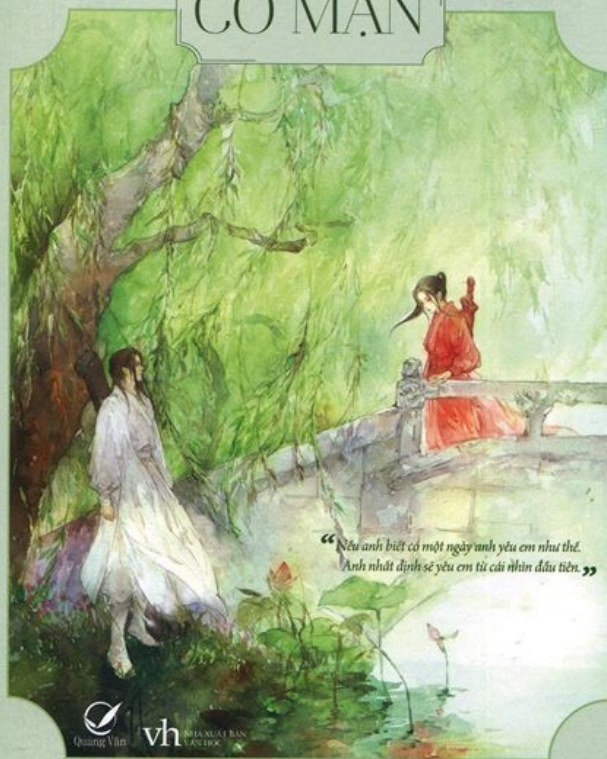

CỔ MẠN

Quảng Văn

vh
HÀNG MUA SÁCH
VĂN HỌC

Yêu em
từ cái nhìn đầu tiên

Yêu em từ cái nhìn đầu tiên

- Cố Mạn -

Mục lục:

[Phần 1: Bị bỏ rơi rồi](#)

[Phần 2: Vỵ Vỵ cướp rể](#)

[Phần 3: Bị cầu hôn](#)

[Phần 4: Đêm trước hôn lễ](#)

[Phần 5 - Hôn lễ hoành tráng](#)

[Phần 6 : Người hầu Vỵ Vỵ](#)

[Phần 7: Gia tộc Tiểu Vũ](#)

[Phần 8 : Gặp nhau trên đường](#)

[Phần 9: Quyết đấu](#)

[Phần 10: Nham hiểm, quá nham hiểm](#)

[Phần 11: Kênh](#)

[Phần 15: Tam Biệt Giang Hồ](#)

[Phần 16: Ổ bên huynh](#)

[Phần 17: Để Cho Vợ Tôi Ném Chơi](#)

[Phần 18: Trận quyết đấu](#)

[Phần 25 Trận chiến lóe điện](#)

[Phần 27: Anh ăn không tiêu đâu.](#)

[Phần 29: Đôi ngũ kinh ngạc nhất trong lịch sử](#)

[Phần 31: Anh Xinh Gái](#)

[Phần 32: Lời Đồn Nhảm.](#)

[Phần 33: Nghĩa Hiệp Trên Đường](#)

[Phần 35: Cửa Hội Môn Bồ Sung](#)

[Phần 39: Em Xấu Hô Lắm.](#)

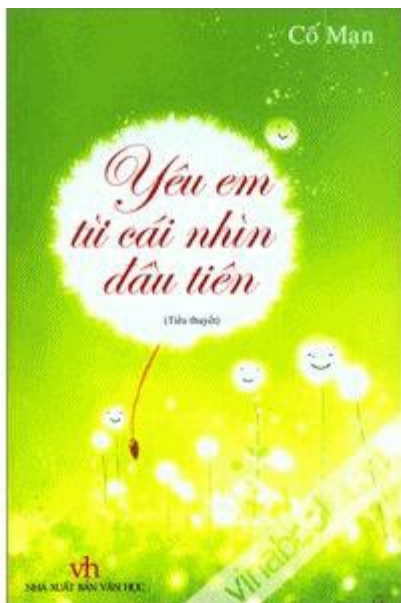
[Phần 41: Thể Giới Của Câu Ấy.](#)

[Phần 42: Quần... Bơi.](#)

[Phần 46: Kỳ Nghi Hề "Viên Mãn".](#)

[Phần 47: Mãi Mãi Không Bao Giờ Tắt Nắng.](#)

[Đoạn kết.](#)

Thông tin tác phẩm:

Yêu Em Từ Cái Nhìn Đầu Tiên

Tác giả: Cổ Mạn. - Dịch giả: Nguyễn Trang. Thúy Thúy.

Nhà xuất bản: Nxb văn học

Số trang: 496

Hình thức bìa: Bìa mềm

Kích thước: 13.5x20.5 cm

Ngày xuất bản: 06 - 2010

Trọng lượng: 550 gram

Giá bìa: 79.000 VNĐ

Thông tin ebook:

Type: banhngotlsm, s2002cp (TVE)

Kiểm tra, đóng gói: full.house21 (TVE, vietinfo.com)

Ngày hoàn thành: 12/9/2010

Có thể nói, với Yêu em từ cái nhìn đầu tiên, Cố Mạn kể lại một câu chuyện được viết bằng những mơ ước, mơ ước của chính tác giả cũng như của các độc giả. Ai trong đời không mơ ước một tình yêu ngọt ngào nhưng vẫn đầy đủ cay đắng ngọt bùi? Chàng trai nào không mơ ước có được một chuyện tình đáng yêu như vậy? Có gái nào không mơ ước một chàng hoàng tử như Tiêu Nại đến bên cuộc đời mình?

Yêu em từ cái nhìn đầu tiên thấp lên những ước mơ tình yêu giản dị của những con người trẻ, nó lôi cuốn độc giả bằng đề tài mới mẻ, cốt truyện hấp dẫn, tuyến nhân vật phong phú, tính cách đa dạng, đặc biệt lối viết hài hước, tình nghịch cũng như cách phân tích tâm lý, đã tạo nên sự tươi mới, trẻ trung mà không kém phần sâu sắc nhân văn của Cố Mạn

"Vỵ Vỵ, đến đảo Vong Tình chúng ta ly hôn nhé!"

Phần 1: Bị bỏ rơi rồi

Bối Vỵ Vỵ vừa đăng nhập vào trò chơi thì nhận được tin nhắn của "chồng yêu" trong game - Chân Thủy Vô Hương để lại như thế! Vỵ Vỵ chớp mắt liên tục. Không phải chứ! Chẳng qua chỉ là ký túc xá sửa chữa băng thông rộng có nửa tháng thôi mà, mới có mười mấy ngày trôi qua mà đã "thay đổi tình cảm" rồi sao?

Vỵ Vỵ lặng im một hồi lâu rồi mới hỏi: "Tại sao thế?"

Chân Thủy Vô Hương nói: "Vỵ Vỵ, xin lỗi. Nguyên nhân thì đừng hỏi tại sao, anh tặng em một bộ trang bị tiên khí để bồi thường".

Lại còn có phí bồi thường sao? Vỵ Vỵ có chút bức bối: "Không cần".

Trong game việc kết hôn vốn không nên coi là thật, ban đầu khi kết hôn với Chân Thủy Vô Hương cũng chỉ vì làm nhiệm vụ, có một phần thưởng nhiệm vụ rất cao mà chỉ có vợ chồng mới được đi làm nhiệm vụ, thế nên trong bang hội, nam nữ độc thân kết hôn hết với nhau, Chân Thủy Vô Hương nhắn tin hỏi Vỵ Vỵ có đồng ý kết hôn với cậu ấy không, Vỵ Vỵ nghĩ một lúc rồi đồng ý.

Từ lúc kết hôn đến bây giờ cũng được mấy tháng rồi, tuy Vỵ Vỵ chẳng bao giờ một câu "chồng yêu" hai câu "chồng yêu", từ trước luôn gọi là Chân Thủy thế nhưng bao lần chung vai sát cánh làm nhiệm vụ với nhau nên dường như cũng có chút cảm tình.

Tuy vậy chỉ là trò chơi thôi...

Vỵ Vỵ gửi tin nhắn lại: "Em qua đó ngay đây!"

Nhân vật Lô Vỹ Vỹ Vỹ của Vỵ Vỵ vội lên ngựa rồi bắt đầu phi đến đảo Vong Tình.

Lô Vỹ Vỹ Vỹ là một nữ hiệp áo hồng.

Vỵ Vỵ đang chơi một trong những trò chơi nóng nhất trên thị trường game online hiện nay. Đó là game *Mộng du giang hồ*. Thực ra các mặt khác của game này cũng không có gì đột phá lắm chỉ có điều đặc biệt là hình ảnh rất đẹp, nhân vật nhiều, nhân vật nam nữ hai bên có tất cả mười tám vai để lựa chọn. Vỵ Vỵ chọn nhân vật nữ hiệp áo hồng - nhân vật cũng khá ít người chọn, không phải vì ngoại hình nhân vật đó không đẹp mà là do vũ khí của cô ấy sử dụng là một thanh đại đao.

Thanh đại đao này nếu mà so với cây tiêu Thúy Ngọc nhỏ nhẽ, so với dải lụa múa trắng như tuyết, so với thanh nhuyễn kiếm như nước mùa thu, so với kim châm của phái Nga Mi thì thực tế là không có chút nữ tính nào, lại không đẹp nữa, vì thế con gái lựa chọn nhân vật này rất ít, nhưng Vỹ Vỹ thích, cô cảm thấy nó rất anh dũng, rất phù hợp với hình tượng của cô.

Đến đảo Vòng Tình, cả hai cùng uống nước vong tình, lúc đó hệ thống game tuyên bố: "Lô Vỹ Vỹ Vỹ và Chân Thủy Vô Hương tình cảm rạn nứt, tuyên bố ly hôn, từ bây giờ về sau đường ai nấy đi không hề liên quan".

Chân Thủy tặng Lô Vỹ Vỹ Vỹ một món đồ Tiên Khí nhưng cô lựa chọn nút "từ chối", không muốn nhận, sau đó cô gửi một biểu tượng mặt cười rồi nữ hiệp áo hồng quất ngựa chạy đi thật nhanh.

Kết quả trưa ngày hôm sau, Vỹ Vỹ vừa ăn xong cơm trưa rồi đăng nhập vào trò chơi, một người bạn trong bang phái là Thần Lôi Ni Ni gửi tin nhắn tới: "Vỹ Vỹ, chuyện gì thế? Cậu và Chân Thủy ly hôn rồi à? Nghe nói tối nay cậu ấy kết hôn với Tiểu Vũ Yêu Yêu đó!"

Vỹ Vỹ: "....."

Thần Lôi Ni Ni: "Ly hôn thật rồi à?"

Vỹ Vỹ: "Thật mà".

Thần Lôi Ni Ni: "Tiếc quá nhỉ, Chân thủy cũng được mà, không ngờ anh ta cũng ham mê tửu sắc, có điều Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng xinh lắm!"

Vẻ đẹp mà Ni Ni nói tất nhiên không phải là nhân vật trong game rồi mà nói là ngoài thực tế. Ba tháng trước, công ty phát hành game có tổ chức một hoạt động offline bình chọn người chơi thật tiêu biểu nhất, ba người chơi giành số phiếu cao nhất sẽ nhận được đồ trang bị cao cấp trong game, điểm thưởng kinh nghiệm. Tiểu Vũ Yêu Yêu gửi mấy tấm hình lên mạng và đạt giải nhất, hệ thống game dành tặng cô ấy danh hiệu "Giang hồ đệ nhất mỹ nhân", việc này đã làm chấn động server của Vỹ Vỹ, Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng đã trở thành mục tiêu thêm muốn của các nhân vật nam trong server.

"Chồng trước" hoảng một cái đã lấy người khác, tuy rằng chỉ có chút tình cảm sự mệnh với anh ta nhưng Vỹ Vỹ cũng cảm thấy trong người có chút khó chịu, nên cô đập nhẹ đầu vào bàn (cô gái này lần nào buồn cũng như thế...) rồi nói to: "Không được như thế, còn mặt mũi đâu mà lấy người khác nữa!".

Câu này không phải Vỹ Vỹ nói trong game mà nói trong phòng ở ký túc, thế nên Vỹ Vỹ lập tức bị bạn cùng phòng đập gối vào đầu.

"Bối Vỹ Vỹ, một mỹ nhân như cậu mà còn hét như thế thì chúng tớ còn sống làm gì nữa!".

Đúng thật, Vy Vy là một cô gái xinh đẹp, rất xinh đẹp nữa là đằng khác. Nhưng mỹ nữ xinh đẹp cũng chia làm nhiều kiểu, có kiểu nho nhã, có kiểu có học thức, có kiểu ngọt ngào, có kiểu dịu dàng, có kiểu hiền thực...

Còn kiểu của Vy Vy - kiểu bình hoa...

Tuy Vy Vy luôn học hành chăm chỉ để hướng tới kiểu tri thức, tuy nhiên...

Đôi lông mày đẹp, ánh mắt hấp dẫn, đôi môi luôn phớt hồng, thân hình bốc lửa, Bối Vy Vy cho dù có mặc đồng phục của trường đại học A ra ngoài cũng không có ai nghĩ rằng cô ấy lại là sinh viên của một trường đại học bậc nhất.

Vy Vy nghĩ lại những chuyện hàng ngày rồi lại tiếp tục đập đầu vào bàn.

Trong máy tính Thần Lô Ni Ni vẫn tiếp tục huyền thuyên: "Trước đây nghe nói Tiểu Vũ Yêu Yêu định lấy một người đứng trong Top không ngờ bây giờ lại kết hôn với Chân Thủy, có điều trước đây tớ thường thấy hai người họ cùng nhau cày level".

Quả nhiên nhân lúc Lô Vy Vy không có ở đó nên cả hai đã có "gian tình", Vy Vy gửi một biểu tượng mặt cười mơ hồ cho Ni Ni.

"Thực ra cũng không trách Chân Thủy được, Vy Vy à, thực ra..."

"Thực ra cái gì?". Vy Vy thôi không đập đầu vào bàn nữa, một tay cầm cốc uống nước, một tay gõ phím.

"Thực ra... cậu chơi giỏi như thế, đứng thứ sáu trong bảng xếp hạng, hơn nữa từ trước đến giờ chưa bao giờ cần con trai trang bị cho món đồ nào, thực ra mọi người đều hoài nghi cậu là... nam nhân đó!"

"Phụt". Vy Vy phì đầy nước lên màn hình máy tính.

Vy Vy khóc mà không có nước mắt, cô mệt mỏi gõ mấy chữ: "Các bạn à, mình chỉ đến xem... có gì vui... mà thôi..."

Phần 2: Vỹ Vỹ cướp rể

Đúng tám giờ tối.

Nữ hiệp áo hồng đeo thanh đao oai phong lẫm liệt đứng trên cầu Chu Tước ở thành Trường An.

Đây là nơi mà kiêu hoa khi đón dâu nhất định phải đi qua.

Trong game *Mộng du giang hồ* khi kết hôn có thể rất long trọng hoặc cũng có thể rất đơn giản. Lô Vỹ Vỹ và Chân Thủy kết hôn rất giản dị, cả hai chỉ cần đến chỗ Nguyệt Lão chứng nhận là xong, lúc đó cả hai còn nghèo, hơn nữa kết hôn vì làm nhiệm vụ nên không quan trọng hình thức.

Còn hôm nay, Chân Thủy và Tiểu Vũ Yêu Yêu kết hôn quả thực là quá xa hoa lộng lẫy.

Đám cưới dùng hàng trăm pháo hoa, khua chiêng gõ trống dọn đường, tám người rải hoa khắp trên cầu, dưới lầu để đầy rượu cao cấp, nghe nói mỗi người tới dự yến tiệc còn được phát phong bì 888 tiền nữa.

Trong diễn đàn game sớm đã bàn tán xôn xao chuyện này rồi, xét cho cùng Tiểu Vũ Yêu Yêu có tiếng như thế, Chân Thủy Vô Hương cũng không kém phần, nghe nói chuyện này cũng kinh động cả các server khác nữa, còn có người lập nick mới để đến tham dự đám cưới nữa.

Trên cầu Chu Tước nữ hiệp áo hồng vẫn đứng yên đó, thân dáng mảnh mai, nét mặt vô tình.

Lúc này, trên diễn đàn game bắt đầu ồn ào.

[Diễn đàn] [Hoa thối hoa mưa]: Mọi người có nhìn thấy không, tôi nhìn thấy vợ cũ của Chân Thủy Vô Hương đứng bên cầu Chu Tước đó.

[Diễn đàn] [Anh yêu em]: Thấy rồi, thấy rồi.

[Diễn đàn] [Đau lòng dưới cầu sông xuân xanh]: Thấy rồi, thật là, tôi cảm thấy bóng cô ấy thật đau lòng. Hồi thế gian xưa chỉ thấy người nay cười, có ai thấy người xưa khóc?

[Diễn đàn] [@ 0lo @]: Nhìn thấy từ lâu rồi, tôi đứng cạnh cô ấy, trời ơi hôm nay thật là náo nhiệt, xem ra cô ấy định cướp chú rể.

[Diễn đàn] [Nhất tặc Cửu Châu Hàn]: Cổ vũ Lô Vỹ Vỹ cướp đám cưới@! Tiểu Vũ Yêu Yêu trở về với ta.

[Diễn đàn] [Trà sữa Socola]: Cô Vũ Lô Vỹ Vỹ cướp đám cưới, Nhất tặc cút đi, Tiểu Vũ Yêu Yêu là của ta.

[Diễn đàn] [Oh kha kha]:.....

Tiếp theo là một loạt những bất bình được nói ra.

[Diễn đàn] [Anny]: Tuy Tiểu Vũ Yêu Yêu là mỹ nữ nhưng tôi cũng muốn nói rằng việc này cô ấy làm thế không được lắm, cướp chồng của người khác lại còn bày đặt làm to thể này, không sợ trời phạt à?

[Diễn đàn] [Sấm sét gọi oa]: Đúng thế, Lô Vỹ Vỹ tốt thế mà, rất trọng nghĩa nữa.

[Diễn đàn] [Đau lòng dưới cầu sồng xuân xanh]: Mọi người nhìn đi, Lô Vỹ đau lòng đến mức một câu cũng không nói được.

[Diễn đàn] [Người rơm 520]: Người thứ ba... hà tất phải thế không...

[illegible]

Nhân vật "Tiểu Vũ Yêu Yêu mất mặt 108" là kẻ đối đầu số một của Tiểu Vũ Yêu Yêu, không biết có thâm thù đại hận gì mà bình thường không có chuyện gì cũng ra mặt mắng mỏ vài câu, nghe nói cũng bị giết mấy lần rồi, nhưng mà càng giết càng mạnh, bị cầm phát ngôn mấy lần rồi lại tiếp tục, con số đằng sau nick của cậu ta chính là số lần bị cầm.

Người này một khi lên tiếng thì ban bè của Tiểu Vũ Yêu Yêu không thể ngồi yên.

[Diễn đàn] [Tiểu Vũ Phi Phi]: Cái tên mất mặt kia câmiệng, ai nói Yêu Yêu là người thứ ba, đừng có mà làm cao, có tư cách gì mà nói Yêu Yêu của bọn ta làm người thứ ba hả?

[Diễn đàn] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Ai có giỏi thì đến cướp chú rể đi, đừng có mà tưởng lọt vào trên bảng PK mà tự kiêu, gia tộc Tiểu Vũ đang ở đây ai sợ gì nào!

[Diễn đàn] [Wsn]: Con gái lọt vào bảng PK chắc chắn là rất hung dữ rồi, sự lựa chọn của Chân Thủy thật không sai.

Cùng với chuyên bàn tán âm âm trên các diễn đàn, mọi người đổ đến cầu Chu Tước ngày càng đông.

Bồ Wị Wị bước ra từ nhà vệ sinh rồi đi đến trước máy tính của mình thì nhìn thấy cảnh bao nhiêu nhân vật khác vây quanh nhân vật nữ

eBook by Đào Tiểu Vũ

hiệp áo hồng của mình nhưng tất cả đều im lặng đứng thành một vòng xung quanh để mình nữ hiệp đứng ở giữa, cô đơn và mong manh.

Sau đó các nhân vật đứng quanh bắt đầu nói chuyện, lời thoại bắt đầu xuất hiện trên đầu các nhân vật càng ngày càng nhiều, nhiều nhất là: “Cô vũ Lô Vy Vy Vy cướp rể. Cô vũ Lô Vy Vy Vy cướp rể. Cô vũ Lô Vy Vy Vy cướp rể. Cô vũ Lô Vy Vy Vy cướp rể. Cô vũ Lô Vy Vy Vy cướp rể”.

Vy Vy nhìn mà không nói được câu nào.

Cô chỉ đăng nhập vào trò chơi, sau đó đứng trên cầu Chu Tước, sau đó đi vào nhà vệ sinh, nhiều nhất là năm phút thể mà không biết đã xảy ra chuyện gì?

Cướp rể?

Đúng, trong game đúng là có chuyện đó, có điều phải tốn một khoản phí rất lớn cho hệ thống game, hai là phải giao đấu ba trận toàn thắng, sau cùng là phải nhận được sự đồng ý của đối tượng bị cướp... nếu mà đối tượng đó không đồng ý thì chắc chắn buổi cướp này sẽ thất bại, vì thế chỉ có những kẻ chìm đắm trong tình yêu, nào có vấn đề mới đi cướp dâu, cướp rể.

Rốt cuộc cô đã làm cái gì khiến cho mọi người hiểu nhầm là cô muốn cướp rể chứ?

Vy Vy xem đi xem lại những dòng trên diễn đàn, trong lòng bứt rứt nghĩ nếu bây giờ mà cô chạy đi thì liệu đám người huyền thuyên kia có suy đoán ra rằng cô đau lòng quá mà khóc rung rức bỏ chạy không nhỉ?

Vy Vy vừa phân vân giữa việc đi và không đi, vừa đọc các dòng tin của những người bạn tốt vào hỏi xem có chuyện gì, Vy Vy không trả lời gì cả, cô tắt luôn diễn đàn. Kênh trong bang phái cũng bàn tán sôi nổi, con trai chủ yếu là đồng ý với Chân Thủy, con gái thì phần lớn cổ vũ cho Vy Vy, còn một số người khác sợ Vy Vy nghĩ không thông nên khuyên cô là tất cả đều là người trong bang cũng không nên làm gì khó coi quá.

Lúc này danh sách bạn bè bỗng sáng lên, Vy Vy mở ra coi, người gửi tin đến là Chân Thủy. Dường như anh ta cũng có chút bức tức nên nhắn tin với giọng không khách khí chút nào: “Chuyện gì thế, hôm qua không phải cô rất thoải mái hay sao? Hơn nữa tôi cũng đã bồi thường rồi, do bản thân cô không nhận đây chứ!”.

Vy Vy muốn khóc mà không rơi lệ được, cô mệt mỏi gõ lên vài chữ:

“Anh à,... Em chỉ đến... xem... có gì vui thôi...”

Con gió nhẹ từ xa thổi đến, hàng liễu mềm mại khẽ rung lên, chàng trai đứng dưới chân cầu mặc áo trắng không vương một hạt bụi trần, bên mình mang theo cây cổ cầm, tay áo phất phơ trong gió, có cảm giác tiêu điều lánh xa bụi trần.

Phần 3: Bị cầu hôn

Vỷ Vỷ tiến thoái lưỡng nan, bây giờ mà hốt hoảng bỏ chạy thì thật không đáng mặt nữ hiệp, mà nếu đứng ở đây thì thật là xấu hổ, thế là Vỷ Vỷ nhanh trí, cô thu gọn váy áo và ngồi xuống.

Trong game Mộng du giang hồ khi nhân vật ngồi xuống có thể là do muốn nghỉ ngơi hoặc cũng có thể là do muốn tu luyện nội công, còn một kiểu nữa như Vỷ Vỷ bây giờ đó là ngồi xuống bán đồ (các món đồ trong game).

Khi Vỷ Vỷ gõ tên món đồ muốn bán ra, đó là “đồ dược phẩm bán rẻ”, trên đầu các nhân vật chơi đứng xung quanh bắt đầu xuất hiện nhiều lời thoại. Vỷ Vỷ nhanh chóng đánh ra vài lời chào hàng: “Hãy đến xem hàng đi, đây là dược phẩm vừa ra khỏi lò của Mãn cấp dược sư, giảm giá 8%”.

Vỷ vỷ nói câu này xong và đợi cho người chơi đến xem.

Chỉ là trò đùa thôi, vì dược phẩm của Mãn cấp dược sư ngay cả hiệu thuốc của hệ thống cũng không bán, chỉ khi đánh quái mới có mấy loại, đều là những loại có giá nhưng không có trên thị trường. Tuy server này Mãn cấp dược sư có mấy người nhưng bọn họ đều làm thuốc phục vụ cho người trong bang của mình chứ rất ít người lấy thuốc đem ra ngoài bán. Bây giờ lại có thuốc của Mãn cấp dược sư được bán! Người chơi đứng trên cầu Chu Tước bắt đầu háo hức và kích động hẳn lên, lập tức đến rất đông, trong nháy mắt đã nhấn chìm cả hình ảnh của nữ hiệp áo hồng.

Kiểu họa đến rồi, kiểu hoa bay qua rồi.

Chiếc kiểu hoa vốn đi rất chậm qua cầu, không hiểu sao khi đến cầu lại tăng tốc độ bay vút đi, trong nháy mắt đã không trông thấy bóng nữa.

Thuốc của Vỷ Vỷ cũng bán hết trong thời gian ngắn ngủi. Người chơi thấy chẳng còn kịch gì hay để xem nữa nên cũng nhanh chóng tản đi. Bình thường nơi này có rất ít người đến, chỉ khi nào có hôn lễ mới thu hút được mọi người đến đây, hôn lễ xong rồi cây cầu Chu Tước lại vắng vẻ và lạnh lẽo như cũ.

Vỷ Vỷ thu dọn đồ chuẩn bị rời khỏi thì bỗng nhiên có người gọi tên cô dưới chân cầu.

“Lô Vỷ Vỷ Vỷ”.

Vỷ Vỷ nhìn về phía nơi có tiếng nói.

Cạnh chiếc cầu bên sông trồng một cây dương liễu, người đó đứng dưới bóng liễu xanh, cơn gió nhẹ từ xa thổi đến, hàng liễu mềm mại

khẽ rung lên, chàng trai đứng dưới chân cầu mặc chiếc áo trắng không vương một hạt bụi trần, bên mình mang theo cây cỏ cầm, tay áo phất phơ trong gió, có cảm giác tiêu điều lánh xa bụi trần.

Vy Vy nhìn không chớp mắt!

Vy Vy nhìn không chớp mắt không phải vì chàng trai mặc áo trắng quá đẹp trai. Tuy rằng cũng có đẹp trai nhưng hình ảnh người mặc áo trắng chơi đàn trong game Mộng du cũng có nhiều, nhìn nhiều cũng không có cảm giác nữa rồi.

Mà vì tên của chàng trai đó.

Nhất Tiểu Nại Hà.

Cao thủ đệ nhất trong server này.

Trong trò chơi online này, một người được coi là đệ nhất cao thủ không chỉ có đẳng cấp cao mà đồ trang bị của anh ta phải mạnh, phải có độ sát thương cao, các thao tác phải chuẩn, quan trọng nhất là anh ta phải có nhiều tiền.

Thế nên lần đầu tiên nhìn thấy Nhất Tiểu Nại Hà, Vy Vy không tránh khỏi nổi chút lòng tham khi nghĩ đến tiền.

Đại Thần ơi!

Thần tượng ơi!

Đại gia ơi!

Vy Vy chạy xuống dưới cầu, cô gõ một biểu tượng mặt cười và nói: “Anh Nại Hà, nghe danh đã lâu. Anh gọi em à?”

Nhất Tiểu Nại Hà “ừ” một tiếng sau đó hệ thống thông báo với Vy Vy: *Nhất Tiểu Nại Hà đã thêm bạn vào danh sách bạn tốt.*

Vy Vy vội vàng đồng ý và tiện thể cũng thêm Nhất Tiểu Nại Hà vào danh sách bạn bè. Không ngờ Nhất Tiểu Nại Hà lại dễ thêm vào danh sách bạn bè thế. Bạn bè của cao thủ đệ nhất mà thêm danh sách bạn bè thì thường bị hệ thống đẩy mạng ra ngoài ngay, Vy Vy có lúc thêm nhiều bạn quá cũng bị đẩy mạng.

Nhất Tiểu Nại Hà im lặng một lúc rồi nhắn tin: “Em cảm thấy hôn lễ hôm nay thế nào?”

Vy Vy sững sốt, chả nhẽ Đại Thần cũng đến huyền thuyên mấy chuyện này? Vy Vy nói: “Làm to thật!”.

Nhất Tiểu Nại Hà: “Vậy thì em có muốn một hôn lễ to đẹp hơn như thế không?”.

Vỵ Vỵ ngậy người.

Nhất Tiểu Nại Hà: “Kết hôn với anh nhé!”.

Vỵ Vỵ thấy may mắn là hôm nay mình không uống nước khi online, nếu không thì màn hình bây giờ đã ướt nhem rồi. Cô cẩn thận để cốc trà ra xa một chút rồi chăm chú nhìn màn hình.

Trên màn hình, nhân vật Nhất Tiểu Nại Hà vẫn im lặng đứng dưới gốc liễu, có chút gì đó phóng khoáng, có chút gì đó thoải mái. Vỵ Vỵ nhìn một hồi rồi nhấn lại: “Đại Thần... Anh bị giả mạo nick à? ”.

Nhất Tiểu Nại Hà đương nhiên không có hứng thú với câu nói đùa này của Vỵ Vỵ nên anh gõ một biểu tượng im lặng và nói tiếp: “Em có xem tin tức mới nhất trên website chính thức của game không, về đại hội thi đấu (PK) vợ chồng ấy?”.

Vỵ Vỵ: “Đợi chút, em ra xem đã”.

Vỵ Vỵ vừa vào website chính thức của game đã thấy dòng chữ “Đại hội thi đấu vợ chồng” ngay trang nhất. Cô xem qua một hồi và hiểu qua qua rồi. “Đại hội thi đấu vợ chồng” tức là một cặp vợ chồng sẽ tham gia thi đấu, các cặp vợ chồng trong server sẽ thi đấu với nhau trước, sau đó ba cặp giành được chiến thắng trong server sẽ nhận được một giải thưởng nhất định. Đôi nào đoạt giải nhất của server sẽ được tham gia chung kết toàn server trong game. Ba đôi giành chiến thắng sẽ nhận được những giải thưởng cao cấp. Giải thưởng cao nhất làm Vỵ Vỵ thêm nhỏ dãi.

Vỵ Vỵ: “Anh tìm em kết hôn vì đại hội thi đấu này à?”.

Nhất Tiểu Nại Hà: “Ừ”.

Vỵ Vỵ: “Sặc, sao lại tìm em?”

Nhất Tiểu Nại Hà nói luôn: “Vi em là nữ game thủ duy nhất lọt vào top 10 trên bảng PK”.

Vỵ Vỵ có chút rung động. Nại Hà chắc chắn rất mạnh rồi, đứng đầu tiên trong bảng PK, đứng số một trong bảng tài sản, vũ khí và đồ vật yêu thích đều lên thần, nếu liên thủ với anh thì vị trí số một trong server này coi như đã nắm chắc một nửa. Thế nhưng, lần thứ nhất cô kết hôn vì làm nhiệm vụ, lẽ nào lần thứ hai kết hôn là vì PK sao?

Vỵ Vỵ im lặng một hồi lâu.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu không phải vì làm nhiệm vụ, không phải vì giao đấu thì cô kết hôn với người lạ làm cái gì chứ? Hơn nữa, giải thưởng lại hấp dẫn như thế...

Vy Vy nghiêng nhẹ răng nói: “Kết hôn đi”.

Cứ quyết định như thế, Vy Vy vui vẻ nói tiếp: “Đi, chúng ta đến chỗ Nguyệt Lão”.

“Đợi chút”.

“Sao?”. Lẽ nào Vy Vy vui vẻ đồng ý như thế nên Nại Hà sợ quá mà muốn bỏ chạy.

Nhưng sự thực không như Vy Vy nghĩ. Nhất Tiểu Nại Hà nói: “Anh muốn chuẩn bị một chút, ba hôm sau, tám giờ nhé!”.

Vy Vy ngạc nhiên hỏi lại: “Chuẩn bị cái gì?”

“Hôn lễ”.

Vy Vy: “Chứng nhận là được rồi, cũng chỉ là kết hôn vì thi đấu thôi mà, không cần phải quá long trọng đâu”.

Nhất Tiểu Nại Hà: “Không được, hôn lễ của Nhất Tiểu Nại Hà làm sao có thể tùy tiện đơn giản được?”.

Vy Vy: “.....”.

Nại Hà chat với hội bạn của anh, anh nói: “Hey, chị dâu ba của các cậu trước đây đã kết hôn với người khác nhưng các cậu không được coi thường cô ấy”.

Phần 4: Đêm trước hôn lễ

Nếu mà đã quyết định kết hôn thì mọi người cũng chấp nhận thôi.

Haizzz, câu này nghe ra logic cứ lạ lạ thế nào...

Thế là hai ngày hôm nay Vy Vy luôn đi cùng với Nhất Tiểu Nại Hà, cô còn gia nhập vào đội ngũ cố định của Nại Hà. Thành viên trong đội của anh cũng đều là cao thủ, trong đó có hai người Vy Vy đã từng giao đấu qua rồi, có điều cô cũng chỉ quen biết họ qua nick ID mà thôi.

Lần đầu tiên nói chuyện với họ là thế này đây.

Hầu Tử Từ: “Hô hô, người mới”.

Ngu Công trèo núi: “Nại Hà, nàng này là ai đấy?”.

Nhất Tiểu Nại Hà: “Vợ sắp cưới của tớ”.

Anh nói thật tự nhiên làm Vy Vy khựng lại một hồi, sau đó cô dùng một biểu tượng mặt cười và nói: “Chào mọi người”.

Mojata: “Wa, chị ba”.

Ngu Công trèo núi: “Tớ thấy, bao năm độc thân rồi cũng phải kết hôn thôi”.

Mọi người ồn ào nói chuyện một hồi rồi quay sang chúc mừng, đột nhiên có người nói: “ID của chị ba quen quá nhỉ?”.

“Cậu nói như thế làm tớ cũng cảm thấy vậy, chị ba có phải đã từng ở trên bảng giao đấu?”

Hầu Tử Từ thẳng thắn nói: “Tớ nhớ ra rồi, Lô Vy Vy Vy, không phải là vợ cũ của Chân Thủy Vô Hương sao?”.

Cả đội im lặng một hồi, không khí có chút cổ quái. Vy Vy đang định nói cô với Nại Hà vì thi đấu mà kết hôn thì anh lạnh lùng nói: “Ồ, chị ba của các cậu trước đây đã là vợ của người ta, mọi người không được coi thường cô ấy nhé”.

Vỷ Vỷ mắc nghẹn miếng khoai trong họng.

Từ đó Vỷ Vỷ nghiệm ra một điều rằng: khi đi làm nhiệm vụ đánh quái với Nại Hà, tốt nhất là không được ăn đồ ăn vặt và không nên uống nước. Nếu không một khi anh nói điều gì đó kinh ngạc thì một là bị nghẹn, hai là mất hình là lem nhem nước.

Cùng với đội ngũ của Nại Hà đi làm nhiệm vụ săn boss rất vui. Thứ nhất là mọi người cùng nhau chiến đấu, thứ hai là hiệu quả sẽ cao hơn nhiều. Trước đây khi Lô Vỷ Vỷ Vỷ và mọi người trong bang cùng đi săn boss, phải đánh rất lâu mới được, lần này thì chắc chắn rồi. Nói đến chuyện này thì không thể không nhắc đến Nhất Tiểu Nại Hà, công việc của anh là chơi đàn. Nghề này trong game Mộng du giang hồ có chút xấu hổ, giống như cái gì cũng biết một chút nhưng chẳng cái gì là đẳng cấp cả. Đơn giản mà nói, người chơi đàn biết chém đơn, biết tấn công cùng với đội, biết trợ giúp đội, biết trị thương, nhưng công kích thì không bằng đao khách, kiếm khách, trị thương thì không bằng chuyên môn làm việc đó, thực tế là hơi vô bổ.

Mọi việc ở trên người Nại Hà Đại Thần thì lại khác.

Kỹ năng trị thương của Nại Hà không hề kém cạnh so với bác sĩ chuyên môn, hơn nữa thao tác kỹ thuật của anh nhanh, mạnh, đồng đội chỉ lo chiến đấu mà không cần phải phân tâm chăm lo cho anh. Có một lần khi đánh boss sắp xong, Nhất Tiểu Nại Hà, trước đây luôn đóng vai trò bác sĩ cho cả đội, liền rút thanh kiếm từ trong chiếc đàn cổ ra, một nhát đao chí mạng đâm vào tên boss, trên đầu boss hiện ra một loạt chữ màu đỏ rồi đổ rầm xuống đất.

Kiểm trong đàn là chiêu duy nhất mà người chơi đàn có thể xuất chiêu, Vỷ Vỷ đã gặp nhiều lần rồi nhưng chưa bao giờ thấy được giá trị sát thương của nó cao như thế này, nhanh quá mức tưởng tượng. Vỷ Vỷ ghen tỵ đến mức phát khóc. Nhất định là do trang bị của anh ấy quá mạnh rồi.

Kể chuyện này trước bởi vì khi Vỷ Vỷ thấy con vật yêu quý của Nhất Tiểu Nại Hà thì cô không còn nghĩ được gì nữa.

Con vật yêu quý của anh là một con mèo trắng.

Con vật yêu quý của Vỷ Vỷ là một con hổ oai phong.

Khi hổ không đánh lại mèo thì Vỷ Vỷ còn nghĩ được cái gì nữa chứ!

Nại Hà nhìn thấy con vật của Vỷ Vỷ, anh nghĩ một lúc rồi nói: “Đội chúng ta kết hôn xong rồi cho hai con vật kết hôn nhé!”.

Con vật có thể kết hôn của Mộng du giang hồ là một chức năng đặc biệt, không giống các trò chơi trực tuyến khác. Nhân vật chơi có thể kết hôn, sau đó con vật yêu thích cùng loài cũng có thể kết hôn, về sau có thể sinh ra một loại kỹ năng. Nghe nói là sau khi phát huy một

loại năng lực xong thì có thể sinh được con cái.

Vý Vy nói: “Thế nhưng bọn chúng khác loài mà?”

Nhất Tiểu Nại Hà nói: “Của anh chỉ là biến dạng của hổ thôi”.

Hóa ra con mèo đó cũng là con hổ, hèn gì trên trán nó có hoa văn hình chữ “ngọc”. Ví Vy không cảm thấy có chút tự ti nữa, vì xét cho cùng hổ của Ví Vy thua một con hổ khác thì cũng không có gì mất mặt.

“Được chứ, được chứ! Để chúng kết hôn đi!”. Ví Vy vui vẻ đáp, mèo của người ta là thú thần cấp, còn hổ của Ví Vy chỉ là con thú bình thường, có nghĩ gì đi nữa thì cũng là trèo cao rồi. Ví Vy lại tiện miệng hỏi: “Con mèo của anh là cái à?”.

“Không, là đực”.

“... Hổ của em cũng là đực”.

Ví Vy trầm ngâm một hồi, quả nhiên thú thần không phải dễ lấy...

Hôn lễ tổ chức vào thứ bảy, sáng sớm Ví Vy vẫn theo thói quen đi tự học ở thư viện. Nói đến chuyện này thì Ví Vy và các bạn học hành rất vất vả. Không khổ cũng không được. Học ở trường như thế này, lại là khoa máy tính nữa, sinh viên nào đầu óc không phải loại một, lạc hậu một chút thì chỉ có mà bị đánh.

Tự học đến bốn giờ hơn, Ví Vy hơi sốt ruột, đứng ngồi không yên. Cô không ngừng nhìn đồng hồ, năm giờ một cái là thu vội sách vở chạy đến nhà ăn. Ăn xong cơm là về kí túc đảng nhập trò chơi. Nhất Tiểu Nại Hà không có ở đó, các bạn trong đội của anh cũng không thấy. Nhân vật Lô Vỹ mới được thăng cấp của Ví Vy vui vẻ một mình ôm thanh đao đi đánh quái, đang chém vui vẻ thì bạn cùng phòng về.

Phòng của Ví Vy có bốn người, ngoài Ví Vy ra còn có Hiểu Linh, Ty Ty và Nhị Hỷ. Tất cả đều là sinh viên khoa máy tính, mà bốn người họ cũng là bốn cô gái duy nhất học năm thứ hai khoa này.

“Ví Vy, đừng chơi nữa, sáu giờ là khoa mình giao đấu bóng rổ với khoa hóa sinh đấy. Cùng đi xem đi!”. Hiểu Linh vừa thay quần áo vừa nói.

Ví Vy vừa săn quái vừa nói: “Các cậu đi đi, hôm nay tớ có việc rồi”.

“Thôi đi, cậu thì có việc gì chứ, không phải chỉ có chơi game thôi hay sao? Đi đi, Đại Trung nói hôm nay Tiêu Nại sẽ đến đấy”.

“Hả, thật không? Tiêu Nại!”. Cả Nhị Hỷ và Ty Ty cùng hét lên.

Vỷ Vỷ cũng phải ngoái ra nhìn.

Hiểu Linh biết kết quả sẽ như thế này nhưng khi nhìn thấy đám bạn như vậy thì: “Không chịu nổi các cậu nữa, si mê quá si mê quá, các cậu nhìn Vỷ Vỷ kia, bình tĩnh thế cơ mà”.

Vỷ Vỷ vội vàng xua tay: “Đừng hiểu nhầm tở, tở cũng si mê mà”.

Nói thật là trong bốn cô gái, Vỷ Vỷ được coi là người ít si mê nhất rồi. Trên đời lại có nhân vật như thế này thì bảo sao con người ta không si mê cho được?

Ví dụ như Tiêu Nại.

Tiêu Nại học khoa máy tính, là một nhân vật nổi như cồn. Nếu như trường đại học A cũng có bảng xếp hạng đẳng cấp giống như trong game thì Tiêu Nại chắc chắn sẽ đứng vị trí số một. Không nói tới việc anh là thiên tài về lĩnh vực phần mềm trong khoa và việc ba năm liền dẫn đội đi thi cuộc thi Lập trình quốc tế ACM và mang vinh quang về cho đất nước, mà chỉ nói đến việc anh có thể làm được bất cứ việc gì, ví dụ như chơi đàn tranh và đánh cờ vây, và là đại diện tiêu biểu của trường đạt huy chương vàng bơi lội thì đã làm cho người khác với không tới rồi. Hơn nữa ngoại hình anh thanh tú đẹp trai, phong thái tuyệt vời, thực ra mà nói không làm người khác si mê thì cũng khó.

Có điều si mê thì vẫn cứ si mê nhưng con gái khoa này không ai dám tiếp cận anh cả. Một phần vì anh rất ít khi đến trường nên cùng khoa nhưng không quen, mặt khác anh ở vị trí cao quá, cũng ngạo mạn quá, cảm giác như luôn không muốn người khác ở bên cạnh, thế nên làm cho người khác không dám tiếp cận.

Vỷ Vỷ chỉ đứng từ xa nhìn anh mấy lần. Có một lần thấy anh từ chối một cô gái khác, cô gái đó đưa cho anh một phong thư, chắc là thư tình rồi, kết quả là đừng nói đến nhận thư mà ngay cả nhìn anh cũng không nhìn, sau đó anh chậm bước đi, cứ thế là đi thôi.

Kì lạ là anh ta ngạo mạn như thế nhưng lại rất có duyên với con trai trong khoa, ai cũng phục. Nghe nói anh đã mở một công ty riêng bên ngoài, nhiều cao thủ trong khoa cũng bị kéo đến đó làm.

Truyền thuyết về Tiêu Nại thì còn nhiều lắm, phần lớn là do các thầy cô nói ra, vì bố mẹ anh ta là giáo sư của khoa khảo cổ và khoa lịch sử. Nghe nói bố mẹ anh đều là những người thanh cao, sống giản dị, đến Tiêu Nại chắc đột biến gen. Cấp hai anh đã cùng người thân cùng nhau góp vốn mở quán net. Lúc đó máy tính không phổ biến như bây giờ, đúng là dịp làm ăn tốt nhất. Còn nghe nói anh chơi cả cờ phiêu nữa, nhiều chuyện nữa, chẳng biết là thật hay giả.

Chỉ là hạng tốp riu trong khoa máy tính, Vỷ Vỷ đương nhiên cũng là người thuộc phái hâm mộ Đại Thần (Tiêu Nại). Máy tính của cô có
eBook by Đào Tiểu Vũ

một số phần mềm rất tốt, chính là bút tích của Đại Thần một vài năm trước. Đại Thần năm nay học năm thứ tư rồi, sau này chắc không còn cơ hội gặp anh ở trường nữa. Vỹ Vỹ nhìn game, Nhất Tiểu Nại Hà vẫn chưa lên, cô lại nhìn đồng hồ, năm giờ bốn mươi phút, cô tắt máy tính rồi cùng bạn chạy ngay xuống sân bóng rổ.

Đến nơi sân bóng rổ đã đầy người. Đại Trung – bạn trai Hiểu Linh đã đứng đợi ở cửa, sau đó anh dẫn bọn Vỹ Vỹ vào chỗ đã chuẩn bị trước.

Hiểu Linh vừa đi vừa nói: “Đại Trung, Tiểu Nại đâu, hôm nay anh ta có vào sân không?”.

Đại Trung bất mãn nói: “Em đến xem anh thi đấu hay là gặp anh Tiểu há?”. Đại Trung là hậu vệ chủ lực của đội bóng rổ khoa máy tính, hôm nay chắc chắn sẽ ra sân.

Hiểu Linh nói: “Đương nhiên là vì anh Tiểu Nại rồi, anh thì có gì hay để xem chứ?”.

Ba cô gái còn lại cũng đồng loạt gật đầu. Đại Trung giận không nói câu nào, sau lúc lâu mới nói: “Hôm nay anh Tiểu chắc chắn không vào sân, còn chưa biết có đến hay không, hình như có việc gấp”.

Bọn con gái ngay lúc đó xì mặt xuống hơi thất vọng. Nếu như lúc trước trong mắt sáng lên thứ ánh sáng hàng trăm wat thì bây giờ chắc chỉ có mười wat. Có điều thể cũng tốt, không khí cuồng nhiệt sôi động ở sân bóng nhanh chóng làm cho bọn họ hưng phấn lại ngay.

Khi trận đấu sắp bắt đầu thì có một chàng trai cao to mặc đồng phục khoa máy tính bước đến trước mặt bọn họ, nói chính xác là bước đến trước mặt Vỹ Vỹ. Chàng trai cúi thấp đầu, lấp bắp mãi không ra câu, cả tai cũng đỏ ửng cả lên.

Hiểu Linh và hai cô bạn còn lại thốt ra ba chữ: “Lại đến rồi”.

Quả nhiên, lấp bắp một hồi chàng trai cao to sáng sủa ấy mới nói được mấy câu: “Chị Vỹ Vỹ, nếu đội mình thắng thì tối nay em có thể mời chị đi ăn đêm được không?”>

Vỹ Vỹ bình tĩnh hỏi lại: “Nếu thua thì sao?”.

“Đương nhiên là sẽ không!”. Chàng trai đồng dục đáp.

“Vậy cố gắng lên nhé!” Vỹ Vỹ cười ra dáng đàn chị lắm, cô đang dùng cái giọng của đàn chị để cổ vũ cho đàn em.

“Vâng, chị, em nhất định sẽ thắng!”.

Chàng trai vui vẻ ôm trái bóng chạy ngay xuống sân thi đấu đang hùng hực không khí.

“.....”

“.....”

“.....”

Đó là tiếng lòng của Hiểu Linh, Nhị Hỷ, Ty Ty.

Nhị Hỷ nói: “Cậu em này thật dễ lừa”.

Ty Ty thì nói: “Ghét nhất kiểu người cái gì cũng không biết này, cứ lấy thắng thua ra để ép người ta, may mà Vy Vy từ chối rồi chứ nếu không chơi thua thì lại trách Vy Vy”.

Hiểu Linh: “Thù đoạn từ chối của Vy Vy nhà ta quả là càng ngày càng lợi hại”.

Vy Vy cười hi hi rồi cố ý tỏ vẻ khiêm tốn: “Quá khen quá khen, nhiều lần rồi nên cũng quen mà”.

Chẳng cần phải nói, màn tiếp theo là Vy Vy bị đập toi tã, đây là thói quen điển hình của mấy cô nàng này rồi.

Nhìn những đám mây mờ sương nhẹ nhàng trên núi, dường như cảnh vật huyền ảo như trên cõi tiên, Vy Vy trầm ngâm một hồi rồi mới nói: "... Đại Thần, anh thật là quá chuyên nghiệp...".

Phần 5 - Hôn lễ hoành tráng

Đội của khoa máy tính đã giành chiến thắng, chính thức trở thành một trong bốn đội mạnh nhất của trường. Sinh viên khoa máy tính tất nhiên là rất vui, thế nhưng Tiểu Nại không xuất hiện cũng làm cho các cô gái có chút gì đó tiếc nuối.

Trận đấu vừa kết thúc là Vy Vy chạy nhanh về ký túc, cô vội vàng vào game, trong danh sách bạn bè, avatar của Nhất Tiểu Nại Hà đã sáng đèn, Vy Vy nhấn một tin cho cậu ấy: "Xin lỗi, em đến muộn".

Nhất Tiểu Nại Hà: "Không sao, đến miếu Nguyệt Lão đi".

Vy Vy phi ngựa đến miếu Nguyệt Lão, cô khựng lại trước biển người, may mà đến miếu Nguyệt Lão không có nhiều người lắm, chỉ có mấy người đang đứng nói chuyện.

Vy Vy đến bên Nhất Tiểu Nại Hà và hỏi: "Sao mà nhiều người thế này?"

Vy Vy không nhấn tin báo một người bạn game nào của cô tới, thứ nhất là đến cũng không giải quyết được chuyện gì, thứ hai là nhanh chóng tái hôn thế này cũng có chút ngại ngùng.

Nhất Tiểu Nại Hà: "Em hỏi bọn họ đi".

Vy Vy nhìn một lượt người trước mặt, trong đó một người có nick "Cập Thời Vũ" nói: "Hi hi, chúc mừng, chúc mừng. Tôi gọi hết những người không có việc gì trong bang đến đây hết. Lát nữa cười ngựa đi sau kiệu hoa, hoành tráng lắm!".

Người khác nói: "Người trong bang của tôi cũng đến rồi".

Cập Thời Vũ: "Chúng tôi đều đang đợi lì xì của Nại Hà. Ha ha ha".

Vy Vy mở hôi túa ra, bên ngoài chắc có mấy trăm người đang đợi mất, mỗi người đều nhận lì xì thì liệu Nại Hà có phá sản không?

Đúng lúc này thì cô nhận được một tin nhắn giao dịch của Nhất Tiểu Nại Hà, cột giao dịch có mấy món đồ trang bị, không cần nhìn các món đồ có vòng phát sang viên quanh cũng đủ biết mấy món đồ này ít nhất cũng là đồ Tiên Khí. Vy Vy ngạc nhiên hỏi lại: "Đây là...?"

Nhất Tiểu Nại Hà trả lời ngắn gọn: "Sính lễ"

Vy Vy khóc!

Đây, đây có phải cảm giác khi ở cạnh đại gia trong truyền thuyết không?

Thật là, thật là quá hào phóng rồi.

Có điều Vy Vy nhanh chóng bình tĩnh trở lại ngay, cô nhấn nút từ chối. Những trang bị này không hề rẻ, cô không mặt dày để mà nhận những thứ này.

Nhất Tiểu Nại Hà nhấn tin lại: "Nhận đi, những thứ này khi thi đấu cần dung".

Hóa ra là như thế, Vy Vy nghĩ ngợi một chút rồi đồng ý, sau đó chọn một món đồ tốt nhất của cô, đó là chiếc nhẫn tăng tốc và gửi lại cho

Nại Hà.

Nại Hà gửi cho cô một biểu tượng dấu hỏi.

Vỷ Vỷ nói: “Của hồi môn”

Bên này mấy tính, Vỷ Vỷ hơi đỏ mặt, hai ngày nay luôn đi cùng với đội ngũ của cậu ấy, không ngờ cậu này nói ra lại thuận miệng đến thế. Hơn nữa “của hồi môn” của mình với “sính lễ” của người ta làm sao bì được cơ chứ, Vỷ Vỷ nghĩ một hồi rồi nói thêm: “Hơi ít một chút, sau này sẽ bù sau”.

Nhất Tiểu Nại Hà gửi một biểu tượng mặt cười rồi nói: “Được”.

Sau đó nói tiếp: “Thực ra chỉ cần em đến là đủ rồi”.

Vỷ Vỷ lại đỏ mặt.

Sau khi trao đổi xong sính lễ và của hồi môn, hai người cùng quỳ dưới tượng Nguyệt Lão làm lễ bái đường, Lô Vỷ Vỷ Vỷ và Nhất Tiểu Nại Hà tâm đầu ý hợp, trước Nguyệt Lão thề nguyện trăm năm, đời này kiếp này, không bao giờ chia xa, luôn yêu thương nhau.

Sau khi tin nhắn này lan truyền ra ngoài khắp diễn đàn lại bàn tán sôi nổi...

Vỷ Vỷ vừa ngồi kiệu hoa đi khắp phố, vừa quan sát mọi chuyện trong diễn đàn, do cô dâu mới không phải đi bộ nên Vỷ Vỷ cũng không phải làm gì, cô lấy luôn quyền tiếng Anh cấp sau ra làm bài.

[Diễn đàn] bắt đầu bàn tán sôi nổi chuyện ba ngày hôm nay đã có hai đám cưới diễn ra. Có người nói tốt, nhưng cũng có người lạnh lùng châm biếm, còn có người chê Nhất Tiểu Nại Hà “ăn lại” của Chân Thủy Vô Hương, Vỷ Vỷ không thêm nói gì, có điều cô nhớ ID của người này để sau này có gặp thì còn chem.

Còn có người so sánh thế này.

[Diễn đàn] [Quần kép bị phun nước]: Chú rể, Nhất Tiểu Nại Hà và Chân Thủy Vô Hương, Nhất Tiểu Nại Hà thắng. Cô dâu, Lô Vỷ Vỷ Vỷ và Tiểu Vũ Yêu Yêu, Tiểu Vũ Yêu Yêu thắng. Hôn lễ, nhìn số lượng pháo hoa là biết, Nhất Tiểu Nại Hà chiến thắng.

Ngay lập tức đã có người quen ra mặt.

[Diễn đàn] [Ngu Công trèo núi]: Ai nói Tiểu Vũ Yêu Yêu thắng, chị ba nhà chúng tôi mạnh hơn Tiểu Vũ Yêu Yêu nhiều. Không tin PK thử xem.

[Diễn đàn] [Hầu Từ Tử]: Đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK đến PK.

Vỷ Vỷ cười.

Kiểu hoa đạo phố rất chậm, Vỷ Vỷ không còn tram trí để tập trung làm bài tập, chốc chốc lại ngược mắt lên nhìn màn hình game, đột nhiên trên diễn đàn xuất hiện một đoạn thoại.

[Diễn đàn] [Hoa tuyết bay]: Trước đây tôi nhìn thấy Nhất Tiểu Nại Hà và Tiểu Vũ Yêu Yêu đi cùng nhau.

[Diễn đàn] [Kẻ gây họa 1323]: Tôi cũng nhìn thấy, hình như là mấy hôm trước, tuần trước thì phải.

[Diễn đàn] [Alexz]: Nói như thế thì lẽ nào Lô Vỷ Vỷ Vỷ bị Chân Thủy Vô Hương đá, Nhất Tiểu Nại Hà bị Tiểu Vũ Yêu Yêu đá, sau đó hai người đáng thương này rõ rã cặp lại?

[Diễn đàn] [Valery]: Vậy thì Nhất Tiểu Nại Hà và Lô Vỷ Vỷ Vỷ chẳng phải là oán nam oán nữ kết hợp sao?

Nại Hà và Tiểu Vũ Yêu Yêu quen nhau sao? Còn cùng đi đánh quái nữa? Vỷ Vỷ bất giác ngậm và nhai luôn dầu bút.

Tuy nói là kết hôn vì làm nhiệm vụ giao đấu thể nhưng nếu mà mấy hôm trước hai ông “chồng” cùng một cô gái có quan hệ với nhau thì

điều này cũng rất vương vẩn rồi. Vỹ Vỹ từ trước đến giờ không quen để chuyện gì trong lòng, cô hỏi trực tiếp Nại Hà: “Anh quen Tiểu Vũ Yêu Yêu à?”.

Nại Hà trả lời: “Không”.

Vỹ Vỹ do dự một lúc rồi hỏi tiếp: “Có người nói thấy hai người cùng đi đánh quái”.

Nại Hà: “Thế mà gọi là quen nhau sao? Ngu Công gọi cô ấy vào đội một lần nhưng kỹ thuật kém quá, anh đá rồi”.

Vỹ Vỹ: “.....”

Tuy nói không nên... nhưng Vỹ Vỹ vẫn thấy thoải mái.

Kiểu hoa đi dạo phố khoảng tầm mười mấy phút sau đó đến tiệc cưới. Nghĩ đến tiệc cưới Vỹ Vỹ lại thấy đau lòng. Mấy hôm trước đến quán rượu đặt tiệc cưới, Nại Hà dẫn cô đi cùng, sau đó cô tận mắt chứng kiến Nại Hà đặt bàn ăn cao cấp nhất, khách tới ăn uống, trong vòng một ngày thì huyết pháp có thể tăng lên 20%...

Tại sao lại cho nhiều người ăn không uống không như thế cơ chứ, Vỹ Vỹ không thể hiểu nổi, cô lại nghĩ đến từ trước có ai kết hôn, cô chưa bao giờ ăn uống không của người ta cả...

Thật sự không phải là hơi bức xúc nữa.

Cả một buổi tiệc cưới chỉ là một đám người ăn xong rồi lại đi, lại một đám người khác ăn xong rồi lại đi, lại một đám người khác ăn xong rồi lại đi... khoảng đến chín giờ tiệc cưới mới kết thúc, trong sự vui vẻ tiễn biệt của bạn bè trong bang phái cả hai bước vào động phòng.

Khi Vỹ Vỹ và Chân Thủy kết hôn *Mộng du giang hồ* vẫn chưa có chuyện động phòng, đây chính là cải tiến mới nhất của trò chơi này.

Hai nhân vật chơi ở trong phòng hoa chúc đợi đủ mười lăm phút sau mới được coi là động phòng xong, sau đó được tăng độ thân mật lên điểm N, về sau mỗi ngày hai nhân vật có thể động phòng một lần, mỗi lần mười phút, cũng tăng độ thân mật, thế nhưng trước đây không được động phòng hoa chúc nhiều như thế, kỷ niệm một năm (trong game là một tháng) thì độ thân mật động phòng hoa chúc sẽ tương đối nhiều.

Động phòng hoa chúc trong game *Mộng du giang hồ* rất chán, hai nhân vật không được rời khỏi phòng, cũng không được ngồi xuống tu luyện hoặc chế thuốc, về cơ bản được làm hai việc.

Một là đứng nói chuyện.

Hai là ngồi nói chuyện.

Vì thế động phòng hoa chúc còn được gọi là “không đắp chăn bong chỉ nói chuyện đơn thuần”

Còn về đêm động phòng của Vỹ Vỹ, hay cả việc nói chuyện cũng không có, bởi vì vừa vào phòng Nhất Tiểu Nại Hà nói: “Đợi chút, nghe điện thoại đã”.

Thế là Vỹ Vỹ một mình ngồi đợi trong phòng của Nại Hà.

Đây là lần đầu tiên Lô Vỹ Vỹ đến phòng của Nại Hà, không ngạc nhiên chút nào, phòng của cậu ấy cũng là phòng cao cấpm có mấy phòng nhỏ, lại có cả vườn hoa, nếu so phòng của cô với phòng của cậu ấy thì phòng của cô không khác gì nhà dê củi.

Vì chẳng có gì làm nên Vỹ Vỹ lại chăm chú làm bài tập tiếng Anh cấp sáu...

Làm xong đề đọc hiểu cuối cùng, Vỹ Vỹ mới ngược nhìn lên màn hình, Nại Hà đã về rồi, lẳng tử áo trắng chơi đàn đã lên ngựa, so với vẻ tiêu điều nhơ nhẫm lúc bình thường lại thêm phần thanh tú nhơ nhẫm hơn.

“Lên ngựa”

Vỷ Vỷ lên ngựa tham gia cùng với Nại Hà, cả hai cùng đi đến hồ tuyết Thiên Sơn, ở dưới đáy của Tây Hồ, biển tuyết nguồn băng, chốn bông lai tiên cảnh... Vỷ Vỷ càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ, có chút gì đó không đúng, bắt đầu cô còn nghĩ rằng Nại Hà dẫn cô đi làm nhiệm vụ gì đó, thế nhưng...

Vỷ Vỷ không chịu được liền hỏi: “Chúng ta tới đây làm gì?”.

Nại Hà: “Ngắm cảnh”.

“.....”

Hèn gì những nơi đến đều là những nơi có phong cảnh tuyệt đẹp, như mộng như mơ, Vỷ Vỷ im lặng một hồi, sau đó lại hỏi: “Lẽ nào... là đi tuần trăng mật?”

Nói xong cô mới thấy câu hỏi thật buồn cười, Nại Hà thì lại không phủ nhận, theo sự thay đổi của phong cảnh, Nại Hà lại dẫn cô lên đỉnh núi sương mù cùng ngắm những đám mây mờ sương bay ngang qua, cảnh sắc giống như trong cõi tiên, Vỷ Vỷ im lặng một lúc rồi thốt lên: “...Đại Thân, anh thật là quá chuyên nghiệp rồi”.

“Dạ hơi vợ nhiều rồi dần dần cũng quen”.

“Thành phần không có vợ bảo vệ như các cậu thì hiểu sao được chứ”.

Phần 6 : Người hầu Vy Vy

Tuy đã kết thành vợ chồng thế nhưng Vy Vy lại định nghĩa quan hệ giữa cô và Nại Hà là Đại Thần và người hầu .

Đương nhiên Nại Hà là Đại Thần còn Vy Vy là người hầu, khi chém quái thì chém phía trước, chạy nhanh lên trên cùng...còn Vy Vy sao lại có cảm giác như vậy? Chính vì bộ Tiên Khí.

Nhận không đồ đạc của người khác thực sự rất khó chịu >0<, Vy Vy chấp nhận chịu khổ để đền bù.

Sau kết hôn mấy hôm cũng chẳng có gì khác lúc trước cả, phần lớn thời gian Vy Vy đều cùng bọn Ngu Công đi làm nhiệm vụ tăng cấp, chỉ là chốc chốc lại cùng Nại Hà rời khỏi đội đi tới thế giới riêng của hai người mà thôi.

Còn thế giới riêng của hai người thực chất là đi làm nhiệm vụ vợ chồng thôi.

Trong Mộng du giang hồ khi nam và nữ kết hôn sẽ tùy lúc sản sinh ra ba kỹ năng, nếu cả vợ và chồng cùng lúc tham gia chiến đấu thì ba kỹ năng này sẽ có hiệu quả nhất định. Còn mức độ thăng cấp của ba kỹ năng này chủ yếu dựa vào độ thân mật của vợ chồng, khi đạt được điều đó thì ngoài việc hai người có thể được động phòng với số lần không giới hạn ra, điều nhanh nhất đó là hai người có thể đi làm nhiệm vụ vợ chồng.

Thực ra người chơi khi đạt được cấp ba mươi là có thể kết hôn rồi. Vì thế đối với “đêm hôn nhân” của Vy Vy và Nại Hà mà nói nhiệm vụ vợ chồng trước mặt đơn giản như đàn rô, tất cả những trận đấu đều không cần Nại Hà Đại Thần ra tay, một mình Vy Vy là chắc thắng rồi.

Thế nên, cảnh thường thấy là nữ hiệp áo hồng lao lên phía trước đâm chém, còn lãng tử áo trắng chơi đàn ngồi nghỉ bên gốc cây, thong dong gảy đàn.

.....
Cho dù nói thế nào thì cảnh đó nhìn rất thần tiên, rất tình tứ.

Hôm nay Vy Vy và Nại Hà lại cùng nhau đi làm nhiệm vụ. Ngu Công và Hầu Tử Tử ngồi không nói chuyện, nói đông nói tây rồi lại nói đến chuyện mấy trận gần đây đều là do Vy Vy xông lên phía trước tiêu diệt kẻ địch còn Nại Hà ngồi bên cạnh ngắm cảnh hoặc đi bộ, thỉnh thoảng mới chêm. họ Vy Vy được một nhát, hai người tức không chịu được liền chỉ trích Nại Hà: “Anh thật là nhục, nấp sau chị ba nuốt không điểm kinh nghiệm”.

Nại Hà không chút xấu hổ, cậu gửi một biểu tượng mặt cười rồi nói: “Dựa hơi vợ nhiều rồi dần dần cũng quen”. Nói xong cậu còn bồi thêm một câu nữa: “Thành phần không có vợ bảo vệ như các cậu thì hiểu sao được chứ”.

Ngu Công và Hầu Tử Tử tức không chịu được liền đòi giao đấu với Nại Hà, nhưng thật đáng tiếc hai đánh không lại một, liền nằm im dưới đất giả chết không chịu đứng dậy, đúng lúc Vy Vy đánh xong quái quay lại nhìn thấy cảnh đấy, cô không chút kể nang liền bước qua xác bọn họ.

Ngu Công trèo núi lập tức kêu lên ai oán: “Chị ba không thương tình thì thôi lại còn bước qua xác bọn em, em chết không nhắm mắt được rồi”.

Hầu Tử Tử: “Quả nhiên vợ chồng đồng long, việc nhà không thể kiểm soát được”.

Vy Vy nổi lòng trạng nghĩa. Hai cậu này chắc chắn lại bị Nại Hà bắt nạt rồi nên mới kêu oai oái với cô như thế. Mà hai cậu này một khi

cùng nhau kêu oai oái thì không biết bao giờ mới xong, đằng nào thì nhiệm vụ hôm nay cũng làm xong rồi, Vỵ Vỵ vội nói: “Em đi hái thuốc đây”.

Cô đề lại Nại Hà một mình rồi vụt bay đi.

Trong game việc hái thuốc rất vô vị, chỉ là đến một số chỗ đã chọn sẵn và đứng như một tên ngốc ở đó thôi. Vỵ Vỵ vừa hái thuốc vừa làm bài tập tiếng Anh cấp sáu. Năm nay Vỵ Vỵ đăng kí thi cấp sáu, thực ra năm ngoái cũng có người đăng ký rồi nhưng lúc đó Vỵ Vỵ thấy mình chưa nắm chắc lắm nên không đăng ký.

Hái thuốc một lúc thì cột danh sách bạn bè sang lên, Nại Hà nhắn tin: “Đến hồ tuyết Thiên Sơn”.

Vỵ Vỵ bay ngay tới đó.

Hồ tuyết Thiên Sơn là nơi cảnh giới cấp cao nhất, quái vật cũng mạnh nhất vì thế người chơi cũng không nhiều. Vỵ Vỵ vừa đến đó đã nhìn thấy ngay Nhất Tiểu Nại Hà đứng bên hồ, bên cạnh cậu ấy còn một người chơi nữa, có điều trên người chơi đó có ánh sang màu xanh, tức là đã bị trúng “định thân chú”.

“Định thân chú” là pháp thuật cực kì cao cấp và biến dạng, một khi đã trúng thì không thể chấy được, chỉ có thể đứng đó mà đợi thời gian có hiệu lực qua đi. Con mèo thần thú của Nại Hà quả nhiên có kỹ năng ấy, Nại Hà nói: “Anh dung mèo thần niệm chú anh ta rồi, em cứ từ từ mà chém anh ta”.

Vỵ Vỵ hồ nghi, chém thì cô hiểu nhưng “từ từ”?

“À, em dùng loại vũ khí kém nhất, cứ từ từ từng nhát một mà chém”.

Từng nhát... từng nhát.... Đại Thần có thù với người này sao? Vỵ Vỵ nhìn ID của người này, Ma Đạo Thệ Huyết, dường như có chút gì đó quen thuộc.

Lúc này Ma Đạo Thệ Huyết đã bắt đầu mắng chửi: “Tao thêm vào. Không phải tao đã nói mày ăn lại sao? Có giỏi thì trực tiếp chém chết tao đi, lại còn gọi vợ mày đến làm cái gì chứ?”

Trời!

Vỵ Vỵ nhớ rồi, hèn chi ID quen thế, hóa ra hôm Vỵ Vỵ và Nại Hà kết hôn thì trên diễn đàn người chế nhạo Nhất Tiểu Nại Hà ăn lại của Chân Thủy Vô Hương chính là anh ta, lúc đó Vỵ Vỵ đã nhớ ID của anh ta để sau này chém cho một trận rồi, có điều dạo này chơi vui quá nên quên mất chuyện đó.

Không ngờ.....

Vỵ Vỵ quay sang nhìn Nại Hà trong chiếc áo trắng đang phát phơ bay bên cạnh, cô cứ nghĩ rằng cậu ấy không để ý đến chuyện hôm đó, không ngờ cậu ấy không những cũng để ý mà còn nhớ rõ, hơn nữa từ hôm đó đến giờ không hề ngay thấy cậu ấy nhắc đến chuyện đó với cô, cứ như là không hề có chuyện đó vậy....

Vỵ Vỵ vừa tâm niệm tự trấn an trong lòng mình rằng không thể nào đắc tội với Đại Thần được vừa không ngừng tìm mấy thứ đồ trong túi. Ma Đạo Thệ Huyết thấy Vỵ Vỵ lúc lâu không có động tĩnh gì, trong lòng mừng thầm nghĩ con gái xet cho cùng luôn yếu long, chắc chắn sẽ không làm gì anh ta, không ngờ một lúc sau nhìn thấy nụ cười hớn hở trên môi Vỵ Vỵ khi nghe cô nói: “Ha ha, tìm thấy rồi, may mà trang bị tay mới của em chưa ném đi”.

Ma Đạo Thệ Huyết suýt bị ngất xỉu, anh ta mở to mắt nhìn nữ hiệp áo hồng cầm cây đao mẽ mẽ chém mình, trên đầu bắt đầu hiện lên giá trị thương tích là “1”.

eBook by Đào Tiểu Vũ

Một chút!

Với một nhân vật có mấy nghìn lượng máu như anh ta, lẽ nào sẽ phải chém mấy nghìn phát sao?

Vỷ Vỷ chọn chế độ tự động, nữ hiệp áo hồng vui vẻ chém bên trái rồi bên phải, còn Ma Đạo Thệ Huyết thì chửi mắng không ngừng, có điều nội dung chửi mắng thì lại nói rằng chính Nhất Tiểu Nại Hà đã mang lại cho anh ta sự vui vẻ này.

“Tao nói mày chém tao một nhát ngay đi tao cũng nhận, cho tao vui vẻ”.

Nhất Tiểu Nại Hà chậm rãi nói: “Anh không cần lo lắng đâu, anh không chết được đâu, khi nào máu gần hết tôi sẽ trị thương cho anh”.

Vỷ Vỷ cảm thấy có chút kì lạ, nếu mà Ma Đạo Thệ Huyết muốn chết thì chỉ cần thoát mạng là được rồi. Khi đánh nhau nếu người chơi thoát mạng thì hệ thống sẽ dựa theo tình hình thực tế để phán đoán xem người chơi đó chạy trốn hay là tử vong. Ma Đạo ngay cả chết cũng không sợ thì đứng đây để bọn họ chém, làm cái gì chứ?

Vỷ Vỷ gửi tin nhắn cho Nại Hà: “Anh ta giả vờ ngốc nghếch hay sao thế? Sao không thoát mạng đi chứ?”

Ngay lập tức cô nhận được tin nhắn của Nại Hà: “Anh ta đang làm nhiệm vụ liên hoàn”.

Vỷ Vỷ choáng hẳn.

Đại Thần anh thật là, thật là làm cho người khác phải ngạc nhiên. Thật là quá hiếm độc.

Nhiệm vụ liên hoàn là nhiệm vụ uyên thâm nhất trong game Mông du giang hồ, nhiệm vụ liên hoàn tức là cho dù bạn làm bao nhiêu vòng rồi đi chẳng nữa chỉ cần không hoàn thành được vòng cuối cùng thì một chút điểm kinh nghiệm cũng không có, còn nếu hoàn thành được vòng cuối cùng thì giải thưởng và điểm kinh rất phong phú. Ngoài ra, khi làm nhiệm vụ liên hoàn thì người chơi không được tử vong cũng không được thoát mạng, nếu không thì phải làm lại từ đầu. Có điều, sau này người chơi kiến nghị nhiều quá cho nên hệ thống đã thay đổi một chút, căn cứ vào độ khó của nhiệm vụ thì trong quá trình làm nhiệm vụ người chơi có thể chết từ một đến ba lần nhưng vẫn không được thoát mạng, tức là phải hoàn thành trong một lần chơi.

Vỷ Vỷ cũng đã từng làm nhiều nhiệm vụ liên hoàn rồi nên nghĩ lại một chút, muốn đến hồ tuyết Thiên Sơn thì chỉ có làm nhiệm vụ liên hoàn thôi, nếu cô nhớ ko nhầm thì đến hồ Thiên Sơn Tuyết là vòng cuối cùng sau chín mươi chín vòng đã qua....

Đại Thần, anh chắc chắn rằng anh đang giải quyết chứ không phải đang khiêu khích chứ?

Phần 7: Gia tộc Tiểu Vũ

Nhớ lại quá trình làm nhiệm vụ đầy đau thương ấy Vũ Vũ bắt đầu có chút đồng tình với anh ta, có điều đồng tình thì cứ đồng tình thôi, anh ta nói năng đáng ghét thật, chêm cho một trận đã rồi hãy nói, đằng nào cũng để chế độ Auto (tự động) rồi nên có chêm. mãi cũng không thấy mỗi tay.

Thế nên Vũ Vũ chậm rãi uống nước, thưởng trà và nói chiêm phiếm, Nại Hà hình như đang bận chuyện gì đó nên trả lời không nhanh, Vũ Vũ đành cúi xuống chăm chỉ làm nốt bài tập vậy.

Khi làm xong bài đọc hiểu Vũ Vũ mới ngẩng đầu lên nhìn màn hình thì thấy trên hồ tuyết Thiên Sơn xuất hiện thêm ba người chơi nữa, ID là Tiểu Vũ Thanh Thanh, Tiểu Vũ Phi Phi và Tiểu Vũ Miên Miên.

Gia tộc Tiểu Vũ?

Bọn họ làm sao lại tới đây?

Tiểu Vũ Thanh Thanh đang nói: “Ê, sao cô không để ý gì thế hả?”

Vũ Vũ chau mày mở lại bảng lưu tin nhắn lúc trước (trong game có bảng lưu tất cả tin nhắn mà các người chơi trước đã đối thoại).

[Trước đó] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Ê, Nhất Tiểu Nại Hà.

[Trước đó] [Tiểu Vũ Miên Miên]: Đứa con gái đó cũng ở đây, thật là quá đáng, bắt nạt người ta quá mức.

[Trước đó] [Tiểu Vũ Phi Phi]: Đúng thế, hơn nữa lại còn cố ý giày vò người ta, giết từng tí từng tí một.

[Trước đó] [Tiểu Vũ Miên Miên]: Ê, là Ma Đạo Thệ Huyết.

[Trước đó] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Cậu quen à?

[Trước đó] [Tiểu Vũ Miên Miên]: Là người cho tớ giày Tiên Tích, cũng giúp tớ làm nhiệm vụ mấy lần.

[Trước đó] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Thế có lo vụ này không?

[Trước đó] [Tiểu Vũ Phi Phi]: Đánh sao lại được?

[Trước đó] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Thì nói lý lẽ vậy.

[Trước đó] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Ê, Nhất Tiểu Nại Hà, anh vốn là cao thủ đại cao thủ cơ mà, (biểu tượng mặt cười), lại còn bắt nạt người cấp thấp hơn, thế thì còn gọi gì là anh hùng hảo hán nữa chứ!

[Trước đó] [Tiểu Vũ Miên Miên]: Đúng thế, lại còn hai đánh một.

[Trước đó] [Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Ê, (biểu tượng tức giận), làm sao mà không thêm đếm xỉa đến người đang nói chuyện thế hả?

Tất cả những lời mắng mọ ấy đều gửi cho Nhất Tiểu Nại Hà, còn người trực tiếp chêm đầu anh ta là Vũ Vũ thì lại bỏ qua. Nại Hà không rõ là không ở đó hay là không thèm trả lời nữa mà không thấy hơi âm gì cả. Tuy Vũ Vũ cảm thấy sự xuất hiện của mình bây giờ thật là không đúng lúc thế nhưng cô vẫn muốn ra mặt giải thích cho một chút: “Chúng tôi đang giải quyết ân oán riêng tư, qua đường thì xin mời đi

tiếp”.

Tiểu Vũ Miên Miên: “Có ân oán cá nhân gì mà phải giầy vò người ta thế, chỉ là trò chơi thôi mà”

Vy Vy thấy có chút bức bối trong lòng, cô đang định đánh mấy chữ mạnh bạo một chút thì Nại Hà lên tiếng: “Nhiều chuyện, khoong muốn chết thì biến”.

Cùng lúc đó Vy Vy nhận được tin nhắn riêng tư của Nại Hà: “Vừa ra ngoài một lúc, em tiếp tục đi, để anh giải quyết tụi này”.

.....

Vy Vy ngây người!

Đại Thần, anh chắc chắn đang giải quyết chứ không phải đang khiêu khích chứ?

Tiểu Vũ Thanh Thanh quả nhiên bị chọc tức. Thực ra tuy bọn họ giương cao lá cờ giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha, đối với đại cao thủ như Nhất Tiểu Nại Hà mà nói thì trong lòng họ lớn có phần ngưỡng mộ và mơ tưởng, thế nhưng chính câu nói lạnh lùng của Nại Hà đã đập tan sự ngưỡng mộ và mơ tưởng của họ.

Tiểu Vũ Thanh Thanh: “Ê, hai người quá đáng thế!”

Tiểu Vũ Miên Miên: “Đúng thế! Cao thủ nhất server này thì oai lắm sao, nói chuyện kiểu đó với con gái thì hay lắm hả?”

Trời, Vy Vy thấy khó nuốt mấy câu này quá. Bọn họ lại còn dung từ “con gái” để xưng hô nữa chứ, kiểu này thì hay lắm ssao? Vy Vy bùm miệng cười rồi đánh mấy chữ gửi cho bọn họ: “Trò chơi thôi mà, tức cái gì chứ!”.

Tiểu Vũ Phi Phi: “Trò chơi thì có thể mắng người lung tung sao? Trò chơi thì có thể ý mình đẳng cấp cao bắt nạt người đẳng cấp thấp sao? Tao điên lắm rồi.”

Vy Vy ngửa mặt nhìn trần nhà mà không biết nói câu gì nữa, thật đúng là tiêu chuẩn điển hình, nói chuyện với mấy người này thì thật là giầy vò một người học tập lý và có logic không tồi.

Vy Vy sợ nhất là mâu thuẫn với chính bản thân mình và tự coi mình là người có đạo lý nên cô đành nói: “Theo quy tắccs giang hồ, PK đi, các cộ bốn người bọn tôi hai, thành được thì đưa người đi, sau này bọn tôi không gây rắc rối cho anh ta nữa”.

Nhất Tiểu Nại Hà nói: “Em nghỉ đi, để anh”.

Lăng từ áo trắng chơi đàn tiến lên trên một bước và đứng cạnh nữ hiệp áo hồng. Vy Vy nhớ lại vẻ vững chãi thường ngày của *Đại Thần* nên cô gửi cho *Đại Thần* một biểu tượng mặt cười và nói: “Ừ, em xem”.

Ba người nhà Tiểu Vũ không thấy có ý định ứng chiến, vừa rồi Lô Vy Vy gửi thư khiêu chiến bọn họ còn tự tin nhận, thế mà Nại Hà chỉ mới nói qua qua một câu như vậy, chính sự tự tin của cậu ấy làm cho bọn họ do dự không biết làm thế nào.

Một lăng từ chơi đàn, lại vô cùng lợi hại, thật sự có thể một đánh bốn sao?

Bốn người họ đứng yên không động đậy, họ dung chế độ nói chuyện riêng tư để bàn bạc với nhau, im lặng một lúc sau thì trên đầu của Ma Đạo Thệ Huyết hiện ra mấy chữ: “PK cái gì? Chuyện gì thế? Chị hai à sao không chém nữa thế? Tiếp tục đi chứ, ha ha, ông đây đi tằm cái mà vẫn chưa chém xong”.

Tiểu Vũ Miên Miên: “Ma Đạo, là em”.

Ma Đạo Thệ Huyết: “Miên Miên, sao em lại ở đây?”

Tiểu Vũ Miên Miên: “Em đến giúp anh”.

Ma Đạo xem lại bảng tin nhắn, anh ta cũng quen biết Tiểu Vũ Miên Miên lâu rồi lại cùng nhau chiến đấu khá nhiều lần, có điều trước đây

chưa bao giờ thấy cô ấy giải quyết chuyện bất bình thế này, xét cho cùng bản thân mình cũng có giá lắm chứ?

Nếu mà có mấy cao thủ đến đây vậy thì ân oán sẽ được giải quyết rõ ràng thôi, thế nhưng mấy cô gái này thì làm được gì chứ? Hơn nữa lại là người của gia tộc Tiểu Vũ, Ma Đạo Thệ Huyết không thể không nghĩ đến Tiểu Vũ Yêu Yêu, tuy rằng cô ấy không có đây thế nhưng nói đến gia tộc Tiểu Vũ thì chắc chắn phải nghĩ ngay đến Tiểu Vũ Yêu Yêu, nghe nói Tiểu Vũ Yêu Yêu đã đá Nhất Tiểu Nại Hà rồi cướp chồng của Lô Vỹ Vỹ VY....

Trời! Lúc này anh ta còn muốn chơi trò gì nữa chứ, anh ta vô tình bị lôi kéo vào chuyện ân oán tình thù vớ vẩn nhất server này, hơn nữa Nhất Tiểu Nại Hà và Lô Vỹ Vỹ Vỹ là đôi vợ chồng vừa thù dai vừa biến thái, không dễ chơi chút nào cả, bị bọn họ chơi cho thì chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì. Đặc biệt là Nhất Tiểu Nại Hà, buổi trưa anh ta còn gặp Nại Hà, lúc đó dường như Nại Hà không hề nhìn thấy anh ta thế mà kết quả tám giờ tối đã đợi anh ta ở bên hồ tuyết Thiên Sơn rồi...

Lẽ nào cậu ta biết mình đang làm nhiệm vụ liên hoàn nên cố tình đợi mình ở vòng cuối cùng?

Không thể nào, làm sao mà cậu ta biết được chứ?

Ma Đạo Hệ Thuyết càng nghĩ mà càng lạnh cả người, trước mặt quan trọng nhất vẫn là nhiệm vụ liên hoàn, vì làm nhiệm vụ này mà lên mạng liên tục bao nhiêu tiếng rồi, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót được, chết một lần cũng không sao, đằng nào thì từ trước đến giờ cũng chưa chết lần nào. Thế nên anh ta vội vàng nói: “Không cần đâu, có chút ân oán cá nhân thôi giải quyết một lúc là xong, hơn nữa người đẹp phải để yêu thương chứ, ha ha ha, làm sao để mấy em rat ay được, làm thế thì mất mặt anh quá!”.

Mấy cô gái làm việc nghĩa này không ngờ “người bị hại” lại không có ý chấp nhận giúp đỡ như thế, tất cả im lặng một hồi lâu, Tiểu Vũ Thanh Thanh “hừ” một tiếng rồi cả ba bỏ đi trong tức giận.

Ma Đạo Thệ Huyết nói: “Chị hai, tiếp tục đi chứ, vẫn còn mấy trăm máu nữa, tôi đi giặt quần áo chắc giặt xong thì chị cũng chem xong thôi”.

Vỹ Vỹ không nhìn được cười, hóa ra ba người vừa rồi chẳng giúp được gì, giờ ai đi đường nấy rồi. Còn người đáng ghét này thì vẫn là đáng ghét, nhìn chung thì cũng có vài phần vui tính chỉ có điều cái miệng lắm điều quá, Vỹ Vỹ thu dao và nói: “Thôi, không chém nữa”.

Vỹ Vỹ: “Lãng phí tiền điện, tiền mạng, thà đi hái thuốc còn hơn >o<”.

Nhất Tiểu Nại Hà: “Ồ, đi đi”.

Nháy mắt cả hai không thấy bóng dáng đâu nữa, còn Ma Đạo Thệ Huyết tuy không bị ai chém nữa thế nhưng quanh người vẫn còn bị vòng ánh sang màu xanh bao quanh...

Đó là phép định thân...

“Nhìn kìa, kìa có phải là Tiêu Nại không?”.

Phần 8 : Gặp nhau trên đường

Đến nơi hái thuốc cô nhanh chóng quên ngay chuyện của ba người gia tộc Tiểu Vũ, thế nhưng có chút tò mò nên Vy Vy vừa hái thuốc vừa hỏi Tiêu Nại: “Sao anh biết anh ta đang làm nhiệm vụ liên hoàn?”

“Buổi chiều anh có lên mạng một lúc, thấy anh ta kêu trên diễn đàn là muốn thu thập bảy loại long vũ”.

Nại Hà giải thích một lúc Vy Vy mới hiểu ra, hóa ra buổi chiều Nại Hà có lên mạng và thấy Ma Đạo Thệ Huyết nói muốn thu thập bảy loại long vũ để làm nhiệm vụ thế nên Nại Hà mới biết anh ta đang làm nhiệm vụ liên hoàn.

Vy Vy có chút mơ hồ, tại sao thu thập bảy loại long vũ lại chính là làm nhiệm vụ liên hoàn chứ?

“Có mấy loại nhiệm vụ phải thu thập long vũ mà”.

Nại Hà: “Ồ, thế nhưng NPC (nhân vật hỗ trợ trong game) đưa ra nhiệm vụ không giống nhau, thu thập long vũ là vòng 36 của nhiệm vụ liên hoàn, anh đến chỗ NPC ở vòng 36 đợi một lúc là thấy anh ta xuất hiện”.

Ngoài khám phục ra, Vy Vy không nghĩ được điều gì khác để nói về Nại Hà nữa, cậu ấy ngay cả làm nhiệm vụ ở vòng nào cũng nhớ! Ngay cả vòng nào gặp NPC nào cũng nhớ được. Trí nhớ của cậu ấy thật khiến người ta phải kinh ngạc. Nghĩ đến bản thân mình ngay cả bảng từ mới tiếng Anh cũng mới nhớ đến P, Vy Vy có chút ganh tị và đau lòng khi nói: “Trí nhớ của anh thật là tốt quá!”.

Đột nhiên cô lại nghĩ *Đại Thần* buổi chiều có gặp Ma Đạo Thệ Huyết rồi thế nhưng lại không lập tức giải quyết anh ta mà còn tính toán thời gian để tối đợi anh ta bên hồ tuyết Thiên Sơn nữa chứ....

Khả năng tính toán và khả năng dự đoán cũng thật làm người ta phải ngạc nhiên.... Thật quá giỏi! >o<

Thời gian chơi game *Mông du giang hồ* của Vy Vy cứ vô tình tăng lên.

Trước đây Vy Vy có một nick name rất thời thượng là “mỹ nữ gia đình”, bây giờ bị các bạn cùng phòng đổi thành “độc nữ gia đình”. Trước đây Vy Vy còn thường xuyên cùng bạn bè đi chơi phố, mua sắm quần áo, còn bây giờ thì cô chẳng có hứng thú, không đọc sách, học bài thì lại chơi game.

Đêm nay mấy bạn cùng phòng lại chuẩn bị đi chơi phố. Họ phải lao tâm khổ tứ để rủ Vy Vy đi, Ty Ty nói: “Vy Vy, coi như là tập thể dục đi, ngày nào cũng ngồi trước máy tính không có lợi cho sức khỏe đâu”.

Vy Vy suyết sặc và nói: “Cậu mà cũng nói đến tập thể dục sao, sang sớm ai thường nhớ tới chạy đi lấy dụng cụ thể dục, sang sớm ai quên mang nước đi phải nhờ tớ mang hộ”.

Ty Ty không nói gì được nữa, thấy vậy Hiểu Linh nói: “Vy Vy quần áo của cậu toàn từ năm ngoái rồi, đi mua bộ khác đi”.

Vy Vy xua tay ra chiều không để ý: “Quần áo đủ mặc là được rồi mà”.

Hiểu Linh chỉ tay vào cô và nói: “Cậu, một mỹ nữ mà nói câu ấy thật là nhục. Cậu mà còn ăn nói như thế nữa thì sớm muộn cũng sẽ bị đá

văng ra khỏi bảng người đẹp của trường đấy”.

Không nói thì thôi, cứ nói đến bảng người đẹp là cô lại cảm thấy chán, bảng đó xếp thì xếp rồi, lại còn làm chi số không an toàn, thông qua vô phiếu Vy Vy lại đứng đầu danh sách chỉ số không an toàn đó! Rất dễ bị đá ra khỏi bảng bất cứ lúc nào.

Vy Vy lắc đầu không quan tâm: “Đã ra cũng tốt, tớ thích so sánh những gì bên trong với người khác cơ”.

Nhị Hỷ cuối cùng cũng phát câu lên: “Bối Vy Vy! Cậu không đi thi ai mặc cả hả? Cậu mà dám không đi thi đêm nay đại hình chờ chết!”

Vy Vy: “.....”

Đây mới là mục đích mà bọn họ muốn kéo Vy Vy đi cùng, vì cái bản lĩnh mặc cả vô địch của cô....

Cuối cùng thì Vy Vy cũng phải khuất phục trước bạo lực của Nhị Hỷ và chấp nhận để bọn bạn lôi đi dạo phố. Gọi là đi dạo phố chứ thực ra là đi loanh quanh ở mấy cửa hàng quần áo trang sức bên cạnh trường chứ không đi đâu xa cả.

Không bao lâu, trong tay Vy Vy đã đầy những túi to túi nhỏ, đều là đồ các bạn cùng phòng mua. Không phải là bạn cùng phòng ép cô, chỉ là bọn họ thừa lên thử xuống, nhặt lên nhặt xuống thì phiền phức nên Vy Vy cho dù không mua cái nào cũng nhưng cũng đi thử xỏ thử cho biết.

Lại vào một cửa hàng nữa. Hiểu Linh vừa thử đồ đi ra thì bắt gặp Vy Vy đang ngồi lẩm bẩm một mình: “Lẽ nào gần đây số mình là người hầu sao?” Trong game cũng vậy, Nại Hà Đại Thần càng ngày càng quen với việc sai bảo cô. Có điều, những chuyện đó đều do cô tự tìm tới mà thôi.

Hiểu Linh nghe thấy thế không nhịn được cười, không ngờ cô bạn này vẫn còn đang ngồi than thuở, gương mặt hiện rõ chứ không hài lòng, game vui đến như thế sao? Hiểu Linh lại gần rồi vỗ vai an ủi Vy Vy: “Được rồi mà. Đừng có than phiền nữa đi. Nể cậu hôm nay đã giúp mình mặc cả được không ít nên đại gia mình đây sẽ mời cậu đi ăn cánh gà rượu vang ở quán Thiên Hươngm như thế là được chứ gì?. Quán Thiên Hương là quán ăn rất ngon, cũng ở gần trường, có điều giá cả tương đối cao nên ít học sinh đến đó ăn, chỉ có đại gia nhiều tiền như Hiểu Linh mới thường xuyên tới đó. Thế nên cô ấy vừa nói xong lập tức nhận được sự hưởng ứng của mọi người ngay.

Vy Vy nói: “Công của tớ cao nhất, tớ sẽ ăn một nửa số cánh gà”.

Ty Ty không vui: “Ai thêm tranh với cậu, tớ còn phải giảm béo đấy!”.

Vy Vy hồ hởi nói: “Tớ ăn không béo được nên cậu mới ghen tị chứ gì, ha ha ha”.

Vy Vy đắc ý cười phá lên làm cho một người vốn gầy nhưng lại có nick name là uông nước cũng béo như Ty Ty nghiêng răng nói: “Hiểu Linh, đóng cửa, Nhị Hỷ cần Vy Vy cho tớ”.

Mấy người cũng đói rồi nên cũng không có hứng đi xem mấy cửa hàng còn lại nữa, cả bọn vừa nói vừa cười bước đi, trong nháy mắt quán Thiên Hương đã hiện ra trước mắt. Ty Ty đang huyền thuyên về tụi con trai thì bỗng nhiên đứng khựng lại rồi nhìn về phía cửa quán Thiên Hương, sau đó kích động nắm chặt lấy tay của Vy Vy: “Nhìn kia, đó có phải Tiêu Nại không?”

Trên con đường đối diện với cửa quán Thiên Hương có ột đám người ăn mặc quần áo chnhtr bước từ trong đó ra, Vy Vy chỉ cần nhìn qua là nhận ngay ra Tiêu Nại, trong đám con trai ấy, dưới ánh điện sáng chói ấy, hình ảnh Tiêu Nại với vẻ trẻ trung càng hiện rõ hơn. Khác hẳn với mấy lần gặp trước, hôm nay anh ấy mặc một bộ Âu phục chỉnh tề, trên mặt thậm chí còn có nét cười, vẫn đáng vẻ nho nhã đẹp trai như cũ nhưng hình như có thêm vài phần trầm lắng.

“Nhanh, nhanh qua đường đi”.

Tuy không phải muốn đến để chào hỏi làm quen gì nhưng gần thêm chút nữa cũng tốt. Ty Ty vội vàng kéo Vy Vy băng nhanh qua đường

thể nhưng không kịp mất rồi, đám người đó đã bước lên một chiếc xe, Tiêu Nại cũng đã mở cánh cửa của chiếc xe khác, có điều chắc là do hành động của hai cô gái này quá lộ liễu nên khi Tiêu Nại sắp vào xe anh có đưa mắt nhìn về phía các cô. Khác hẳn với nụ cười dưới ánh điện lúc nãy, trong ánh mắt Tiêu Nại của lúc này tràn đầy sự thờ ơ, thân nhiên, ánh mắt lạnh lùng lướt qua hai cô gái sau đó cửa xe đóng lại, xe chạy rồi.

Hầu Tử Tửu: “Không phải PK, là quyết đấu. ”

Phân 9: Quyết đấu

Lúc ăn cơm, Ty Ty vẫn tiếc nuối sao không đến sớm hơn một chút, không chừng còn có thể ngồi ăn cạnh bàn Tiêu Nại rồi. Nhị Hỷ bác lại: “Đừng có mơ mộng, những người này đi cùng Tiêu sư huynh xem ra đều là những nhân vật có địa vị cả đấy, người ta phải bàn bạc công việc, chắc chắn sẽ bao phòng.”

Hiệu Linh từ nãy cứ muốn nói gì đó lại thôi, mãi cũng cất tiếng: “Tớ nghe nói, hình như công ty của Tiêu sư huynh xảy ra chút vấn đề gì đó.”

“Không phải chứ!” Ty Ty kinh ngạc.

Ví Ví và Nhị Hỷ cũng tỏ vẻ không tin được, đối với các sư đệ sư muội khoa Công nghệ thông tin thì Tiêu Nại là dạng thần cấp, sao lại có vấn đề gì được chứ.

“Tớ nghe Đại Chung nói mà, Đại Chung có người bạn sinh hoạt trong đội bóng rổ, tốt nghiệp rồi làm việc ở công ty của Tiêu sư huynh, hôm trước anh ta ăn cơm với Đại Chung, uống nhiều rồi nên lỡ miệng nói hớ ra một số chuyện, hình như là bên đầu tư có vấn đề gì đó, cũng mới mấy ngày nay thôi.”

Ty Ty nói: “Tớ vẫn không tin cho lắm, Tiêu Nại mà!”

Ví Ví đang gặm cánh gà nên không thể nói được gì, nghe thấy vậy liền gật mạnh đầu phụ họa. Tiêu Nại mà! Nếu mà một người rất lợi hại rất mạnh mẽ đã được xưng gọi là “trâu bò”, thế thì Tiêu Nại chắc chắn phải là “tê giác”! Tê giác, chính là “trâu bò” dạng hiếm, rất ít khi gặp được... Anh mà cũng có chuyện không làm được ư?

Nhưng nghĩ lại thần sắc của Tiêu Nại dưới ánh đèn ban nãy, trước đó còn phảng phất nụ cười, chớp mắt đã thành xa vắng mông lung, Ví Ví lại không dám khẳng định.

Nhị Hỷ hỏi như đang suy nghĩ gì đó: “Bên phía đầu tư? Vấn đề về tiền bạc à?”

“Không biết.” Hiệu Linh nhấn mạnh, “Không dám chắc là đáng tin hay không, có điều dù là tin giả thì các cậu cũng đừng đồn ra ngoài nhé.”

“Ừ ừ ừ.” Ví Ví cắn miếng cánh gà, gật đầu lúng búng, “Tớ hứa không nói, sẽ tiêu hóa hết với món cánh gà hôm nay.”

Thế giới của thiên tài quả là quá xa vời, mấy cô nữ sinh bàn tán một hồi rồi cũng nhanh chóng chuyển sang vấn đề khác. Ăn cơm xong về lại ký túc, Ví Ví vào ngay Mạng Du Giang Hồ, nhưng thật kỳ quặc, danh sách bạn chẳng một ai online, Ví Ví chán nản, nhớ đến cuộc thi PK dành cho các cặp vợ chồng liền chạy vào diễn đàn để nghe ngóng.

Trước kia Ví Ví rất ít khi dạo diễn đàn, kỹ thuật cũng không nghiên cứu sâu gì cho lắm, vì cô luôn nghĩ niềm vui trong game chính là tìm tòi, nếu cái gì cũng biết thì đâu còn ý nghĩa gì nữa. Có điều về sau khi kết hôn với Nại Hà rồi, ngoài tình thần trách nhiệm với Đại Thần, Ví Ví cũng thường xuyên dạo quanh diễn đàn, nghiên cứu các thứ chức năng của phụ thể, có lúc còn nghiên cứu việc sinh con nữa, nhưng lúc thấy muốn sinh con bắt buộc phải động phòng trong một giờ đồng hồ, hơn nữa sau khi mang thai, game thủ nữ sẽ bị suy yếu chức năng, lúc đánh nhau nhiều còn có thể bị sảy thai...

Ví Ví lập tức đẹp tan ý nghĩ sinh con.
Trò chơi này thật là biến quái quá thể!

Đạo diễn dần được một lúc, Ví Ví chưa nhìn thấy tin tức mới về cuộc thi PK, nhưng lại thấy chủ đề mà Chân Thủy Vô Hương post lên, nằm ngay đầu trang rất được mọi người quan tâm, chủ đề là (Video clip) [Tham gia] Câu chuyện của chúng tôi – Vũ Lạc Thủy Tâm Liên Y Hương” (chơi chữ từ tên hai người: giọt mưa rơi vào trái tim của nước, hương tỏa ngào ngạt).

Hoạt động “Câu chuyện của chúng tôi” này Ví Ví cũng biết qua, là một trong những hoạt động hot nhất hiện nay. Hoạt động này yêu cầu các game thủ dùng chức năng ghi hình của game, tạo ra một câu chuyện tình yêu trong Mộng Du Giang Hồ, không hạn chế ngắn dài, giải thưởng phong phú, người đoạt giải sẽ do các game thủ tiến hành bầu phiếu. Thực ra có cảm giác như dùng chức năng ghi hình của Mộng Du Giang Hồ ghi lại một đoạn phim mà thôi, không khó một chút nào, nên đã có rất nhiều game thủ tham gia.

Xem ra Chân Thủy Vô Hương cũng quyết định tham gia rồi?

Ví Ví tò mò vào xem thử, trong đó có một đoạn video clip và vài đoạn phát biểu, Ví Ví mở clip ra xem được vài phút, đại khái miêu tả câu chuyện về một người anh hùng cứu mỹ nhân, sau đó anh ta theo đuổi cô nàng này, nhân vật chính là Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu, người trong gia tộc Tiểu Vũ cũng xuất hiện trong đó.

Lại xem thêm mấy phút nữa, Ví Ví dần cảm thấy kỳ quặc, tại sao trong đó lại có một nhân vật nữ tên là Con Thú Thấp Hèn?

Hơn nữa Con Thú Thấp Hèn này cũng là một nữ hiệp vận áo đỏ lưng khoác đao, luôn xuất hiện bên Chân Thủy và Tiểu Vũ để níu kéo Chân Thủy, thái độ xấu xa kiểu khóc lóc quy lụy vì tình, lời lẽ thì càng thô tục nhảm nhí, còn tự yêu mình như kiểu phù dung ti tỉ, so với Tiểu Vũ Yêu Yêu lúc nào cũng lời lẽ uyển chuyển như thơ, rõ ràng trở nên đối lập nhau hẳn.

Kết thúc của đoạn clip, Tiểu Vũ Yêu Yêu người thật xuất hiện nói vài câu, đại ý là mong mọi người sẽ ủng hộ v.v..., đoạn viết bên dưới clip là của Chân Thủy, tình ý chân thật kể về tình cảm của mình với Tiểu Vũ Yêu Yêu, hi vọng mọi người bầu phiếu cho họ, nói rằng tuy giải thưởng không là gì, nhưng rất mong có được bộ trang bị tình nhân bảy màu duy nhất trong toàn game, vì vợ yêu rất thích nó.

Ví Ví càng xem càng nổi giận, cái gì đây chứ! Anh muốn kể về chân tình thì cứ việc, tại sao lại lôi người khác vào làm trò hề. Tất chủ đề đó để vào game, Chân Thủy Vô Hương không online, Ví Ví lửa giận không hề tắt, phần nộ gỗ tin nhắn gửi đi.

“Châm chích bóp méo người khác như vậy hay lắm hả? Không ngờ huynh lại là loại người như vậy!”

Tin được gửi đi, vẫn cảm thấy tức giận, nhưng trẻ ngoan Ví Ví lại không nghĩ ra lời nào ác độc hơn để chửi rủa người ta, đành ừ ừ hơn gấp bội tất luôn game để đi ngủ.

Ngày hôm sau Ví Ví đi học suốt, chín giờ tối mới lên mạng được, vừa vào game, danh sách bạn đã nhảy điên cuồng, mở ra, là tin nhắn của Chân Thủy Vô Hương.

“OK, lần này sai rồi, huynh chịu cuộc thì phải chịu thua, clip này sẽ xóa đi, làm lại cái mới với Tiểu Vũ. Nhưng cho dù là thế, huynh cũng phải giải thích, Con Thú Thấp Hèn đó không phải do huynh và Tiểu Vũ làm, lúc đầu vốn không để ý, tưởng có người làm chơi, cũng không liên tưởng đến tên của muội, chắc muội cũng thấy những lời nhân vật này nói chẳng liên quan gì đến tình cảm cả. Về sau làm xong mới biết là mấy người bạn của gia tộc Tiểu Vũ đùa dai, có điều clip cũng làm xong rồi, quay lại thì phiền quá nên mới bỏ qua. Chuyện này

huynh xin lỗi muội, bây giờ huynh cũng rút cấp rồi, coi như đền bù cho muội, chúng ta ân oán giải tỏa.”

Ví Ví ngẩn ra, hỏi lại: “Cái gì mà chịu cuộc chịu thua, rút cấp là sao?”

Chân Thủy Vô Hương online, nhưng không hề trả lời.

Ví Ví nhìn danh sách bạn, tên của Đại Thần Nại Hà sáng lấp lánh, Ví Ví rầu rĩ hỏi: “Đại Thần, có phải huynh giết Chân Thủy không?”

Nại Hà: “Dưới núi Thương Thúy, đến đây, Boss.”

Ví Ví vội đến núi Thương Thúy, Ngu Công Leo Núi vừa nhìn thấy cô vội la lớn: “Chị dâu, mau đến đây bồi thêm nhát dao!”

Ví Ví mồ hôi mồ kê trào lên người Boss chém thêm một nhát, Boss vốn chỉ còn lại một tầng máu đã đổ rầm xuống, Ví Ví nghiêm nhiên được một đồng kinh nghiệm.

Boss rơi ra rất nhiều đồ, mọi người chia nhau xong, Ví Ví hỏi Nại Hà: “Có phải huynh giết Chân Thủy Vô Hương rồi không?”

Nại Hà: “Ừ.”

Oái, Ví Ví cũng không biết nên nói gì, có vẻ như lại phiền đến Đại Thần rồi. Tuy là phụ thê nhưng Ví Ví càng cảm thấy mình và Đại Thần là quan hệ hợp tác, vậy nên chuyện của mình thì nên tự mình giải quyết mới đúng.

Ví Ví: “Làm phiền huynh rồi >o<”

Nại Hà: “Không đâu, ta muốn giết hần lâu rồi.”

Ví Ví: “... Tại sao @@”

Nại Hà: “Ngứa mắt thôi.”

Ví Ví: “.....”

Quả nhiên là đáp án điển hình của Đại Thần.

Ngu Công Leo Núi chen vào: “Chị dâu có biết chuyện video clip đó không?”

Ví Ví: “Có, hôm qua các huynh đều không đến, muội buồn chán nên đi dạo diễn đàn một lúc.”

Mô-za-a: “Vốn còn định giấu muội.”

Ví Ví: “>o<”

Ví Ví: “Đúng rồi, Chân Thủy Vô Hương sao lại bị rút cấp? PK thì đâu rút cấp được.”

PK thuộc về phạm vi học hỏi kinh nghiệm, cho dù có thua cũng không thể rút cấp.

Hầu Tử Từ: “Không phải PK, là quyết đấu.”

Bởi vì nói rõ thanh đao đó là...

Thanh đao mà Đông Phương Bất Bại nắm đó dùng để tự thiến.

Phần 10: Nham hiểm, quá nham hiểm

Quyết quyết quyết đấu?!

Ví Vĩ kinh ngạc đến độ suýt ú ớ, một lúc lâu sau mới nói: “Chân Thủy sao lại chịu quyết đấu?”

Nhìn thế nào đi nữa thì Chân Thủy Vô Hương cũng không phải dạng người mạnh động mà.

Trong Mộng Du Giang Hồ, đơn độc tỉ thí chính thức có hai dạng, một dạng là học hỏi kinh nghiệm, cũng chính là PK mà ta thường nhắc đến, một dạng khác chính là quyết đấu. Học hỏi kinh nghiệm thì dù có thua cũng chẳng sao, không rút kinh nghiệm cũng không rút cấp, thành tích chiến đấu chỉ tụt xuống một chút mà thôi. Nhưng quyết đấu thì khác, quyết đấu thua một lần thì đẳng cấp sẽ rút một bậc. Nếu đẳng cấp thấp thì còn may, rút một bậc thì có thể luyện đề lên lại nhanh thôi, nhưng đẳng cấp cao thì, như Ví Vĩ và Chân Thủy Vô Hương, rút một cấp thì hơn nửa tháng rỗng rã chơi coi như phí công vô ích.

Chân Thủy Vô Hương cũng là người chịu bỏ tiền ra chơi game, trang bị các thứ đều là dạng cao cấp nhất, nhưng nếu quyết đấu với Nại Hà Đại Thần có cùng đẳng cấp trang bị thì...

Cơ bản như là tìm đến cái chết!

Ví Vĩ đã từng phối hợp với cả hai người, nên hiểu rõ thực lực của cả hai. Đành phải thừa nhận rằng, trình độ thao tác của hai người cách nhau quá xa, Nại Hà Đại Thần là thiên ngoại phi tiên, đã không là người nữa rồi, còn Chân Thủy Vô Hương nhiều lắm cũng chỉ ngang hàng với Ví Vĩ mà thôi.

Cho nên Ví Vĩ vô cùng nghi ngờ rằng Chân Thủy Vô Hương có phải là nghĩ quẩn rồi không.

Ngu Công trả lời: “Không phải là chuyện hấn ta có chịu hay không, lão tam hạ chiến thư ở thế giới, bức chiến thư đó đúng là thiếu đạo đức vô cùng, nếu không đến thì hấn cũng không còn mặt mũi nào chơi ở đây nữa.”

Còn hạ chiến thư nữa, chính thức vậy à... Ví Vĩ thất thần hỏi: “Hạ như thế nào?”

Hầu Tử Từ nói: “Cậu ấy mời Chân Thủy Vô Hương chiến đấu ba trận, nói là chỉ cần Chân Thủy Vô Hương thắng một trận thì xem như Chân Thủy thắng, chuyện video clip cậu ấy không hỏi đến nữa, hơn nữa lúc quyết đấu cậu ấy sẽ không mang thần thú theo. Muội nói xem, chiến thư như thế mà nếu không ứng chiến, Chân Thủy Vô Hương còn được xem là đàn ông không, có thua thì cũng tốt hơn là không đến.”

Không mang thần thú...

Như thế mà cũng thắng được?

Ví Vĩ vẫn loay hoay tới lui, Đại Thần đúng là không phải người, sự thực lại chứng minh thêm lần nữa rồi. Hơn nữa bức chiến thư này quá thực rất ~ ~ rất khiến người ta không biết phải nói thế nào. Nếu Nại Hà mời Chân Thủy Vô Hương quyết đấu công bằng, và Chân Thủy dù cho không ứng chiến, thừa nhận thực lực bản thân không bằng Nại Hà, thì cũng không đến nỗi quá mất mặt, dù gì thực lực của Nại Hà vốn đã thế rồi. Nhưng bây giờ với bức chiến thư như thế lại khiến Chân Thủy không ra ứng chiến thì không được, nếu không đúng là chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Hầu Từ Từ nói: “Về sau huynh cũng thấy thông cảm cho Chân Thủy Vô Hương. Tội nghiệp thật, nếu một trận định thắng thua thì hẳn cũng chỉ rút một cấp, nếu ba trận thắng hai, thì hai trận thua đó cũng tụt xuống hai bậc. Nại Hà chơi tầm cỡ thế này, người ta biết rõ trận thứ ba cũng sẽ thua mà vẫn sẵn diện cô chơi đến cùng.”

Ngư Công Leo Núi: “Nham hiểm, quá nham hiểm.”

Nại Hà nói: “Các cậu nghĩ nhiều quá, chẳng qua không muốn phí lời mà thôi.”

Ví Vi ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, nếu mời chiến công bằng, bên Chân Thủy có lẽ sẽ viện cớ không ra ứng chiến, nói tới nói lui quả thực rất mất công, chiến thư này của Đại Thần vẫn là một đòn giết chắc.

Mô-za-a: “Chân Thủy Vô Hương cũng xem như không đến nỗi nào, cũng chẳng thêm mang vật cung theo, có phải cậu nghĩ đến chuyện này rồi không?”

Nại Hà nói ngắn gọn đơn giản: “Nghĩ đến hẳn để làm gì?”

>0<, chính thế! Ví Vi thâm trầm thâm trong bụng, Đại Thần đâu cần nghĩ xem người khác thế nào. Lắm lắm xong, Ví Vi mới chợt nhớ ra chuyện quan trọng: “Ba cấp?”

Hồng Y Nữ Hiệp kinh ngạc chạy đến bên Cẩm Sư, kinh ngạc hỏi, “Huynh giết ba cấp của anh ta?”

Nại Hà: “Ừ.”

Ví Vi: “.....”

Thảo nào Chân Thủy Vô Hương không trả lời tin nhắn của cô, ước chừng bây giờ chắc cũng nghĩ đến chết rồi nhỉ. Ba cấp, ít nhất phải hai tháng mới luyện lên được.

Mô-za-a nói: “Cậu cũng phải chừa đường lui cho mình chứ, nếu lỡ cậu thua một trận, ví dụ nhà cậu bị cúp điện hoặc đường truyền bị ngắt, chẳng lẽ video clip cứ để mặc hấn lo à?”

Nhất Tiểu Nại Hà trả lời qua quýt: “Thua thì thua chứ, tở thua rồi thì còn có phụ nhân.”

Hầu Từ Từ tán thành: “Hãy hãy hãy, đúng đúng, Nại Hà chỉ nói cậu ta mặc kệ, nhưng chưa nói đến chị dâu, trình độ của chị dâu còn mạnh hơn lão tam nhiều, cậu không thấy lúc đánh quái vật toàn để chị dâu lo, Nại Hà chỉ có ngồi đó ăn cơm mềm thôi à.”

Ví Vi: “Quá khen quá khen >0<”

Ngư Công Leo Núi lại cảm thán: “Nham hiểm, quá nham hiểm.”

Vừa đánh Boss xong, bọn Hầu Từ Từ đều có vẻ lười nhác, uể oải ngồi trên bãi cỏ dưới núi Thương Thúy trò chuyện cho đỡ buồn. Vì núi Thương Thúy cũng là một trong những nơi hái thuốc nên Ví Vi liền bắt đầu làm công việc ấy.

Được một lúc sau, Ví Vi liếc mắt thấy hệ thống đã cập nhật tin tức mới.

[Hệ thống] Kinh thiên đại đạo Mạnh Đông Hành vượt ngục khỏi Thiên Lao, xâm nhập hoàng cung, lấy cắp hộp trang điểm của công chúa Hương Tuyết, to gan tày đình, tội không thể tha, mời các anh hùng trong thiên hạ bắt lại Mạnh Đông Hành giao nộp cho quan phủ, tất sẽ được hậu tạ.”

Ví Vi thốt lên: “Boss Mạnh lại chạy trốn tán loạn rồi kia, có đi bắt không?”

Boss Mạnh Đông Hành thuộc một trong những boss khá là lợi hại trong Mộng Du Giang Hồ, ngày nào cũng vượt ngục khỏi Thiên Lao một lần, hễ ra khỏi ngục là lập tức hành nghề đạo chích, sau đó hệ thống phát lệnh thông báo, game thủ bắt đầu đi tìm bắt, bắt được rồi thì giao nộp cho quan phủ để nhốt trở lại vào Thiên Lao, ngày hôm sau Boss Mạnh lại tiếp tục vượt ngục. Có điều Boss Mạnh đồng thời cũng là Boss rất được ưa thích, vì cứ bắt được thì những thứ nó lấy trộm đều thưởng cho game thủ tóm được nó, mà những thứ Boss Mạnh lấy trộm thường thưởng đều rất tuyệt.

Vì Vi có lần rất may mắn, Boss Mạnh lấy cấp một rương ngân phiếu, Vì Vi vừa may nhìn thấy, một mình một ngựa liều mạng tóm Boss, rương ngân phiếu đó đã thuộc về cô. Đương nhiên cũng có lúc xui xẻo một chút, như có một lần hệ thống thông báo Boss Mạnh lấy cấp thanh đao hộ thân của Đông Phương Bất Bại, công cáo vừa ra là toàn thiên hạ sôi sục, đao của Đông Phương Bất Bại, chắc chắn là thần binh cấp cao nhất rồi, thế là các game thủ không kè cao thấp, lần lượt bỏ hết nhiệm vụ đang làm để đi tóm Boss, cuối cùng Boss Mạnh bị một cao thủ trong bảng xếp hạng bắt được, nhưng cao thủ đó vừa cầm thanh đao nhìn một cái, đã tức đến mức suýt bỏ không chơi game này nữa.

Vì Vi nói rõ thanh đao đó là...

Thanh đao mà Đông Phương Bất Bại nắm đó dùng để tự thiến.

Hầu Tử Từ nói: “Hộp trang điểm của công chúa? Không có húng.”

Mô-za-a: “Không muốn làm.”

Ngu Công Leo Núi: “Tớ đang dạo diễn đàn, đoạn clip kia đã bị xóa rồi.”

Hầu Tử Từ: “Haizzz ~ ~ tên này sao biết nghe lời thế nhỉ.”

Vì Vi: “>o<, Sao mọi người lại thấy huynh tiếc nuôi quá thế!”

Hầu Tử Từ: “Thì đúng là tiếc nuôi vô cùng mà!”

Ngu Công Leo Núi: “Nếu hần mà không xóa thì tội này sẽ, hây hây hây hây.”

Hầu Tử Từ: “Hack máy của hần.”

Ngu Công Leo Núi: “Thanh toán tài khoản của hần.”

Mô-za-a: “Vậy tớ làm gì? Bán vợ của hần à?”

Ngu Công Leo Núi: “Bây giờ hần đã xóa rồi, chúng ta xem như thất nghiệp.”

Vì Vi: “Các huynh đệ tiện quá đấy!”

Ngu Công Leo Núi vờ vịt: “Quá khen quá khen, so với Nại Hà thì như châu chấu đá xe thôi.”

Vì Vi toát mồ hôi, “châu chấu đá xe” có thể được dùng như vậy sao?

Nại Hà: “Vì Vi, chúng ta đi.”

“Ừ, đi đâu?” Vì Vi vừa hỏi vừa add đội của anh.

“Nơi không có bọn họ.”

Vừa add xong, cảnh tượng lập tức thay đổi, trong chớp mắt, Vì Vi phát hiện ra mình đã đứng ở Lạc Hà Phong.

Đứng trên Lạc Hà Phong ngắm ráng chiều.

Đây là nơi đẹp nhất, không vương bụi trần nhất trong Mộng Du Giang Hồ, vì ở đây không có quái vật không có nhiệm vụ, không có kinh nghiệm để lấy. Nhưng sau khi quen biết Nại Hà, đây là một trong những nơi Vi Vi thường lui tới nhất.

Mặt trời đã lặn một nửa nắp sau những đám mây, ráng chiều rực rỡ tỏa rọi khắp nơi, chiếu lên người Hồng Y Nữ Hiệp đang đứng trên đỉnh núi mỗi lúc một rực rỡ diễm lệ, còn Bạch Y Cô Sư càng lúc càng cô ngạo xuất trần.

Vi Vi chống cằm ngắm một lúc lâu, chầm chậm gõ chữ: “Nơi đây thật đẹp!”

Nại Hà: “Ừ.”

Trong một lúc chẳng ai lên tiếng, hồi lâu sau Nại Hà mới nói: “Chuyện này vốn định đợi muội đến giải quyết, nhưng trên thế giới người quan tâm quá nhiều, ta nghĩ vẫn nên đánh nhanh rút gọn thì hơn.”

Vi Vi ngồi trước máy tính chớp chớp mắt, ngẩn ngơ hồi lâu, mới ý thức ra anh đang giải thích với cô nguyên nhân mời Chân Thủy đến quyết chiến.

Thực ra anh ấy không cần giải thích với mình, anh đã giúp cô xử lý rất gọn mà... Nhưng không biết vì sao, trong lòng Vi Vi dần dần nảy sinh ra một tâm trạng như là cảm động vậy.

Vi Vi bỗng không biết nên nói thế nào, ngón tay ngưng trên bàn phím một lúc lâu, cuối cùng gửi đi một khuôn mặt cười.

Nại Hà không nói gì nữa, Vi Vi cũng lặng lẽ đứng bên cạnh anh, không làm gì, cũng không bỏ đi, ngắm cảnh vật yên tĩnh trước mắt, chỉ cảm thấy giờ này phút này, bình yên và xa vắng

*Núi này do ta mở,
Cây này do ta trồng,
Muốn đi qua nơi đây,
Con trai phải ở lại”.*

Phần 11: Kênh

Nếu tin nhắn này không phải do Thần Lô Ni Ni gửi đến thì Vy Vy đã hoài nghi bản thân mình sắp đối mặt với giờ tận thế!

Đương nhiên giờ tận thế ở đây chính là giờ kí túc tắt điện >0<.

Thần Lô Ni Ni: “Vy Vy cho mình kênh đi, cho mình kênh đi”.

Vy Vy: “Kênh gì chứ?”

Thần Lô Ni Ni: “Chồng cậu không phải đơn phương chiến đấu với Chân Thủy rồi sao, quyết đấu kênh ấy! Tuy tốn mua vé để xem rồi thế nhưng quần chúng không đăng nhập được”.

Đơn phương đánh bại... Vy Vy không chịu nổi cách dung từ của Ni Ni, cô nói: “Nại Hà nhà tớ đang hoảng lắm đấy nhớ...”

Nói xong câu này Vy Vy thấy sợ chính mình, tại sao cô lại thêm chữ “nhà tớ” vào đằng sau chữ Nại Hà cơ chứ? Tại sao tự nhiên lại nói ra hai từ này nhỉ?

>0<, chắc chắn là do chịu ảnh hưởng của Ngu Công với mấy người kia rồi, bọn họ nói câu nào cũng “chị ba nhà mình”, “anh ba nhà chị”.

Vy Vy xóa mấy dòng chữ đó đi rồi đánh lại: “Cậu mua vé vào cửa rồi à?”

Muốn xem quyết đấu thì phải mua vé vào cửa, đây cũng là một trong những điều chán nhất của trò chơi *Mộng du giang hồ*. Sau khi mua vé vào cửa, người chơi click vào thị vệ gác cửa ở hoàng cung, sau đó người chơi sẽ được chuyển đến sân quyết đấu. Thường thường hai bên quyết đấu đẳng cấp càng cao thì vé vào cửa càng đắt, đương nhiên không phải trận đấu nào cũng có người xem.

Thần Lô Ni Ni: “Chân Thủy bị đánh thảm lắm, có ghi hình rồi chắc cũng không phát đâu, chắc chắn chồng cậu ghi hình rồi đấy!”.

Vy Vy: “.... Anh ấy không ghi”

Câu này đầu cần hỏi, với sự hiểu biết của cô về Nại Hà, Đại Thần chắc chắn sẽ không ghi hình trận đấu không cần thiết này.

Thần Lô Ni Ni: “Thảm, tớ xem hồi hộp đến mức quên hết rồi, chết mất chết mất, tớ đi chết đây, hơn nữa tớ lại đến muộn nữa nên chỉ kịp thấy hệ thống thông báo quyết đấu, chiến thuật trong truyền thuyết còn không biết gì, tiếc quá đi mất”.

Vy Vy: “Còn khá hơn tớ, tớ là nhân vật nữ chính trong truyền thuyết thì sao, chả được thấy cái gì cả”.

Thần Lô Ni Ni: “Ha ha ha, vậy tớ lại cân bằng rồi, hình ảnh hệ thống gửi đi cậu có cần không, tớ gửi cho”.

Vy Vy: “Ok”

Vy Vy cho Ni Ni địa chỉ hòm thư ở game, lát sau đã nhận được thư báo, thư chỉ có một bức ảnh, đó là ảnh mà hệ thống công bố quyết đấu. Vy Vy phóng to bức ảnh ra xem, một bên là thông báo sau khi Nại Hà mời giao chiến, sau đó cứ năm phút hệ thống sẽ thông báo phản ứng của bên bị mời chiến.

[Hệ thống]: Nhất Tiểu Nại Hà mời Chân Thủy Vô Hương quyết đấu ở điện Từ Cẩm.

[Hệ thống]: Chân Thủy Vô Hương không ứng chiến.

[Hệ thống]: Chân Thủy Vô Hương không ứng chiến.

.....

Năm phút sau.

[Hệ thống]: Chân Thủy Vô Hương không ứng chiến.

[Hệ thống]: Nhất Tiểu Nại Hà và Chân Thủy Vô Hương quyết đấu lúc 20:00 ở điện Từ Cẩm.

Chẳng qua cũng chỉ là vài hàng chữ chạy qua chạy lại, chỉ là cái thông báo vô tình lạnh lùng thôi vậy mà Vỵ Vỵ xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần rồi, xem rồi lại xem, trong lòng cứ có cảm giác nóng bừng lên.

Tâm trạng bất ổn, Vỵ Vỵ liếc sang nhìn lảng từ chơi đàn Nại Hà, Vỵ Vỵ do dự một hồi, mấy lần định hỏi, lại thôi, cuối cùng cô lên tiếng phá vỡ bầu không khí: “Đại Thân... anh có thể PK với em một trận mà không mang thù hận không? >0<”.

Nại Hà không hề để ý, cậu cứ nghĩ là cô đang nói đùa thôi, cậu nói: “Đi, chúng ta đi ăn boss”.

“Boss nào?”

“Mạnh Đông Hành, Ngu Công gọi chúng ta đi”.

Vỵ Vỵ và Nại Hà quay lại núi Thương Thúi, đám Hưu Từ Từ đang quyết đấu rồi. Nại Hà tiến lên trước xuất chiêu “Điều thủ hồi xuân” tăng máu cho bọn họ, chân chửi một hồi, cô không có ý định tham chiến.

Ngu Công gọi: “Chị dâu, đừng thấy chết không cứu nha”.

Vỵ Vỵ biết ba người họ chỉ đùa thể thôi, gọi cô chẳng qua là vì muốn cho cô cùng chia điểm kinh nghiệm, Vỵ Vỵ biết thế nên gửi một biểu tượng mặt cười: “Các anh đánh đi, em tham gia vào thì khả năng công kích của anh ta sẽ tăng cao đấy!”.

Boss Mạnh quả là một boss kì diệu, nếu chỉ có nữ game thủ tham gia đánh anh ta thì anh ta sẽ vì “thương hoa tiếc ngọc” nên khả năng tấn công sẽ giảm đi một nửa, lần trước cũng vì điều này nên Vỵ Vỵ mới đơn thương độc mã chiến thắng được hắn. Còn nếu cả người chơi nam và nữ cùng công kích anh ta thì anh ta do “đố kỵ, ghen tỵ” nên khả năng tấn công tăng lên một nửa nữa. Chỉ có nam game thủ tấn công hắn thì khả năng tấn công của hắn mới ở mức bình thường.

Bọn Ngu Công vốn là một đội toàn người chơi nam nên không biết điều đó, nghe Vỵ Vỵ nói thế rất hứng thú.

“Nghe nói tên này còn biết true ghẹo nữ game thủ, em chưa thấy bao giờ, chị dâu chem. nó một phát cho em xem với”.

Vỵ Vỵ nghe thế bực mình lắm thế nhưng vẫn tham gia vào đội chiến đấu. Quả nhiên chem. một đao mà khả năng tấn công của Boss tăng lên gấp đôi. Hơn nữa nó còn phát ra kỹ năng “hung hung lò hòa” đốt cháy máu của bọn Hưu Từ Từ.

Đồng thời trên đầu Boss còn xuất hiện một đoạn thoại: “Hay cho một mỹ nhân, không ở trong phòng đẹp lại mang đao kiếm đến chốn giang hồ này làm gì, không bằng theo đại gia đây sẽ cho mỹ nhân ăn sung mặc sướng cả đời”.

Hưu Từ Từ: “Trời ơi, quả thật là biết ghẹo gái”.

Ngu Công trèo núi: “Quả nhiên dám trêu chị dâu, cho nó rớt một trăm lần luôn đi”.

Thế là, tên Boss đáng thương bị đánh co toi tã một trăm lần....

Boss Mạnh vừa ngã ra sàn thì quan sai lập tức đến khênh đi, để lại phần thưởng là hộp nữ trang của công chúa. Hưu Từ Từ tò mò giật lấy rồi mở ra xem thử, vừa mở ra thì suýt nữa ngất xuống đất.

Ngu Công truy hỏi: “Là cái gì thế? Là trang bị thì đưa cho chị dâu”.

Hầu Tử Từ: “Cái này mà đưa cho chị dâu thì Nại Hà giết tó mắt”.

Nại Hà: “Cái gì thế?”

Hầu Tử Từ: “Tóc đàn ông”.

Ngu Công trèo núi: “.....”

Hầu Tử Từ: “Tóc của tinh nhân của công chúa đây, chả biết là của đàn ông hay đàn bà”.

Mọi người đều thấy xấy hổ, ngại ngùng, không ngờ chuyện nhân phẩm của con người lại làm cho mọi người ngại ngùng đến thế.

Ngu Công trèo núi: “Nói chung còn hơn đao của Đông Phương Bất Bại”.

Hầu Tử Từ: “Còn hơn là vải buộc chân của Lão thái thái phái Nga Mi”.

Mojata: “Lẽ nào lúc này chúng ta ra tay quá bạo lực?”

Thấy Vy Vy im lặng không nói câu gì, Hầu Tử Từ nói: “Chị dâu không phải bị shock quá đấy chứ?”

Vy Vy: “>o<, không có, hành tẩu trên giang hồ bao nhiêu năm như thế từ sớm em đã không màng đến danh lợi rồi...”.

Mojata: “...”

Ngu Công trèo núi: “Sao tớ thấy câu này quen thế nhỉ?”.

Hầu Tử Từ: “Giống Nại Hà?”.

Mojata: “Không giống, Nại Hà từ trước không bao giờ nói như thế ra miệng cả, anh ấy chỉ nói trong lòng thôi”.

Nại Hà gửi một biểu tượng mặt thờ dài: “Cần mực thì đen, sau này không nên để cô ấy chơi nhiều với các cậu rồi”.

Vy Vy: “Đúng thế, em bị ảnh hưởng của các anh rồi... à, lúc này em đang nghĩ chuyện về kênh. Em cũng muốn làm một cái”.

Hầu Tử Từ: “.....”

Vy Vy: “Boss Mạnh cho em linh cảm.....”

Đã là Boss Mạnh mạng lại linh cảm thì đương nhiên sẽ có liên quan đến kẻ trộm rồi.

Kịch bản của Vy Vy là như thế này.

Lô Vy Vy là một nữ tặc chiếm núi xưng vương.

Nhất Tiểu Nại Hà là một lãng tử chơi đàn nho nhã, yếu đuối.

Một hôm, Nhất Tiểu Nại Hà đi qua núi không may bị nữ tặc mê đắm nên bị bắt lên một ngôi nhà trên núi làm chồng coi nhà cho nữ tặc.

“Sau đó thế nào thì em chưa nghĩ xong, vừa này đánh Boss em tự nhiên lại nghĩ đến, những lời Boss Mạnh nói có thể sử dụng trực tiếp được đấy”.

Hầu Tử Từ nói: “Cũng tham gia cái hoạt động đó sao?”

Vy Vy: “Ừ, tự nhiên thấy hay hay, có điều em chỉ muốn nghịch chơi thôi, tự nhiên lại có hứng thế”.

Nại Hà không nói gì cả, cậu cứ lặp đi lặp lại cái câu của Vy Vy: “Làm chồng giữ nhà”.

Vy Vy cứ nghĩ Nại Hà bị kích động nên định nói không làm cũng được, cô hỏi luôn: “Hay là lúc bị chặn đánh cứ nấp đi là được?”.

> <

Xem ra Vy Vy có thể đánh giá được cơ bản sự nhẫn nại của Nại Hà, Vy Vy tiếp lời: “Cơ bản là như thế nhé!”.

Thực ra bản thân cô cũng không chắc chắn lắm, trước mắt chỉ tạm nghĩ như thế mà thôi.

Nại Hà lại nói: “Chụp đi. Núi Thương Thúi cũng đẹp, cứ coi như quay cảnh bị chặn cướp ngay ở đây đi”.

Đại Thần đồng ý ngay lại còn chủ động tích cực như thế làm cho nữ tặc Vy Vy có cảm giác bản thân mình đang bị ép buộc phải đi cướp bóc vậy.

Trong nháy mắt Đại Thần đã bắt đầu chỉ đạo: “Anh đi từ bên này sang, em phi ngựa từ trong rừng sâu ra, phần của ai người ấy tự quay sau đó cắt ghép là được”.

Dưới sự chỉ đạo của đạo diễn Nại Hà, Vy Vy đành phải lên ngựa.

Ngu Công trèo núi bỗng nhảy vào nói: “Đạo diễn, em cũng muốn tham gia”.

Hầu Tử Từ nói: “Nữ tặc không có người hầu sao được, để bọn em làm người hầu của chị dâu nhé!”.

Vy Vy từ chối: “Không cần”.

Hầu Tử Từ với bộ dạng đau khổ hỏi lại: “Tại sao chứ?”

Vy Vy: “>_< Đơn thương độc mã oai hơn nhiều”.

Ngu Công nói: “Không được không được. Như vậy không được, có cảnh đánh nhau hay là để bọn em làm người bảo vệ của Nại Hà, sau đó chị dâu lần lượt đánh bại cả ba bọn em, như vậy mới hấp dẫn chứ”.

Ý kiến lần này của Ngu Công được mọi người hưởng ứng nhiệt liệt, quan trọng hơn là nhận được sự đồng ý của Nại Hà. Mấy người này đều là người thuộc phái hành động nên dễ dàng thương lượng mọi chuyện với nhau, còn Vy Vy – người đề ra ý kiến quay cảnh cho kênh của mình thì không biết làm thế nào, cô đành vội vàng lên ngựa rồi phi vào trong rừng trúc.

Trong rừng trúc, Vy Vy cưỡi ngựa, đột nhiên lại cảm thấy rất hồi hộp.

Trong thời gian đợi Nại Hà đến nơi chỉ định để cướp nữa còn hồi hộp hơn.

Hậu quả của việc hồi hộp quá đó là khi Vy Vy vừa đến trước mặt Nại Hà thì những lời Boss Mạnh nói lúc trước cô đã quên sạch. May mà Vy Vy nhanh trí, cô thay đổi lại một số câu trong một đoạn thoại siêu cổ điển để chữa cháy.

*“Núi này do ta mở,
Cây này do ta trồng,
Nếu muốn đi qua đây
Con trai phải ở lại”.*

Đoạn mở đầu nói xong, đúng kịch bản là Ngu Công sẽ lao ra chửi mắng một hồi sau đó sẽ đánh nhau. Tuy nhiên nhân vật của Ngu Công không thấy động đậy gì cả, Vy Vy đợi một lúc rồi ngạc nhiên hỏi: “Ngu Công đâu?”.

Hầu Tử Từ thần nhiên đáp: “Cậu ta bị ngã từ trên ghế xuống”.

Trên màn hình, lăng từ chơi đàn áo trắng vẫn tung bay tà áo trong gió nhẹ. Nữ tặc áo hồng mang đao thì bóng dáng đã nhạt nhòa.

Phần 12: Bóng Hồng Áo Trắng

Ngu Công một lát sau mới lên, yếu ớt nói: "Tớ bị thương rồi".

Mojata: "Con trai gì mà ngã tý cũng bị thương".

Ngu công tức giận nói: "Tớ nói là nội thương ấy".

Vỷ Vỷ: ">o<, mấy anh ở cùng chỗ với nhau à?"

Thực ra trước đó Vỷ Vỷ đã cảm thấy mấy người bọn họ có quen biết nhau ngoài đời thực, hơn nữa hình như họ là sinh viên năm thứ tư đại học, bởi vì có lần thấy bọn họ nói đến chuyện thực tập tốt nghiệp. Có điều từ trước đến giờ Vỷ Vỷ không tò mò chuyện đời tư của người khác trong game, thế nên cũng không hỏi bao giờ, lần này chỉ là buột miệng thôi.

Hầu Tử Từu đáp: "Bọn anh ở cùng phòng".

Quả nhiên!

Vỷ Vỷ liếc nhìn sang Nại Hà, vậy Đại Thần Nại Hà cũng là sinh viên giống mình sao? Vậy sao mình luôn cảm thấy có gì đó không đúng, Đại Thần chắc là...

>_<

Không nghĩ ra được cậu ấy nên là cái gì...

Ngu Công nói: "Chị dâu, Nại Hà thường xuyên đi đêm không về phòng, chị phải quản chặt vào nha".

Mojata: "Cả ban ngày cậu ấy cũng không về".

Vỷ Vỷ bó tay luôn.

Nại Hà nói: "Đến khi nào trong phòng không còn chất đồng tắt nửa tháng không giặt của các cậu thì tớ sẽ chuyển về ngay".

Mojata lập tức nói: "Thôi anh cứ ở ngoài luôn đi".

Vỷ Vỷ thấy ngại ngại, sớm đã nghe nói con trai thường tích đủ mười hai đôi tất rồi giặt một lúc, không ngờ chuyện này còn kinh khủng hơn, đột nhiên Vỷ Vỷ nhớ lại ngày trước có nghe Ngu Công nói chuyện hack máy tính của người khác, cô liền tò mò hỏi: "Lẽ nào các anh học khoa máy tính?".

"Đúng quá!".

Thật là trùng hợp.

Vỹ Vỹ nói: ".....Em cũng thế!".

"....."

"Hóa ra là đàn em".

Ngu Công trèo núi: "Xong rồi, khoa máy tính chín nam mới có một nữ, em lại anh dũng như thế, lẽ nào em thực sự là một chú em sao?".

Vỹ Vỹ: ">o<".

Vỹ Vỹ bị mấy người bọn họ làm cho phát ngại: "Em thực sự anh dũng sao? Em chỉ nói thật thôi mà...".

Quả nhiên cô làm cho Ngu Công cảm thấy như bị nội thương thật.

Ngu Công nói: "Không sao không sao, được mà được mà, hiệu quả thật là tuyên truyền thức tỉnh".

Tuyên truyền thức tỉnh...

Vỹ Vỹ cũng cảm thấy bản thân mình bị nội thương rồi, tuyên truyền thức tỉnh dùng như thế này không biết thầy giáo dạy môn Ngữ Văn của Ngu Công mà biết có khóc thét lên không nữa.

Hầu Tử Tửu đề nghị: "Được rồi, có điều câu "con trai phải ở lại" nên thay đổi một chút, ở đây có bốn người, ai biết em muốn cướp người nào chứ, người xem sẽ hiểu nhầm đấy!".

Nại Hà nói: "Không hiểu nhầm được đâu, không cần thay".

Hầu Tử Tửu: "???".

Nại Hà nói: "Các cậu không đáng giá để cướp".

Thế là.....

Lại một cuộc chiến đấu diễn ra gay gắt, trận này là ba đánh một.

Vỷ Vỷ không có gì để nói, cô ngược nhìn trần nhà, cô còn chưa bắt đầu cướp thế mà mấy người bị cướp đã tự thanh toán lẫn nhau rồi.

Nói chung, với tình hình Ngu Công mang nội thương ra trận như thế, sau khi nói vô số chuyện cười với nhau kênh cũng được quay xong sau hai ngày vất vả. Những tình tiết sau khi bị cướp vẫn do Vỷ Vỷ tự biên , Vỷ Vỷ chọn thời gian dài để biên kịch, cô gắng cho nó không thô tục, dài như một bộ phim trên truyền hình.

Kịch bản cụ thể như thế này:

Lăng tử chơi đàn áo trắng bị cướp về sơn trại (trong game là cảnh bị cướp), nữ tặc si mê vẻ nho nhã thanh tú của cậu ấy nên nghĩ đủ mọi cách để chiếm được trái tim của cậu, lăng tử không hành động gì, cả ngày không nói một lời nào, cậu cứ ngồi bên hồ sen sau núi im lặng đánh đàn.

Nữ tặc cuối cùng cũng quyết định thả cậu ấy đi, thế nhưng cô vẫn còn luyến tiếc nên cứ nhẹ nhàng đi theo cậu ấy, thật không may lăng tử chơi đàn gặp quái thú giữa đường, có thể mất mạng ngay lập tức, nữ tặc trong nháy mắt lao ra cứu cậu. Lăng tử cảm động nên chấp nhận tình yêu của nữ tặc, nữ tặc vui vẻ chuẩn bị hôn lễ. Không ngờ đêm động phòng hoa chúc thì lại có quân binh tới (mấy người Ngu Công gọi thêm một đội nữa tới làm diễn viên quần chúng) đánh lên núi, đám hầu nữ tặc (thực ra là nhân vật hỗ trợ trong game, đáng thương là mới có cấp 20) do uống say rồi nên không cách nào đánh trả được. Nữ tặc bản lãnh cao cường quan binh không làm gì được nên quay sang tấn công lăng tử, nữ tặc lên trước bảo vệ lăng tử, còn lăng tử thì rút gươm trong đàn ra, không nghĩ ngợi do dự gì liền đâm vào tim nữ tặc từ phía sau.

Hóa ra, lăng tử chơi đàn vốn là khâm sai, do địa hình sơn trại này vốn phức tạp nên không dễ tiêu diệt, cậu phải làm như thế để hoạt động ngầm.

Phần cuối thì giống như trong phim.

Sau khi nữ tặc chết, lăng tử chơi đàn mới tỉnh ngộ, cậu mới nhận ra mình đã yêu cô ấy, thế là cậu ôm xác nữ tặc nhảy xuống từ đỉnh Lạc Hà.

Được rồi, Vỷ Vỷ thừa nhận, cái này chỉ là làm cho vui thôi >o<.

Vỷ Vỷ cứ nghĩ mang kịch bản này đưa cho mọi người thì sẽ nhận được sự phản đối của mọi người, không ngờ ai xem xong cũng khen được, có điều sau khi thăm dò một hồi, nguyên nhân Nại Hà cảm thấy thích thú chẳng qua là vì lời thoại của cậu ấy it.

Còn nguyên nhân của Ngu Công và đám bạn là không ngờ sau đó họ lại còn có cơ hội xuất hiện nữa, lại còn là vai chính diện, nên họ thích phát cuồng lên.

Vy Vy lại tiếp tục không còn gì để nói, quả nhiên là sinh viên khoa máy tính, trong máu không hề có lấy một tế bào văn nghệ nào...

Tuy nhiên mấy hôm sau Nại Hà giao cho Vy Vy hậu kỳ của kênh, Vy Vy hồi hận cực độ và rút lại lời nói "trong máu không hề có lấy một tế bào văn nghệ nào".

Không có tí văn nghệ nào trong máu là chỉ đám Ngưu Công mấy người thôi, tuyệt đối không hề có Nại Hà Đại Thần!

Đại Thần Đại Thần, không gì là không thể!

Hôm nhận được kênh là hôm Vy Vy phải học buổi tối, về ký túc một cái là đăng nhập trò chơi luôn, Nại Hà đã out rồi, cậu để lại cho Vy Vy lời nhắn: "Có việc nên out trước, đã gửi kênh vào hòm thư của em rồi".

Vy Vy vội vàng check mail.

Việc chế tác hậu kỳ bao gồm khâu cut paste, âm nhạc, chữ, mỹ thuật... Vy Vy cứ nghĩ mình cứ làm từ từ thôi, bởi vì cô mới học năm thứ hai, chắc chắn sẽ có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn năm thứ tư. Có điều Nại Hà nói câu ấy sẽ làm việc này, mà Vy Vy thì tín nhiệm Đại Thần vô điều kiện nên cô gật đầu ngay lập tức. Phải mất mười mấy phút mới tải xong, Vy Vy vội vàng mở xem ngay, chỉ xem mấy giây đầu thôi mà cô đã đứng người rồi.

Quá đẹp!

Thực ra nói đơn giản thì cũng đơn giản, chẳng qua chỉ là dòng chữ màu hồng đen thế nhưng không hiểu Đại Thần tìm ở đâu kiểu chữ phù hợp đến thế, vừa có khí chất lại vừa thoát tục, cứ từng nét từng nét một được viết ra, sau đó làm thêm hiệu ứng flash, một lớp ánh sáng chạy qua màn hình, đơn giản nhưng đẹp mắt, rất có cảm xúc.

Vy Vy xem đi xem lại mấy lần, cảm xúc tràn đầy.

Đại Thần rất chuyên tâm với việc này, cắt ghép, làm chữ, chọn nhạc, mọi thứ không cái gì không hoàn hảo cả, đặc biệt là âm nhạc làm cho Vy Vy cảm thấy rất hạnh phúc. Không giống với cảm giác của cô khi cô nghe những ca khúc thịnh hành ở các kênh khác, mà đó là tiếng nhạc phát ra từ loại nhạc cụ dân tộc, phần đầu khi cướp chặn đánh là tiếng tiêu vui vẻ, phần sau là tiếng đàn tranh, rất phù hợp với hình tượng lãng tử chơi đàn.

Ồ, tiếng nhạc êm dịu này chắc là tiếng đàn tranh, Vy Vy không có hiểu biết nhiều về nhạc cụ, trước đây khi học cấp ba mỗi khi học giờ âm nhạc cô đều làm bài tập môn khác, thế nên hôm nay nghe lần đầu thấy nhập tâm đến thế.

Tất cả quá hoàn mỹ, không có một chỗ nào để bới móc lỗi cả, Vy Vy chỉ chăm chú thưởng thức thôi.

Tuy câu chuyện này là bi kịch thể nhưng do luôn có tâm lý là chơi đùa cho vui, sau đó trong quá trình quay và ghi có thêm nhiều đoạn thoại và chuyện vui cười nữa thế nên khi xem Vy Vy cảm thấy rất vui vẻ, tuy nhiên tình tiết đến đoạn lăng tử chơi đàn rút gươm, tiếng đàn đột nhiên thê lên giận dữ, lưỡi kiếm dài dường như đâm thẳng vào tim nữ tặc, âm nhạc cùng lúc đó dường như cũng dừng lại trong tĩnh lặng.

Trái tim Vy Vy đột nhiên đập mạnh.

Sau đó, cô vẫn chưa hoàn hồn, hình như phần kết thay đổi rồi.

Phần kết vốn là lăng tử chơi đàn sẽ ôm xác nữ tặc rồi cùng nhau nhảy từ trên đỉnh Lạc Hà, thế nhưng trên màn hình lại là cảnh lăng tử chơi đàn và võ tướng Thanh Sam (Ngu Công đóng) đang đứng trước một nấm mộ, cùng im lặng nhìn nấm mộ ấy.

Võ tướng Thanh Sam nói: "Cậu có thể không giết cô ấy".

Lăng tử chơi đàn im lặng, mãi lâu sau cậu mới cất lời: "Để cô ấy sống mà hận tôi, thì chết còn hơn".

Vy Vy ngây người.

Trong lòng đột nhiên cảm thấy ngay từ câu nói này lăng tử chơi đàn áo trắng đã không phải là người cô muốn miêu tả trong kịch bản nữa.

Cậu ấy đã biến thành một người xa lạ sau làn sương mờ ảo, mê hoặc.

Lăng tử chơi đàn từ đó đã ẩn cư ở một ngôi nhà nhỏ dưới chân núi, Vy Vy nhận ra đó là một cảnh nhỏ trong game, đó là ngôi nhà hoang dưới đỉnh Lạc Hà. Bên ngoài ngôi nhà có mấy hàng trúc xanh, lăng tử chơi đàn ngồi trong rừng trúc cô đơn gảy đàn, sau đó bước lên đỉnh Lạc Hà rồi lặng lẽ ngắm mặt trời lặn trên đỉnh.

Võ tướng Thanh Sam xuất hiện một lần nữa.

"Cậu lập công lớn, trong tay có quyền lực vị thế bao người thèm muốn, tại sao lại muốn ẩn cư ở một nơi hoang dã xa xôi thế này?".

Lăng tử chơi đàn áo trắng không trả lời, cậu vẫn chăm chú gảy khúc đàn dang dở, thần thú mèo của cậu nhảy qua nhảy lại bên cạnh.

Trong nháy mắt hình ảnh rừng trúc xanh tan đi như từng đợt sóng nước và biến thành phong cảnh hồ sen sau núi, dường như là hồi ức của lăng tử nên có màu sắc mờ màng, kì ảo. Lăng tử ngồi chơi đàn, nữ tặc ngồi bên cạnh, âm nhạc từ đó cũng tắt dần, tất cả đều tĩnh lặng,

đó đây thỉnh thoảng vang lên tiếng ve kêu, tiếp đó Vỹ Vỹ nghe thấy tiếng của chính mình.

Đoạn âm thanh này hôm trước Nại Hà bảo cô ghi vào, nói có lúc dùng đến. Đoạn thoại ghi vào là đoạn nữ tặc nói trước khi thả lăng tử đi. Vỹ Vỹ ngại ngừng thu đi thu lại, không ngờ dùng đến rồi.

Hình như được xử lý qua rồi nên giọng cô trở nên mơ hồ và xa xôi, giống như đến từ trong hư không vậy.

"Ông em là kẻ cướp, bố em là kẻ cướp thế nên cuộc đời em cũng là kẻ cướp, ngoài cướp bóc ra em không biết làm gì cả, cái gì cũng không biết, còn tất cả mọi người trong trại nữa".

"Anh ghét em như thế à, thực ra em chưa từng giết người, cũng không phải là xấu xa nhất, nhưng có điều cũng là xấu rồi".

"Em cũng muốn như các cô gái dưới chân núi, chăm sóc mấy chú gà chú vịt, mặt trời lên đi làm, mặt trời lặn thì về nhà, yên ổn sống ngày này qua tháng khác. Có điều đó chỉ là một giấc mơ, mãi mãi không bao giờ thành hiện thực".

"Anh đi đi, em để cho anh đi".

Màn hình lại quay lại, là tiếng võ tướng Thanh Sam hỏi: "Cậu có tiền đồ tốt đẹp như thế tại sao lại lãng phí cuộc sống của mình ở nơi hoang tàn này?".

Sau đó là một giọng nói lạnh nhạt và nhẹ tênh vang lên: "Đây cũng là giấc mơ của tôi".

Tất cả lời thoại của kênh đều dùng chữ minh họa chỉ có mấy câu cuối mới là lời của nhân vật thật, đột ngột vang lên rồi tự nhiên im bất, tiếng đàn tranh lại véo von vang lên, ai oán tuyệt vọng, rồi dần dần tan biến.

Cảnh cuối cùng là hình ảnh nữ tặc áo hồng và lăng tử áo trắng cùng đứng bên hồ sen, lăng tử gảy đàn, nữ tặc múa đao, tà áo hai người cùng phấp phới bay, lung linh, lãng mạn, sau đó hình ảnh nhạt dần nhạt dần rồi biến thành màu đen.

Kết thúc.

Trên màn hình, hình ảnh lăng tử áo trắng vẫn phấp phới tà áo.

Hình ảnh nữ tặc múa đao đã nhạt nhòa.

Vỹ Vỹ thấy trong lòng đau nhói, mắt ướt rồi.

Vỹ Vỹ đột nhiên cảm thấy, sự cảm động lúc trước của mình thật ngốc nghếch...

Phần 13: Cậu Ấy Không Phải Anh

Cài đặt chế độ tự replay nên Vy Vy còn chưa định thần lại được thì kênh đã bắt đầu quay lại một lần nữa, tiếng kêu réo rất vui tai lại vang lên, hình ảnh nữ tặc áo hồng kiêu hãnh phi ngựa từ rừng trúc chạy ra.

Vy Vy vội vã tắt đi, biết kết thúc buồn bã, đoạn đầu thì như thế khiến cô buồn chán không muốn xem lại lần thứ hai.

Cô vào trò chơi, gửi tin nhắn cho Nại Hà: "Em xem xong rồi, rất hay".

Đánh xong mấy chữ khô khốc ấy Vy Vy không biết nói gì nữa, rõ ràng còn đầy cảm xúc trong người thế nhưng lại không biết nói cái gì bây giờ, lẽ nào nói em đã khóc khi xem nó sao?

Thế thì ngốc quá!

Thế là cô lại hỏi tiếp: "Anh thay đổi kết cục à?"

Tin nhắn vừa gửi đi thì nick của Nại Hà sáng, ngay lập tức cô nhận được câu trả lời: "Ừ, thay rồi, nếu không thì thời gian không đủ dài".

"Anh lên rồi, thời gian? Thời gian gì?"

Vy Vy có chút hoài nghi, anh ấy đang nói đến thời gian trong kênh à? Thế nhưng cô nhớ rõ thời gian không giới hạn cơ mà?

Nại Hà: "Nguyên tắc tham gia thi đấu là độ dài thời gian đạt nửa tiếng, sau khi đạt giải nhất điểm kinh nghiệm và giải thưởng sẽ nhiều hơn. Đẳng nào cũng làm thì đạt giải luôn đi".

Vy Vy kinh ngạc, cô thực sự không chú ý đến nguyên tắc này, thế nhưng... anh Đại Thần, anh chắc chắn chúng ta sẽ giành giải quán quân sao?...

Không đúng không đúng, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, theo như Đại Thần nói, lẽ nào tình tiết cuối làm Vy Vy rơi nước mắt chỉ vì kéo dài thời gian mà thêm vào sao?

Nghĩ đến đây Vy Vy bật lại kênh một lần nữa, quả nhiên, thời gian không ngắn không dài vừa chẵn ba mươi phút, ngay cả một giây cũng không thừa.

.....

Tuy sự thực rõ ràng và tàn khốc như thế nhưng Vy Vy vẫn ôm một tia hy vọng: "Vậy anh... kết cục sau cùng sao lại nghĩ ra thế? Hay hơn cái cũ rất nhiều".

Nại Hà: "Kết thúc cũ cũng ok, chỉ có điều không tiện để thêm mấy đoạn hồi ức cho vừa thời gian, quá lộ dấu tích".

@_@

Thêm hồi ức cho vừa thời gian? Chính là thêm cái đoạn hôm trước thu âm sao? Làm sao nghe lại giống mấy đoạn trong truyền thuyết thế... Vy Vy nhớ lại hiện tại cũng có rất nhiều hồi ức, cô hỏi lại một cách khó khăn: "Vậy kết cục hiện tại... lẽ nào cũng vì thêm cho vừa thời gian sao?".

"Đại khái là vậy".

Vy Vy bị đánh bại rồi.

Hóa ra, Đại Thần không chỉ vì thời gian mà còn muốn cho thêm nhiều hồi ức nữa, cái gì cảm động lòng người chứ, cái gì sống chết hai bên mong manh chứ, đều chỉ như mây trôi nổi bên trời thôi.....

>0<

Vy Vy đột nhiên cảm thấy, sự cảm động lúc trước của mình thật ngốc nghếch...

Sau đó, lòng ngổn ngang bao thứ cảm xúc như thế Vy Vy mang kênh phát trên diễn đàn game. Còn việc tại sao người phát trên diễn đàn là cô mà không phải Đại Thần thì đương nhiên vì Đại Thần lười không muốn đăng kí thôi. >_<

Sau khi phát xong cô với Nại Hà đi làm nhiệm vụ, làm xong nhiệm vụ cô đăng nhập vào kênh, ngay lập tức nhận được rất nhiều hồi âm.

Làm sao lại có nhiều comments thế này?

Có bình luận chỉ sau một phút khi cô vừa post lên diễn đàn. Thời gian ngắn thế chưa đủ xem được nội dung. Có điều đọc những lời bình luận Vy Vy hiểu.

Nói cho cùng, chuyện này do ảnh hưởng của việc Tiểu Vũ Yêu Yêu và Chân Thủy Vô Hương cũng làm lại kênh, rồi chuyện Nhất Tiểu Nại Hà khiêu khích PK với Chân Thủy thôi, hai việc này không chỉ ầm ĩ trên server mà còn ầm ĩ trên cả diễn đàn, đến hôm nay vẫn còn là đề tài hot, vì thế Lô Vy Vy mới phát kênh này đi. Ngay lập tức một đám người châu chực hóng hớt nhảy vào bình luận, quả nhiên Nhất

Tiểu Nại Hà và Lô Vỹ Vỹ cũng tham gia rồi. Chắc là vì muốn cạnh tranh với Tiểu Vũ Yêu Yêu à? Quá rõ rồi, thậm chí có người còn đoán rằng trong kênh chắc chắn sẽ có hình ảnh của Tiểu Vũ Yêu Yêu, là nhân vật xấu xí.

Vỹ Vỹ đọc không nhịn được thè lưỡi một cái. Có người đúng là bụng dạ tiểu nhân, chưa xem gì mà đã phát biểu rồi, trong kênh của Vỹ Vỹ không cần xuất hiện nhân vật thứ ba vô lý làm gì cho mệt.

Hơn nữa, hình tượng cô với Nại Hà đẹp như thế, đâu cần nhân vật thứ ba vào phá đám làm gì. >0<

Vỹ Vỹ xem từng trang một, đến trang thứ năm cô mới phát hiện thấy có người giống như mình, là bình luận của một cô gái. Cô ấy gửi mấy cái mặt người đang khóc, cô nói mình xem xong đã khóc.

Ha ha ha, cô ấy khóc, Vỹ Vỹ lại thấy vui.

Hay quá, bị Đại Thần lừa cuối cùng cũng không phải chỉ có mình cô.

Xem một loạt các hồi âm bình luận như thế Vỹ Vỹ thấy rất vui, cô đăng nhập vào game nói với Nại Hà: "Anh xem bình luận chưa? Có bao nhiêu người xem khóc đấy, có điều em phải chịu họa cho anh, tại trên kênh anh ghi biên kịch là em mà, mọi người đều nói em dở hơi...".

Đúng thế, một câu chuyện mà bắt đầu là gây cười bạo lực, giữa cũng gây cười, kết thúc lại là bi thảm, biên kịch không dở hơi thì là cái gì.

Nại Hà: "Chưa xem, có kết quả thì báo anh".

>_<

Rõ ràng là công lao thành quả của anh ấy tại sao một chút xúc động anh ấy cũng không có nhỉ? Vỹ Vỹ nói: "Ờ, ờ ờ, em sẽ báo cáo với anh hằng ngày".

Mấy hôm sau đó có việc hay không có việc Vỹ Vỹ đều ngồi cạnh cái máy tính để xem thế nào.

Kênh càng ngày càng hot, có thể không phải vì do kết quả của chém gió, mà chính là vì bản thân kênh này thế. Một số người khen chế tác tuyệt mỹ, sau khi phát hiện người chế tác là Nhất Tiểu Nại Hà thì càng ngạc nhiên hơn, một người chơi nói: "Kênh này làm hay quá! Nhất Tiểu Nại Hà thật quá mạnh, không chỉ có thể đánh mà kỹ thuật cũng giỏi thế này, đúng là văn võ toàn tài".

Có nhiều người thích thảo luận tình tiết câu chuyện hơn, thảo luận về sự lựa chọn của lăng tử chơi đàn.

Thảo luận vấn đề này nhiều quá nên sau khi xem xong Vỹ Vỹ cũng thấy khó chịu, có lần không kiềm chế được cô liền hỏi: "Tại sao lăng tử

chơi đàn nhất định phải giết chết nữ tặc?".

Nại Hà trầm tư một hồi rồi nói: "Tình tiết này anh khẳng định là do em viết".

Vy Vy: "....."

Vy Vy: ">o<, là em....."

Thế nhưng Vy Vy chỉ đùa ác ý thôi mà.

Vy Vy tiếp tục hỏi: "Vậy nếu là anh, anh có giết chết nữ tặc không?".

Câu hỏi này vừa gửi đi xong ngay lập tức Vy Vy cảm thấy bất an, cảm giác như không nên hỏi như thế, hỏi như vậy chẳng khác nào đang tò mò đời tư của người khác, thế nhưng... thật sự rất muốn biết... cái câu: "Để cô ấy sống mà hận tôi, thì thà chết còn hơn" mấy hôm nay cứ hiện lên trong đầu cô, cô rất muốn biết Nhất Tiểu Nại Hà ngoài đời thực sự là người biết nói câu này sao?

Cũng may Nhất Tiểu Nại Hà không để ý đến cảm xúc của Vy Vy, cậu trả lời rất nhanh: "Không phải anh".

Vy Vy: "Hả?"

Nại Hà: "Cậu ấy không phải anh, anh không đi làm đến bước ấy đâu".

Vy Vy im lặng một hồi, thật là, đôi môi bắt đầu mím chặt lại.

Trong thời gian này kênh của Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng được phát lại, thế nhưng độ nóng sốt không bằng lần trước, xét cho cùng thì về mặt nội dung tình tiết và chế tác còn lâu mới sánh được với Lô Vy Vy Vy và Nại Hà.

Thời gian phát đã kết thúc, bắt đầu bước vào thời gian bỏ phiếu. Vy Vy và Nại Hà dẫn đầu, bỏ xa các đối thủ phía sau, thứ hai là Chân Thủy và Tiểu Vũ. Điều này làm một người luôn khiêm tốn như Vy Vy cũng cảm thấy cơ hội chiến thắng của bọn họ quá rõ ràng rồi.

Tuy nhiên, trước khi có kết quả một ngày Vy Vy nhận được tin nhắn kì lạ của Thần Lôi Ni Ni.

"Vy Vy, có câu này muốn hỏi cậu".

"Câu gì?"

"Cậu phải hứa không giận thì tớ mới nói".

Vy Vy không hiểu có chuyện gì xảy ra nữa, hỏi thì cứ hỏi đi, lại còn phải rào trước thề này, thề nhưng Vy Vy vẫn nói: "Cậu nói đi, tớ không giận".

"Không giận thật nhé, thực ra tớ cũng chỉ hỏi hộ thôi, nếu mà, tớ nói nếu mà thôi nhé, có người đưa cho cậu một số tiền lớn thì cậu có đồng ý rút khỏi cuộc thi này không?".

Vy Vy giật mình, nhanh chóng hỏi lại: "Chân Thủy Vô Hương?".

Thần Lôi Ni Ni: "Vy Vy cậu đoán ra rồi".

Vy Vy: "Không cần đoán".

Điều này quá rõ còn gì? Nếu cô rút khỏi cuộc thi này thì người trực tiếp được lợi là ai chứ? Mà Thần Lôi Ni Ni còn quen ai được nữa chứ?

Thần Lôi Ni Ni: "Tiểu Vũ Yêu Yêu rất thích bộ quần áo đó nên Chân Thủy giấu cô ấy và nhờ tớ giúp đỡ, chắc anh ấy ngại hỏi trực tiếp cậu, cậu không giận chứ?".

Nếu nói Vy Vy không tức giận thì thật là giả dối, nhưng mà nếu tức giận thì không đáng. Thực ra trong trò chơi mua bán đồ đạc là chuyện bình thường, cũng chẳng có vấn đề gì nếu nói tới nó cả, thề nhưng đây thì lại trực tiếp cầm tiền muốn người ta rút khỏi cuộc thi, thật là quá đáng quá mức!

Vy Vy dừng tay trên phím, cô định trả lời thề này.

Đương nhiên là phải từ chối rồi, thề nhưng đối mặt với loại người thích dùng tiền dọa người khác thì từ chối không thích lắm, không thể đã kích anh ta được. Cách tốt nhất là phải nhiều tiền hơn anh ta, cho anh ta tức chết. Tuy Vy Vy không có tiền... thề nhưng có thể giả vờ cơ mà, đằng nào cũng là qua mạng, sợ gì bị lật mặt chứ.

Thế là một cô gái xuất thân từ gia đình bình thường thuộc kiểu công nông liên minh bắt đầu lên giọng giống một người nhiều tiền: "Không giận, chỉ thấy buồn cười thôi. Tự nhiên có người thích dùng tiền để muốn mình rút lui, thật quá buồn cười, anh ta nghĩ anh ta nhiều tiền hơn tớ sao?".

"Nhà anh ta có mấy ngôi trên thế giới này? Người hầu nhà anh ta đi chợ bằng ô tô hãng gì? Mèo nhà anh ta thuộc chủng loại gì? Nhà anh ta...".

Vy Vy nói một loạt câu so sánh cho đến khi không nghĩ ra cái gì để nói nữa mới dừng lại nói chót một câu: "Nếu anh ta không có ý định bỏ

ra mấy chục triệu mấy trăm triệu để tở rút lui thì khuyên anh ta đừng xuất hiện để mất mặt thêm nữa".

Thần Lô Ni Ni kinh ngạc không biết nói gì nữa, mấy chục mấy trăm triệu, Chân Thủy làm gì bỏ ra số tiền lớn như thế chứ, nghe anh ta nói chỉ có mấy triệu, nhiều nhất là hai lăm triệu thôi, xem ra Lô Vỹ Vỹ Vỹ thật sự là người giàu có rồi, chỉ nói linh tinh mà đơn vị đã là mấy chục mấy trăm rồi.

"Vỹ Vỹ, hóa ra nhà cậu có nhiều tiền đến thế, thật là nhìn không ra đấy!".

Vỹ Vỹ: ">o<, tở đã hạ thấp rồi đấy!".

Thần Lô Ni Ni nói: "Vậy thì thôi, cậu đừng có giận nhé, thực ra tở cũng đâu có muốn hỏi giúp anh ấy đâu, chỉ là tở cảm thấy anh ấy rất yêu Tiểu Vũ Yêu Yêu thôi, nên tở có chút mềm lòng".

Vỹ Vỹ còn chưa kịp trả lời cái tin này thì Ni Ni đã nhấn tiếp cái nữa: "Cậu biết không, bọn họ gặp nhau rồi, bây giờ bên ngoài cũng thành đôi rồi đấy!".

Vỹ Vỹ im lặng nhìn bọn họ một lúc sau đó quay sang nhìn Nại Hà, Đại Thần à, anh đúng là giết người không thấy máu.

Phần 14: Nhiệm Vụ Biến Thái

Nói những chuyện linh tinh dường như tốc độ đánh chữ của Ni Ni nhanh hơn thì phải: "Bọn họ cùng ở thành phố B, thật trùng hợp, Vỹ Vỹ hình như cậu cũng ở đó phải không?"

Vỹ Vỹ: "Ồ, học ở thành phố B".

Thực ra cũng chẳng có gì trùng hợp cả, server này có tên là Đế đô phong vân, người thành phố B tụ tập lại cũng là chuyện bình thường, có khi Đại Thần và tụi Ngu Công cũng ở thành phố này...

Vỹ Vỹ bắt đầu suy nghĩ xa xôi rồi.

Thần Lô Ni Ni: "Tở ở thành phố T, 555, nếu không thì đã đến chỗ các cậu chơi rồi. Đúng rồi, tở có ảnh Chân Thủy với Tiểu Vũ Yêu Yêu đấy, Chân Thủy đẹp trai lắm cậu có muốn xem không?".

Vỹ Vỹ: ">o<, không có hứng thú".

Vỹ Vỹ chẳng hề có chút tò mò với việc Chân Thủy Vô Hương trông như thế nào, nếu không thì hai tháng trước khi "ly hôn" cô đã xem eBook by Đào Tiểu Vũ

ảnh của anh ta rồi. Lúc đó trong bang có một đôi vợ chồng khác cùng trao đổi hình ảnh, kết quả là cả hai đều không thể tiếp tục chấp nhận đối phương nữa. Chân Thủy lúc đó cũng đề nghị trao đổi ảnh, Vỹ Vỹ ngạc nhiên một hồi rồi nói: "Không có máy ảnh kỹ thuật số nên trong mấy tính không có ảnh". Điều này là sự thật thể nhưng nghe ra chẳng khác gì lý do để từ chối.

Theo Vỹ Vỹ nghĩ lý do từ chối gì cũng không quan trọng, quan trọng là nói rõ bản thân mình không có thành ý trao đổi ảnh. Trên mạng cũng chỉ như bèo nước gặp nhau mà thôi, không biết người, không biết mặt, càng không biết lòng, gửi ảnh đi thì lo càng thêm lo. Huống hồ, trao đổi ảnh dưới danh nghĩa "vợ chồng" quả thực là có chút "mập mờ" mà Vỹ Vỹ thì không hề thích thú cái thứ cảm giác mập mờ này chút nào.

Có điều Chân Thủy Vô Hương thì không nghĩ như thế, nghĩ lại mới thấy cũng từ lúc đó thái độ của Chân Thủy Vô Hương cũng thay đổi.

Thần Lôì Ni Ni tiếp tục hỏi: "Không xem thật à?".

Vỹ Vỹ: "Không >o<".

Thần Lôì Ni Ni bức xúc nói: "Có cái huyền thuyên thì cậu không huyền thuyên, Vỹ Vỹ cậu chẳng đáng yêu chút nào cả. Đúng rồi, cậu gặp Nại Hà chưa? Đẹp trai không?".

Câu hỏi này làm Vỹ Vỹ chết lặng luôn trước máy tính, cô tiện tay gõ luôn "chưa gặp", thể nhưng trong đầu lại liên tưởng vu vơ, nếu Nại Hà Đại Thần nói muốn trao đổi hình ảnh thì mình có đồng ý không?

Hình như.....

Đồng ý.

Vậy nếu Đại Thần nói muốn gặp mặt thì sao?

Hình như... cũng đồng ý.

Ồi!

Vỹ Vỹ bị chính hai câu "đồng ý" của mình làm cho giật mình, sau đó lại nghĩ với tính cách của Nại Hà thì anh ấy chẳng bao giờ đưa ra cái yêu cầu này đâu, thể nên hai giả thiết trên vốn chẳng có chuyện thành hiện thực. Thế nhưng trong suy nghĩ cô cảm thấy có chút nuôi tiếc.

Cùng ai đó thì đều có thể quên mình trong giang hồ, nhưng với Nại Hà...

Vy Vy đột nhiên không muốn nghĩ tiếp nữa.

Việc mua bán này Vy Vy không muốn nói với Đại Thần, chỉ là chuyện nhỏ chả có gì đáng nói cả.

Hôm sau nữa, VY Vy và Đại Thần nghiêm nhiên trở thành quán quân của cuộc thi kênh, giành được một núi giải thưởng, đương nhiên là bao gồm bộ quần áo tình nhân bảy màu.

Vy Vy mặc thử bộ quần áo quả nhiên rất đẹp, vừa lộng lẫy, ánh sáng phát ra xung quanh, ngoài ra còn có thể điều chỉnh được màu sắc, hồng cam vàng, lục lam xanh tím, đúng là bảy sắc cầu vồng, Vy Vy vừa mặc vừa ngắm nghía.

Ngu Công nói với Nại Hà: "Anh cũng mặc thử đi".

Vy Vy đứng bên cạnh gật đầu liên tục, sau đó cô gửi cho cậu một mặt cười thể hiện sự thêm muốn.

Nại Hà tuy không thích trang phục lộng lẫy phức tạp thể này nhưng thấy sự chờ đợi của mọi người như thế cậu cũng click vào mặc thử, chiếc ao trắng nhạt nhòa của Đại Thần biến thành chiếc ao màu tím quý tộc sang trọng. Sau đó theo yêu cầu của mọi người cậu thay đổi những màu khác, có điều cậu chỉ đổi sáu màu.

Hầu Tử Từ nói: "Sáu màu, thiếu một màu rồi".

Mojata: "Màu lục, màu lục".

Nại Hà không đồng ý, cậu dường như đã hết kiên nhẫn nên trong nháy mắt cậu mặc lại chiếc áo màu trắng quen thuộc.

Ngu Công, Mojata cùng lúc cười phá lên.

Vy Vy bị bọn họ cười cũng phản ứng lại, màu lục...

Trên đầu Đại Thần đội một viên trân ngọc, trang phục đội đầu của quần áo bảy màu là một chiếc mũ, trang phục màu lục chính là...

Đội mũ xanh (*chú thích: trong tiếng Trung Quốc, đội mũ xanh lục có nghĩa là người bị vợ hoặc chồng cắm sừng*).

...

>0<

Mojata cố ý hỏi: "Anh ba có chuyện gì à, sao lại không muốn cùng chị ba mặc quần áo tình nhân, trừ phi..."

Nại Hà nói: "Chúng tôi là vợ chồng rồi không để ý đến hình thức bên ngoài".

Vy Vy không biết phải nói gì nữa.

Đại Thần à, anh không muốn mặc thì thôi, lấy lý do làm gì chứ, còn cái gì mà vợ với chồng...

Mấy hôm sau Vy Vy vẫn mặc bộ trang phục tình nhân bảy màu ấy, thế nhưng cũng không còn thích thú nữa. Cô chỉ cảm thấy tốn bao công sức để làm kênh, không mặc thì phí quá. Thực ra mặc bộ này phiền phức lắm bởi vì nó chẳng có thuộc tính gì cả, không thủ được cũng không công được, mặc đi đánh quái thì chắc chắn là chết, thế nên mỗi lần đánh quái Vy Vy đều phải thay bộ khác.

Có lần Vy Vy không kịp thay kết quả là Vy Vy bị con Boss cắn con tát một cái là chết, Vy Vy bực lắm thế nên từ đó bỏ luôn bộ này vào trong đây hòm, không bao giờ mặc lại nữa.

À, ở đây còn phải thêm một đoạn nữa. Bộ quần áo tình nhân bảy màu này Vy Vy mặc tổng cộng có mấy ngày thế nhưng có lần gặp Tiểu Vũ Yêu Yêu, trước đây mười ngày nửa tháng mới gặp cô ta một lần. Gặp nhiều quá Vy Vy phát xấu hổ. nghĩ đi nghĩ lại, chắc cô ấy không cho là mình cố ý tỏ sáng đâu nhỉ?

Có điều, người ta thích nghĩ thế nào thì nghĩ, quân làm gì chứ!

>o<

Sau khi kết quả danh sách giải thưởng của kênh công bố không lâu cũng là lúc đại hội thi đấu vợ chồng cũng chuẩn bị bắt đầu.

Thời gian chính thức của đại hội thi đấu vợ chồng bắt đầu vào tám giờ tối thứ năm tuần này. Cả đại hội sẽ tiến hành trong một tháng, nửa tháng đầu là thi đấu vòng tròn trong mỗi server, sau đó trong mỗi server sẽ thi đấu loại cho mười sáu người đứng đầu, cuối cùng là đấu loại và quyết đấu cho cả diễn đàn.

Vy Vy đặc biệt chú ý đến thời gian thi đấu 20 giờ ngày 13/6.

Thi tiếng Anh cấp sáu là vào chiều ngày 20/6, có nghĩa là sau thi cô tham gia thi đấu chung kết xong vẫn còn một tuần để ôn thi tiếng Anh.

Thật là đẹp, thật là tuyệt vời.

Vỷ Vỷ gật đầu vừa ý, bắt đầu chú ý phân phối thời gian ôn thi và chơi game, Nại Hà thì tỏ rõ thái độ thờ ơ, sau khi cùng Vỷ Vỷ đến đăng kí ở NPC xong cậu nói với cô: "Nếu có thi đấu thì báo trước cho anh một ngày".

Vỷ Vỷ vốn đã quen làm bảng lịch thông báo mọi việc cho Đại Thần rồi nên cô lập tức đồng ý: "Vâng, không vấn đề".

Không giống như Đại Thần luôn thờ ơ, không hứng thú thì Ngu Công và Hầu Tử Tử lại rất nhiệt tình, trước khi thi đấu cô luôn PK cùng bọn họ, nói là muốn tập cùng với bọn họ.

Hầu Tử Tử nói: "Đến đây, coi bọn anh như đối thủ, tập PK một trận đi".

Nại Hà nói: "Đối thủ của bọn tớ là vợ chồng, các cậu ai là vợ ai là chồng chứ?".

Hầu Tử Tử nói: "Đương nhiên tớ là chồng".

Ngu Công nói: "Tớ mới là chồng".

Hầu Tử Tử: "Tớ cao hơn cậu".

Ngu Công: "Tớ nặng hơn cậu".

.....

.....

Hai người cứ tranh luận cái kiểu trẻ con ấy một hồi, ai cũng không chịu ai, cuối cùng lại biến thành một trận PK hoành tráng...

Vỷ Vỷ im lặng nhìn bọn họ một hồi rồi quay sang nhìn Nại Hà, Đại Thần à, anh đúng là giết người không thấy máu.

Nói chung, do Ngu Công và Hầu Tử Tử phân tranh không được xem ai là vợ ai là chồng thế nên cuối cùng chẳng có luyện tập gì, trước khi thi đấu hoạt động chính của mọi người vẫn là đi săn Boss.

Vỷ Vỷ và Nại Hà chốc chốc lại tách đội ra để đi làm nhiệm vụ vợ chồng, nhiệm vụ vợ chồng cao nhất bọn họ cũng hoàn thành rồi, chỉ còn một nửa cuối cùng chưa xong, đó là nhiệm vụ khó khăn nhất trong truyền thuyết *Thần Điều Hiệp Lữ*.

Nhiệm vụ này có nhiều chỗ biến thái lắm, khó đến mức trò chơi hoạt động lâu như thế, nhưng cả server chưa có ai hoàn thành cả. Vỷ Vỷ và Nại Hà cũng đã từng làm qua và phát hiện thấy quả nhiên không hổ danh là biến thái nhất, mỗi nhiệm vụ nhỏ của mỗi vòng vừa khó lại vừa phức tạp.

Lấy việc đánh quái không thể thiếu làm ví dụ vậy, mỗi nhiệm vụ đều có quái, cho dù sử dụng hết các loại pháp thuật sau đó lượng máu giảm đến một mức độ nhất định thì mới có thể ra chiêu hồi xuân cho mình, khí huyết đầy, hơn nữa khi không chế pháp thuật thì không có cách nào để biết được lượng máu của quái là bao nhiêu... Sau này Nại Hà tính toán lượng máu và chiêu hồi xuân của nó thì mới có thể thắng được nó.

Vỵ Vỵ cũng vì thế mà lại hâm mộ Đại Thần thêm một chút nữa, thực ra cô cũng có thể tính được lượng máu của quái nhưng làm sao mà tính nhanh được cơ chứ, thật không phải là người nữa, không phải là người nữa.

Ngoài ra, trong nhiệm vụ *Thần Điều Hiệp Lữ* không chỉ có quái, thu thập tư liệu, mà nó còn cài đặt dạng ô chữ, suy đoán, đi mê cung, lại còn có cả chơi cờ nữa... Tuy chơi cờ chỉ đi có vài nước thôi, cũng giống như chơi cờ vây có thể lựa chọn được thế nhưng luôn có hai loại cờ mà người chơi không biết...

Quá chuyên nghiệp!

Cũng may là có Đại Thần toàn tài bên cạnh.

Hai người thuận lợi qua mọi cửa, đến cửa cuối cùng Vỵ Vỵ cũng đã biết được thế nào gọi là: không biến thái mà là quá biến thái.

Cửa cuối cùng, sau khi hoàn thành nhiệm vụ với NPC, Vỵ Vỵ không hề chuẩn bị gì cả thì nhận được một nơi bí mật không hề có trên bản đồ từ diễn đàn gửi đến. Sau đó, Đại Thần phải tìm ra cô trong vòng mười sáu giờ, nếu không tìm được thì coi như nhiệm vụ thất bại.

Vỵ Vỵ bây giờ đã hiểu tại sao nhiệm vụ này được gọi là *Thần Điều Hiệp Lữ* rồi, trò này thiết kế hoàn toàn dựa trên cuộc chia ly mười sáu năm của Dương Quá và Tiểu Long Nữ.

Nói như vậy lẽ nào nơi đen tối cô đang đứng đây giống y như trong sách *Thần Điều Hiệp Lữ* miêu tả, là ở thung lũng sao? Vậy nếu Nại Hà tìm cô thì có phải nhảy xuống không?

>o<

May mà hệ thống không điên đến mức cắt đứt mọi liên lạc với diễn đàn, hai người vẫn có thể gửi tin nhắn được.

Nại Hà: "Xung quanh thế nào?"

Vỵ Vỵ: "Xung quanh rất tối, rất tối, rất tối..."

Vỷ Vỷ miêu tả đến mức ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy tối tăm, còn Nại Hà thì bình tĩnh hỏi: "Không nhìn thấy cái gì?".

Vỷ Vỷ: "Vâng".

Nại Hà: "Âm thanh thì sao".

Vỷ Vỷ im lặng một lúc lắng nghe rồi nói: "Hình như có tiếng nước chảy".

Nại Hà: "Ừ, anh biết rồi".

Sau đó không có nói năng gì nữa, Vỷ Vỷ đương nhiên không ngồi yên ở đây để đợi Nại Hà được, cô lần mò đi trong bóng tối, để xem có thể tìm được cái gì đó để nói với Nại Hà nữa không. Tiện thể cũng lên mạng tìm một số tin tức nữa, có điều vốn từ trước chưa có ai qua được cửa cuối này cho nên chẳng tìm được cái gì. Còn giới thiệu về cửa cuối của diễn đàn chỉ có một câu duy nhất: "Dựa vào lin cảm trái tim của đôi tình nhân mới có thể qua được cửa".

Thật là quý quá! - -

Cứ như thế mười mấy phút trôi qua rồi, hộp tin nháy lại sáng lên, Vỷ Vỷ nghĩ là Nại Hà liền mở ngay ra thế nhưng là của bang chủ Chiến Thiên Hạ gửi đến.

Chiến Thiên Hạ: "Lô Vỷ, đội của cậu sao lại cướp Boss của bang chúng ta?"

Bang phái của Vỷ Vỷ có tên là Bích Hải Triều Thanh Các, là một trong bốn bang phái lớn nhất server này, người sáng lập ra là nữ game thủ Mộng Điệp Không Tinh. Khi Vỷ Vỷ mới chơi đã quen với Mộng Điệp rồi, thế nên cô được gia nhập vào phái, cũng được coi là một trong những cao thủ trong phái, có điều cô không đảm nhận chức vụ gì thời.

Hai tháng nay Mộng Điệp đổi công việc mới, cũng khá bận rộn nên nhường chức bang chủ cho chồng là Chiến Thiên Hạ. Vỷ Vỷ không quen biết với Chiến Thiên Hạ lắm thế nhưng Chân Thủy thì lại rất thân.

Thế nên khi nhận được tin nhắn này Vỷ Vỷ rất ngạc nhiên.

"Cái gì mà cướp Boss chứ? Em vẫn đang làm nhiệm vụ".

Chiến Thiên Hạ: "Ngu Công trèo núi, Hầu Tử Tử không phải là người trong đội của em sao?".

Vỵ Vỵ trả lời không khách khí: "VẬY thì thanh đao này cô ta mượn cũng cùn quá rồi".

Phần 15: Tạm Biệt Giang Hồ

Ngu Công và Hầu Tử Từu? Đúng là bọn họ đang đi săn Boss, thế nhưng; à, sao lại đi cướp Boss của người khác chứ? Vỵ Vỵ luôn tin tưởng bọn họ, chắc là có hiểu nhầm gì đây.

Nghĩ như thế, chắc là có hiểu nhầm gì thật, Vỵ Vỵ bình tĩnh nói: "Sự việc cụ thể thế nào? Có thể nói cho em biết được không?".

Chiến Thiên Hạ: "Lô Vỹ, em nên cho anh một lời giải thích đi, dù gì em cũng là người trong bang, đội của em giành Boss với người trong bang em cũng nên có tiếng nói, hơn nữa đồ đạc của Boss nhả ra, người trong bang đang cần, em nghĩ xem nên giải quyết thế nào?".

Đối phương cứ thế là hỏi tội nhưng chẳng hề nói cụ thể tình hình, Vỵ Vỵ cũng chán không muốn hỏi nữa liền nói: "Đội của ai trong bang chúng ta? Anh nói tên đi để em đi hỏi Ngu Công".

Chiến Thiên Hạ ngập ngừng một hồi rồi nói: "Tiểu Vũ Thanh Thanh".

Vỵ Vỵ: "....."

Hàng ngàn chữ ngạc nhiên cũng không đủ để hình dung cảm xúc của Vỵ Vỵ lúc này. Cô nhìn danh sách bạn bè thấy Thần Lôi Ni Ni đang online nên cô hỏi luôn: "Tiểu Vũ Thanh Thanh vào bang mình từ khi nào vậy?".

Tiểu Vũ Yêu Yêu gia nhập bang Bích Hải Triều Thanh Các thì cô cũng biết, cũng không có gì ngạc nhiên cả. Sau khi kết hôn vợ gia nhập bang phái của chồng hoặc chồng vào phái của vợ thì cũng là chuyện thường tình, có điều làm sao mà Tiểu Vũ Thanh Thanh cũng sang chứ? Tiêu chuẩn thu nhận người của bang thật quá thấp.

Thần Lôi Ni Ni trả lời nhanh chóng: "Tuần trước thôi, cậu không biết à?".

Vỵ Vỵ: "Không, ai nhận".

Thần Lôi Ni Ni: "Bang chủ, do sau khi kết hôn Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng quen thân nên thu nhận luôn. À đúng rồi hôm bọn họ vào bang cậu không online, gia tộc Tiểu Vũ cũng vào bang mình hết rồi".

Vỵ Vỵ: "....."

Thần Lô Ni Ni: "Sao mà cậu chẳng có phản ứng gì thế, tớ có dám chủ động nói đến đâu. Thực ra Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng khá tốt, thế nhưng Tiểu Vũ Thanh Thanh rất đáng ghét, lúc nào cũng quấy rầy con trai trong bang, ghê chết được. Vỵ Vỵ à nói nhỏ với cậu nhé mấy lần tớ nhìn thấy Tiểu Vũ Thanh Thanh đi một mình với bang chủ, lại còn cười chung ngựa nữa cơ...".

Vỵ Vỵ chỉ nói có một câu mà đã khơi gợi cái tính huyền thuyên của Ni Ni rồi, cô ấy cứ thao thao bất tuyệt không ngừng. Vỵ Vỵ lúc này chẳng có tâm trạng nào mà huyền thuyên với cô ấy được, hơn nữa cô cũng chẳng có hứng thú mà buồn với những chuyện vớ vẩn như thế, cô nhấn tin cho Ngu Công: "Ngu Công, khi các anh giết Boss có gặp Tiểu Vũ Thanh Thanh không?".

Ngu Công: "Hình như là có, anh cũng không để ý lắm, có năm sáu đội cùng đội Boss nhả đồ ra mà, anh nhanh tay giết được Boss, hi hi, cho nên nhặt được đồ trang bị tốt, lát cho em xem. Em với chồng yêu làm xong nhiệm vụ chưa?".

Ngu Công nói như thế thì cũng không nên hỏi nhiều nữa, Vỵ Vỵ cũng không cảm thấy bọn họ lại đi làm cái chuyện tranh giành Boss ấy mà. Bây giờ tâm lý cũng thoải mái rồi nên cô trả lời: "Chưa xong".

Ngu Công: "Kém, anh ba kém quá!".

Vỵ Vỵ vội vàng bênh vực Nại Hà: "Là nhiệm vụ khó nhất mà".

Đừng có tùy tiện nói oan cho Đại Thần có được không!

Vỵ Vỵ vừa kể lại tình hình làm nhiệm vụ cho Ngu Công nghe vừa nhấn tin cho Chiến Thiên Hạ: "Chiến bang chủ, em nghĩ anh nên hỏi lại Tiểu Vũ Thanh Thanh mọi chuyện cho rõ ràng, sau đó cho em một lời giải thích".

Chiến Thiên Hạ: "Có ý gì? Lô Vỹ, anh biết em không thích Thanh Thanh thế nhưng anh hy vọng em chuyện gì ra chuyện đó".

Nhận được hồi âm như thế Vỵ Vỵ chỉ có cách im lặng hỏi trời xem thế nào thôi.

Chuyện gì ra chuyện đấy? Cô có chỗ nào nói chuyện khác đâu? Tóm lại là ai đang nói linh tinh đây?

Trước đây, cô luôn cảm thấy Chiến Thiên Hạ xử lý mọi chuyện cứ lằng nhằng không rõ ràng, bây giờ mới thấy đúng là như thế. Vỵ Vỵ không muốn phí lời với anh ta nên cô trực tiếp vào diễn đàn gọi Tiểu Vũ Thanh Thanh.

[Bang phái][Lô Vỹ Vỵ Vỵ]: Tiểu Vũ Thanh Thanh.

[Bang phái][Lô Vỹ Vỹ Vỹ]: Phiên cô giải thích với Chiến bang chủ việc người trong đội của tôi cướp Boss cụ thể là như thế nào.

Lời nói vừa gửi đi, người trong bang bắt đầu xuất hiện bàn tán.

[Bang phái][Thần Lôi Ní Ní]: Vỹ Vỹ, cái gì mà cướp Boss thế?

[Bang phái][Chân Thủy Vô Hương]: (biểu tượng mặt cười không hiểu).

[Bang phái][Dương Đại Quang]: Chuyện gì thế?

[Bang phái][Lô Vỹ Vỹ Vỹ]: Chiến bang chủ vừa đột nhiên hỏi tôi là sao đội của tôi lại cướp Boss của đội của Tiểu Vũ Thanh Thanh, tôi và Nại Hà vẫn đang làm nhiệm vụ, không hề đi săn Boss, khi hỏi Ngu Công và Hầu Tử Tử thì mới biết có một số hiểu nhầm, bây giờ muốn Tiểu Vũ Thanh Thanh ra mặt nói cho rõ ràng.

[Bang phái][Thần Lôi Ní Ní]: Ôi, Vỹ Vỹ à, cậu không ở trong đội đi săn Boss thì nói làm gì, có liên quan đến cậu đâu.

[Bang phái][Lô Vỹ Vỹ Vỹ]: Thì nói như thế nhưng nếu như bọn Ngu Công cướp thật thì tớ sẽ chịu trách nhiệm. Có điều theo như cách nói của Ngu Công thì bọn họ chỉ nhanh chân nhanh tay hơn những người khác cũng đang đợi Boss nhả đồ mà thôi. Đương nhiên đó chỉ là lời nói một phía của bọn họ, tớ không chỉ nghe thế được nên tớ muốn nghe Thanh Thanh nói cho rõ ràng.

[Bang phái][Reyo]: Tiểu Vũ Thanh Thanh đâu?

[Bang phái][Mạnh Hạo Nhiên]: Tiểu Vũ Thanh Thanh ra mặt đi xem rốt cuộc là có cướp hay không.

Mọi người trong bang nói chuyện ồn ào hẳn lên, còn Tiểu Vũ Thanh Thanh cứ mất mặt, sau đó Tiểu Vũ Yêu Yêu xuất hiện.

[Bang phái][Tiểu Vũ Yêu Yêu]: Thanh Thanh không online, hình như tắt máy ra ngoài rồi.

Tắt máy?

Chiến Thiên Hạ bây giờ cũng không nói gì cả, chẳng nhẽ cũng tắt máy rồi? Không lẽ có sự trùng hợp này sao? Vỹ Vỹ vốn không phải tên ngốc nên cô nói: "Tiểu Vũ Thanh Thanh, nếu cô không muốn trả lời thì tôi sẽ hỏi trên diễn đàn, lúc đó cũng có vài đội cùng đợi Boss, chắc chắn sẽ có người nói rõ tình hình lúc đó thôi".

Nói như vậy buộc Thanh Thanh phải ra mặt.

[Bang phái][Tiểu Vũ Thanh Thanh]: Tôi vừa ra ngoài, có chuyện gì à?

[Bang phái][Tiểu Vũ Thanh Thanh]: À, việc này à, tôi nói cướp Boss, tôi không cướp được nên nói bọn họ cướp đi rồi, có gì nói sai à? Tôi không biết Chiến Thiên Hạ lại hiểu nhầm và chạy đi hỏi cô.

Nói như vậy là đổ hết mọi trách nhiệm lên người Chiến Thiên Hạ rồi, Vỹ Vỹ vốn đã không thích Tiểu Vũ Thanh Thanh, bây giờ thì càng cảm thấy cô ta không có trách nhiệm gì cả. Nếu cô ta đã nói như thế thì Chiến Thiên Hạ có dám ra mặt hỏi cô ta, thậm chí ám thị cô ta phải giao trang bị ra không?

Chiến Thiên Hạ đâu phải là tên ngốc.

[Bang phái][Lô Vỹ Vỹ Vỹ]: Nói như cô nghĩa là do Chiến bang chủ cố ý bẻ gãy lời của cô để vu oan cho tôi? Vậy Chiến bang chủ nên cho tôi một lời giải thích chăng? Bị vu oan vốn rất khó chịu mà.

[Bang phái][Chân Thủy Vô Hương]: Xem ra đều là hiểu nhầm thôi, mọi người cũng không phải kỳ kèo thế làm gì.

Hiểu nhầm? Vỹ Vỹ cười nhạt trong lòng.

Thần Lô Ni Ni gửi cho cô một tin nhắn riêng tư: "Tớ cảm thấy chắc chắn là do Thanh Thanh cố tình nói xấu cậu trước mặt Chiến Thiên Hạ, không ngờ Chiến Thiên Hạ lại đi hỏi cậu, kết quả làm cả bang đều biết. Có điều cũng khó nói, cô ta thường gọi con trai cả bang giúp cô ta báo thù đấy. Có khi là mượn đao giết người đấy?".

Vỹ Vỹ trả lời không khách khí: "Vậy thì thanh đao này cô ta mượn cũng cùn quá rồi".

Chiến Thiên Hạ không thấy hỏi âm gì cho Vỹ Vỹ cả, cô liền hỏi: "Chiến bang chủ cũng tắt máy rồi à?".

Đợi một lúc cũng không thấy trả lời gì cả, Vỹ Vỹ cũng chẳng vội vàng gì, cô từ từ gõ phím: "Tuy vừa rồi Chiến Thiên Hạ hiểu nhầm em thế nhưng hành động vì mọi người trong bang đòi lại công lý làm em rất khâm phục. Chỉ có điều bây giờ đột nhiên không lên tiếng nữa, lẽ nào công lý cũng do từng người mà khác nhau?".

Chiến Thiên Hạ cuối cùng cũng bị ép phải ra mặt rồi.

[Bang phái][Chiến Thiên Hạ]: Là anh sai, nếu là hiểu nhầm thì tốt, người trong cùng một bang đoàn kết với nhau là điều quan trọng nhất. Có điều vẫn còn một việc nữa Lô Vỹ chú ý nhé!

Đơn giản như vậy mà xong à? Lại vẫn còn chiêu nữa à?

Vỷ Vỷ vốn không thoải mái khi bị hỏi như thế nhưng bởi vì tức giận không có lợi cho giải quyết mọi chuyện thế nên cô vẫn cố gắng kìm nén trong lòng. Nếu thấy thái độ của anh ta thế này thì Vỷ Vỷ càng giận càng muốn tỏ ra lạnh lùng. Cô từ từ gõ phím: "Có chuyện gì, anh nói đi".

Chiến Thiên Hạ: "Khi Chân Thủy và Yêu Yêu kết hôn, em bán thuốc ở trên cầu Chu Tước ấy, đó là thuốc em lấy nguyên liệu trong bang chế, theo lý mà nói là không được bán. Đương nhiên, một lần như thế cũng không sao, lần sau chú ý là được rồi. Khả khả".

Vỷ Vỷ bị hai từ "khả khả" cho buồn nôn quá. Trong lòng biết rõ chuyện vừa rồi anh ta không còn mặt mũi nào nên cố tình lờ chuyện này ra. Một người mềm lòng thì đã nhường anh ta một bước rồi, nhưng Vỷ Vỷ nói thế này: "Chuyện xa xôi như thế rồi mà đại bang chủ còn nhớ rõ thế. Số thuốc ấy đúng là lấy nguyên liệu trong kho của bang chế tạo, thế nhưng nguyên liệu chế tạo thuốc đó đều là mẫn cấp, thế trong bang Dược sư mẫn cấp thu thập nguyên liệu làm thuốc có mấy người?".

Kênh của bang phái bỗng chốc im lặng.

Bang chủ và cao thủ trong bang cãi nhau, người chơi bình thường trong bang không tiện thêm lời, người nhạy cảm có thể thấy Vỷ Vỷ đã thay đổi cách xưng hô với Chiến Thiên Hạ, từ "bang chủ" chuyển sang "đại bang chủ", thế nên người ngoài càng không dễ thêm lời.

Không có tiếng trả lời, Vỷ Vỷ tiếp tục nói: "Nếu em nhớ không nhầm thì có hai người, trong đó có em, một người nữa là Hoan Hoan Hi Hi, có điều Hoan Hoan Hi Hi là học sinh cấp ba, mới thi đại học nên mấy tháng nay không online rồi. Thế nên số thuốc ở trong kho của bang thực ra là của em hái về, em lấy thuốc mình hái chế tạo thành thuốc đem bán, đại bang chủ cũng có ý kiến à?".

Chiến Thiên Hạ tức giận nói: "Lô Vỹ, cô đừng có tự mãn như thế, tuy thuốc mẫn cấp phải dùng dược liệu cao cấp thế nhưng thuốc cấp thấp cũng cần thiết, số thuốc cấp thấp ấy là nguyên liệu của bang".

Vỷ Vỷ bình tĩnh nói: "Đúng thế, nếu bang chủ muốn tính tiền thì chúng ta tính cho rõ đi. Thuốc cao cấp giá bao nhiêu? Thuốc cấp thấp giá bao nhiêu? Tôi đã làm miễn phí thuốc bao nhiêu lần rồi?".

Giá thuốc cao cấp và cấp thấp khác nhau một trời một vực, hơn nữa thuốc mẫn cấp có dùng tiền cũng không mua được, Chiến Thiên Hạ có điên mới trả lời câu này. Anh ta chỉ tùy tiện lờ việc này ra để bản thân mình đỡ mất mặt, nhưng ngờ đâu Vỷ Vỷ lại như thế.

Chiến Thiên Hạ: "Cống hiến cho bang phái là việc mà mỗi người trong bang nên làm".

Vỷ Vỷ càng nói càng sắc sảo: " Nhưng đừng có mang công lao không bao giờ được bù đắp của tôi ra để làm cái lý do đương nhiên nó phải thế! Bởi vì từ trước tôi luôn chế thuốc miễn phí cho bang, vì thế nên ngay cả việc tự do bán thuốc của mình cũng không có nữa!".

Cô tiếp lời: "Còn công lao của tôi làm ra cuối cùng nhận được là một loạt oan ức!".

Một được sự cấp nhỡ trong bang lên tiếng: "Tuy chị Vy Vy có dùng thuốc cấp thấp của chúng tôi thế nhưng chúng tôi cũng dùng thuốc cấp cao của chị ấy để luyện mà".

Thần Lô Ni Ni thấy càng cãi nhau càng to chuyện, cô sợ Vy Vy sau này khó sống trong bang nên vội vã can ngăn: "Thôi đi thôi đi, đều là người trong cùng một bang, hòa thuận mới phát triển được chứ!".

Ni Ni vừa nói xong thế là mọi người trong bang cùng lao vào khuyên giải.

Vy Vy gửi một biểu tượng mặt cười, mọi người cũng thở phào vì nghĩ rằng khuyên giải đã có hiệu quả, không ngờ một loạt chữ hiện lên khiến mọi người choáng váng không nói được câu nào.

[Bang phái][Lô Vy Vy Vy]: Tiểu Vũ Thanh Thanh, sự thật chuyện này như thế nào cô và tôi đều biết rõ ràng, bây giờ hoặc là cô xin lỗi tôi hoặc là sau này đừng để tôi nhìn thấy cô đi săn Boss, nếu không thì tôi không để yên chuyện ngày hôm nay đâu.

Xong rồi! Trước khi Chiến Thiên Hạ nói đến chuyện được phẩm thì còn có khả năng, cô cũng không có ý định truy đến tận cùng làm gì, nhưng bây giờ thì tuyệt đối không thể được. Giải quyết mọi chuyện trong thực tế thì có khi phải suy nghĩ trước sau mới quyết định được, thế nhưng trò chơi thì không cần thiết, trò chơi nếu không thể vui vẻ được thì còn gì là trò chơi, cô đến đây để chơi chứ không phải đến đây để tìm lấy sự khó chịu.

Dường như ngay lập tức.

[Bang phái][Tiểu Vũ Miên Miên]: Lô Vy Vy Vy! Cô ức hiếp người quá đáng!

Dòng họ Tiểu Vũ im lặng này giờ bây giờ bắt đầu rộ lên như măng mọc mùa xuân, nói này nói kia, công kích này nọ, Vy Vy nhìn thấy màn hình đầy các cửa sổ chat, cô tức giận nhưng rồi nhanh chóng lạnh tanh trở lại, cô đột nhiên cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Vốn đã không còn là Bích Hải Triều Thanh Các như ngày xưa nữa rồi.

Những người bạn cùng nhau chiến đấu cứ dần dần biến mất, người thì nghỉ chơi game, còn lại mấy người thì cũng trở nên ít nói hơn, ngay cả bang chủ cũ Mộng Diệp cũng bắt đầu bận rộn, bây giờ lại còn thêm người của gia tộc Tiểu Vũ nữa chứ...

Sau này chắc chắn chỉ có làm người ta càng ngày càng khó chịu thêm thôi.

Một nơi đầy mây đen khói xám thế này làm sao có thể là Bích Hải Triều Thanh Các (*chú thích: tác giả chơi chữ, nguyên tên bang phái BHTTC có hình ảnh "biển xanh" [Bích Hải], đặt "mây đen khói xám" vào đây với dụng ý so sánh đối lập*) nữa chứ, không còn người

cũng không còn vật nữa, còn tình người nữa không? Bị một loạt chuyện không đâu này dường như không cần phải suy nghĩ thêm nữa, Vỹ Vỹ để lại một lời thề này.

[Bang phái][Lô Vỹ Vỹ Vỹ]: Những gì cần nói thì đều nói rồi, tôi nói lời giữ lời. Các bạn, sau này còn gặp nhau trên giang hồ thì vẫn là bạn.

Nói xong không kịp đợi mọi người phản ứng gì Vỹ Vỹ đóng cửa sổ diễn đàn và ấn nút trái "rời khỏi".

Bạn có muốn thực sự rời khỏi Bích Hải Triều Thanh Các không?

Có.

[Bang phái]: Bữa tiệc nào rồi cũng đến lúc tàn, Lô Vỹ Vỹ Vỹ rời khỏi Bích Hải Triều Thanh Các.

Cùng lúc đó hệ thống cũng thông báo.

[Hệ thống]: Cao thủ giang hồ Lô Vỹ Vỹ Vỹ rời khỏi Bích Hải Triều Thanh Các.

Bình thường thì người chơi khi rút khỏi bang phái sẽ không có thông báo trên hệ thống, thế nhưng một trăm cao thủ trong bảng danh sách của hệ thống thì khác, hệ thống sẽ thông báo về việc dời đi của họ cũng như các động tĩnh khác. Sau khi thông báo rời khỏi được công bố ngay lập tức diễn đàn lại nhộn nhịp.

[Diễn đàn][Không mặc quần thật mát mẻ]: Lô Vỹ Vỹ Vỹ rút khỏi Bích Hải rồi à?

[Diễn đàn][Mộng Khê Bút Đàm]: Tiểu Vũ Yêu Yêu vào Bích Hải, Lô Vỹ không chịu được người ta nên rút lui thôi.

[Diễn đàn][Ni Mặc]: Đùng có nói linh tinh, chồng của Vỹ Vỹ là Nhất Tiểu Nại Hà đỉnh hơn Chân Thủy Vô Hương nhiều.

[Diễn đàn][Bong bóng màu hồng]: Trong game, đỉnh thì tính làm gì, Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu thực sự là trai tài gái sắc đấy, tớ xem ảnh họ rồi.

Lại có thêm một tiếng nói nữa.

[Diễn đàn][Trường Yên Nhất Không]: Bích Hải lại mất đi một cao thủ rồi, xem ra Bích Hải càng ngày càng không ra gì rồi. Mộng Điệp ra đi vốn đã là điều đáng tiếc nhưng chỉ là tạm thời thôi, bây giờ Lô Vỹ Vỹ Vỹ cũng đi rồi, chắc chắn Bích Hải sẽ nhanh chóng tụt xuống khỏi bốn vị trí dẫn đầu.

[Diễn đàn][Thiên Hạ Đại Nghĩa]: Lô Vỹ Vỹ Vỹ, đến gia nhập bang Thiên Hạ Đại Nghĩa của chúng tôi đi, chắc chắn sẽ tốt hơn so với Bích Hải

eBook by Đào Tiểu Vũ

Hải.

[Diễn đàn][Thiên Hạ Đại Nghĩa]: Lô Vỹ Vỹ Vỹ, đến gia nhập bang Thiên Hạ Đại Nghĩa của chúng tôi đi, chắc chắn sẽ tốt hơn so với Bích Hải.

[Diễn đàn][Thiên Hạ Đại Nghĩa]: Lô Vỹ Vỹ Vỹ, đến gia nhập bang Thiên Hạ Đại Nghĩa của chúng tôi đi, chắc chắn sẽ tốt hơn so với Bích Hải.

[Hệ thống]: Người chơi Thiên Hạ Đại Nghĩa nói lời ác ý, sẽ bị cấm phát ngôn trong vòng một tiếng.

.....

.....

Cũng giống như bên diễn đàn, danh sách bạn bè của Vỹ Vỹ cũng bắt đầu náo nhiệt lên.

Thần Lô Ni Ni: "Vỹ Vỹ, sao cậu lại rời khỏi bang, quay lại đi, đừng thế mà".

Vỹ Vỹ không muốn nói nhiều, cô nói: "Không sao cả, thanh tịnh một chút thôi".

Thần Lô Ni Ni: "Vậy cậu sẽ quay về nhé!".

Vỹ Vỹ không do dự gì cả, cô đáp: "Không".

Ngu Công, Hầu Tử Tử cũng gửi tin nhắn đến, Ngu Công vốn thông minh nên ngay lập tức liên tưởng đến chuyện lúc trước, cậu hỏi: "Em rời bang có liên quan đến gia tộc Tiểu Vũ à? Cũng có liên quan đến anh đúng không?".

Vỹ Vỹ: ">o<".

Ngu Công: "Thật sự không liên quan".

Vỹ Vỹ: "Vâng, không phải, em muốn nói là anh không quan trọng đến thế đâu...".

Ngu Công: ".....".

Vì Vì quả thật là mắt chữ O mồm chữ A nhìn cảnh tượng này, cách xuất hiện của Đại Thần quá ngoạn mục, chỉ thiếu mỗi đôi cánh là giống thiên sứ đáp xuống trần gian rồi...

Phần 16: Ở bên huynh

Những thắc mắc của đám bạn bè, Ví Ví đều trả lời qua quýt hoặc khéo léo giải thích, Nại Hà vẫn không hề gửi tin nhắn đến. Ví Ví dờn chuột đến kênh [Thế giới], tất cả đều đã trở lại yên bình như trước.

Màn hình vi tính vẫn một màu tối đen như hũ nút, chỉ có ánh sáng yếu ớt phát ra từ người Hồng Y Nữ Hiệp, lấp lóe khi ẩn khi hiện, Ví Ví nhìn vào màn hình, dần dần, trong lòng lại có cảm giác trống rỗng.

Bang phái trong game cố nhiên chẳng là gì cả, nhưng chỉ ít cũng là một kỷ niệm, đã từng trả giá cho nó, vui vẻ vì nó, đột nhiên lại bỏ đi, tuy không hối hận nhưng trong lòng khó tránh khỏi hụt hẫng.

Dù gì, cũng bỏ đi vì cách này.

Lại nữa, hệ thống còn đúng lúc này giam giữ cô trong một nơi tối đen như mực. >o<

Ví Ví vốn không phải là người hay nghĩ ngợi nhiều, nhưng đối diện với màn hình im lặng đen tối này, lại dần dần thấy buồn phiền, di chuột lung tung cho Hồng Y Nữ Hiệp đi tới đi lui, đảo đến mấy vòng vẫn không thể thoát ra được. Đúng vào lúc ủ rũ cực độ, bỗng “ding” một tiếng, trên màn hình nhảy ra một dòng tin nhắn.

Nhất Tiểu Nại Hà phu quân của bạn đã thông qua được thử nghiệm của cửa cuối cùng là “Tuơng tư trận pháp”, chúc mừng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ Thần Điều Hiệp Lữ.

Hoàn thành rồi?

Ví Ví chợt sống người.

Theo sự xuất hiện của dòng tin nhắn, cảnh tượng đen tối cũng dần thay đổi, trên màn hình bỗng hiện ra vô số điểm sáng, kết lại thành một dải, chậm chậm tỏa ra khắp nơi, bóng tối bị xua tan, bốn bề xung quanh chợt trở nên xán lạn.

Ví Ví phát hiện ra mình quả nhiên là đang ở dưới một vực sâu, bốn bề là vách núi cao dựng đứng, chệch phía bên phải có một thác nước và một đầm nước sâu, chắc đây là nơi tiếng nước phát ra, bên bờ đầm mọc lên vô số hoa thơm cỏ lạ.

Và Nại Hà, trong quang cảnh rực rỡ này đã giáng trần xuống bên cạnh cô một cách chậm rãi và hệt như thần tiên vậy.

Phải, là giáng trần.

Vì anh ngồi trên lưng một con chim lớn trắng như tuyết.

Ví Ví quả thật là mắt chữ O mồm chữ A nhìn cảnh tượng này, cách xuất hiện của Đại Thần quá ngoạn mục, chỉ thiếu mỗi đôi cánh là giống thiên sứ đáp xuống trần gian rồi...

Một lúc lâu sau, Ví Ví mới nghĩ ra là phải nói gì đó, thế là gõ chữ trong vô thức: “Huynh tìm ra muội rồi?”

Lời vừa gửi đi là cô thấy choáng ngay... Câu này ngốc quá, rõ ràng là biết tông rồi mà còn cố ý hỏi. Nhưng, khoảnh khắc vừa nhìn thấy Đại Thần, trong đầu nhảy ra chính là câu nói này.

Anh tìm ra cô rồi...

Tâm trạng bỗng tươi tỉnh hẳn.

Nại Hà bước xuống, uyển chuyển trả lời: “Ừ, để phu nhân phải chờ lâu rồi.”

Ví Vi: “>O<”

Đúng vào lúc này, hệ thống đã lập tức công bố tin tức mới ngay sau công cáo Ví Vi rút lui khỏi bang phái của cô.

[Hệ thống]: Nhất Tiểu Nại Hà và Lô Vi Vi đã hoàn thành nhiệm vụ cao cấp phu thê là Thần Điều Hiệp Lữ, đạt được một triệu kinh nghiệm nhân vật, đạt được danh hiệu Giang Hồ Đệ Nhất Thần Tiên Quyển Lữ, đạt được một Phi hành tọa kỵ “Thần Điều” đầu tiên trong Mộng Du Giang Hồ.

Không hề nghi ngờ gì nữa, [Thế giới] lại sôi sục hẳn lên, Phi hành tọa kỵ đó, Mộng Du Giang Hồ mà cũng có cơ đấy!

[Thế giới] [Hào Vũ]: Phi hành tọa kỵ!!

[Thế giới] [Đại Thành Tiểu Phi]: Chắc không chỉ có một con chứ, Mộng Du Giang Hồ có phải cần mở ra hệ thống Phi hành tọa kỵ không?

[Thế giới] [Không mặc quần thật quá sáng khoái]: Tôi cũng muốn nữa~~~~

[Thế giới] [Đại Lộ Triều Thiên]: Sáng Khoái huynh ơi, huynh mà cưới Phi hành tọa kỵ không hợp đâu, huynh bay lên một cái là bên dưới người ta thấy hết đó.

[Thế giới] [Không mặc quần thật quá sáng khoái]: Xi, lão đây không sợ bị nhìn, bay bay càng mát mẻ.

Chủ đề bay bổng này được bàn tán xôm tụ nức trời, ngoài ra, cũng có bàn tán đến người nữa.

[Thế giới] [yoyo1212]: Tớ phát hiện ra rằng Lô Vi Vi luôn khi người ta thấy cô ấy rất thăm lại rất nhanh chóng hiện ra rục rờ vô cùng, lần trước ly hôn kết hôn cũng thế.

[Thế giới] [Hoa Cải Dầu]: Phải đó, lần trước cô ấy ly hôn với Chân Thủy Vô Hương, tớ còn tưởng cô ấy bị bỏ rơi chứ, kết quả là chớp mắt đã thấy cô cưới đệ nhất cao thủ Nhất Tiểu Nại Hà, ghê thật!

[Thế giới] [A Dĩnh]: Chẳng lẽ Chân Thủy Vô Hương mới là người bị bỏ rơi ư?

[Thế giới] [Ngu Công Leo Núi]: A Dĩnh cô nương, muội thật thông minh, nào, huynh đây dẫn muội đi giết Boss.

[Thế giới] [A Dĩnh]: A, đỏ mặt.

[Thế giới] [Hầu Tử Tửu]: Hây hây, có người vô si kia.

[Thế giới] [Môjata]: hoho, có người ghen rồi kia.

[Thế giới] [A Dĩnh]: Ngu Công ca ca gi đó ơi, em là A Dĩnh đệ đệ, tiếp tục đỏ mặt ing.

[Thế giới] [Hầu Tử Tửu]: ha ha ha ha ha ha ha~~

Suồn ào náo loạn ở kênh [Thế giới] Ví Vi không hề hay biết, vì tâm trí cô lúc này hoàn toàn vui sướng chìm đắm trong việc tán thưởng con

chim lớn trắng muốt đó rồi.

“Đây là Thần Điều đó ư?”

Một con chim trắng như tuyết, rất to rất to, lúc này đang nghênh cổ một cách ngạo nghễ quan sát cô, Ví Ví quá đổi vui sướng đảo quanh nó hai vòng, đột nhiên nghĩ ra gì đó, kêu lên: “Không đúng rồi.”

Nại Hà: “Gi thế?”

Ví Ví: “Muội nhớ rõ Thần Điều nhà Dương Quá là màu đen, con này tại sao lại là màu trắng, chắc chắn là hàng nhái!”

Nại Hà cười ngất, nói: “Đi, chúng ta ngắm cảnh nào.”

Bạch Điều chở hai người chậm chậm bay đến Trường An.

Ví Ví vừa cảm thấy mới lạ, vừa hiếu kỳ hỏi Nại Hà: “Sao huynh tìm được muội vậy?”

Nại Hà nói: “Thực ra cũng có gợi ý.”

Cũng coi như là game này không biến thái quá mức, đến nỗi không có chút manh mối nào để anh tìm kiếm, có lúc sẽ phát ra một hai gợi ý ở một nơi nào đó, chẳng hạn “Bạn nhặt được chiếc túi phụ nhân bạn đánh rơi, có khi nào cô ấy ở quanh đây” đại loại thế, sau đó căn cứ vào gợi ý mà tìm đến một địa điểm bao quát, cuối cùng phát ra Tương Tư Trận Pháp.

Ví Ví dờ ra: “Tương tư trận pháp, chẳng lẽ là Kỳ Môn Ngũ Hành Trận trong truyền thuyết...”

Nại Hà: “Không tới nỗi huyền hoặc thế, trước khi vào trận, hệ thống nói huynh biết cách đi, gợi ý khoảng một hai ngàn chữ gì đó, cho thời gian mười giây.”

Ví Ví sửng sốt, một mặt là vì sự vô si của hệ thống, một mặt là vì trí nhớ tuyệt đỉnh của Đại Thần, “Chẳng lẽ huynh nhớ được hết tất cả gợi ý trong vòng mười giây sao?”

Thế thì quá không phải người rồi, nhìn lướt mười dòng còn không nhanh được như thế.

Nại Hà trầm tư một lúc rồi nói: “Huynh chụp hình lại.”

Ví Ví: “...”

Phải rồi, có thể chụp hình mà, có ngọc mới ngồi nhớ hết... Cô ngọc quá, đầu óc không thể cải tiến được >0<

Hỏi một câu ngu ngốc, Ví Ví có phần ngược ngùng, dù gì những điều muốn hỏi thì cũng đã hỏi gần hết rồi, dứt khoát ngậm miệng lại làm người vô hình cho xong. Lặng lẽ bay một đoạn đường, Nại Hà bỗng mở miệng: “Muội rút khỏi bang rồi?”

Ví Ví không ngờ anh lại hỏi câu này, hơi ngẩn ra một lúc rồi trả lời: “Huynh nhìn thấy rồi hả, ừ, rút lui rồi.”

Nại Hà nói: “Cũng được, sau này ở bên huynh.”

Tuy là nói chuyện bằng bàn phím, không nghe thấy tiếng, cũng chẳng thấy vẻ mặt, nhưng Ví Ví cảm thấy một cách lạ lùng rằng hai câu này của Đại Thần nhẹ tênh, rất thoải mái, không hiểu vì sao cô cũng thấy trong lòng nhẹ nhõm, như rộng mở thoáng đảng hẳn ra, chút bóng tối sót lại cũng biến mất, Ví Ví hào sảng đáp lại: “Được, chúng ta cùng phiêu bạt giang hồ, làm một cặp uyên ương hoang dã trong giang hồ.”

Câu này của cô bầy phần hào khí ba phần giễu cợt, không ngờ Nại Hà nghe xong lại bất mãn: “Uyên ương hoang dã? Huynh nhớ chúng

ta đường đường chính chính bái lễ đường mà.”

Ví Ví chậm rãi đánh một cái “>o<”

Bạn Đại Thần chẳng có khiêu hài hước gì cả.

Nại Hà nói tiếp: “Danh phận rất quan trọng.”

Ví Ví tiếp tục: “>o<”

Được rồi, bạn Đại Thần thực ra vẫn có khiêu hài hước, chỉ có điều lạnh một chút thôi ấy mà...

[Diễn đàn][Nhất Tiểu Nại Hà]: Để cho vợ tôi ném chơi.

Phần 17: Để Cho Vợ Tôi Ném Chơi

Nghĩa của câu oan gia ngõ hẹp chắc chắn là nói tình hình hiện nay rồi.

Vỷ Vỷ nhìn màn hình, đối thủ thi đấu trận đấu tích điểm đầu tiên của cô và Nại Hà, cô không biết nói gì cả.

Thứ năm, sau vòng loại nhiều cặp vợ chồng cuối cùng cũng đến thời gian thi đấu chính thức. Đầu tiên là đấu tích điểm, thời gian thi đấu tích điểm kéo dài tầm nửa tháng, đối thủ do hệ thống lựa chọn ngẫu nhiên, các cặp vợ chồng tham gia thi đấu cùng click vào NPC sau đó sẽ được đưa đến nơi thi đấu, đến nơi thi đấu mới biết được đối thủ của mình là ai.

Vỷ Vỷ và Nại Hà được đưa đến chỗ click NPC trong sự cổ vũ chúc mừng của Ngu Công và các bạn, vừa vào sân đấu, Vỷ Vỷ không còn lời gì để nói nữa, đôi vợ chồng đợi sẵn lại là Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu.

>o<

Sau khi tham gia vào nơi thi đấu không phải lập tức PK ngay, hệ thống sẽ cho hai bên thời gian ba phút để chuẩn bị. Nại Hà nhìn qua đối thủ rồi nói: "Lát nữa để anh giải quyết Tiểu Vũ Yêu Yêu".

Vỷ Vỷ ngay lập tức hiểu rõ chiến lược của Nại Hà. Tiểu Vũ Yêu Yêu thực lực yếu ớt, hơn nữa chức danh lại là bác sĩ cho nên cơ hội ra tay với Đại Thần hầu như không có. Đại Thần giải quyết cô ta trước sau đó cùng với Vỷ Vỷ liên thủ đánh Chân Thủy Vô Hương, đây là cách đánh nhanh nhất.

Có điều nếu làm như thế, Nại Hà giết Tiểu Vũ Yêu Yêu rồi liệu gia tộc Tiểu Vũ có lên diễn đàn làm ầm lên là Nại Hà ức hiếp con gái không nhỉ?

Tuy không đoán trước được điều gì nhưng nếu bọn họ nói ra những lời ấy thì Vỷ Vỷ chẳng hề ngạc nhiên chút nào. Bởi vì hôm trước Tiểu Vũ Thanh Thanh cũng từng khóc lóc kêu gào trên diễn đàn rồi đó thôi.

Cứ nghĩ đến chuyện hôm trước Vỷ Vỷ lại chẳng muốn nói gì nữa, không nghĩ thì thôi, cứ nghĩ là lại thấy bực.

Đó chắc là di chứng của lần tranh Boss lần trước.

Trước khi Vy Vy rời khỏi bang có nói về việc tranh giành Boss với Tiểu Vũ Thanh Thanh, thế nhưng Thanh Thanh không quan trọng đến mức để cô phải bỏ thời gian ra mà cá cược, Vy Vy vốn định để khi nào có thời gian thuận lợi thì cướp một lần. Có điều hôm trước khi cô và Nại Hà cùng đi làm nhiệm vụ, Nại Hà lại đột nhiên bỏ dở dang nhiệm vụ đang làm được một nửa, sau đó dẫn cô bay đến một nơi khác.

Nơi đó, Tiểu Vũ Thanh Thanh đang dẫn người đi săn Boss.

Sau đó, đương nhiên Vy Vy đã cướp tên Boss đầu tiên trong sự nghiệp của Thanh Thanh, lại còn đoạt luôn nguyên liệu "hàn băng chi vũ" vô giá trên thị trường nữa chứ, sau đó hệ thống công bố rộng rãi trên diễn đàn (trong game này nếu đoạt được đồ gì quý giá là sẽ được hệ thống thông báo trên diễn đàn).

Từ đó Tiểu Vũ Thanh Thanh không làm nữa.

Hóa ra lần trước Ngu Công đoạt được trang bị khi Boss nhả ra lại không phải là đồ mà Thanh Thanh cần. Thứ Thanh Thanh cần chính là "hàn băng chi vũ" thỉnh thoảng Boss mới nhả ra kia. Đây chính là nguyên liệu mới mà gần đây hệ thống mới phát ra. Khi kết hợp nó với một số nguyên liệu quý khác thì có thể chế tạo ra nhiều trang bị quý và mới khác.

Tiểu Vũ Thanh Thanh tận mắt chứng kiến "hàn băng chi vũ" rơi vào tay Vy Vy làm sao mà chịu để yên được chứ. Cô ta chạy đến diễn đàn giả vờ oan khuất, nói Nhất Tiểu Nại Hà và Lô Vy Vy ý mình đẳng cấp cao bắt nạt mấy cô gái yếu ớt. Sau đó khóc lóc nói bản thân mình vì "hàn băng chi vũ" nên mới đi săn Boss, còn nói là trang bị mà cô ta định chế tạo chỉ còn thiếu mỗi "hàn băng chi vũ", thu thập những thứ khác tốn rất nhiều tiền. Kết quả "hàn băng chi vũ" thì bị Lô Vy Vy cướp mất, những nguyên liệu đắt tiền khác thì thành đồ rác rưởi.

Cô ta đều có chuẩn bị hết, có vài người đến vừa đấm vừa xoa, trên diễn đàn, có người bị cô ta mê hoặc, quay sang chỉ trích Vy Vy, mấy người hung hãn trong bang thì nói Vy Vy phải trả lại "hàn băng chi vũ" cho Thanh Thanh.

Tiểu Vũ Yêu yêu cũng ra mặt, nhưng không chỉ trích Vy Vy, cô ta chỉ nói nhẹ nhàng với Vy Vy mấy câu, nói mấy hôm trước mọi người nói chuyện có hiểu nhầm, nhưng hôm nay Vy Vy làm thế này là quá đáng quá, oan gia nên giải không nên kết, hi vọng Vy Vy không nên truy cứu.

Sức hấp dẫn của thiên hạ đệ nhất mỹ nữ quả là ghê gớm, lời nói nhẹ như mây bay.

Chân Thủy Vô Hương thì theo phía sau, thể hiện thành ý bỏ tiền ra mua lại "hàn băng chi vũ" trong tay Vy Vy với giá cao.

Vy Vy nhìn mà buồn cười.

Tiểu Vũ Yêu Yêu nói mấy lời này ra nghe thì như đang muốn làm hòa thực chất là tự cắt đứt con đường sau này của mình, lúc này cô ta nói ra nguyên nhân hậu quả e rằng có người sẽ cảm thấy trong lòng cô ta đang tính toán từng ly từng tý một. Còn Chân Thủy Vô Hương thì phát huy thái độ "oan ức cầu toàn" của mình lên đỉnh điểm, anh ta nói cho dù cô cướp Boss của chúng tôi thì chúng tôi cũng đồng ý mua lại đồ cô đã cướp, chúng tôi quá oan ức, quá bị ức hiếp, quá thành ý. Vỹ Vỹ cảm thấy buồn nôn khi đọc mấy lời ấy, cô đương nhiên không dễ bị ức hiếp, lần trước cô chụp hình hết lời nói của Chiến Thiên Hạ và tất cả lời mọi người trong bang nói chuyện, đang định phản kích lại thì đột nhiên nick "Không ăn cơm" nhảy vào, chỉ trích Tiểu Vũ Thanh Thanh cướp Boss của cậu ta và các bạn mình, Tiểu Vũ Thanh Thanh mới chính là người ý mạnh hiếp yếu, còn Lô Vỹ Vỹ Vỹ chỉ là giữa đường thấy chuyện bất bình nên ra tay cứu giúp mà thôi.

Tiểu Vũ Thanh Thanh đương nhiên không thừa nhận chuyện này, khi nick name này gửi tin nhắn và ảnh chụp Tiểu Vũ Thanh Thanh giết người cướp Boss lên diễn đàn game thì chứng cứ mọi chuyện rõ ràng, Tiểu Vũ Thanh Thanh không còn gì để nói, nên ngay lập tức cô ta liền bật vô âm tín.

Đừng nói đến người trong diễn đàn, ngay cả Vỹ Vỹ cũng bị sự chuyển hướng thay đổi đột ngột đầy kịch tính này làm cho đờ đẫn ngây người ra, Vỹ Vỹ cũng đâu phải tên ngốc, nghĩ kỹ lại thì trong lòng cũng đã hiểu rõ mọi chuyện rồi.

Nghĩ mà không nhịn được cười.

Diễn đàn lại hot hẳn lên, những người trước đây vào hùa cùng gia tộc Tiểu Vũ công kích Vỹ Vỹ thì bây giờ đều cảm thấy xấu hổ, cũng mất tích luôn cùng Thanh Thanh, có người thì xin lỗi Vỹ Vỹ.

Vỹ Vỹ thực ra không thêm để ý đến sự công kích của bọn họ làm gì, tuy nhiên nhân cơ hội này nếu mà bỏ qua thì cũng đáng tiếc, thế là cô ra bộ rất thâm thương nhưng cũng rất bình tĩnh nói.

[Diễn đàn][Lô Vỹ Vỹ Vỹ]: Từ trước chẳng nói làm gì, cứ luôn cho rằng người trong sạch thì luôn trong sạch, người dơ bẩn thì luôn dơ bẩn, thế nhưng qua chuyện bị kết tội oan ức thế này đột nhiên trong lòng thấy chán nản vô cùng.

Vỹ Vỹ cố gắng để bản thân mình cảm thấy oan ức, vì hiệu quả thế nên cô vẫn gửi lên diễn đàn, hi hi, giả vờ oan ức ai chả làm được chứ. Nói như thế này thì sau này có cướp Boss của Thanh Thanh thật thì cũng chả ai tin.

>0<

Hóng rồi, cô học tính xấu của Đại Thần rồi...

Sự việc cũng đã đến hồi kết thúc, Vỹ Vỹ đang định out khỏi mạng thì trên diễn đàn xuất hiện một hàng chữ, người phát ngôn là chồng yêu của cô vốn ít lời từ trước đến giờ.

[Diễn đàn][Nhất Tiểu Nại Hà]: Giá cao đến mấy cũng không bao giờ mua được "hàn băng chi vũ".

Nhất Tiểu Nại Hà cực kì hiếm khi lên diễn đàn nói chuyện, hầu như là chưa bao giờ, thế nên một khi anh ấy lên tiếng thì qua nhiên có hiệu quả tức thì.

[Diễn đàn][Thiên sứ La Ma]: Oa, cho mình chụp ảnh chung đi, chụp ảnh chung đi.

[Diễn đàn][Miếng thịt nướng bị rơi]: (biểu tượng ngôi sao), cao thủ, kí tên cho tôi nhé!

.....

.....

Vỵ Vỵ xem mà toát hết cả mồ hôi, nhớ lại lần đầu tiên gặp Nại Hà hình như mình cũng hâm mộ như thế này...

Thật là mất mặt.

Sau cao trào chụp ảnh chung qua đi, có người còn tò mò mà hỏi thế này.

[Diễn đàn][Thái Mễ Trư]: Nhất Tiểu, anh lấy "hàn băng chi vũ" cũng là để chế tạo vũ khí mới à?

[Diễn đàn][Nhất Tiểu Nại Hà]: Không có hứng thú.

[Diễn đàn][Thái Mễ Trư]: (biểu tượng nghi ngờ). Vậy anh lấy làm gì?

[Diễn đàn][Nhất Tiểu Nại Hà]: Để cho vợ tôi ném chơi.

Vỵ Vỵ sắc nước, Đại Thần đúng thật là luôn biết làm cho người khác tức chết mất...

Đóng diễn đàn lại, Vỵ Vỵ quay sang hỏi Nại Hà: "Cái nick "Không ăn cơm" là nick của ai hay là bạn của anh thế?".

Làm gì có chuyện trùng hợp như thế chứ, đúng lúc cô với Nại Hà đi cướp Boss thì lại có nick name ấy chụp ảnh. Có điều cũng có hiệu quả gồm, hai hôm trước cô cũng chỉ hỏi qua Ngu Công sơ lược mọi chuyện mà thôi.

Quả nhiên, Nại Hà nói: "Ngu Công với mọi người".

Ngu Công đặc ý nói: "Ba chúng em lập một nick mới đi săn Boss, chủ yếu là để cướp của Tiểu Vũ Thanh Thanh, cướp ba lần thế nên cô ta

không chịu được đã giết bọn em, ha ha ha".

Cậu ta càng nói càng đắc ý, gửi liên tục N cái mặt cười thể hiện sự đắc ý, không ngờ Vy Vy liền nói một câu: "Âm mưu, quá âm mưu".

Ngu Công thấy oan ức liền nói: "Là do anh ba chỉ đạo đó chứ, chúng em bị oan".

A! Lại là bút tích của Đại Thần.

Vy Vy ngay lập tức gửi một biểu tượng vỗ tay tán thưởng: "Đại Thần quả là lợi hại".

Ngu Công, Hầu Tử Từu ngay lập tức nằm hết ra đất giả chết.

Suy nghĩ của Vy Vy trở lại hiện tại, lúc này, cô nghe thấy Nại Hà nói sẽ giải quyết Tiểu Vũ Yêu Yêu trước, trong lòng Vy Vy không khỏi lo lắng.

"Anh giết cô ta đương nhiên là tốt nhất, đó là cách nhanh nhất. Có điều theo hiểu biết của em về cô ta và gia tộc Tiểu Vũ thì em sợ bọn họ sẽ lên diễn đàn nói lung tung".

Đại Thần chau mày nói: "Giết bọn họ còn phải thảo luận hay sao?"

Vy Vy: "....."

Cũng đúng. - -

Giết bọn họ không cần thiết phải thảo luận, thậm chí Vy Vy còn cảm thấy nhờ trang bị mà Đại Thần tặng mình cô cũng có thể nắm chắc hơn 50% chiến thắng nếu đơn phương độc mã chiến đấu với bọn họ. Trước đây cô với Chân Thủy đánh hòa nhau chẳng qua là vì trang bị của anh ta tốt hơn của cô, bây giờ trang bị của cô tốt hơn rồi, hơn nữa anh ta mới bị Đại Thần đánh cho tụt ba cấp.

Nghĩ đến đây trong đầu Vy Vy chợt lóe ra một ý nghĩ, cô nói: "Hay là anh xem nhé, để mình em chiến đấu, nếu em không làm được thì anh lên".

"....."

Nại Hà im lặng nhìn cô một hồi sau đó lặng lẽ ôm đàn ngồi vào trong góc.

Vũ trụ nhỏ trong người Vy Vy bắt đầu nóng lên hùng hục rồi!

Ba phút sau, ngọn lửa cô vừa mới tạo ra bắt đầu vô tình cháy bùng lên.

Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu quả nhiên không đánh mà đã chạy! Thời gian chuẩn bị ba phút đã hết, bọn họ trực tiếp rút lui, trong nháy mắt không thấy bóng đâu nữa.

!!!

Trong lòng Vỹ Vỹ buồn bã.

Mang theo nỗi buồn ấy cô và Nại Hà bắt đầu bước vào trận PK thứ hai, kết quả đối thủ của trận này lại là người quen.

Chiến Thiên Hạ và Mộng Điệp Không Tinh.

Vy Vy cầm tập đề thi ném qua 1 bên rồi thở dài một cái: " Không còn đề thi làm rồi, chán quá!"

Phần 18: Trận quyết đấu

Mộng Điệp lên tiếng chào Vỹ Vỹ trước: "Vỹ Vỹ".

Vỹ Vỹ: "Mộng Điệp, cậu cũng đến à?".

Mộng Điệp: "Đến chứ, cuộc thi đấu vui vẻ thế này đương nhiên là phải đến rồi".

Hai người nói mấy câu, cho dù Vỹ Vỹ và Chiến Thiên Hạ lần trước không vui vẻ gì thế nhưng không thể vì thế mà lạnh nhạt hay gây chuyện với Mộng Điệp. Mộng Điệp cũng tỏ ra như thế.

Xét cho cùng đang trong trận thi đấu cho nên hai người cũng không nói được nhiều chuyện, sau ba phút là trận thi đấu chính thức bắt đầu.

Mộng Điệp không giỏi PK cho nên không có tên trong bảng PK, nhưng trước đây thực lực của cô ấy hơn Vỹ Vỹ, có điều lâu rồi cô ấy không tham gia thi đấu, lần này trang bị của Vỹ Vỹ lại tốt hơn nên thực lực của hai người tương đối ngang nhau.

Do đó, vấn đề mấu chốt quyết định thắng thua chỉ ở Nhất Tiểu Nại Hà và Chiến Thiên Hạ thôi.

Cũng do đó, kết quả trận đấu này không cần phải nói.

Sau khi thi đấu kết thúc Mộng Điệp gửi cho Vỹ Vỹ một tin nhắn: "VYVỹ lát nữa tìm chỗ nào đó nói chuyện nhé!".

Vỹ Vỹ gửi lại một biểu tượng mặt cười đồng ý.

Sau khi mấy trận thi đấu tích điểm kết thúc hoàn toàn, Vỹ VY và Mộng Điệp tìm một nơi không có người để nói chuyện.

Thực ra Mộng Điệp tìm cô cũng không có chuyện gì to tát cả, chỉ là muốn mời Vỹ Vỹ quay lại bang phái một lần nữa, Vỹ Vỹ từ chối, lý do là gần đây thi cử nhiều quá nên không muốn mất nhiều thời gian vào game nữa.

Mộng Điệp cũng không dám ép cô.

Mộng Điệp lâu rồi không tham gia diễn đàn và trò chơi cho nên hai người cũng không có nhiều chuyện để nói, im lặng một hồi lâu Vỹ Vỹ mới nhớ đến mấy chuyện linh tinh Thần Lôi Nị Nị nói, cô muốn nói ra để nhắc nhở Mộng Điệp một chút. Nghĩ đi nghĩ lại chuyện vợ

chồng nhà người ta mình người ngoài cũng không tiện tham gia thế nhưng để bạn bè như vậy cũng không được, thế là Vỹ Vỹ nói: "Có chuyện này, tớ nghe nói...."

Vỹ Vỹ nói được nửa câu thì Mộng Điệp đã hiểu chuyện: "Cậu muốn nói Tiểu Vũ Thanh Thanh à?"

Vỹ Vỹ kinh ngạc: "Cậu biết rồi à?"

Mộng Điệp nói: "Đương nhiên, cậu yên tâm đi, tớ sẽ xử lý nó".

Sau đó cô ấy gửi cho Vỹ Vỹ một biểu tượng mặt cười: "Quan hệ giữa tớ và Chiến Thiên Hạ cô ta không thể phá hoại được, từ trước đến giờ tớ chưa nói với cậu là quan hệ của bọn tớ đã phát triển cả ngoài đời nữa, nếu không thì tớ làm sao giao cả bang phái cho cậu ấy được chứ?"

Ngoài đời?

Vỹ Vỹ ngạc nhiên một hồi rồi cảm thấy mình không nên nói gì cả, hơn nữa một người chưa hề có kinh nghiệm yêu đương như cô thì không biết nói gì cả.

Mộng Điệp tự tin như thế này xem ra chắc chắn không có vấn đề gì rồi.

Suốt cả cuối tháng năm và đầu tháng sáu, Vỹ Vỹ đều đi chém giết với người này người kia. Trong game cô và Nại Hà đều chiến thắng trong các trận thi đấu của server, còn hiện tại thì bây giờ Vỹ Vỹ ném đề thi sang một bên rồi thở dài: Không còn bài gì để làm, chán quá!".

Thế là lại bị bạn cùng phòng đập gối vào đầu.

Vỹ Vỹ cười hi hi ôm chiếc gối vừa mềm vừa to của Hiền Linh rồi đăng nhập game. Vỹ Vỹ và Nại Hà không đi làm nhiệm vụ, cả hai đang cười trên lưng con chim điêu trắng và đi dạo.

Hôm nay là ngày quyết đấu của đại hội thi đấu vợ chồng của server này.

Đối thủ của hai người là đối thủ cũ đã gặp trong trận thi đấu tích điểm: Mộng Điệp và Chiến Thiên Hạ.

Sắp đến 8 giờ rồi, Vỹ Vỹ và Nại Hà vẫn ngồi trên lưng chim điêu bay về Trường An, đang định chuẩn bị thi đấu thì hệ thống thông báo tin.

[Hệ thống]: Mộng Điệp và Chiến Thiên Hạ tình cảm rạn nứt, chính thức li hôn, từ nay trở đi đường ai nấy đi không liên quan đến nhau.

Vỷ Vỷ ngớ người, lúc đầu cứ nghĩ bản thân mình nhìn nhầm, sau đó xem lại mấy lần mới chắc chắn nên vội vàng gửi tin nhắn cho Mộng Điệp, thế nhưng tin nhắn không gửi được.

Mộng Điệp đã cài đặt chế độ không nhận tin nhắn của bất cứ ai.

Lát sau Thần Lôì Ni Ni gửi tin nhắn đến, giọng nghe vẻ rất kích động: "Vỷ Vỷ, có chuyện gì thế, làm sao mà tớ vừa online thì đọc được tin Mộng Điệp và Chiến Thiên Hạ li hôn rồi!!!".

Vỷ Vỷ: "tớ cũng không biết, tớ còn không gửi được tin cho cô ấy, cô ấy cài đặt từ chối rồi".

Thần Lôì Ni Ni: "Tớ đi hỏi người trong bang xem sao!".

Một lát sau một tin nhắn tức giận gửi đến: "Tớ biết rồi, là do Tiểu Vũ Thanh Thanh".

Trên diễn đàn cũng vì chuyện này mà bắt đầu xôn xao cả lên.

Trận thi đấu ngày hôm nay có rất nhiều người chờ đợi, bây giờ một bên đột ngột có chuyện làm sao mà không thu hút sự chú ý được chứ! Tranh luận một hồi cũng có người biết nội tình chuyện này ra nói úp úp mở mở, nói Chiến Thiên Hạ và Mộng Điệp li hôn là do Tiểu Vũ Thanh Thanh. Mộng Điệp hình như muốn đuổi Tiểu Vũ Thanh Thanh ra khỏi bang thế nhưng Chiến Thiên Hạ không đồng ý, thế là cãi nhau.

Nội tình sự việc được tiết lộ thế nên diễn đàn càng nói càng hăng. Rất nhiều người liên hệ với Tiểu Vũ Yêu Yêu, có một nữ game thủ nói: "Tiểu Vũ Yêu Yêu trước đây không phải cũng cướp chồng của Lô Vỷ Vỷ sao, ngất mặt, gia tộc Tiểu Vũ chuyên làm cái chuyện này hay sao ấy".

Kẻ thù số một của gia tộc Tiểu Vũ xuất hiện thật đúng lúc.

[Diễn đàn][Tiểu Vũ Yêu Yêu mất mặt 277]: Gia tộc Tiểu Vũ! Gia tộc làm người thứ 3! Chuyên môn đi cướp chồng! Gia tộc Tiểu Vũ! Gia tộc làm người thứ 3! Chuyên môn đi cướp chồng!

Gia tộc Tiểu Vũ! Gia tộc làm người thứ 3! Chuyên môn đi cướp chồng!

.....

Một trận náo loạn.

Không thi đấu, Nại Hà nói có việc nên out sớm, Vỷ Vỷ không out cùng như mọi lần, cô vẫn cố gắng gửi tin nhắn cho Mộng Điệp thế nhưng vẫn không gửi được. Rất nhanh sau đó avatar của Mộng Điệp biến thành màu xám, cô ấy out rồi.

Vy Vy cứ nhìn cái avatar màu xám ảm và nghĩ đến chuyện trước đó, cô ấy vẫn còn tự tin lắm cơ mà, không hề cảm thấy có điều gì là giấu giếm cả. Đúng lúc đó lại nghe thấy Hiểu Linh lẩm nhẩm mấy câu nào như tình yêu trên mạng thì không thể tin được, cô cũng phụ họa theo: "Đúng thế, tình yêu trên mạng không đáng tin chút nào".

Hiểu Linh nghe thế liền nói: " Vy Vy à, cuối cùng cậu cũng nghe ra rồi đấy!".

Mấy hôm nay Hiểu Linh nói chuyện nghe được, truyện đọc trên mạng và chuyện trên đài báo có liên quan đến việc bị lừa tình qua mạng nói đi nói lại hàng N lần rồi, cốt yếu để Vy Vy, đừng để cho dân ông xấu xa trên mạng nó lừa, mấy hôm trước Vy Vy không có phản ứng gì cả. Nhưng đúng là ông trời không phụ người có công, ngày hôm nay cuối cùng thì Vy Vy cũng hiểu chuyện rồi.

Hiểu Linh bị chính mình làm cho cảm động, cô thật là một người bạn tốt, thật là khó có người thứ hai như cô. Ai ngờ ngay lập tức Vy Vy hỏi lại một câu kì lạ: "Cái gì mà nghe rồi cơ?".

Hiểu Linh ngây người, cái gì chứ, vẫn không có kết quả gì à? Hiểu Linh quyết định không nói vòng vo nữa, cô nói luôn: "Tớ nói là tình yêu trên mạng".

"Tình yêu trên mạng?"

Hiểu Linh gật đầu và nhìn thẳng Vy Vy.

Vy Vy cũng nhìn cô ấy, hai người nhìn nhau một hồi rồi Vy Vy cầm chiếc gối trong tay nhét vào lòng Hiểu Linh: "Trả lại cho cậu".

Sau đó tắt máy đi ngủ trong khi Hiểu Linh đang dờ khóc dờ cười.

Vy Vy nằm xuống, ôm chiếc gối của mình trong lòng rồi ngược nhìn trần nhà.

Tình yêu trên mạng.

Ờ, tình yêu trên mạng không tốt!

Thế nhưng liên quan gì đến cô chứ!

Ngủ thôi, ngủ thôi.

Do Mộng Diệp và Chiến Thiên Hạ li hôn, Vy Vy và Nại Hà không đánh cũng thắng, thế nên hai người đã lọt vào vòng đấu loại toàn server.

Đấu thủ vòng đấu loại toàn server đều là các cặp giành giải nhất của các server khác, thực lực so với các đối thủ trước của Vy Vy và Nại Hà thì mạnh hơn một bậc. Có điều thực lực của Vy Vy và Nại Hà như thế, chức vụ hai người lại phù hợp nhau, thi đấu lại có sự đồng cảm, cả quãng đường thi đấu đều dễ dàng giành thắng lợi để lọt vào vòng cuối cùng của toàn server.

Trước hôm thi đấu một ngày, Nại Hà nói trước khi offline: "Ngày mai anh có buổi hẹn ăn tối, chắc sẽ đến muộn một chút".

Vy Vy gật đầu: "Ồ, vậy thì em cũng lên muộn một chút".

Khoảng thời gian này Vi Vi cũng quen rồi, mỗi ngày trước khi out khỏi mạng đều hỏi Đại Thần xem hôm sau khi nào cậu lên mạng, để hôm sau cô cũng lên vào giờ đó, nếu không, lên mạng mà không có Đại Thần thì rất buồn tẻ.

Nại Hà: "Muộn nhất là 7h30".

Vy Vy: "OK"

Thế nhưng 7 giờ 30 phút tối ngày hôm sau Nại Hà không xuất hiện.

Ngây người nhìn lãng tử chơi đàn áo trắng tiêu diêu tự tại bên cạnh mình, Vy Vy đột nhiên thấy lòng mình cứ âm thầm, nhưng dần dần lại cảm thấy hiểu rõ mọi chuyện....

Phần 19: Thấu hiểu

Ban đầu Vy Vy không để ý, cho dù Đại Thần từ trước đến giờ không bao giờ đến muộn nhưng thỉnh thoảng muộn mấy phút thì cũng đâu có sao. Thời gian cứ từng phút từng phút chậm rãi trôi qua, nháy mắt đã đến 7 giờ 45 phút, Vy Vy bắt đầu lo lắng, cho dù biết rõ rang Nại Hà không có trên mạng thế nhưng cô vẫn cố tình gửi tin nhắn cho cậu.

"Có ở đó không?"

Tự nhiên chẳng có tiếng trả lời.

Cứ hai phút cô lại gửi một tin nhắn. Cuối cùng Vy Vy không gửi nữa, cô chỉ ngồi click vào nick của Nại Hà, thế nhưng hệ thống cũng liên tục nhắc nhở là người chơi hiện tại không có trên mạng, bạn không thể gửi tin nhắn cho họ.

Ngư Công, Hàu Từ Từ cũng không có trên mạng.

Không online.

eBook by Đào Tiểu Vũ

7 giờ 50 phút.

Vỹ Vỹ một mình xuất hiện ở sân thi đấu chỗ NPC, cả đội chỉ có một mình cô.

Xung quanh NPC tụ tập rất đông người, vòng đấu loại và quyết đấu mở cửa cho mọi người xem, những người tụ tập ở đây đã mua vé để xem thi đấu, khi thấy chỉ có một mình Vỹ Vỹ đứng ở đây, tất cả đều không khỏi ngạc nhiên nên đã bàn luận ngay trước mặt cô.

[Hiện tại] [Côn trùng gặm rau diếp]: Làm sao mà chỉ có một mình Lô Vỹ Vỹ Vỹ thế? Nhất Tiểu Nại Hà đâu?

[Hiện tại] [Huyền Ngư Tái]: không phải là đến muộn đấy chứ!

[Hiện tại] [963]: Trận đấu quan trọng thế này mà cũng đến muộn được sao?

[Hiện tại] [Không mặc quần thật mát mẻ]: còn mười phút nữa cơ mà, vội vàng gì chứ, cao thủ đệ nhất thường xuất hiện vào phút cuối cùng cơ mà.

7 giờ 55 phút.

Vỹ Vỹ coi như không nhìn thấy mấy dòng mọi người đang bàn luận, cô lặng lẽ gửi tin nhắn cho Nại Hà: “Em đang đợi anh ở trước NPC, anh đến thẳng đó luôn nhé!”.

Bàn luận vẫn tiếp tục sôi nổi.

[Hiện tại] [Đỉnh Đỉnh Đào]: Chẳng còn mấy phút nữa, sao còn chưa đến nhỉ ?

[Hiện tại] [Hỏa Tiễn quy 1.0] : Không phải không đến đấy chứ?

[Hiện tại] [Búp bê ngọc ngêch]: Tôi thấy, chả nhẽ chuyện này lặp lại, đôi này cũng li hôn rồi?

[Hiện tại] [Day dreamer]: Không giống, li hôn rồi thì Lô Vỹ Vỹ Vỹ đứng đây làm gì chứ!

[Hiện tại] [Sấm sét gọi oa]: tôi thấy là, hình như Lô Vỹ Vỹ Vỹ lại bị bỏ rơi một lần nữa rồi
Tám giờ.

Bạn bè nhắn tin đến càng lúc càng nhiều, Vỹ Vỹ tắt mở liên tục, cô nhẹ nhàng tắt cửa sổ tin nhắn gửi cho Nại Hà.

Đám đông cũng tản đi dần.

[Hiện tại] [Cô đơn cả đời]: Về thôi về thôi, ông đây mệt rồi.

[Hiện tại] [**Ngưng Triệt**]: Cứ tưởng rằng hôm nay được xem một trận thi đấu hoành tráng, may mà mình không mua vé.

[Hiện tại] [Cỏ đuôi chó]: Không thi đấu thì sao không rút lui trước đi cơ, đứng đây để nhường không chức quán quân cho server khác, đều thật.

[Hiện tại] [Jager]: Không thể nói như thế được, nếu không phải Lô Vỹ Vỹ Vỹ và Nhất Tiểu Nại Hà thì server chúng ta không thể tiến vào vòng quyết đấu được.

[Hiện tại] [Romantic]: Đợi chút đi, còn ba phút chuẩn bị nữa cơ mà. Sau ba phút chuẩn bị vẫn được tham gia thi đấu cơ mà.

[Hiện tại] [Thất Nguyệt]: Xem ra không đến đâu, tôi thấy Lô Vỹ thật đáng thương.

[Hiện tại] [Tiểu Vũ Miên Miên]: Là rất đáng thương chứ, hô hô.

8 giờ 2 phút.

Vỹ Vỹ click vào sân, cô muốn một mình chiến đấu thế nhưng hệ thống NPC nhắc nhở: Bạn cần phải tham gia thi đấu cùng với chồng bạn.

8 giờ 3 phút.

Hệ thống gửi thông báo do Lô Vỹ Vỹ Vỹ và Nhất Tiểu Nại Hà không tham gia thi đấu cho nên chức quán quân của đại hội thi đấu vợ chồng lần này thuộc về một cặp khác của server khác.

8 giờ 3 phút.

Vỹ Vỹ thoát khỏi game.

“Tớ cảm thấy hai hôm nay Vỹ Vỹ làm sao ấy?”.

Kí túc xá về đêm, Hiểu Linh đeo tai nghe và trèo lên giường, nhìn Vỹ Vỹ đang ngồi trước máy tính không biết làm gì, nói linh tinh mấy câu.

“Bình thường mà, sắp thi rồi. Trước mỗi kì thi cậu ấy lúc nào chả biến thành quái vật”. Nhị Hỷ vừa nói, tay vừa viết liên tục.

“Cậu ấy không chơi game kìa”.

“Bình thường, nếu bây giờ chơi game thì không lấy được học bổng, mà không lấy được học bổng thì kì sau lấy tiền đâu mà chơi game nữa”. Nhị Hỷ vẫn tiếp tục viết, bút không ngừng và miệng cũng không ngừng, “tớ nói rồi, cậu làm gì phải quan tâm Vỹ Vỹ như thế chứ, hôm trước cậu còn nước mắt ngấn dài cơ mà, Đại Trung thế nào rồi?”.

“Không sao rồi, anh ta đáng chết, các anh năm thứ tư có hội liên hoan thể mà anh ta cũng mặt dày đi theo, hay chưa, xảy ra chuyện rồi”.

Hiểu Linh nói chuyện này là lại tức giận, thế là cô gạt chuyện Vỹ Vỹ sang một bên và bắt đầu kể chuyện của bạn trai.

Vỹ Vỹ đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình nên không biết bản thân đang bị các bạn bàn tán 1 hồi. Lúc này cô đang nhìn hình ảnh nữ hiệp cướp chồng ở trên kênh. Hai hôm nay cô không vào trò chơi, ngoài đọc sách ra cô chỉ lên kênh để xem thôi. Có lúc chẳng muốn click vào xem chút nào thế nhưng từ mới học đi học lại rồi thế nên lại không kim lòng được và click vào xem. Trong lòng có cảm giác không kiềm chế được cảm xúc của mình nữa, dường như chỉ có xem kênh thì cô mới cảm thấy lòng mình yên tĩnh một chút.

Cũng có thể nói chỉ cần nhìn thấy hình ảnh ấy.

Nhất Tiểu Nại Hà.

Nhất Tiểu Nại Hà.

Trong lòng tự nhiên lại cứ lẩm nhẩm mấy câu như thế, Vỹ Vỹ ngây người nhìn màn hình.

Trên màn hình, lãng tử chơi đàn đang đứng trên đỉnh núi Lạc Hà, lạnh lùng chơi đàn, hình ảnh ấy vừa cô đơn vừa tiêu điều tự tại. Vỹ Vỹ nhìn đi nhìn lại, tự nhiên vô tình lại nghĩ đến hình ảnh cô đơn một mình của mình khi đứng trước NPC hôm nọ, cảm thấy tâm trạng mình như lúc đó.

Tâm trạng lúc đó, chắc chắn là lo lắng lắm.

Không phải là tâm trạng tức giận khi bị cho leo cây, không phải cảm giác tiều tuỵ khi không được thi đấu, mà là cảm giác lo lắng hoảng loạn, mấy phút cuối cùng trong lòng cô không ngừng suy nghĩ.

Nại Hà làm sao mà chưa đến?

Hay là, sau này anh ấy cũng không đến nữa.

Trên mạng có người không từ biệt mà đã mãi mãi không lên nữa, lẽ nào Nại Hà cũng biến mất như thế sao?

Mấy ngày hôm nay cô không kiểm chế được bản thân khi lúc nào cũng nghĩ đến việc xem kênh, phải chăng kênh này là kỉ niệm kéo dài những ngày sau này, là minh chứng duy nhất cho cuộc gặp gỡ giữa cô và Nại Hà....

Ôi...

Vy Vy mệt mỏi bò lên giường, cô cũng không biết làm thế nào với bản thân mình nữa.

Làm sao cô lại có thể nghĩ ngợi linh tinh không có logic mọi chuyện như thế chứ? Nại Hà có thể chỉ do có việc bận không đến mà thôi, làm sao mà cô lại nghĩ nó nghiêm trọng đến thế chứ? Hơn nữa, Nại Hà có biến mất hay không thì bây giờ chỉ cần đăng nhập vào game là biết ngay, làm sao mà cô lại không nghĩ ra chứ....

Tâm trạng hỗn loạn cứ thế mà dấy lên, câu chuyện của nữ tặc lại đến hồi kết thúc, đau đớn ai oán trong tiếng nhạc vui vẻ, hình ảnh lãng tử chơi đàn và nữ hiệp áo hồng lại tan biến như mây khói.

Bây giờ lại...

Ngây người nhìn lãng tử chơi đàn áo trắng phiêu diêu bên cạnh nhân vật của mình, Vy Vy đột nhiên thấy lòng mình cứ âm thầm, nhưng dần dần lại cảm thấy hiểu rõ mọi chuyện...

Sau đó “bụp” một tiếng, Vy Vy tắt máy, tháo tai nghe rồi vùi đầu vào trong gối.

Xong rồi xong rồi, hình như cô đã sàu đã cảm rồi.

Xong rồi...

Hình như cô thích một người rồi.

Thời gian gửi hình như là vừa xong, cùng lúc với thời gian cô lên mạng, trong thư chỉ có vài chữ: “Vy Vy, đến bên anh”.

Phần 20: Anh biết

Vy Vy 20 tuổi, lần đầu tiên phát hiện hóa ra mình là người ngoài hành tinh. - -

Lại còn là hành tinh con rùa nữa chứ!

Người của hành tinh rùa khi gặp đá kích sẽ rụt cổ lại, cụ thể là hai hôm nay Vy Vy không hề lên đăng nhập trò chơi!!!!.

.....

Nhất định là cô đã bị người của hành tinh xấu hổ chiếm lĩnh rồi.

Ồi~~~~

Theo lý mà nói, cô hiểu rõ mình đang nghĩ gì, việc tiếp theo nên làm là đăng nhập vào game để làm rõ chuyện với Đại Thần mới đúng. Đăng nào thì Vy Vy cũng chưa kết hôn, Đại Thần cũng chưa lấy ai, chẳng có gì phải lo lắng cả. (Mặc Đại Thần còn độc thân thì Vy Vy biết từ lâu rồi, thứ nhất là Đại Thần bị đám Ngu Công gọi là cô đơn ngàn năm, thứ hai trước khi kết hôn Vy Vy đã trực tiếp hỏi Đại Thần rồi, chi là từ nhỏ về mặt đạo đức của Vy Vy vốn đã cao rồi, cho dù mọi người cho rằng trò chơi chẳng là gì, thế nhưng Vy Vy cũng không muốn có bất cứ quan hệ gì với người đã có bạn gái hoặc đã kết hôn).

Thế nhưng, cô lại cứ chần chừ không lên mạng ngay mà còn làm một việc quái gở, ví dụ như xem đi xem lại, nghe đi nghe lại lời Đại Thần nói trong kênh...

Ngay cả Vy Vy cũng cảm thấy bị hành vi cổ quái của mình làm cho ngạc nhiên, cũng may là còn nghĩ thông được, bản thân mình tự tìm lí do cho mình, đó là lần đầu tiên có cảm giác yêu mả, làm một số việc cổ quái một chút mới bình thường chứ, không làm việc gì đó quái gở một chút mới là không bình thường.

>_<

Thế là, Vy Vy tiếp tục làm những việc cổ quái ấy, mỗi ngày dậy sớm đều thề thốt là hôm nay nhất định sẽ lên mạng, sau đó buổi tối trước khi đi ngủ lại tự mình giải thích, ngày mai lên mạng cũng được.....

Cô cứ như thế hai ngày liên tục, cuối cùng cô cũng không chịu nổi nữa, hạ quyết tâm thôi!

Thứ bảy!

Thứ sáu thì xong nhất định phải lên mạng ngay lập tức!

Kế hoạch của Vy Vy rất hay, có điều nếu sự việc luôn đúng như mình dự đoán thì còn gì là cuộc đời nữa chứ! Chiều thứ sáu một cuộc điện thoại không ngờ tới lòi Vy Vy từ trong vớ ra ngoài.

Điện thoại gọi đến kí túc, lúc đầu là Hiểu Linh nghe máy sau đó chuyển cho Vy Vy, bên kia đầu dây hỏi: “Xin lỗi có phải là cô Bối không?”.

“Vâng, anh là ai?”.

“Chào cô Bối, tôi là người của bộ phận kinh doanh game *Mộng du giang hồ* thuộc tập đoàn Phong Đăng....”.

Tiếp sau đó, lần đầu tiên trong cuộc đời Vy Vy bị một miếng bánh ngọt rơi vào đầu làm cho trong mắt hiện lên toàn \$\$ lấp lánh!

Đối phương nói công ty vô tình xem được kênh của Vy Vy cảm thấy tác phẩm rất hay và cảm động nên muốn mua lại để làm kênh truyền. Ngoài ra, họ còn muốn thêm vào trò chơi mới sắp phát hành của họ phương pháp cướp đầu, cướp rể, do đó muốn mua bản quyền kênh này của Vy Vy.

Vy Vy nắm chặt điện thoại, một bên vừa ngạc nhiên hứng khởi một bên thì phân tích xem đây có phải sự thật không. Chắc chắn là sự thật rồi, lấy cái này ra lừa người thì có lợi lộc gì chứ, người của công ty biết điện thoại của cô cũng không có gì lạ, lúc đầu để tránh giả mạo nick nên cô đều điền thông tin thật.

Sau khi bên kia nói xong Vy Vy nén chặt sung sướng lại nói: “Em có thể trả lời chậm mấy hôm được không? Kênh này không phải của mình em làm nên em muốn hỏi bạn em đã”.

Gác máy, Vy Vy sung sướng bay ngay lên mạng, đăng nhập một cái cô tìm loạn lên ở danh sách bạn bè. Click click click, mở từng thư một, đều là thư hỏi thăm của bạn bè trong mấy ngày cô không lên mạng, click liên tục mười mấy cái xong Vy Vy ngừng tay lại.

Tin nhắn cuối cùng là của Nại Hà.

Thời gian gửi hình như là vừa xong, cùng lúc với thời gian cô lên mạng, trong thư chỉ có vài chữ:

“Vy vy, đến bên anh”.

Chỉ cần click vào kỹ năng vợ chồng “sống chết có nhau” thì mới có thể gửi tin nhắn đến trong nháy mắt, thế nhưng Vy Vy nhìn tin nhắn một hồi, cô chần chừ không động đậy, tâm trạng hưng phấn vui vẻ đột nhiên có chút nguội lạnh, Vy Vy đột nhiên cảm thấy hồi hộp quá.

Lúc này có tiếng Buzz một cái, tin nhắn mới gửi đến, Vy Vy càng hồi hộp hơn, cô nhìn người gửi tin đến, cô thờ phào, không phải Nại Hà, là Ngu Công.

Ngu Công: “Chị ba, em xin lỗi chị, chị đánh chết em đi”.

Vy Vy lập tức hỏi lại: “Sao thế?”.

Ngu Công gửi một biểu tượng mặt khóc: “Hôm liên hoan đó là do em lái xe, kết quả là bị tại nạn..

Vỷ Vỷ giật mình cái thót, tai nạn! Trong lòng như có tiếng trống gỗ liên hồi, da mặt trở nên xanh xám. Phái mắt mấy giây sau mới hoàn hồn lại được, chắc là không sao rồi. Biết là như thế nhưng tim Vỷ Vỷ đập liên hồi, mãi một lúc sau mới trả lời được: “Các anh không sao chứ?”.

“Không sao. Xe đâm vào cây. Anh ba ngồi sau nên bị nặng nhất, cũng bị ngất mất mấy tiếng, nửa đêm mới tỉnh”.

Vỷ Vỷ tức giận gửi cho cậu ta một loạt dấu chấm than “!!!!!!!!”.

Cái gì mà ngất mất mấy tiếng chứ, Ngu Công là đồ lợn!

Lúc này cô chẳng do dự gì nữa, nháy mắt cô sử dụng kỹ năng bay đến bên cạnh Nại Hà.

Nại Hà đang cô độc đứng trên đỉnh Lạc Hà.

Vỷ Vỷ ngây người nhìn mặt trời lặn với hình ảnh lãng tử áo trắng phải chăng hòa làm một, cô vội vàng đánh mấy chữ: “Sao anh còn chơi game làm gì, sao không nghỉ ngơi đi?”.

Nại Hà dường như ngây người một lúc, lát sau chàng mới trả lời: “Không sao rồi”.

“.....Vậy thì cũng không được chơi game nữa, rất mất sức đấy!”.

“Không chơi đâu, chỉ tiện tay mở thôi”.

Tiện tay mở.....

Vậy thì làm sao mà cô vừa lên mạng là cậu ấy đã nhắn tin ngay chứ? Vỷ Vỷ định hỏi lại thế nhưng không biết tại sao không nói được, cô chỉ hỏi: “Bây giờ anh còn thấy choáng không?”.

“Không”.

Nại Hà nói tiếp: “Xin lỗi, hôm đó anh thất hứa!”.

“Đó là chuyện nhỏ mà”.

So với chuyện bị tai nạn thì chẳng là cái gì cả.

Nói đến chuyện hôm thi đấu vợ chồng Vỷ Vỷ mới đột nhiên nhớ ra, bản thân mình mấy hôm rồi không lên mạng, không phải là Nại Hà nghĩ cô giận đấy chứ. Trời, cô không hề giận gì cả, nhưng lí do không lên mạng là...

Vy Vy nói có chút giấu giếm: “Em sắp thi rồi nên mấy hôm nay không lên mạng”.

Nại Hà im lặng một hồi rồi nói: “Anh biết”.

Trước màn hình máy tính là một Vy Vy đang đỏ mặt.

Anh biết!

Anh biết cái gì chứ!

Vy Vy thầm nghĩ như thế, nhìn thấy một hình ảnh lãng tử áo trắng trong lòng cô có cảm giác vừa ngọt ngào vừa chua xót, chốc chốc lại nghĩ hai chữ ngăn ngui đó của Nại Hà chan chứa ý nghĩa vô cùng lớn...một lát sau cô đã thấy lòng mình tràn ngập bao nhiêu cảm xúc, lẫn trong đó là cảm giác vui sướng khi gặp lại nhau và cảm giác hạnh phúc mất đi vừa có lại đc.

Cố gắng che giấu cảm giác này đi, Vy Vy mới nhớ ra mình lên mạng để làm gì, cô vội vàng kể lại chuyện của công ty Phong Đằng muốn mua bản quyền cho Nại Hà nghe, Nại Hà chăm chú lắng nghe, đợi cô nói xong cậu mới lên tiếng: “Việc này có vẻ phức tạp”.

“Hả, vậy sao?” Vy Vy có chút mơ hồ.

“Ừ”. Trả lời một cách đơn giản. sau đó Nại Hà nhẹ nhàng nói: “Chúng ta gặp mặt nhau nói chuyện đi”.

Vy Vy không nhớ là ai đã nói câu này, Tiêu Nại ở đâu là ở đó trong thoáng chốc sẽ biến thành phong cảnh, mọi thứ trở nên đẹp hơn, có khi chất hơn.

Phần 21: Anh đang đợi em

Hiểu Linh cảm thấy đời người thật có nhiều điều ngạc nhiên.

Ví dụ như bây giờ, đêm trước hôm thi tiếng Anh cấp sáu, cô bị Vy Vy kéo đi mua quần áo.

Được thôi, tuy Hiểu Linh đã từng nói trước khi thi phải thoải mái một chút thế nhưng Vy Vy cũng đâu cần phản ứng nhanh như thế, ngay lập tức lôi cô đi khắp các cửa hàng quần áo xung quanh trường.....

Nhị Hỷ và Ty Ty cũng cảm thấy kì lạ.

Sau khi ăn cơm xong và trở về kí túc thì không thấy Vy Vy và Hiểu Linh đâu nữa, sách vở vẫn nằm trên bàn, đương nhiên là không phải đi

tự học rồi. Nhị Hỷ cảm thấy chán nản nên nhắn tin hỏi Hiểu Linh đang ở đâu.

Rất nhanh sau đó đã có tin trả lời từ Hiểu Linh, cô đang cùng Vy Vy đi mua quần áo.

Nhị Hỷ cảm thấy như sét đánh ngang tai, hồi rở rang xem là cửa hàng nào và kéo Ty Ty cùng đi tham gia. Chạy đến nơi, đẩy cửa vào thì vừa lúc thấy Ty Ty ở phòng gửi đồ đi ra.

Nhị Hỷ và Ty Ty chết lặng ngay ở cửa.

Từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy Vy Vy rạng rỡ như thế này.

Mái tóc từ trước đến giờ buộc cao bây giờ xõa ra, nên có lộn xoăn nhỏ tự nhiên, xõa xuống hai vai. Cô mặc một chiếc váy màu hồng qua đầu gối, chiếc cổ váy thiết kế hình chữ V tinh tế. Chất liệu váy mỏng bó sát lấy từng đường cong của cơ thể. Mỗi bước di chuyển chiếc váy lại bung lên như từng lớp sóng, đôi chân dài trắng muốt làm cho người ta không thể rời mắt, đôi chân nhỏ đi trên đôi giày màu thủy tinh, mỗi bước đi trông rất đáng yêu. Cô toát ra sự hấp dẫn xung quanh, cái tiệm nhỏ này trở nên tươi sáng hơn bao giờ hết.

Cửa hàng im lặng, rồi lại im lặng trong chốc lát, Hiểu Linh ngẩng người một lúc rồi mới nhìn sang Nhị Hỷ và Ty Ty, cô kiêu hãnh nói: “Thế nào, tớ chọn cho Vy Vy đây, quá phù hợp phải không?”.

Quả là có con mắt thẩm mỹ, quả là có con mắt thẩm mỹ, Nhị Hỷ đang định khen như thế thì Vy Vy vừa soi gương vừa phụng phịu nói: “Hiểu Linh, cậu không thể chọn cho tớ một bộ quần áo con nhà tử tế một chút được hay sao?”.

Hiểu Linh: “.....”

Nhị Hỷ: “.....”

Ty Ty: “.....”

Nhân viên trong quán cũng không biết phải nói gì nữa, bộ váy này có chỗ nào không giống con nhà không tử tế đâu chứ! Cơ thể cô ấy quá bốc lửa hấp dẫn thì liên quan gì đến bộ váy của cửa hàng chứ!

Sau phút im lặng Hiểu Linh quay người tiếp tục lựa chọn áo váy cho Vy Vy, Nhị Hỷ lại gần Vy Vy và hỏi: “Sao lại muốn mua quần áo thế?”.

Vy Vy: “Bởi vì tớ phát hiện thấy quần áo năm ngoái của tớ hỏng rồi >0< “

Nhị Hỷ im lặng, điều này đã nói với cậu ấy từ lâu rồi mà, thế nhưng mấy hôm trước cô ấy còn vui vẻ mặc cơ mà?

Ty Ty nói: “Vây thì cậu cũng đâu cần đi mua vào lúc này chứ, ngày mai thi rồi mà”.

“Ờ...” Vy Vy không biết nói gì, chuyện đi gặp mặt Nại Hà bây giờ chưa thể nói cho bọn họ biết được: “Chuyện này...tối ngày mai tớ đi phỏng vấn”.

Điều này không phải là lừa dối, cuộc gặp gỡ ngày mai là cuộc gặp cả đời ấy chứ!

Nhị Hỷ càng ngạc nhiên hỏi: “Cậu muốn đi làm thêm hè à? Cái chỗ làm đáng ghét nào lại chọn ngày phỏng vấn là tối thứ 7 thế? Ngày mai thi xong là năm giờ hai mươi phút rồi”.

Vy Vy chết lặng.

Lúc chiều khi Nại Hà đề nghị gặp mặt, tâm trạng của Vy Vy lúc đó... nói thế nào được nhỉ? Giống như vừa phát hiện ra đói bụng thì trên trời rơi xuống một đồng đười ươi.

Ngạc nhiên quá!

Vui mừng quá!

Không biết phải làm gì cả.

Tâm trạng hồi hộp lo lắng.

Thậm chí còn nghĩ ngợi lung tung nữa, Nại Hà gặp cô chỉ đơn giản là vì chuyện bản quyền của kênh thôi mà, đúng không, đây chỉ là cái cớ? Thế nhưng cái suy nghĩ này ích kỉ quá, Vy Vy nghĩ rồi chon gay cái suy nghĩ này quay lại não bộ.

Hậu quả của việc nghĩ ngợi lung tung đó là lúc đó Vy Vy thấy mình thụ động quá, khi trả lời Nại Hà cách đây cả nửa tiếng rồi mà, hơn nữa chỉ có một chữ ok đơn giản.

Nại Hà thì không hề chú ý đến sự chậm chạp của Vy Vy, sau khi nhận được câu trả lời của cô thì ngay lập tức đã nói cho cô cách liên hệ với cậu ấy như thế nào.

“ Số điện thoại của anh là 13xxxxxxxx”.

Vy Vy nhìn hàng số, tim đập loạn xạ, dường như còn đập nhanh hơn lúc Đại Thần xuất hiện đến vài phần.

Số điện thoại của Nại Hà.

Cuối cùng, cuối cùng, hiện thực họ cũng có liên quan với nhau rồi.

Vy Vy vội vàng ấy bút ghi lại số, sau khi ghi xong mới nhớ là mình cũng nên cho số Nại Hà, thế nhưng bây giờ cô không có điện thoại di động.

Điện thoại của Vy Vy năm ngoái bị mất rồi, sau này cô mới phát hiện những ngày không có điện thoại thật là đơn giản và thoải mái thế nên không mua nữa. Thực ra sinh viên đâu có nhiều việc không dung điện thoại không được chứ, trong phòng có các bạn nữa thế nên có việc gì cũng biết hết.

Thế nhưng bây giờ nếu không cho số điện thoại liệu Nại Hà có nghĩ cô không có thành ý không nhỉ? Vy Vy ngập ngừng đánh máy chữ: “Điện thoại em bị mất rồi vẫn chưa mua >0<”.

Để thể hiện mình rất có thành ý gặp mặt, Vy Vy chủ động đề nghị: “Chúng ta gặp nhau ở đâu? Em học trường đại học A, ngoài vòng thứ tư ([1](#)) của thành phố, anh cũng ở thành phố B phải không?”

Tuy từ trước chưa bao giờ hỏi cụ thể thông tin của nhau thế nhưng qua những lần nói chuyện thì chắc chắn Nại Hà có đoán ra cô cũng ở thành phố B nên mới chủ động hẹn gặp mặt.

“Ừ, anh ở đó”. Nại Hà đáp lại lạnh lùng. “Anh đến trường đại học A đón em, em rồi lúc nào?”

Vy Vy bị từ “đón” làm cho choáng váng, đầu óc không còn tỉnh táo nữa rồi: “Mai em thi, sau năm giờ rưỡi là có thời gian rồi”.

“Sáu giờ anh đợi em ở cổng trường phía đông nhé?”

“Năm giờ rưỡi đi”. Đờ phải đợi thêm 30 phút nữa, hình như Nại Hà khá thông thuộc đại học A, trong đầu Vy Vy hiện lên suy nghĩ này, mà làm sao cô lại hẹn lúc 5 giờ rưỡi nhỉ, có phải là biểu hiện của cô quá gấp gáp không?

Càng nghĩ càng thấy xấu hổ, nhanh chóng hẹn xong địa điểm và thời gian Vy Vy vội gõ: “Ngày mai đến giờ em sẽ gọi cho anh, em có việc nên out trước đây”. Nói rồi cô thoát ngay lập tức, sau đó ngồi ngẩn người nhìn cái máy tính, lát sau lại ngẩn người ngồi trước tủ quần áo.....

.....

“Kiểu con nhà tử tế, thử xem nào”.

Bối Vy Vy ngốc nghếch lại chìm đắm trong suy tưởng, Hiểu Linh cúi giận ném bộ quần áo trong tay cho Vy Vy, thật là, bản thân thì cứ ngây người ra còn để cô ấy phải suy nghĩ, đã thế lại còn lựa chọn lên xuống nữa chứ. Hix

Vy Vy hậm hực ôm quần áo vào phòng thay đồ, sau khi mặc xong Hiểu Linh gật gù đồng ý.

Lần này không phải là áo liền váy nữa mà là một chiếc áo màu trắng bó eo, cùng với chiếc váy ngắn in hoa màu xanh nước biển nhạt. Bộ váy áo được cắt may rất bình thường thế nhưng khi Vy Vy mặc lên người thì rất đẹp, rất tinh tế, hơn nữa hai màu xanh và trắng là màu của bầu trời dịu mát nên cũng làm tôn màu da của Vy Vy.

Nói theo cách của Nhị Hỷ là đã thành công trong việc nguy tranh thành con gái nhà lành

Vy Vy cũng thấy rất vừa lòng với bộ áo váy này, tuy không quen mặc váy ngắn trên đầu gối mấy phân thế nhưng khi mặc lên cũng thấy tự nhiên, cô mạnh dạn bước đến trước gương.

Ty Ty nhìn Vy Vy trong gương bèn nói đùa: “Vy Vy, có cần long trọng thế không, chẳng qua chỉ là đi phỏng vấn thôi mà, không phải cậu luôn dựa vào nội dung hay sao?”

Vy Vy thờ dãi thườn thợt: “Lần đầu tiên đi phỏng vấn, nội dung chỉ là bèo bọt phù du mà thôi, cái thứ vũ khí này phù hợp để giết người hơn”.

Nhị Hỷ: “.....Cậu được đấy”.

Vừa nói chuyện với bạn Vy Vy vừa ngắm mình từ đầu đến chân, Vy Vy cảm thấy có chút gì đó vẫn còn thiếu sót, nghĩ một hồi cô mới thốt lên: “À, đôi giày”.

Cô vẫn đang đi đôi giày màu thủy tinh nhạt lần trước, cũng là Hiểu Linh chọn giúp cô.

Hiểu Linh nói: “Đôi giày này rất đẹp mà, mặc váy ngắn phải đi giày này mới đẹp!”.

Vy Vy lắc đầu: “Cao quá!”.

Vy Vy vốn cao 1m69 rồi, đôi giày này phải cao 7; 8 phân, cộng lại thì cô phải cao 1m75 mất.

Nếu mà Nại Hà...không cao như thế này thì làm thế nào....

>0<

Lần này không phải vất vả nhờ Hiểu Linh nữa, Vỹ Vỹ tự mình lựa chọn một đôi giày màu trắng để hơi cao một chút thôi, sau khi được sự nhất trí của các bạn, Vỹ Vỹ mới bắt đầu mặc cả với nhân viên bán hàng.

Đi sau Vỹ Vỹ, Nhị Hỷ bắt đầu nói nhỏ: “Cái áo này thật là kín...”

Hai hàng cúc áo rất là kín, không lộ ra ngoài cái gì cả.

Hiểu Linh gật đầu: “Rất sạch sẽ thoáng mát, rất phù hợp với Vỹ Vỹ, đi phòng vấn giống sinh viên một chút cũng tốt”.

Nhị Hỷ không lên tiếng nữa mà cứ lăm bằm trong miệng, lẽ nào một người cảm thấy cúc áo đóng kín như thế thì càng hấp dẫn sao? Thế nào gọi là thâm mỹ, hấp dẫn, chính là đây chứ đâu.

Nhị Hỷ âm thầm rơi nước mắt.

Cuối cùng, Vỹ Vỹ mua 3 thứ đó hơn năm trăm nghìn, hôm sau mặc luôn đi thi, bởi vì hẹn vào năm giờ rưỡi nên thi xong không có thời gian quay về phòng thay đồ.

Kết quả.....

Làm chấn động cả phòng thi.

Thực ra những thứ Vỹ Vỹ mặc rất bình thường, thế nhưng do cô rất ít khi mặc váy. Cũng không phải do mặc váy bị làm sao mà chỉ đơn giản là lớp học ở xa kí túc quá mặc váy đi xe đạp không tiện.

Thế nên hôm nay chỉ là thay trang phục bên dưới thôi thế mà làm bao nhiêu cặp mắt ngạc nhiên. Vỹ Vỹ bị mọi người nhìn quen rồi nên hôm nay cảm thấy hơi mất tự do, cũng may là vào giờ thi nên cô nhanh chóng thoát khỏi cảm giác này.

Thi tiếng Anh cấp sáu thuận lợi không ngờ, có một bài đọc tiếng Anh gần giống với bài đọc Vỹ Vỹ đọc được trên tạp chí tiếng Anh gần đây, làm cho Vỹ Vỹ tiết kiệm được khá nhiều thời gian, làm xong bài còn kiểm tra một lượt nữa mà chưa đến 5 giờ 10 phút.

Vỹ Vỹ nhìn lại đáp án một lần nữa, vốn nghĩ vì thi nên cảm giác khá lo lắng, dè dặt thêm mấy phút nữa Vỹ Vỹ quả quyết đứng dậy và nộp bài.

Đi ra từ phòng thi cô thở sâu một cái.

Thời gian đến càng lúc càng gần, sắp năm giờ rưỡi, Nại Hà chắc đang trên đường đến trường đại học A, anh ấy bây giờ... liệu có hồi hộp

eBook by Đào Tiểu Vũ

như cô không?

Đi trên con đường ít người qua lại Vy Vy cảm thấy bước chân mình lúc nhẹ tênh lúc thì chậm rãi, giống như lòng cô bây giờ lúc thì hân hoan vui vẻ lúc thì trầm tư. Trong tay nắm chặt cuốn sổ có ghi số điện thoại của Nại Hà, thực ra cô đã thuộc số của cậu ấy rồi thế nhưng sợ lất nhả nhớ nhầm thì lại không tìm được Nại Hà.

Phòng thi của Vy Vy cũng khá gần cửa đông, đi bộ đến nơi chỉ mất khoảng mười phút, cửa đông đã ở ngay trước mặt. Vy Vy không nhìn thấy bóng người nào giống Nại Hà cả thế nhưng lại nhìn thấy một nhân vật trong truyền thuyết.

Tiêu Nại?

Người đứng dưới gốc liễu phía ngoài cửa trường là Tiêu Nại sao?

Vy Vy không kiềm chế được lại nhìn thêm một lúc.

Cây liễu ở ngoài cửa phía đông rất đẹp, từng ngọn liễu xanh rừ xuống dưới, mềm mại đung đưa, dưới ánh tịch dương đưa qua đưa lại, người đó mặc áo sơ mi giản dị lặng lẽ đứng dưới gốc cây, xa xa, Vy Vy chỉ nhìn thấy mái tóc đen huyền của cậu ấy.

Thế nhưng, đúng là Tiêu Nại rồi.

Anh ấy làm sao lại xuất hiện ở đây chứ?

Xem ra hình như anh ấy cũng đang đợi ai đó? Ai đó thật mất mặt, lại để Tiêu Nại Đại Thần đợi thế này. Trong đầu thì nghĩ thế nhưng Vy Vy lại đang tự động đi về hướng khác, cô không đủ dũng cảm để đứng cùng một nơi với Tiêu Nại. Đi được vài bước cô mới phát hiện mình đi về phía có dựa một chiếc xe đạp du lịch ở phía ngoài cửa đông.

Trời...

Không cách nào khác cô chỉ còn cách đi về phía Tiêu Nại đang đứng, còn vào lúc này Tiêu Nại đã hướng ánh mắt nhìn về phía cô.

Bước chân Vy Vy ngập ngừng, ngược lên nhìn ánh mắt trong vắt của Tiêu Nại.

Vy Vy không nhớ là ai đã nói câu này, Tiêu Nại ở đâu là ở đó trong thoáng chốc sẽ biến thành phong cảnh, mọi thứ trở nên đẹp hơn, có khí chất hơn.

Khoảnh khắc này đúng là như thế, Tiêu Nại chỉ đứng yên ở chỗ đó thôi thế nhưng cảm giác không khí ở nơi này đã không còn như bình

thường nữa, giống như nó được khoác lên mình một cảm giác thanh nhã từ một nơi xa xôi khác vậy.

Trong朦胧 lung, Vỹ Vỹ chỉ cảm thấy cảnh này rất quen, dường như đã gặp ở đâu đó.

Gió nhẹ thổi qua từng cảnh liễu.

Chàng trai mang về tiêu diêu tự tại đầy mê hoặc.

Dáng vẻ đứng lặng lẽ chờ đợi.

Nhìn thấy ở đâu rồi nhỉ? Vỹ Vỹ mơ hồ nghĩ lại, rồi bất giác đưa mắt nhìn một lần nữa, cô cúi đầu bước tiếp nhưng dường như cảm thấy...

Không kiềm chế được lại ngẩng đầu lên Thế nhưng lại lướt qua ánh nhìn của Tiêu Nại.

Anh ấy vẫn lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt trong vắt và tập trung, điều này làm cho Vỹ Vỹ có cảm giác anh ấy đang đợi cô bước đến.

Thế nhưng làm sao mà thế được? Vỹ Vỹ không muốn nghĩ như thế.

Thế nhưng làm sao anh ấy cứ nhìn Vỹ Vỹ như thế? Lẽ nào Tiêu Nại gặp cô rồi à? Cũng biết cô học khoa máy tính sao? Thế nên anh ấy mới nhìn cô như thế?

Ồ, đúng, cái cách nghĩ này có vẻ hợp lý... vậy có cần phải chào hỏi anh ý không nhỉ? Giống như chào đàn anh của khoa thôi mà.

Thế nhưng liệu có bị hiểu nhầm là bắt chuyện không nhỉ? >0<

Bước chân của Vỹ Vỹ càng lúc càng chậm lại, thế nhưng càng chậm, càng chậm thì cũng đến rồi...

Rốt cuộc cũng không có sức phản kháng cái nhìn ấy trong một thời gian dài, chuẩn bị sẵn sẽ bị hỏi câu “Em là ai?”, Vỹ Vỹ dừng chân, lầy hết dũng khí lên tiếng: “Anh Tiêu Nại, thật trùng hợp”.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

.....

Không tiếng trả lời.

Vỷ Vỷ lại cúi đầu, trong lòng thấy cực kì xấu hổ, trong đầu nghĩ tại sao mình lại không kiềm chế chứ, cứ thế mà đi qua là được rồi mà, chào cái gì mà chào, bây giờ thì bị lạnh nhạt rồi.

Nếu không thì, cứ nhẹ nhàng mà đi?

Nghĩ ngợi linh tinh một hồi Vỷ Vỷ lại ngược nhìn Tiêu Nại, cô thấy anh đang cong môi nhìn cô, dường như trên môi là một nụ cười.

Sau đó Vỷ Vỷ nghe thấy tiếng cậu ấy.

“Không trùng hợp”

“Anh đang đợi em”. Giọng Tiêu Nại pha chút lạnh lùng vang lên bên tai cô.

(1): Ở TQ cũng như 1 số quốc gia phát triển khác chia thành phố theo vòng (ND)

Khi mà càng lúc cô càng cảm thấy hồi hộp thì cuối cùng anh ấy cũng đã lên tiếng: “Từ lúc nào chúng ta đã không còn là mối quan hệ đó nữa?”

Phần 22: Là anh ấy

Thì xong, công trường càng lúc càng đông sinh viên qua lại, dường như mọi người khi đi qua đôi trai gái với ngoại hình rạng rỡ thế này đều chậm bước lại, liếc nhìn một chút. Tuy nhiên Vỷ Vỷ chẳng có cảm giác gì với những ánh mắt ấy, bởi vì vào khoảnh khắc Tiêu Nại nói ra câu ấy cô dường như đang đứng ở một không gian khác rồi.

Anh đang đợi em.....

Anh đang đợi em.....

Anh đang đợi em.....

.....

Giọng nói này.....

Giọng nói này.....

Giọng nói này.....

Vy Vy mê muội nhìn gương mặt người con trai đang đứng trước mặt mình, ánh mắt ấy dường như có cả ánh tịch dương đang dần buông xuống nữa, thế nên cô cảm thấy dường như nó có cả sự dịu dàng không giống như thật, dáng đứng của anh ấy vừa nhẵn nải, vừa yên ả..

Vy Vy mấp máy môi, không có âm thanh gì cả, cô hít thật sâu, cố gắng khống chế cảm xúc đang hỗn loạn trong lòng, cô nói, dường như có tới 20% không tin: "...Nại Hà?".

Người đối diện đang nhìn cô, giữ thái độ điềm tĩnh nói: "Là anh".

Trong nháy mắt trong đầu Vy Vy chỉ có một ý nghĩ, đó là, may mắn là mình đi đôi giày đế không cao, nếu không thì chắc chắn cô đã ngạc nhiên đến mức ngã luôn ra đây rồi.

Nại Hà Tiêu Nại Nại Hà Tiêu Nại Nại Hà Tiêu Nại... hai cái tên này cứ quay vòng trong đầu cô thế nhưng cô chẳng có cách nào hợp chúng lại làm một cả. Nại Hà làm sao lại là Tiêu Nại được chứ? Làm sao lại thế, làm sao lại thế?...

Hơn nữa, làm sao anh ấy nhận ra cô được chứ?

Có quá nhiều điều ngạc nhiên, quá nhiều câu hỏi, Vy Vy thì lại không hỏi được câu nào cả, thậm chí ngay cả người đang đứng trước mặt cũng cảm thấy là không thật nữa. Tay cô vò chặt tờ giấy ghi đến nát cả ra, việc cô muốn làm ngay bây giờ là chạy ngay đến bộ điện thoại gọi vào số này, để xem điện thoại của Nại Hà có kêu hay không...

Còn lúc này, cô cảm nhận được trước sau có bao nhiêu ánh nhìn đang đổ dồn lại phía mình.

Tiêu Nại thì dường như không để ý đến những cái nhìn xung quanh, cậu nhìn thời gian và nói: "Em nộp bài trước à?".

Vy Vy chậm chạp gật đầu.

"Suýt nữa thì lại bắt em đợi".

Hà?

Vy Vy không hiểu cách anh ấy nhìn chăm chăm vào cô như đang chiêm ngưỡng mình, lát lâu sau cô mới hiểu cậu ấy đang nói đến chuyện lỡ hẹn ở trận quyết đấu.

Anh ấy là Nại Hà thật rồi...

Vy Vy dường như có chút mất cảm giác, cô lắc đầu: “Không có...”.

Thế nhưng ngay bản thân cô cũng không biết cô đang nói không có gì nữa...

Tiêu Nại vẫn nhìn cô chăm chú, đôi môi khẽ nở nụ cười nói: “Đi thôi, đi ăn trước đã”.

Cậu rào bước đi vào phía trong trường, Vy Vy chần chừ đi sau, cho dù thế nào cũng còn hơn là đứng ở đây. Thế nhưng đi được vài bước Vy Vy không kiềm chế được lại quay đầu nhìn về phía cửa đông.

Lát nữa... ở nơi đó liệu có một Nại Hà nữa xuất hiện không?

Tuy rằng sự thật đã rất rõ ràng, Tiêu Nại chính là Nại Hà, thế nhưng vẫn cảm thấy có chút gì đó không thật...

Cô vừa đi vừa quay đầu lại nên bước chân cũng chậm dần, Tiêu Nại đã đứng lại trước mặt cô. Vy Vy đỏ mặt đi lại gần, Tiêu Nại đợi cô đến gần rồi hỏi nghiêm túc: “Vy Vy, em có ăn cá không?”.

Được thôi, Vy Vy bị cách Tiêu Nại gọi “Vy Vy” một cách tự nhiên như thế này làm cho choáng váng.

Lúc này Vy Vy còn nghĩ rằng Tiêu Nại sẽ dẫn cô vào một quán cá nào đó trong trường, thế nhưng thực tế lại không phải như thế, Tiêu Nại lại dẫn cô đi lòng vòng đến một quán ăn nhỏ cũ kĩ ở cạnh khu nhà tập thể của trường.

Vy Vy mở to mắt nhìn bát canh đầu cá to tướng ngay trước mặt.

Tiêu Nại ung dung cầm muôi múc canh và nói: “Di Giang không nói chuyện được, thế nhưng nấu ăn rất ngon, bố mẹ anh không giỏi việc bếp núc cho nên từ nhỏ anh đều ăn ở đây chứ không ăn ở nhà”.

Hả, tuổi thơ của Đại Thần? Trái tim bị làm cho tê dại của Vy Vy được hồi phục một chút rồi. Tiêu Nại nhìn ánh mắt sáng của Vy Vy, tự nhiên cười một cái rồi hỏi: “Còn muốn ăn gì nữa không?”.

Vy Vy lắc đầu, bát canh to như thế này ăn hết cũng không phải chuyện dễ dàng gì, cô ngửi thấy mùi thuốc bắc trong đó thì phải, cô hỏi: “Trong canh có thuốc bắc à?”.

“Ừ”. Tiêu Nại nói mà mặt không chút biểu cảm. “Lần trước bị tai nạn, bố mẹ anh đặt canh đầu cá nấu với xuyên khung, thiên ma trong nửa tháng ở đây, để cho a bổ não”.

“.....”

Không hiểu sao tự nhiên Vy Vy lại muốn cười thế? Nhất là khi nhìn thấy gương mặt không chút biểu cảm của Đại Thần.....

Vy Vy cảm thấy mình thật là không chu đáo chút nào >0<, nghĩ ngợi một lúc, cô cố gắng hỏi một câu khác: “Giáo sư Tiêu à? Em cũng đã được học môn của giáo sư Tiêu”.

Tiêu Nại ngược mắt nhìn cô, rồi tiếp tục nói với gương mặt không chút tình cảm: “Có ngủ gật trong giờ không?”.

“.....”

Vy Vy không biết nói gì nữa. Đại Thần à, tuy môn học của giáo sư Tiêu quả thật hơi học thuật một chút thế nhưng dù gì bác ấy cũng là bố anh, anh đâu cần nói thẳng như thế chứ?

“..... Thực ra giáo sư Tiêu giảng về kinh nghiệm khảo cổ học của thầy rất hay”. Vy Vy không cố ý nói như thế để lấy thể diện cho giáo sư Tiêu.

Tiêu Nại vừa đưa canh cho cô vừa nói: “Anh cũng học môn của bố anh, đi học có hai tiết..

Ý của câu này có nghĩa là nói em không cần phải nói tốt cho bố anh nữa.

Thế là Vy Vy vừa im lặng cúi đầu ăn canh cá, giáo sư Tiêu à, em đã cố gắng làm tròn đạo lý học trò rồi, Nại Hà con thầy thì không nề mặt thầy chút nào... có điều nói đi cũng phải nói lại, Đại Thần chọn học môn của thầy lẽ nào cũng vì môn của thầy dễ kiếm điểm sao?...

Vy Vy chẳng nghĩ gì, cô cứ lằm ba lằm bằm một hồi, tự nhiên thấy thoải mái hơn chút ít.

Ăn xong cá Vy Vy mới phát hiện Tiêu Nại đã múc cả cái đầu cá sang cho cô... Đại Thần không phải vì ghét ăn nó nên mới múc cho cô đấy chứ

Trong đầu cô lóe lên cái suy nghĩ này, thế nhưng trước mặt là Nại Hà, thêm vào đó là thân phận sáng chói của Tiêu Nại ngay lập tức làm cho Vy Vy phải dẹp ngay cái suy nghĩ vừa mới manh nha của mình.

Đại Thần làm sao lại có thể làm cái chuyện âm mưu thế này được chứ, không được từ chối, không được từ chối!

Lãng phí lương thực là không có đạo đức thế nên Vy Vy bắt đầu cố gắng ăn đầu cá, di Giang mang đến mấy đĩa rau nữa và đặt trước mặt Vy Vy một bát cơm đầy, trong miệng Vy Vy lúc này đang ngậm cá, không tiện nói chuyện nên cô học tập Tiêu Nại làm động tác cảm ơn bằng tay.

Di Giang cười vì không hiểu ý nghĩa động tác bằng tay của Vy Vy, cô quay sang nhìn Tiêu Nại, thấy Tiêu Nại đang nhìn cô, cặp lông mày mở rộng, ánh mắt sáng lên.

Vy Vy từ từ hạ tay xuống, cô đột nhiên cảm thấy mình thật là ngốc nghếch >0<. Tuy nhiên nhịp tim loạn xạ của cô đột nhiên đập nhanh hơn, giống như lâu ngày rồi mới quay lại, nó đập mạnh trong lồng ngực như muốn tuyên bố mình đã quay lại vậy.

Vy Vy lặng lẽ ăn đầu cá, trong đầu cứ phân vân nên hay không nên nói chuyện, cô nhẹ nhàng ngược mắt nhìn người ngồi trước mặt, cậu ấy cũng đang uống canh, phong thái nho nhã, nhẹ nhàng không phát ra tiếng động nào. Một khi cậu ấy im lặng thì dường như đáng về ấy có từ khi sinh ra, cho dù cậu ấy đang ở trong một quán ăn cũ kĩ thế này nhưng cảm giác thanh thoát khiến người ta quên đi điều đó.

Tiêu Nại bây giờ không giống với Nại Hà trên mạng, dường như có khoảng cách xa hơn... thế nhưng nhịp tim của cô đập vẫn nhanh như thế.

Thôi bỏ qua cái này đi, nghe nói bố mẹ Tiêu Nại đều xuất thân từ gia đình danh giá, nói không chừng có quy định khi ăn cơm không nói chuyện cũng nên... hơn nữa với tình hình của cô bây giờ hiểu không rõ chuyện thì càng nói càng sai, tốt nhất cứ im lặng. Đúng rồi, an toàn là số một, cô cứ ăn cá đi...

Ăn cá ăn cá...

Thế là, bản ăn bỗng chốc im lặng hẳn, thế nhưng về im lặng bây giờ không giống như im lặng khi đi trên đường lúc này, dường như ngay cả không khí cũng được bao trùm bởi một vẻ khác lạ.

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên phá vỡ bầu không khí im lặng này.

Tiếng chuông điện thoại vừa vang lên rất quen, ngay lập tức Vy Vy nhớ ra đó là tiếng sáo trúc ở đoạn mở đầu của kênh khi nữ tặc cướp rể.

Sau đó cô thấy Tiêu Nại lấy điện thoại ra.

Vy Vy ngẩng người nhìn chiếc điện thoại màu trắng ánh bạc trên tay cậu ấy, nhạc chuông của Đại Thần là đoạn ấy sao?

Lẽ nào, lẽ nào Đại Thần rất nhớ đến những ngày bị cướp sao?...

Vy Vy nghĩ ngợi lung tung một hồi, lúc này Tiêu Nại đã nghe điện thoại, một giọng con trai ồm ồm vang lên từ trong máy, tiếng nói rất to khiến Vy Vy cũng nghe thấy.

“Anh ba, anh đang ở đâu đấy? Trận thi đấu tạm biệt hôm nay anh có đến không?”.

Tiêu Nại ngược mắt nhìn đồng hồ trên tường và nói: “Không phải là bây giờ sao? Bây giờ còn sớm”.

“Đến sớm một chút để khởi động chứ, hôm nay chắc anh không có việc gì chứ, đến đi mọi người đang đợi anh”.

“Có việc”.

“Hả, việc gì, bây giờ anh đang làm gì?”.

Tiêu Nại trả lời một cách bình thản: “Hẹn hò”.

Bên kia điện thoại im lặng một lát, Vy Vy cầm đũa, cảm thấy, cảm thấy... hình như cô không còn cảm giác gì nữa...

Lát sau bên kia điện thoại có người khác nói chuyện, giọng có vẻ sắc, còn nói to hơn người lúc nãy: “Anh ba, anh hẹn hò ở đâu thế? Dẫn đến đây, dẫn đến đây, dẫn đến đây”.

Tiêu Nại suy nghĩ một lát rồi nói: “Để anh hỏi cô ấy xem có đồng ý không đã”.

Cậu nhìn sang Vy Vy và hỏi: “Năm thứ tư khoa mình tổ chức thi bóng rổ tạm biệt, có đi xem không?”.

Linh hồn của Vy Vy đã bị hai chữ hẹn hò thổi bay tiêu tan rồi nên cô gật đầu trong vô thức, Tiêu Nại bình tĩnh nói với người bên kia: “Lát nữa anh dẫn cô ấy đến”.

Nói xong không cần đợi bên kia phản ứng thế nào cúp máy luôn.

Sau đó... sau đó... đương nhiên là tiếp tục ăn... bình tĩnh... ăn...

Tính tiền.

Vy Vy hồn xiêu phách lạc nghĩ, thật là rẻ, nhiều thức ăn thế này mà có hơn một trăm nghìn, lại ngon nữa, sao từ trước đến giờ chưa nghe thấy quán này bao giờ nhỉ?

Ra khỏi quán Tiêu Nại nói đứng đây đợi cậu ấy, cậu ấy đi lấy xe.

Vy Vy hồn xiêu phách lạc nghĩ, hả, nhà của Đại Thần ở cạnh đây sao?

Xa xa, Vỵ Vỵ thấy Đại Thần đi xe đạp tới.

Vỵ Vỵ hồn xiêu phách lạc nghĩ, hóa ra Đại Thần không chỉ cười ngửa đẹp trai mà ngay cả đi xe đạp cũng đẹp trai. ~~~

Vỵ Vỵ hồn xiêu phách lạc nghĩ, trời. Đại Thần mời cô cùng lên xe?

Cùng lên xe?!

Vỵ Vỵ tinh táo hẳn, trong nháy mắt ba hồn chín vía cũng về với cô hết.

Nhìn xe đạp, nhìn Đại Thần, Vỵ Vỵ xinh đẹp lấp bắp nói: “Cái này, cái này,... em.....”.

Tiêu Nại thấy hơi khó hiểu.

Vỵ Vỵ trấn tĩnh nói: “..... Anh đèo em?”

“Ừ, đường xa thế chả nhẽ đi bộ?”.

Sân bóng rõ đương nhiên là xa, thế nhưng, thế nhưng sợ hơn chính là anh đèo em!

Vỵ Vỵ thấy có chút bất bình.

Với sự nổi tiếng vĩ đại của Tiêu Nại, cộng thêm sự nổi tiếng nho nhỏ của Vỵ Vỵ, đi dọc theo trường thế này thì chắc chắn sẽ có lời bàn tán ngay lập tức. Tuy rằng bọn họ có thể, chắc chắn sẽ có người hâm mộ ghen tị, thế nhưng bây giờ, hiện tại, ngay lúc này bọn họ còn trong sáng hơn cả thủy tinh nữa...

“Nhu thế này, như thế này không hợp lí lắm. Người khác nhìn thấy sẽ hiểu nhầm”. Vỵ Vỵ cố gắng từ chối, hai tai cũng đỏ ửng cả lên.

“Hiểu nhầm?”

Lẽ nào cậu ấy không hiểu? Vỵ Vỵ chỉ còn cách chau mày giải thích rõ ràng: “Hiểu nhầm chúng ta là, là quan hệ đó...”.

Tiêu Nại điềm tĩnh nhìn cô, không nói nửa lời, Vỵ Vỵ mơ hồ cảm thấy hồi hộp... cô không nói gì sai đây chứ?

Khi mà càng lúc cô càng cảm thấy hồi hộp thì cuối cùng anh ấy cũng đã lên tiếng: “Từ lúc nào chúng ta đã không còn là mối quan hệ đó nữa?”.

Nhị Hỷ phì một cái, nói không ra hơi: “Vỵ Vỵ, lẽ nào cậu không biết cậu và Tiêu Nại đã công nhận là cặp tình nhân không có khả

năng nhất sao?”.

Phần 23: Đôi tình nhân không có khả năng nhất

Ánh hoàng hôn chiếu lên hai người họ, như phủ lên họ một lớp ánh sáng huyền ảo, Vỹ Vỹ nhìn đôi lông mày của cậu ấy, cô hoàn toàn bị thu hút rồi. Một lát sau cô mới có cảm xúc để nên lại thứ cảm xúc ấy, thứ cảm xúc cực đoan và phức tạp, tim đập nhanh đến mức nghẹt thở, một thứ cảm giác bất bình không tên nữa.

Bọn họ, bọn họ từ khi nào đã là thứ quan hệ đó chứ? Tuy cô rất muốn hai người trở thành thứ quan hệ đó thế nhưng không phải trở thành như thế này...

Thế nhưng nói đi nói lại, lúc đầu cô định làm rõ ý của Đại Thần thế nhưng bây giờ Đại Thần nói rồi, nếu cô không chấp nhận thì có phải thiệt quá không?

Chấp nhận cũng thiệt, không chấp nhận cũng thiệt, rốt cuộc là thế nào đây chứ...

Logic của Vỹ Vỹ càng ngày càng loạn hết cả lên, trình tự trong đầu cũng bắt đầu đi vào chỗ bế tắc, Vỹ Vỹ vội vàng hét lên một tiếng với chính bản thân mình – dừng!

Không được nghĩ nữa!

Không được theo lời của Đại Thần, như thế là không có đường thoát, cứ coi như chưa nghe thấy gì, coi như đó là một thứ bệnh dịch phải cách ly...

Cố gắng nói thể với bản thân, Vỹ Vỹ cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh và nói với Tiêu Nại: “Sắp không kịp thời gian rồi, hay là đi xe đạp...”.

Đây không phải là thỏa hiệp, mà là cô vừa mới nghĩ đến, nếu đi bộ thì còn thu hút người khác nhìn hơn là đi xe đạp, ít ra thì thời gian càng dài, càng thu hút cái nhìn của người khác. Còn không bằng đi xe đạp, đi xe đạp nhanh, có khi người khác còn không kịp nhìn thấy mình ấy chứ.

Thật là, đã có hẹn đi chơi bóng sao còn hẹn gặp nhau hôm nay chứ, ngày mai cũng được mà, hơn nữa lúc đầu cậu ấy nói sáu giờ, mà bây giờ là chơi bóng rồi, lẽ nào bọn họ sẽ hẹn nhau ở sân bóng sao?

Không đúng không đúng, không phải là hẹn nhau mà là gặp nhau...

Dưới ánh sáng, Tiêu Nại đang nhìn mặt cô. Sự phòng thủ của cô mỏng manh quá, là tấn công hay phòng thủ đây, là một sự giả vờ hay là có mưu đồ?

Khả năng tính toán của cậu ấy rất nhanh nhạy, trong nháy mắt đã có thể phán đoán ra, cậu gọi tên cô một cách chậm rãi : “Vy Vy”.

“Hà?”.

“Thực ra khả năng đạp xe của anh cũng không tồi”.

Hà? Vy Vy nhìn cậu không hiểu.

“Thế nên, em không cần thể hiện biểu cảm như thế. Không phải sắp chết đâu”. Giọng cậu nói chậm rãi.

Vy Vy: “.....”.

Hóa ra, biểu cảm của cô bị thăm đến thế sao.

Với thái độ “chỉ là đi dạo phố thôi”, Vy Vy ngồi lên xe, sau khi ngồi lên một bên cô cũng không có cảm giác gì đặc biệt cả, thế nhưng sau đó cô hối hận rồi, bởi vì lúc này cô mới nhớ ra, hôm nay cô mặc váy ngắn...

Bình thường mặc váy trên đầu gối mấy phân thì khi ngồi xe sẽ cao trên đầu gối mấy chục phân, tuy không đến mức như đi bộ thế nhưng thế này cũng thu hút sự chú ý của mọi người, đạp xe mới được có mấy phút đã thu hút bao nhiêu cái nhìn xung quanh rồi.

Vy Vy chỉ muốn nhảy ngay xuống xe rồi chạy ngay đi, cô co chân lại, thế nhưng chẳng có hiệu quả gì, cái túi mang theo thì nhỏ quá nên không che hết được... tất cả là tại Đại Thần ban nãy nói shock quá nên làm cô không nghĩ tới chuyện này nữa.

Lại có hai cậu con trai đi xe đạp qua và ngoái lại nhìn.

Tiêu Nại đột nhiên dừng xe lại.

Vy Vy giật mình nhảy xuống, Tiêu Nại lạnh lùng nói: “Anh đi mua mấy thứ”.

Vy Vy nhìn theo bóng cậu bước vào trong tiệm, lát sau mang theo một túi đồ to ra và đưa cho cô.

“Gi thế?”

”Đồ uống, hôm nay thức ăn hơi mặn, lát nữa em sẽ khát”.

Thức ăn không mặn mà, hơn nữa cho dù có mặn thì cũng không phải mua nhiều đồ thế này chứ, ngoài đồ uống ra còn có nhiều đồ ăn vặt nữa, Vỹ Vỹ ôm một túi to như thế nên có chút hoài nghi, có điều ngồi phía sau ô tô nên mới thấy nhiều thứ tiện lợi từ túi đồ, hi hi hi, túi đồ to có thể che được cho cô.

Không còn nhiều người nhìn nữa, Vỹ Vỹ thấy không còn xấu hổ nhiều nữa. Không cần trực tiếp nhìn Tiêu Nại, Vỹ Vỹ cũng có thể tìm cho mình một khoảng tĩnh lặng để lần đầu tiên mình suy nghĩ về mọi thứ...

Thế nhưng thực tế cũng không có gì đáng phải nghĩ cả.

Gió mùa hè thổi nhẹ nhẹ, xe đạp như đi qua ánh chiều đang dần xuống, đi qua từng bóng cây rậm rạp um tùm, đi qua những con đường nhỏ trong trường...

Tất cả đều thật đẹp.

Vỹ Vỹ nghĩ mình cần phải dừng cảm lên chút nữa.

Tiêu Nại, Tiêu Nại thì sao chứ, sau này anh ấy mới là Tiêu Nại, còn bây giờ đối với cô mà nói., anh ấy là Nại Hà, chỉ là Nại Hà, còn cô, thích Nại Hà.

Phía trước không xa là một con dốc, Vỹ Vỹ mím chặt môi, cô thu tay lại rồi nhẹ nhàng túm lấy áo người ngồi đằng trước.

Tốc độ xe đột nhiên chậm lại.

Đôi môi Vỹ Vỹ nhẹ nhàng chụm lại, một tay kia giữ chặt cái túi đựng đồ ăn.

Đương nhiên, việc dừng cảm này cũng cần phải tính toán cả thời gian và địa điểm, sự dừng cảm của Vỹ Vỹ bây giờ tuyệt đối không bao gồm cả việc cùng Tiêu Nại bước vào sân bóng rổ trước ánh mắt của bao nhiêu người.

Thế nên, đến ngoài sân bóng rổ, nhân lúc Tiêu Nại khóa xe Vỹ Vỹ nhanh chóng nói một câu: “Em tìm bạn cùng xem bóng, tôi lên mạng liên lạc sau nhé!”, nói rồi cô vụt chạy mất và không quên ôm túi đồ ăn vặt.

Vừa chạy cô vừa làm công tác tư tưởng tâm lý, cô làm như thế này không phải là bỏ chạy, là lùi để tiến! Đúng, là lùi để tiến!

Nói chung, đây chính là chiến lược trong truyền thuyết.

Vỹ Vỹ đi vào sân bóng từ cửa bên.

Vẫn còn mười mấy phút nữa trận đấu mới bắt đầu thế nhưng bên trong đã đông nghịt người, thậm chí có nhiều người còn đứng. Vỹ Vỹ đứng trên bục quan sát để tìm mấy cô bạn cùng phòng, mấy hôm trước có nghe thấy họ bàn tán về chuyện này rồi nên chắc hôm nay có đến xem. Tìm hết một lượt không thấy, khi tìm lần thứ hai thì Nhị Hỷ tìm thấy cô trước, Nhị Hỷ vỗ tay gọi cô sang bên đó.

Lúc này mọi người trong sân bóng cũng chú ý đến cô, vốn là sân bóng đã náo nhiệt rồi nên bây giờ thêm náo nhiệt chút nữa thôi.

Đại Trung thấy vậy thì đứng dậy nhường chỗ còn Vỹ Vỹ thì ngại ngần ngồi xuống.

Nhị Hỷ thấy Vỹ Vỹ đến rất vui và nói: “Vỹ Vỹ cậu cũng đến rồi à, hôm nay náo nhiệt thật đấy”.

“Sao?”

Nghe đến hai từ “náo nhiệt” Vỹ Vỹ đột nhiên cảm thấy có chút khép nép.

“Thật nhiều mỹ nữ đến đây thế?. Nhị Hỷ nói hai cái tên liền một lúc rồi cao hứng nói: “Mạnh Dật Nhiên cũng đến rồi, cô ấy ngồi sau chúng ta ba bốn hàng ghế”.

Ty Ty nói tiếp: “Vỹ Vỹ, cậu có nhớ Mạnh Dật Nhiên không? Chính là người năm ngoái cùng tranh chức hoa khôi với cậu đấy, cuối cùng cậu bị cô ấy đánh bại vì cô ấy thuần khiết hơn cậu”.

Vỹ Vỹ: “... Cậu không cần dung chữ “tranh” có được không vậy?”.

Cô rõ ràng muốn tránh xa nó còn không được. Đối với Vỹ Vỹ danh hiệu hoa khôi của trường cũng giống như danh hiệu đệ nhất cao thủ võ lâm vậy, đều rắc rối như nhau. Lúc đó khi Vỹ Vỹ biết mình bị lôi vào cuộc thi này đã lo cuống như thế nào, cũng may cô còn có ưu điểm là “không được thuần khiết” nên cuối cùng mới không được chọn.

Hiểu Linh chồm miệng vào nói: “Hôm nay có phải là ngày đầu tiên hai mỹ nữ của trường cùng xuất hiện không?”

“Ồ, hình như thế đấy”.

Hiểu Linh tỏ vẻ buồn rầu nói: “ Nếu sớm biết người đẹp họ Mạnh đến thì Vỹ Vỹ nên mặc chiếc váy đó, tuyệt đối chắc chắn khiến cho cô ấy thua luôn.”

“Đúng đúng đúng, thân hình người đẹp kia còn thua xa Vỹ Vỹ nhà ta”.

“Thực ra gương mặt Vỹ Vỹ nhà ta cũng xinh đẹp hơn cô ấy, ôi dào, bức ảnh năm ngoái Vỹ Vỹ tham gia vòng bầu chọn không biết là ai

eBook by Đào Tiểu Vũ

chụp lên nữa, chụp xấu quá, thật là, so với tấm ảnh của Mạnh Dật Nhiên thua kém nhiều quá!”.

“Đúng thế, đã vậy Vy Vy lại còn không để cho chúng ta gửi bức ảnh đẹp đi nữa chứ!”.

“Dừng! Ăn đã”.

Vy Vy vội vàng ném túi đồ ăn vặt cho bọn họ nếu không thì bọn họ càng nói càng loạn, những lời này người khác nghe được thì Vy Vy sẽ mất mặt lắm.

Nhị Hỷ cầm túi đồ rồi hét lên: “Wa, Vy Vy phát tài à, sao mua nhiều đồ thế này, mua hết bao nhiêu tiền thế?”

“.....” Vy Vy có biết đâu chứ!

Cũng may Nhị Hỷ không chú ý đến câu trả lời của Vy Vy. Vừa nhanh tay cướp đồ Hiểu Linh vừa nói: “Ái chà, sao cậu lại mua khoai tây chiên của hãng này, không ngon bằng Pleasure”.

Nhị Hỷ: “Pleasure cũng thế nhưng vị này thì không ngon”.

Vy Vy nghĩ thầm, Đại Thần chỉ có ba phút để mua mấy thứ này, các cậu còn mong anh ấy chọn đủ vị nữa sao?

Ty Ty nói: Vy Vy không phải là cậu đi phỏng vấn thành công nên mua mấy thứ này ăn mừng đấy chứ?”.

“... Cứ coi như thế đi”.

Vy Vy chả còn cách nào khác nên nói xong là cầm miếng khoai tây lên ăn...

Nhị Hỷ có đồ ăn rồi nên quay sang quan tâm hỏi thăm Vy Vy: “Phỏng vấn xong rồi à? Thế nào?”.

Vy Vy không biết nói gì, cô phải nói thế nào nhỉ? “À,... quá trình thì thất bại nhưng kết quả thì khá bất ngờ”.

“Bất ngờ thì nghĩ làm gì nữa, qua là được rồi”. Nhị Hỷ không để ý lắm đến vấn đề này nữa, cô vừa nói vừa nhai tóp tép miếng khoai tây chiên, sau đó huyền thuyên tiếp: “Quan trọng là, Vy Vy à, hôm nay anh Tiêu Nại nhất định sẽ đến”.

Vy Vy im lặng ngậm miệng ăn miếng khoai tây, tất nhiên là tớ biết anh ấy đến chứ, các cậu đang ăn mấy thứ này là do anh ấy mua đấy chứ!

Ty Ty nói: “À, hôm nay là trận thi đấu giữa khoa máy tính và khoa kiến trúc, Mạnh Dật Nhiên học khoa âm nhạc, vậy cô ấy đến đây làm gì?”

Nhị Hỷ nói: Ty Ty, cậu nói thế là không đúng rồi, trai đẹp là tài nguyên của cả vũ trụ này, không thể chỉ có khoa mình hưởng được”.

Bọn họ ngồi nói linh tinh Vy Vy cũng chẳng muốn nghe gì cả, ánh mắt không ngừng hướng về phía cửa, Tiêu Nại sao giờ này còn chưa vào chứ? Vừa mới nghĩ thế thì lập tức cô thấy một bóng người điển trai mặc áo sơ mi trắng xuất hiện ở cửa.

Tất cả âm thanh xung quanh đột nhiên ngừng lại, Vy Vy chỉ nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập loạn xạ trong lồng ngực mà thôi. Cô cứ nghĩ rằng hôm nay gặp cậu ấy nhiều rồi thì chắc chắn chả còn cảm xúc gì nữa để mà kích động, thế nhưng sự thực thì ngược lại, nhịp tim của cô bây giờ đập còn nhanh và mạnh hơn tất cả những lần mới gặp xong.

Cô và cậu ấy, sau này sẽ không như trước nữa.

Cho dù cứ xa xôi như thế, không tiếp xúc cũng có rất nhiều mối liên hệ với nhau.

Tiêu Nại vừa bước vào sân thì có hai người cao to bằng cậu ấy cùng chạy lại rồi nhìn trước nhìn sau Tiêu Nại, có người thậm chí còn chạy ra ngoài cửa nữa. Vy Vy nhìn phát buồn cười, 2 người này chắc là 2 người gọi điện thoại cho Tiêu Nại khi nãy, liệu có phải là Ngu Công và Hầu Tử Tử không nhỉ?

Do ngồi xa quá nên Vy Vy nhìn không rõ, tuy nhiên hai người bạn cùng đội bóng của Nại Hà lúc này đột nhiên lại đưa mắt lên nhìn khắp khán đài, Vy Vy nhớ lại lúc mình bỏ rơi Tiêu Nại ở ngoài sân bóng, bây giờ chỉ muốn cầm túi đồ ăn lên che mặt lại, thế nhưng chỉ là cô nghĩ thế mà thôi.

Ánh mắt Tiêu Nại tìm khắp một lượt khán đài, cuối cùng dừng lại ở chỗ Vy Vy, ánh mắt cậu dừng lại mấy giây sau đó cậu bước vào phòng thay đồ.

Vy Vy một lúc sau mới định thần lại, cô nghe thấy tiếng các bạn đang bàn tán sôi nổi.

Ty Ty: “Tiêu Nại vừa nhìn ai đấy?”.

Nhị Hỷ: “Mạnh Dật Nhiên à?”.

Ty Ty: “Không chắc đâu, hôm nay có nhiều người đẹp đến lắm”.

Nhị Hỷ nói tiếp: “Thế nhưng mà Tiêu Nại nhìn về phía chúng ta mà. Ở bên này chỉ có mỗi Mạnh Dật Nhiên thôi, Tớ nghĩ ra rồi, Mạnh Dật Nhiên và Tiêu Nại chắc gì đã quen nhau, Tiêu Nại có đến dự vũ hội của trường duy nhất một lần, lần đó Mạnh Dật Nhiên cũng lên biểu

diễn, tuy không phải là một tiết mục thể nhưng mọi người đều chơi nhạc cụ dân tộc, biết đâu lại có quan hệ gì thì sao?”

Hiểu Linh nói: “Tiêu Nại đâu phải là loại người thích ngấm gái thế chứ, các cậu làm gì mà lại nghĩ anh ấy như thế!”.

Nhị Hỷ nói: “Thôi đi Hiểu Linh cậu đừng quá ngây thơ như thế chứ, Tiêu Nại có bao giờ chú ý đến người xem đâu, với anh ấy thì xung quanh làm gì có ai, Tiêu Nại chắc chắn hôm nay có mục tiêu rồi”.

Khi các bạn đang bàn tán sôi nổi chuyện này thì Vỹ Vỹ đột nhiên để tay lên tay Hiểu Linh và nói một cách nghiêm túc: “Sự thật chỉ có một”.

Các bạn cùng phòng quay hết sang nhìn Vỹ Vỹ chờ đợi.

Vỹ Vỹ nói với vẻ nghiêm túc hơn: “Anh ấy đang nhìn tớ”.

Hiểu Linh: “.....”

Ty Ty: “.....”

Nhị Hỷ phì một cái, nói không hơi: “Vỹ Vỹ, lẽ nào cậu không biết, cậu và Tiêu Nại đã được công nhận là đôi tình nhân không có khả năng nhất sao?”.

Hóa ra trên thế giới thật sự có truyện này, chỉ trong nháy mắt có thể đạt được đỉnh điểm với người mình thích.

Phần 24: Trận bóng rổ tạm biệt

Vỹ Vỹ nói câu này chẳng qua là muốn gây cười một chút thôi, cô cũng không ngờ bọn họ lại tin là sự thật, ai biết được Nhị Hỷ lại nói câu đó nữa làm cô thấy có chút hoang mang.

“Công nhận? Ý gì đây?”

Nhị Hỷ nói: “Trên diễn đàn của trường có một mục đang hot, đó là ghép đôi nam nữ độc thân nổi tiếng trong trường với nhau, cậu và Tiêu Nại chính là đôi không hợp nhau nhất đây”.

Vỹ Vỹ cảm thấy bị bọn họ đã kích thật sự, cô vội nói: “Ngay cả cái mục này cũng có sao, mấy người trường mình thật rồi việc”.

Không ai tiếp lời cô nên cái chủ đề này bị dừng tại đây. Im lặng một lúc là Hiểu Linh và Nhị Hỷ bắt đầu nói sang chủ đề khác. Vỹ Vỹ lại lập

tức làm nóng vấn đề lên: “Bọn tớ không hợp nhau chỗ nào?”.

Nhị Hỷ thấy hôm nay Vy Vy có chút không bình thường, làm sao cứ hỏi chuyện này mãi thế, thế nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, cô nói luôn: “Trên diễn đàn mọi người đều nói đến ngoại hình, công việc, tớ thấy mọi người nói cũng hay mà”.

Cô nhớ lại và kể: “Hình như là nói thế này, một người nho nhã thanh thoát như thủy mặc, một người nhan sắc đậm đà như tranh sơn dầu, một người là thiên ngoại phi tiên, một người là phú quý nhân gian, ái chà, nói chung là như thế”.

Nhị Hỷ lúc này vui vẻ thì bây giờ đã cáu ngay rồi.

Vy Vy nói với gương mặt không chút biểu cảm: “Trời, nổi hết cả da gà lên rồi, còn nữa, tớ không phải tranh sơn dầu”.

Nhị Hỷ: “... Cách nói chuyện của cậu thật lạnh lùng”.

Vy Vy vẫn cảm thấy không thoải mái: “Công việc của bọn tớ có gì không hợp nhau chứ, đều học khoa máy tính, một đôi IT...”.

Nhị Hỷ nói : “Cậu có thể nghĩ ra cái tên khác khó hơn được không? Làm cùng một nghề thì làm gì có cảm giác ngưỡng mộ nữa hả? Hơn nữa máy tính chẳng qua cũng chỉ là một trong những sở trường của Tiêu Nại mà thôi”.

Vy Vy không còn gì để nói nữa rồi, cô im lặng một hồi lâu, đột nhiên cô nghĩ ra một câu hỏi quan trọng, cô nói: “Vậy mọi người nói ai hợp với Tiêu Nại?”.

“Không ai cả, nói ai cũng có người phản đối”.

Hay lắm! Vy Vy vừa ý rồi.

Lúc này không khí trong nhà thi đấu ồn ào hẳn lên, Vy Vy lập tức nhìn ngay xuống sân đấu bóng, quả nhiên là Tiêu Nại vừa xuất hiện sau khi thay quần áo xong.

Tiêu Nại vốn đã đẹp trai nên sau khi thay bộ quần áo thi đấu màu trắng nhìn càng đẹp trai và cuốn hút hơn. Đỡ lấy trái bóng được chuyển từ đồng đội cậu từ từ bình thần dần một hai lần rồi đột ngột tăng tốc vượt qua rào cản của đối phương, mọi người cứ nghĩ cậu sẽ đột phá thế nhưng cậu lại dừng lại đột ngột, rồi chẳng có chuẩn bị gì thì cậu bật lên ném bóng, trái bóng lượn trên không theo đường vòng cung tuyệt đẹp, không gian và thời gian dường như dừng lại, Vy Vy nhìn theo mái tóc của cậu như đang bay trong khoảnh khắc tĩnh lặng ấy.

Bụp!

Trái bóng rơi vào rổ một cách chuẩn xác.

Cú ném bóng ăn ba điểm.

Tất cả khán đài sau giây phút tĩnh lặng ấy thì ồn ào hét to tên cậu, thế nhưng Tiêu Nại lúc đó chẳng có phản ứng gì cả, cậu nói với đồng đội mấy câu rồi bắt đầu khởi động. Ánh mắt của cậu bây giờ chỉ tập trung trên sân bóng, mọi ánh mắt xung quanh đều như không.

Nhị Hỷ thở dài và nói: “Ôi thần tượng”.

Ty Ty: “Nghe nói Tiêu Nại bơi còn giỏi hơn bóng rổ, không biết thi bơi thì thế nào nhỉ?”.

Vỷ Vỷ quay sang nhìn Ty Ty rồi nghĩ một lúc, đáng về cậu ấy khi bơi, Đại Thần mặc quần bơi...

Đột nhiên mặt Vỷ Vỷ đỏ bừng.

Ty Ty thấy Vỷ Vỷ đỏ mặt liền hỏi một cách kì lạ: “Vỷ Vỷ cậu nóng thế cơ à?”

Vỷ Vỷ hiểu cái đó theo nghĩa bóng nên nhìn Ty Ty và nói: “Cậu thật háo sắc”.

Ty Ty: “.....”

Ty Ty thật đáng thương.

Mười mấy phút sau trận đấu bắt đầu, Tiêu Nại phát bóng đầu tiên.

Bóng rổ là môn thể thao rất đáng xem, chỉ đứng sau môn thể thao tốn nhiều thời gian là bóng đá mà thôi, bóng rổ lúc nào cũng có thể khiến trái tim ng` xem lơ lửng trên cao.

Trên sân bóng, Tiêu Nại là người thu hút ánh mắt của người xem nhất, điều này không chỉ vì ngoại hình bắt mắt và độ nổi tiếng của cậu ấy mà hơn nữa là vì tài biểu diễn khiến người xem không thể rời mắt của mình.

Dường như Vỷ Vỷ đã thấy Nhất Tiểu Nại Hà trong trò chơi.

Thực ra cô không hiểu nhiều về bóng rổ nhưng nhìn dáng vẻ ung dung dàng hoàng của cậu ấy khi truyền những đường bóng tinh xảo, đẹp mắt, hình ảnh cậu thông minh khi vượt qua các đối thủ cản bóng, sức mạnh vượt trội đột phá, làm cho Vỷ Vỷ liên tưởng ngay đến hình ảnh đệ nhất cao thủ trong trò chơi.

Có lúc Tiêu Nại trên sân bóng dường như có thể dung từ nhỏ nhả để hình dung về cậu, thế nhưng một khi cậu bùng nổ thì tất cả khí chất ấy khiến cho người ta không cân phá nổi, giữa động và tĩnh đó chính là sự chấn động được mang tới sức mạnh và tốc độ nguyên thủy nhất.

Thế nên Vỹ Vỹ hiểu rồi.

Hóa ra trên thế giới thật sự có chuyện này, chỉ trong nháy mắt có thể đạt được đỉnh điểm với người mình thích.

Trận bóng này Vỹ Vỹ xem và hồi hộp muôn phần, Nhị Hỷ và các bạn thì lại nghĩ khác, sau khi hiệp 1 kết thúc Hiểu Linh nói với giọng đầy hưng phấn: “Tiêu Nại vừa nãy chơi bóng trên không thật là đẹp trai, nhất định tớ phải bắt Đại Trung tập mới được”.

Ty Ty nói: “Động tác này hình như yêu cầu rất cao với thể chất, tố chất cơ thể của mỗi người đó”.

Hiểu Linh nói: “Không biết dc, trời ơi, Tiêu Nại đúng là văn võ song toàn”.

Đúng là văn võ song toàn, Vỹ Vỹ đưa mắt nhìn bóng dáng người đang ngồi nghỉ ngơi, bất giác cô nghĩ đến kênh mà Nại Hà làm. Người này thật đúng là quá ưu tú, sau này nếu có ở bên nhau cô nhất định phải cố gắng thật nhiều mới được.

Thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi trôi qua, trận đấu bước vào hiệp thi đấu căng thẳng thứ hai.

Điểm thi đấu của Tiêu Nại trên sân hôm nay không phải là cao nhất, có lúc cậu thích truyền bóng cho đồng đội hơn, thế nhưng cậu luôn tỏ ra mình là người có khả năng điều tiết mọi động tác nhất, khoa máy tính dưới sự chỉ huy của cậu chơi rất thuận lợi và xuất sắc, khi hiệp hai kết thúc khoa máy tính dẫn cách biệt đội bạn gần 20 điểm.

Hiểu Linh nói: “Tiêu Nại sắp nghỉ rồi, Đại Trung nói hôm nay anh ấy chỉ chơi nhiều nhất là nửa trận thôi”.

Ty Ty tỏ rõ vẻ thất vọng nói: “Tại sao chứ?”.

Vỹ Vỹ cũng quay sang nhìn Hiểu Linh.

Hiểu Linh nói: “Trời ơi, trận thi đấu tạm biệt mà, các anh khác năm thứ tư cũng muốn thi đấu lắm chứ, hơn nữa các cậu quên rồi à? Anh Tiêu Nại mới bị tai nạn, vận động nhiều thời gian quá cũng không tốt”.

Vỹ Vỹ nghe thấy vậy không tránh khỏi buồn rầu, mới đầu khi nghe nói các anh năm thứ tư bị tai nạn cô biết không có gì nghiêm trọng nên không để ý làm gì, có ai biết đâu...

Đời người thật là kì diệu.

Sau mười phút nghỉ ngơi hiệp đấu thứ ba bắt đầu, Tiêu Nại quả nhiên không ra thi đấu, khán giả xem thất vọng thấy rõ và bắt đầu bàn tán. Vỹ Vỹ ngược lại không thất vọng gì cả, cô vẫn chăm chú xem bóng, chỉ có điều chú ý nhiều hơn đến Tiêu Nại đang ngồi bên cạnh sân bóng.

Chú ý đến cậu ấy nói chuyện với đồng đội, chú ý đến mọi người đang nói chuyện trận đấu.

Chú ý đến cậu ấy.....

.....

.....

Đặt chai nước khoáng xuống đột nhiên cậu chạy lại chỗ khán đài.

Vỹ Vỹ chết lặng ngay tại chỗ.

Sự chú ý của khán giả dường như không dồn vào sân bóng nữa mà tất cả đang dõi theo cậu ấy.

Tiêu Nại vẫn cái dáng vẻ điềm tĩnh tự tin ấy, dường như cậu luôn cảm thấy ánh mắt mọi người xung quanh không tồn tại, cậu bước từng bước tự nhiên như không lên bậc thang chỗ khán đài, sau đó đi qua một hàng ghế rồi đi thẳng đến trước mặt Vỹ Vỹ.

Vỹ Vỹ ngồi ở hàng ghế gần lối đi, thế nên cậu rất thoải mái khi bước đến bên cô, một tay cậu đặt lên thành ghế sau lưng cô, sau đó cậu hơi cúi người và nhìn sâu vào mắt cô.

“Lát nữa mọi người định đi ra ngoài liên hoan, tối nay anh không lên mạng được”.

Vỹ Vỹ gật đầu.

“Ngày mai em định làm gì?”.

“Tự học”. Vỹ Vỹ nói

Thái độ của Vỹ Vỹ cũng rất điềm tĩnh thế nhưng nếu nghe kĩ lời cô nói thì sẽ phát hiện ra rằng, nếu nói cô điềm tĩnh thì thà nói là.....

Tiêu Nại nói: “Ồ, ngày mai anh đi cùng với em”.

Vý Vy nói: “Ồ, ngày mai em sẽ nhận chỗ cho anh”.

.....

Cô hoàn toàn rơi vào trạng thái phản xạ có điều kiện...

Tiêu Nại quay đầu ra nhìn một lúc rồi nói với Ty Ty: “Bên kia còn chỗ trống, có thể dịch sang bên đó một chút không?”.

Ty Ty nhìn sang bên cạnh mình, quả nhiên không biết từ bao giờ bên đó có chỗ trống nữa, Ty Ty dịch sang bên một chút, Nhị Hỷ, Hiểu Linh cũng dịch sang theo, Vý Vy bước sang ngồi chỗ của Hiểu Linh.

“Cảm ơn”.

Tiêu Nại lịch sự nói, sau đó cậu ngồi cạnh xuống bên Vý Vy rồi nhìn ra sân bóng, rất điềm tĩnh cậu bắt đầu xem thi đấu.

Lấy cậu là trung tâm, trong vòng mười mét xung quanh đều im bất, khác hẳn với không khí náo nhiệt đang diễn ra trên sân bóng.

Gắn bên nhau, hóa ra đây là một chuyện kinh động linh hồn.

Phần 25 Trận chiến lóe điện

Một lát sau xung quanh bắt đầu rộn lên tiếng bàn tán, Vỹ Vỹ nghe thấy tên mình và Nại Hà được nhắc đi nhắc lại nhiều lần, dần dần cũng có nhiều ánh mắt chốc chốc lại nhìn hai người.

Lại một lát sau, tiếng nói to hơn, ầm ầm một đám, ánh mắt nhìn hai người càng lúc càng nhiều hơn, càng ngày càng nhìn lâu hơn...

Trong lúc mọi người không bình tĩnh thì Vỹ Vỹ đột nhiên lại bình tĩnh.

Cô bắt đầu học tập Đại Thần, bình tĩnh xem bóng, xem một hồi cô mới ngạc nhiên thốt lên.

Tỉ số trận đấu bị san bằng rồi.

Tiêu Nại dường như hiểu cô đang ngạc nhiên điều gì nên cậu nói nhẹ nhàng: “Không cần lo lắng đâu, đợi khi bọn họ không nhìn lên khán đài nữa thì tỉ số trận đấu sẽ vươn lên cách biệt thôi”.

Bởi vì trận đấu ồn ào nên khi cậu ấy nói chuyện, tự nhiên sẽ ghé lại gần bên cô, hình thành tư thế như đang nói chuyện bí mật vậy, hơi thở tan đều vào giữa, Vỹ Vỹ chỉ cần cúi nhẹ xuống là có thể nhìn thấy rõ đôi lông mi dài và rậm của cậu...

Gắn bên nhau, hóa ra đây là một chuyện kinh động linh hồn.

Vỹ Vỹ cúi xuống nhìn, thấy tóc mình xoa trên cánh tay cậu, thực ra cô vốn không chú ý đến những gì cậu nói, cô chỉ cảm thấy xung quanh lại im lặng rồi...

Hiệp thi đấu thứ ba kết thúc, Nhị Hỷ như tỉnh mộng và kêu lên một tiếng: “Làm sao mà khoa mình chỉ dẫn trước có hai điểm thế kia ?”.

Vỹ Vỹ nghe thấy tiếng của Nhị Hỷ mới nhớ ra là cô vẫn chưa giới thiệu Tiêu Nại với các bạn của mình, thế nhưng Tiêu Nại cứ chú ý đến trận thi đấu nên cô cũng không tiện giới thiệu. Lúc này cậu ấy vẫn chăm chú nhìn ra sân bóng, Vỹ Vỹ muốn gọi cậu một tiếng thế nhưng lại cảm thấy khó khăn khi không biết phải gọi thế nào.

Gọi là anh khóa trên nghe thật kỳ lạ.

Gọi là Nại Hà thì càng kỳ lạ, đây có phải trò chơi đâu...

Gọi Tiêu Nại... trời ơi... có chút gì đó ngại quá... mà tại sao Đại Thần lại đột nhiên gọi cô là Vy Vy một cách tự nhiên thế chứ >0<.

Cũng may là Tiêu Nại không chú ý đến sân bóng nữa rồi đỡ cho Vy Vy phải suy nghĩ vất vả.

Vy Vy vội nói: “Đây là... bọn họ là bạn cùng phòng em”.

Đại Tiêu Nại quay sang nhìn ba người Vy Vy mới lần lượt nói: “Hiếu Linh, Nhị Hỷ, Ty Ty”.

Ánh mắt Tiêu Nại lướt qua ba người một lượt rồi cậu cười tươi và nói: “Xin chào”.

Thế là.....

Thần trí mới quay lại của ba cô gái lại một lần nữa bị kinh động và bay đi tiếp.

Vy Vy giữ được thăng bằng rồi.

Con người quả thật luôn luôn cần so sánh, so sánh một chút cô thấy biểu hiện của mình còn quá tốt.

Sau khi hiệp thi đấu thứ tư bắt đầu đúng như lời Tiêu Nại nói tỉ số trận đấu được cách biệt dần, khoa máy tính cảm chắc chiến thắng rồi. Gần kết thúc trận đấu Tiêu Nại đột nhiên nói: “Ngu Công và Hầu Tử Tử ở dưới sân, em có muốn đến chào không?”.

Vy Vy giật mình hỏi: “Là số 10 và số 11 à?”.

Tiêu Nại gật đầu.

“Mojata đâu?”.

“Cậu ấy không đến”.

Vy Vy nghĩ một lúc rồi nói: “Bọn họ có biết em là Lô Vy Vy không?”.

“Không”.

Vậy tại sao anh lại biết chứ?

Vy Vy nhìn cậu, thái độ ngạc nhiên biến mất dần thay vào đó là sự nghi hoặc càng lúc càng nhiều, có điều xung quanh ồn ào quá nên bây giờ không phải lúc để hỏi.

Vy Vy không do dự gì, cô đáp luôn: “Em đi”.

Tiếng chuông báo hiệu trận đấu kết thúc vang lên, khoa máy tính chiến thắng khoa kiến trúc với số điểm 18 cách biệt. Vy Vy quay lại nói với mấy cô bạn “Lát nữa cùng về nhé!” rồi cùng Tiêu Nại đi xuống dưới khán đài.

Sau lưng cô, Ty Ty đang nhìn trân trân vào túi đồ ăn trong tay: “Chúng ta vừa ăn mấy thứ này lẽ nào là của Tiêu Nại mua?”.

Hiểu Linh chả có thời gian mà nghĩ đến chuyện ăn với uống, cô đập tay Nhị Hỷ và nói: “Thế giới này thật là kì diệu, phải không Nhị Hỷ?”.

Nhị Hỷ không nói gì cả, cô vẫn đang nhìn bóng đôi ấy đang bước xuống dưới sân, mãi lâu sau cô mới nói: “Vy Vy nhà ta rõ ràng là rất hợp với Tiêu Nại mà, ai nói không hợp chứ, mấy người trên diễn đàn trường mình đúng là không có mắt”.

Vy Vy và Tiêu Nại bước xuống dưới khán đài trong ánh mắt của bao nhiêu người, khi đến cửa khán đài, Ngu Công và Hầu Tử Từ đang đợi sẵn ở đó.

“Ha ha, anh ba, cuối cùng anh...”.

Một người cao to lực lưỡng mặt vuông đi đến vỗ vai Tiêu Nại một cái, dáng vẻ như không còn lời nào để nói vậy.

Một người khác mặt nhỏ hơn, cao hơn một chút cũng nói với gương mặt như thế: “Cô đơn ngàn năm hoàn lương rồi”.

“Cô đơn ngàn năm”, cách nói này làm Vy Vy nhớ đến lần đầu tiên gặp bọn họ trong trò chơi Mộng du giang hồ, trước mặt mình hai người lạ đột nhiên trở nên quen thuộc và thân thiết thế.

Tiêu Nại không trả lời câu hỏi của hai người này, cậu giới thiệu với Vy Vy: “Số 10 là Vu Bán San, người kia là Khâu Vĩnh Hân”.

Cậu không hề giới thiệu theo nick name trong game của bọn họ thế nhưng thông qua tên thật thì cũng có thể đoán ra rồi. Tiếp đó cậu đang định giới thiệu Vy Vy với mọi người thì cô chủ động bước lên một bước và nói:

“Chào các anh, em là Vy Vy”.

Ngu Công - Vũ Bán San ngạc nhiên một lúc rồi cười khà khà, sau đó nói liền hai tiếng “xin chào, xin chào”, trong lòng thì nghĩ anh đương nhiên biết em là Bối Vy Vy rồi, hoa khôi của khoa cơ mà, nhưng mà không nghĩ em lại cùng với anh ba đi với nhau thôi. Thiên tài khoa máy tính đi cùng với hoa khôi máy tính, việc này vốn là việc nước chảy thành sông mà, thế nhưng khi đặt hai người này cạnh nhau làm sao lại cứ “thấy mà giật mình” chứ? (Mong mọi người bỏ qua cho trình độ sử dụng thành ngữ của Ngu Công).

Hơn nữa người đẹp này lại tự nhiên thế, lần đầu tiên gặp mặt đã xưng Vy Vy rồi.

Hầu Tử Từ cũng cười khà khà, về cơ bản suy nghĩ giống như Ngu Công.

Vy Vy thấy phản ứng của hai người như thế nên đoán là họ vẫn chưa kịp hiểu ra chuyện gì. Thế là Vy Vy có chút ngại ngùng nói thêm: “Ngu Công,

Hầu Tử Từ, em muốn nói em là Lô Vy Vy Vy”.

Nghe đến từ “Ngu Công” là hai người này bắt đầu hơi ngây người ra, nghe tiếp đến bốn chữ “Lô Vy Vy Vy” thì ngay lập tức Hầu Tử Từ trông như bị chém, miệng mở to mà không nói được gì, Ngu Công thì nhìn còn kinh điển hơn – trái bóng trong tay cậu rơi luôn xuống đất.

.....

Ngày hôm nay lần thứ hai Vy Vy thấy vui vẻ rồi.

Cô cảm thấy mình hiểu Đại Thần thêm chút nữa, cảm giác khi nhìn mọi người ngạc nhiên như bị điện giật Vy Vy thấy thật sáng khoái, ha ha.

Thế nhưng Vy Vy đặc ý không được bao lâu, lát sau tất cả đồng đội của Tiêu Nại cũng ủa đến, những người bạn trên mạng của Vy Vy nhanh chóng thành những người bạn thân...

Thực ra Vy Vy chỉ cần không phải đối mặt với Tiêu Nại thôi, những người khác đều đối phó rất tự nhiên. Thế nhưng tất cả các anh năm thứ tư cùng hỏi thì Vy Vy chỉ còn cách đối phó vừa đủ, còn Tiêu Nại thì khoanh tay đứng bên cạnh, cười mím, chỉ khi nào bạn cậu rủ Vy Vy cùng đi liên hoan thì cậu ra tay ngăn hộ Vy Vy mà thôi.

Vy Vy lúc đó nghĩ ngay đến biện pháp cũ, chẳng qua là chạy thôi mà, thế là cô nhìn ra cửa và nói: “Bạn em đang đợi em, em phải đi đây”. Nói xong cô định chạy ngay, có điều Tiêu Nại vẫn chưa cho cô đi, cậu kéo tay cô lại và hỏi:

“Bình thường mấy giờ em đi tự học?”.

“...Bảy giờ ba mươi”.

Tất cả sức chú ý của phân xạ có điều kiện hình như đã tập trung hết ở cánh tay bị cầm chặt thì phải...

Tiêu Nại cười sau đó nhẹ nhàng buông tay cô ra và nói: “Biết rồi, mai anh đợi em ở tầng dưới ký túc, Vy Vy, nhớ giữ chỗ cho anh nhé!”.

Vy Vy chạy một mạch ra khỏi sân bóng rổ, suốt cả đoạn đường cô vẫn không nghĩ ra được sự việc hôm nay thế nào nữa, nên cứ im lặng không nói chuyện. Đi được một đoạn cô đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không phù hợp lắm, làm sao mà ngay cả Nhị Hỷ cũng không nói gì thế!

Nhìn hai người còn lại, bọn họ cũng im lặng một cách kì lạ. Vy Vy đột nhiên cảm thấy kì lạ, điều này không đúng, càng im lặng gò bó thế này thì lúc bùng nổ càng kịch liệt, gay gắt, tốt nhất là cô nên chủ động đề nghị bị thẩm vấn thì hơn.

Vy Vy ho lên một tiếng và nói: “Các cậu có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi”.

Thấy Vy Vy lên tiếng Nhị Hỷ ngay lập tức tiến lên trước và nói: “Cậu và Tiêu Nại yêu nhau lâu như thế rồi mà không nói gì cho bọn tớ!”.

Tiếng nói của Vy Vy bị uy phong của Nhị Hỷ làm cho lấp ba lấp bắp: “...Oan uổng...việc này...tớ cũng mới biết...”.

Nhị Hỷ hét lên: “Cậu coi bọn tớ là lũ ngốc à? Nhìn hai cậu hôm nay nếu không phải gian tình hơn nửa năm thì ai mà tin được”.

Vy Vy không hiểu, nửa năm? Nửa tiếng may ra thì đúng. Vy Vy lấy hết sức nói luôn một câu: “Tớ cần mười phút tự do không bị làm phiền để nói chuyện này”.

Nhị Hỷ, Hiểu Linh và Ty Ty quay sang nhìn cô rồi xua tay ra bộ khai ân huệ: “Còn không nhanh khai thật đi”.

Hiểu Linh nói thêm: “Hai người đến giai đoạn nào rồi, đã kiss chưa, nụ hôn đầu tiên là bao giờ?”

“.....”

Vy Vy không nhìn mấy người họ, cô lấy giọng và kể lể: “Sự việc là thế này, một ngày của mấy tháng trước, thời tiết xanh trong, mây bay khắp nơi, trăng sáng đầy sao, tớ đi vệ sinh một lát thì.....”.

Ba người đồng loạt quát lên: “Nói trọng tâm”.

Trọng điểm chính là sau khi cô đi vệ sinh vào mà, mấy người này thật thiếu kiên nhẫn, cô muốn nói mấy câu linh tinh trước để chuẩn bị mà, thực ra cô vẫn còn bất ngờ mà.....

Trời ơi, làm thế nào để nói cho bọn họ hiểu và từ tức giận chuyển sang đồng tình được nhỉ?

Vy Vy bắt đầu nhớ lại và tường thuật lại câu chuyện, cô là diễn hình của sinh viên khoa học tâm lý, giọng văn cứ đều đều, dưới sự trần thuật của cô ấy câu chuyện của cô và Tiêu Nại như biến thành từng đoạn kịch trong trò chơi, gặp nhau, kết hôn và cuối cùng là gặp mặt. Có một số chi tiết nhỏ cô không nói, không phải vì cô muốn che giấu điều gì mà chẳng qua cô không tìm được cảm giác tự nhiên để kể thôi, ví dụ như làm thế nào mà Tiêu Nại lại nhận ra cô trong đời thường. Rồi chuyện Tiêu Nại nói với cô những lời đó... cô ngại nên không kể. >0<

Thế nhưng phần sau câu chuyện làm cho bọn Nhị Hỷ rất vừa ý.

Sau khi hỏi một loạt các tình tiết nhỏ, Nhị Hỷ nói: "...Thế nên hai người mới gặp mặt có hai tiếng thôi à?"

Vy Vy im lặng gật đầu, thấy cô bị oan rồi chứ!

Ty Ty: "Thế là cậu với Tiêu Nại gặp nhau lần đầu là bị mọi người đồn đại hẹn hò rồi à?"

Vy Vy ngửa mặt nhìn trời, cô muốn trả lời là không phải lắm chứ, thế nhưng sự thật vẫn là sự thật, không thể chối cãi.

"... Chắc thế rồi". Nhìn mặt mấy cô bạn rồi nói giọng trầm xuống: "Nếu mà có lần sau thì nhất định tớ sẽ để sáng mai gặp nhau..."

Ty Ty nói với giọng thương xót: "Cậu chết chắc rồi, làm gì có lần sau".

"Tớ đã nói là cậu yêu trên mạng mà". Hiểu Linh nói với vẻ ta đây thông minh biết trước sự việc, cô tiếp lời: "Có điều không ngờ đối tượng lại là Tiêu Nại..."

Bây giờ xem ra vẫn chưa thể chấp nhận được.

Ty Ty nhớ ra điều gì đó và nói: "Đúng rồi, Vy Vy cậu nhắc đến kênh gì đó mà, không cho bọn tớ xem gì cả".

"Lát về cho các cậu xem". Vy Vy đáp luôn, đột nhiên cô nhớ ra chuyện gì đó, cô dừng lại đứng ngây người ra, kênh... kênh...

Cô lại quên sạch chuyện này chứ!

Vy Vy há hốc mồm bó tay.

Một bên Vy Vy bị trí nhớ của mình làm cho chán nản, một bên Nhị Hỷ nói với giọng đầy ngưỡng mộ: "Tiêu Đại Thần quả thật quá lợi hại, theo đuổi một người mà cũng như một trận chiến lóe điện trong truyền thuyết vậy".

Cô biết ngay mà, quan tâm chính là mây trời...

Phần 26 : Điều là người một nhà

Đêm, Vỹ Vỹ xoay đi xoay lại trên chiếc giường nhỏ bé của mình.

Các bạn cùng phòng sau khi bàn tán sôi nổi trên giường đã ngủ ngon rồi, chỉ còn mình cô trằn trọc thôi. Có điều không ngủ được cũng là điều bình thường, nhất là sau khi trải qua một ngày như thế này.

Cô lại trở mình một lần nữa, vẫn không ngủ được, cô ôm tấm chăn mỏng ngồi dậy, rồi chống cằm lên đầu gối, thờ dài. Thực ra tâm trạng của cô không buồn cũng không chán nản chút nào, thế nhưng tâm trạng đang dâng cao lên như thế này thì chỉ có thờ dài mới có thể biểu đạt được hết ý thôi.

Dường như thờ dài một cái thì tất cả những thứ đang lộn xộn trong lòng cũng bớt đi một chút.

Tiêu Nại à.

Trong đầu cô bắt giác hiện lên hình ảnh của người con trai đó, hoặc là tỉnh hoặc là động, hoặc là nói hoặc là cười, thế là tất cả những thứ lộn xộn trong lòng vừa theo tiếng thờ dài trút ra ngoài hình như bây giờ lại quay lại rồi, lại còn nhiều hơn lần trước.

Cô ôm chăn ngồi một lúc lâu, cuối cùng, cô cũng cảm thấy buồn ngủ chút chút, cô nằm xuống ngủ một chút, khi gần ngủ thì thấy giường bên có tiếng động sau đó lại ngủ tiếp, không biết gì nữa. Cho đến khi trời sáng thì cô bị lay gọi dậy, mở to mắt ra nhìn thì cô thấy Nhị Hỷ đang đứng bên giường cô, gương mặt hốt hoảng: “Vỹ Vỹ, tớ đau bụng đi ngoài ba lần rồi, sắp không chịu được nữa rồi”.

Vỹ Vỹ giật mình bật dậy rồi xuống giường tìm thuốc cho Nhị Hỷ. Thế nhưng uống thuốc rồi mà vẫn không có tác dụng gì cả, cứ nửa tiếng Nhị Hỷ lại đau bụng một lần, mặt xanh xao hết cả lên. Hiểu Linh và Ty Ty nghe thấy ồn ào nên cũng dậy xem thế nào, ba người cảm thấy lo lắng nên ngay lập tức đưa Nhị Hỷ đi bệnh viện.

Bệnh viện gần trường không đáng tin cậy nên ba người không dám đưa Nhị Hỷ vào đó, qua cửa tây, gọi xe rồi đưa Nhị Hỷ đến bệnh viện lớn. Bác sĩ hỏi bệnh tình, sau đó làm xét nghiệm và chẩn đoán là viêm dạ dày cấp tính phải truyền nước.

Đợi Nhị Hỷ nằm yên trên giường, châm cứu ngủ một lúc thì ba người mới yên tâm, sau khi nói chuyện một hồi, ba người thấy không nhất thiết phải ở lại cả ba nên Hiểu Linh về còn Ty Ty và Vỹ Vỹ ở lại.

Sau khi châm cứu một hồi, Nhị Hỷ còn đi ngoài hai lần nữa, sau đó thì đỡ hơn nhiều, Vỹ Vỹ và Ty Ty lúc đó mới có thời gian chớp mắt một chút. Có điều không thoải mái nên Vỹ Vỹ ngủ được một lúc là tỉnh, Nhị Hỷ cũng tỉnh dậy, sắc mặt có khá hơn chút. Vỹ Vỹ nhìn đồng hồ, đã bây giờ rồi.

Nhị Hỷ nói yếu ớt: “Vỹ Vỹ à, túi đồ tối qua là Tiêu Nại Đại Thần mua à?”.

“Ừ”.

“Ồi chà, đồ của Đại Thần quả nhiên không ăn được, không phải là do vấn đề tiêu hóa của người phạm như tớ”.

Cái bộ dạng thế này rồi mà còn nói đùa được, Vỹ Vỹ dờ khóc dờ cười đứng dậy đắp lại chăn cho Nhị Hỷ. Nghe Nhị Hỷ nhắc đến Tiêu Nại cô mới giật mình. Bây giờ là bây giờ rồi cũng nên gọi điện cho Tiêu Nại nói cậu ấy không nên đợi cô nữa, không biết tại sao thế nhưng nghĩ đến chuyện hôm nay không phải cùng Tiêu Nại đi tự học, Vỹ Vỹ lại thấy thật thoải mái.

Tâm trạng của cô không còn ở trong phòng bệnh nữa, thần trí bay lơ lửng rồi. Nhị Hỷ ngồi dậy thấy Vy Vy đang ngáy người ra ở đó. Cho dù từ trước đến giờ biết Vy Vy đẹp rồi, thế nhưng nhìn nhiều cũng quen, thế mà bây giờ khi thấy Vy Vy dịu dàng giúp mình đắp chăn, ánh mắt sáng lên, đây là lần đầu tiên Nhị Hỷ thấy Vy Vy đẹp mà khác hoàn toàn các lần trước.

Hai người vừa đứng dậy ngủ, trong lòng thấy yên tĩnh hẳn, đột nhiên trong phòng lóe sáng, Vy Vy theo trực giác nhìn xuống cửa.

Tiêu Nại đang đứng ở cửa, ánh mắt đang nhìn cô chăm chú.

Mọi người cùng ngồi xe Tiêu Nại về ký túc, xe của một hãng rất bình thường thôi, Vy Vy ngồi ghế cạnh tay lái, còn Nhị Hỷ, Ty Ty và Hiểu Linh ngồi phía sau.

Trên đường về Vy Vy còn nghe thấy tiếng Nhị Hỷ hỏi nhỏ Hiểu Linh: “Làm sao mà anh Tiêu Nại lại đi cùng với cậu thế?”.

Hiểu Linh vội giải thích: “Tớ gọi điện cho Đại Trung mà, anh ấy nhiều chuyện lại đi nói với anh Tiêu Nại, sau đó anh Tiêu Nại nói anh ấy đi xe đến sẽ tiện hơn”.

Nhị Hỷ trong lòng lo lắng nói: “Tớ cảm thấy không hay lắm!”.

Ty Ty nói: “Cậu đừng có ngại mà, anh Tiêu là người một nhà cả mà”.

Vy Vy ngồi ghế trên nghe thấy sầm mặt lại, các cậu nghĩ rằng tiếng các cậu ấy nhỏ lắm sao, cứ nghĩ đây là nhà mình chắc mà ăn nói linh tinh như thế, cái gì mà người một nhà chứ, các cậu ấy cũng tự nhiên quá cơ.

Nhị Hỷ vẫn buồn rầu nói: “Thế nhưng, xe của Đại Thần, chúng ta lại...”.

Vy Vy nghe thấy không hay lắm, cô sợ Nhị Hỷ sẽ nói đây là xe của Đại Thần người phạm như chúng ta ngồi nhờ có chuyện gì thì sao nên vội vàng quay đầu lại nói: “Ty Ty nói không sai, đều là người một nhà mà”.

Trong xe đột nhiên im lặng hẳn, lúc này Vy Vy mới kịp nhớ xem mình vừa nói câu gì, bây giờ ngay cả việc quay đầu lại cô cũng không có dũng cảm nữa.

Đại Thần vừa cười vừa nháy mắt và nói: “Các bạn vẫn chưa ăn sáng đúng không, đi ăn cái gì đó trước rồi về nhé!”.

Trong khoảnh khắc này Vy Vy thấy cảm kích Đại Thần lắm, Đại Thần giúp cô giải vây chuyện này mà, thật là quá quan tâm tới người khác rồi.

Hiểu Linh nhìn Vy Vy, thấy cô im lặng không nói gì nên nói: “Không cần đâu ạ, hôm nay đã phiền anh quá nhiều rồi”.

Tiêu Nại cười và nói: “Đều là người một nhà, không cần khách khí đâu”.

Vy Vy: “.....”.

Cô biết ngay mà, quan tâm chính là mây trôi.

Cuối cùng vẫn là đi ăn sáng, Nhị Hỷ tuy bụng dạ không tốt nhưng để đói cũng không được nên cô đành ăn cháo trắng, sau khi ăn xong Tiêu Nại đánh xe đưa họ về ký túc.

Vy Vy lê từng bước chân mệt nhọc về phòng, có khi còn mệt hơn cả Nhị Hỷ nữa, cửa phòng mở ra là cô trèo luôn lên giường ngủ.

Nếu như thời gian có thể quay ngược lại thì tốt biết mấy, cô tuyệt đối sẽ không nói một lời nào, im lặng là vàng mà. Hóa ra ngủ không đủ giấc có ảnh hưởng thật lớn đến phản ứng của con người.

Vy Vy nằm trên giường nhưng cứ nghĩ vẫn vợ, quay hết bên này bên kia mà không ngủ được, còn nghiêm trọng hơn cả hôm qua, sau đó cứ xoay đi xoay lại rồi ngủ lúc nào không biết nữa.

Cô ngủ luôn một giấc đến mười hai giờ, đến khi ngủ thấy mùi thơm của thức ăn thì mới tỉnh dậy. Hiểu Linh đã bảo Đại Trung gọi sẵn bốn

phần cơm mang lên rồi, đương nhiên là Nhị Hỷ vẫn phải ăn cháo.

Vỷ Vỷ trèo xuống dưới ăn cơm, cô giật mình kinh ngạc khi thấy Nhị Hỷ đang ngồi trước màn hình máy tính. Sắc mặt khá lên nhiều rồi, Vỷ Vỷ có chút lo lắng nên hỏi: “Cậu không thấy khó chịu sao?”.

Khả năng hồi phục của gián chắc cũng không nhanh thế này đâu nhỉ?

“Xem xem có web nào hay không thôi”. Nhị Hỷ vui vẻ nói: “Vỷ Vỷ à, trên diễn đàn của trường có nhiều comment viết về cậu và Nại Hà lắm đấy. Còn có ảnh hôm qua hai người cầm tay nhau ở sân bóng rổ nữa đấy!”.

Vỷ Vỷ đang ăn cơm thì bị nghẹn ngay khi nghe thấy thế. Cô bê luôn hộp cơm qua đó xem. Quả nhiên trên màn hình là ảnh Vỷ Vỷ và Nại Hà cầm tay nhau ở sân bóng rổ, hình như người chụp ở quá xa nên người trong ảnh rất nhỏ, thế nhưng tuyệt đối vẫn nhận ra đó là Bối Vỷ Vỷ và Tiêu Nại.

Vỷ Vỷ có cảm giác ăn không thấy ngon, cô đặt hộp cơm sang bên cạnh rồi cầm luôn máy tính của Nhị Hỷ xem cho rõ.

Nhị Hỷ nói: “Cậu đừng xem nữa, chẳng có nội dung gì đâu, chỉ là lúc đầu không có ai tin, cho đến khi có ảnh thì mọi người mới bắt đầu bàn tán xem hai người bắt đầu từ bao giờ thôi. Ha ha, đúng rồi, những cái comment trước đây nói hai người không hợp nhau bây giờ bị gỡ xuống rồi”.

Vỷ Vỷ xem mấy trang liền thì thấy đúng như lời của Nhị Hỷ nói, trả máy tính cho cô ấy xong Vỷ Vỷ lại tiếp tục ăn cơm và nói: “Người trường mình cũng thật là lắm chuyện”.

“Ái chà, sắp thi nữa rồi, càng gần ngày thi mọi người huyền thuyên càng nhiều, đây chính là cách giải tỏa áp lực trong truyền thuyết đấy!”.

Nói cũng đúng, thế nhưng mà bản thân mình bị lấy làm đề tài giải tỏa áp lực thì...

Vỷ Vỷ chỉ còn cách cắn một miếng sườn thật to để thể hiện sự bất bình.

Vừa ăn xong thì điện thoại trong phòng reo, Hiểu Linh nghe điện sau đó quay lại gọi Vỷ Vỷ: “Vỷ Vỷ, điện thoại của cậu”.

Vỷ Vỷ khó hiểu, cô thay lại alo một tiếng thì bên kia vang lên tiếng nói.

“Dậy rồi à?”.

Giọng nói trong điện thoại rất trầm, không giống như nói chuyện ngoài thực tế. Vỷ Vỷ đột nhiên nhớ ra, đây là cuộc điện thoại đầu tiên Đại Thần gọi đến.

“Vâng, dậy rồi”.

“Chiều có đi tự học không?”.

“Tự học thì muốn đi, thế nhưng bây giờ đi thì không tranh được chỗ ngồi nữa”. Căn kì thi nên chỗ ngồi rất hiếm.

Đây đúng là một vấn đề, bên đầu dây bên kia Tiêu Nại im lặng một hồi, sau đó nói: “Có một nơi rất yên tĩnh, anh đưa em đi”.

Vỷ Vỷ ở trong ký túc, đây là một trong những kiến trúc kiểu dân quốc mà nhà trường mới xây mấy năm trước, những căn phòng được lát đá màu hồng nằm ngay ngắn dưới những bóng cây xanh to, phong cảnh rất đẹp. Phía trước ký túc có một sảnh rất lớn, hàng năm vẫn có nhiều người theo đuổi nữ sinh ở đây đến tặng hoa hoặc tặng quà ở đó, đều là những cảnh rất quen. Tuy nhiên, hôm nay là một người khác đứng ở đây, tất cả cảnh vật dường như không còn quen thuộc như cũ nữa.

Vỷ Vỷ bước xuống tầng, cảnh đầu tiên là thấy Tiêu Nại. Trong ánh mắt của bao người đang nhìn nhưng Tiêu Nại vẫn điềm nhiên như thế, cậu đứng cạnh bậc thềm sảnh, bên cạnh là một chiếc xe đạp.

Vý Ý bước đến bên cạnh Tiêu Nại trong ánh mắt của bao người. Do vừa mới đi cầu thang hơi nhanh nên cô vẫn còn thở hổn hển, cô đánh má hồng, ánh mắt sáng rất xinh đẹp.

“Chúng ta đi đâu ?”

“Anh dẫn em đi”. Tiêu Nại thuận tay cầm luôn cái túi của Ý Ý và treo nó vào xe.

Đây là lần thứ hai Ý Ý ngồi xe đạp của Nại Hà, so với lần đầu tiên thì tự nhiên hơn rất nhiều rồi. Thực ra nếu bây giờ cho cô lựa chọn thì cô vẫn chọn ngồi xe đạp, nói chung so với việc vai kề vai đi cùng Đại Thần đi bộ, cần dùng cảm nhiều mà. Trên đường đi lại còn phải tránh ánh mắt của bao nhiêu người nữa....

Ảnh cũng có trên mạng rồi thì còn lo lắng gì nữa chứ, coi như không có đi.

Do Ý Ý ngồi sau nên không để ý đường đi khác với mọi ngày, cho đến khi xe đi ra ngoài cửa tây thì Ý Ý mới để ý :

“Không đi tự học à ?”

“Nơi đó ở bên ngoài”.

Xe đi từ cửa tây sau đó rẽ một đoạn, đến khu khoa học kỹ thuật máy tính nổi tiếng của Trung quốc. Mười phút sau, Tiêu Nại dừng xe trước cửa một tòa nhà rồi dẫn Ý Ý lên tầng sáu.

Vừa đi vào thang máy Ý Ý liền nhìn thấy bốn chữ vàng Nhất Trí Khoa Kỹ, sau một hồi ngáy người ra Ý Ý mới chợt nghĩ ra, lẽ nào đây là...

“Công ty của anh à ?”.

“Ừ”. Tiêu Nại mở cửa xong và nói : “Vào đi, hôm nay thứ bảy không có ai cả”.

Ý Ý với tâm trạng hồi hộp và lo lắng khi bước vào “lãnh địa” của cậu ấy, vừa đi còn vừa nhìn ngang ngó dọc cẩn thận nữa.

Diện tích công ty của Tiêu Nại không lớn, chỉ rộng tầm nửa tầng lầu, có điều công ty phần mềm máy tính bình thường cũng chỉ cần rộng thế này, rộng hơn thì cũng lãng phí. Công ty không có người nên Ý Ý có cảm giác thoải mái hơn một chút, điều này có lẽ có liên quan với phong cách tự do mở cửa của văn phòng, hoặc cũng có thể có liên quan với những chiếc bàn được bày biện đồ đạc một cách tùy ý theo cá tính.

Tiêu Nại dẫn cô đi thẳng vào trong sau cùng đến một phòng có chữ “Tiêu Nại” trên cửa.

Văn phòng của Đại Thần ?

Ý Ý cẩn thận bước vào, lòng đầy hiếu kỳ, lúc này cô chỉ muốn nhìn không gian mới đây lạ lẫm này mà không để ý đến việc mình bị lừa đến một nơi hoàn toàn không có người. >_<

Tiêu Nại tự mở điều hòa rồi để chiếc túi của Ý Ý lên ghế sofa.

“Tự học ở đây có được không ?”.

Ý Ý gật đầu rồi ngồi lên ghế, còn Tiêu Nại bây giờ không quan đến Ý Ý nữa, cậu bật máy tính và bắt đầu giải quyết công việc của mình.

Điều hòa cứ lặng lẽ thổi hơi lạnh, xua tan không khí nóng bức từ ngoài mang vào, trong một nơi thoải mái như thế này Ý Ý mở sách ra nhưng học không vào.

Đúng như lời Đại Thần nói, nơi này rất yên tĩnh thế nhưng yên tĩnh quá nên khiến người ta có cảm giác lo lắng hoang mang, đặc biệt lúc này Ý Ý mới nhận ra là nơi này chỉ có cô và cậu ấy, hai người...

Một lúc không nghe thấy tiếng mở sách Tiêu Nại ngẩng đầu lên, thấy Vỹ Vỹ có vẻ không tập trung nên cậu nói : “Vỹ Vỹ, lại đây xem cái này”.

Hả ?

Vỹ Vỹ đặt sách xuống rồi đến bên cậu nhìn vào máy tính. Trên màn hình máy tính là một vài mẫu vẽ phác thảo hình tượng nhân vật nam nữ mặc trang phục cổ trang.

“Đây là gì thế anh ?”.

“Thiết kế nhân vật cơ bản của Mộng du giang hồ 2”.

Trong ánh sáng huy hoàng của đêm tối, dưới sự theo dõi của bao nhiêu người trước mặt, cậu cười nho nhã và nói: “Cảm ơn mọi người đã quá khen, thật vinh hạnh”.

Phần 27: Anh ăn không tiêu đâu.

Mộng Du giang hồ 2?

Cái tên quen thuộc mà lạ lẫm này làm Vy Vy ngay lập tức quay sang nhìn Tiêu Nại, cô hỏi: “Mộng du giang hồ sẽ ra phần 2?”.

Sao từ trước đến giờ cô chưa hề nghe thấy tin này nhỉ, hơn nữa lại nhìn thấy thiết kế cơ bản của nhân vật ở máy tính của Tiêu Nại, điều này nói lên điều gì?

“Trò chơi này là do anh làm?” Cô hỏi trực tiếp luôn câu hỏi này, nhưng ngay lập tức Vy Vy phủ định luôn câu hỏi của mình: “Không đúng, em nhớ Mộng du giang hồ là sản phẩm của công ty Phong Đăng mà?”.

“Mộng du giang hồ đúng là của Phong Đăng nhưng Mộng Du giang hồ 2 do bọn anh và bên Phong Đăng cùng hợp tác phát hành”.

Giọng nói và cách biểu lộ tình cảm của cậu cứ bình thản đều đặn không giống như đang tiết lộ một tin chấn động người khác gì cả. Vy Vy ngây người ra một hồi mới tỉnh: “Hình như trước giờ chưa hề nghe đến việc sẽ tung ra Mộng du giang hồ 2?”.

“Từ trước đến giờ chưa hề công bố ra ngoài”.

Vy Vy đột nhiên nhớ lại: “Vậy kênh nữ tặc cướp chồng ấy là anh...”.

Tiêu Nại lắc đầu: “Không, quyết định mua kênh là của Phong Đăng, anh chỉ biết trước em có một ngày thôi”.

Tuy cậu cùng hợp tác với Phong Đăng làm Mộng du 2, thế nhưng Mộng du 1 lại chẳng có chút quan hệ gì với cậu cả. Mộng du 1 là do bộ phận phát triển kinh doanh khoa học thuộc tập đoàn Phong Đăng sản xuất, thuộc thể loại trò chơi võ hiệp. Do không phụ thuộc nhau nên bên đó có quyết định gì thì cậu không biết được. Nếu không phải quyết định này có liên quan đến Mộng du giang hồ 2 thì Phong Đăng không bao giờ hỏi ý kiến cậu làm gì.

Ban đầu nếu như không phải suy nghĩ đến vấn đề tài chính và khả năng chịu trách nhiệm rủi ro của bản thân mình thì Tiêu Nại cũng

không hợp tác với Phong Đăng để làm Mộng du giang hồ 2, theo điều khoản hợp đồng hợp tác thì Công ty khoa học kỹ thuật Phong Đăng chỉ chịu trách nhiệm đầu tư tài chính và vận hành kinh doanh hậu kì, còn việc tiến hành thì hoàn toàn do đội của cậu đảm nhiệm. Vì thế khi Phong Đăng gọi điện thoại nói trong Mộng du giang hồ 2 muốn thêm trò chơi cướp dâu vào thì Tiêu Nại có chút ngạc nhiên. Sau khi nghe bên kia nói trò chơi được xây dựng theo nội dung của kênh tự tạo trên mạng thì Tiêu Nại bắt đầu cười đầy ẩn ý.

Cậu suy nghĩ một hồi và đồng ý thêm phần chơi mới này vào trong Mộng du giang hồ 2, thế nhưng cậu không hề nói với Phong Đăng là nhân vật Nhất Tiểu Nại Hà trong kênh đó chính là mình.

Bên phía Phong Đăng đương nhiên cũng không biết Nhất Tiểu Nại Hà chính là cậu, ID này được công bố đầu tiên khi chơi Mộng du giang hồ 1, bạn bè cùng phòng lấy cho cậu cái tên này, sau một thời gian cậu không chơi nữa, cho đến khi hợp tác cùng với Phong Đăng thì cậu mới tiếp tục chơi với cái tên quen thuộc ngày trước.

Tiêu Nại vừa giải thích ngắn gọn quan hệ của cậu với Phong Đăng, vừa giải thích việc muốn thiết kế nhiều nhân vật nữa cho Vỵ Vỵ nghe, Vỵ Vỵ ngừng một lúc rồi mới hỏi: “Vậy cách chơi cướp dâu mới là thế nào?”.

“Nói đơn giản là sẽ thiết kế một nút bật tắt, người chơi khác giới chưa kết hôn thì có thể bật nút cướp dâu, cướp rẻ để tham gia cướp”.

Vỵ Vỵ phản ứng ngay lập tức: “Giống nút tắt mở PK trong một số trò chơi à?”.

“Ừ”.

Dường như trò này rất hay thế nhưng cứ như thế không phải sẽ hỗn loạn hay sao? Vỵ Vỵ tưởng tượng ra cảnh nam nữ trong trò chơi cứ cướp đi cướp lại mãi mà toát mồ hôi.

Sau khi giải thích xong về thiết kế của nhân vật, Tiêu Nại đi pha trà. Vỵ Vỵ nhìn màn hình máy tính rồi tay cầm luôn con chuột của Tiêu Nại lúc nào không hay, sau đó cô tiếp tục kích vào nhân vật rồi ngồi dán mắt chăm chú xem, không biết từ lúc nào đã ngồi luôn lên chiếc ghế của Tiêu Nại nữa.

Tiêu Nại pha xong hai cốc trà rồi quay lại thì thấy cảnh tượng ấy, cậu sững người một hồi rồi mỉm cười, cậu đặt cốc trà lên giá sách bên cạnh rồi dựa người vào giá sách, cầm cốc trà của mình uống từng ngụm một.

Em đứng trên lầu ngắm cảnh, có người ngắm cảnh trên lầu đang ngắm em.

Vỵ Vỵ chăm chú xem rất nhập tâm, cô còn xem cẩn thận thiết kế từng nhân vật sau đó cô quay lại nhìn chăm chú vào Tiêu Nại và nói: “Em thích trò chơi này”.

Tiêu Nại vẫn dựa người vào giá sách và cười: “Chỉ thông qua thiết kế nhân vật?”.

“Không phải”. Vy Vy nghĩ một lúc rồi cảm thấy tuy nói về chủ đề này có chút ngại ngùng thế nhưng cô vẫn muốn nói cách nghĩ của mình ra.

“Hiện nay trò chơi online có nhiều trên thị trường, để hấp dẫn người chơi thì nhân vật nữ đều mặc quần áo gợi cảm, không kín đáo, nói thẳng ra là khó coi. Ban đầu khi em chọn nhân vật nữ hiệp áo hồng thứ nhất là em thích kỹ năng của cô ấy, thứ hai là quần áo của cô ấy tương đối nhiều. Thế nhưng Mộng du giang hồ 2 không phải như thế, quần áo của nhân vật trong game rất bình thường, điều đó nói lên người thiết kế trò chơi rất tôn trọng trò chơi của chính mình, đối với trò chơi của mình thì rất tự tin, không dùng những thủ đoạn thu hút rẻ tiền”.

Vy Vy thấy trong lòng mình vui vẻ lạ thường. Nhân vật nữ trong “Mộng du giang hồ 1 cũng hờ hang thế nhưng so với những game khác trên thị trường thì còn kín đáo hơn nhiều, Mộng du giang hồ 2 có sự thay đổi lớn như thế chắc chắn là quyết định sáng suốt và xuất phát từ trái tim của Đại Thần rồi. Điều này có nói lên Đại Thần rất tôn trọng phụ nữ không nhỉ?

Tiêu Nại không nghĩ rằng Vy Vy lại nói ra được những câu như thế, trong lòng không khỏi xúc động, nhìn gương mặt tràn đầy niềm vui của Vy Vy, chiếc mũi đang nghech lên để ngửi mùi hương trà vừa chửi, trong đáy lòng cậu tự nhiên có một cảm giác rất vui vẻ hạnh phúc.

Đề “thiết kế nhân vật nữ không hờ hang”, mấy từ này nói ra thì đơn giản thế nhưng lúc đầu cậu phải tốn không biết bao công sức mới có thể thực hiện được nó. Cậu xuất thân từ gia đình gia giáo nên trong người cũng có sự kiên trì của riêng mình, thế nhưng nếu mạng nguyên tắc của bản thân mình đi thuyết phục đối phương đầu tư? Điều này quá ngây thơ, quá không thực tế, chỉ có thị trường mới thuyết phục được thị trường, thế nên cậu làm rất nhiều cuộc điều tra để nhà đầu tư thấy được khả năng tiêu dùng của phụ nữ trong game, nhận thấy được sự hấp dẫn của game không phải là do độ hờ hang của phụ nữ...

Có điều những điều này bình thường tự nhiên anh không nói với Vy Vy, có nhiều ý kiến đến với Tiêu Nại nhưng cậu chỉ coi như gió thoảng ngoài tai.

Trong ánh sáng huy hoàng giữa đêm tối, dưới sự theo dõi của bao nhiêu người trước mặt, cậu cười thật nho nhã nói: “Cảm ơn mọi người đã quá khen, thật vinh hạnh”.

Thấy biểu lộ của cậu ấy thật bình tĩnh Vy Vy lại kì lạ cảm thấy có một sự rung động khác lạ trong người, Đại Thần thể hiện hình như rất bình thường, lẽ nào cô vô tình nịnh nọt gì cậu ấy sao? Vy Vy có chút lúng túng, cô hỏi Tiêu Nại với vẻ chờ đợi: “Mộng du giang hồ 2 bao giờ thăm dò nội bộ?”.

“Sớm nhất là cuối năm kết thúc”.

Đến lúc đó chắc chắn là kiểm tra nội bộ không có vấn đề gì rồi, sau khi vui vẻ một lúc cô mới nhớ ra việc chính: “Các anh đã hợp tác rồi thì chuyện kênh do anh xử lí chứ? Thực ra anh giải quyết là tốt nhất, tuy kênh được phát dưới tên em nhưng thực ra anh mới là người làm nó mà”.

Tiêu Nại có muốn cũng không dám: “Đương nhiên không được rồi, trên hợp đồng không thể có tên anh”.

“Tại sao thế?” Vy Vy ngạc nhiên hỏi.

Tiêu Nại đáp: “Phí bản quyền”.

Điều này phải mất một hồi Vy Vy mới hiểu được, nếu như Đại Thần đi kí hợp đồng này thì việc sáng tạo thiết kế Mộng du 2, công hiến sáng tạo là lẽ đương nhiên, Phong Đăng sẽ không phải chi trả phí bản quyền nữa.

“Được, vậy thì mình em kí tên vậy. Sau khi nhận được tiền bản quyền thì mình sẽ chia làm năm”. Vy Vy nói một cách trôi chảy.

“Không cần chia cho bọn Ngụ Công đâu”. Tiêu Nại nói một cách điềm nhiên và chăm chú nhìn vào những lá trà đang nổi lên phềnh lên trong cốc.

“Sao?” Điều này không hay lắm, mọi người ai cũng có vai mà,

“Em cầm luôn đi, coi như đó là lễ gặp mặt của bọn họ”.

Lễ gặp mặt...

Vy Vy lấp bắp không nói ra lời, cô nhìn cậu, cô vốn định hỏi xem phần của cậu thì tính thế nào bây giờ nhưng không thể hỏi được gì nữa, nếu như cậu nói... làm sinh lễ, thì làm thế nào chứ! >0<.

Lúc này nói chuyện Vy Vy đều tập trung hết vào trò chơi nên cô không cảm thấy gì cả, bây giờ không nói gì đột nhiên căn phòng im lặng hẳn, Vy Vy bây giờ mới thấy cô đang cảm chuột của Tiêu Nại, dùng máy tính của Tiêu Nại và đang ngồi trên ghế của Tiêu Nại!

Điều này, điều này xảy ra từ lúc nào thế!

Châm chậm, Vy Vy rút tay khỏi con chuột, vẻ xấu hổ của Vy Vy lộ rõ trong ánh mắt, cô không nhìn mặt Đại Thần, hóa ra những hành động kì lạ cô làm ban nãy, cậu cứ đứng đó làm gì... hóa ra là có chỗ mà không về được! >0<

Trong văn phòng im phăng phắc, Tiêu Nại không nói gì càng khiến cô ngại hơn, không nói không rằng cũng không động đậy, cậu cứ

điềm tĩnh nhấp trà, những ngón tay cứ mân mê chiếc cốc.

Vy Vy bị động tác của cậu hấp dẫn, cô nhìn không chớp mắt. Lúc này cô chỉ chú ý đến lời nói nên không để ý, cậu ấy đang cầm trong tay hình như là...

Lúc này Vy Vy không còn thấy ngại ngùng nữa, cô tò mò đứng dậy về đến bên cạnh cậu, cô nhìn xuống chiếc cốc trà trong tay cậu, Tiêu Nại cười rồi đưa luôn nó cho cô.

Vy Vy cầm rồi đưa lên cao quan sát, đây là loại cốc trà được vẽ đường vòng cung rất cổ điển, bằng sứ màu trắng, thân cốc được thiết kế tinh xảo, có màu xanh nhạt của lá trà, nhìn rất đẹp mắt và có kĩ thuật. Thế nhưng hấp dẫn Vy Vy không phải là ở độ tinh chế của nó mà là hình được vẽ trên thân cốc trà - có mấy hàng trúc, trước mấy hàng trúc là hình ảnh lăng tử áo trắng đang ngồi gầy đàn.

“Cốc bàn quyền có số lượng hạn chế của Mộng du giang hồ?”. Vy Vy ngạc nhiên thốt lên.

“Ồ, còn cái này, của em”.

Một chiếc cốc ngát hương trà nữa nhẹ nhàng được đặt vào tay cô, vẫn là chiếc cốc hình màu trắng tinh khiết có điều trên cốc là hình vẽ nữ hiệp áo hồng đang cầm đao.

“Còn cái khác không?” Mộng du giang hồ có tất cả 36 nhân vật, một bộ chắc phải có đủ 36 chiếc cốc chứ!

“Phong Đăng tặng anh một bộ, anh chỉ lấy hai cái, còn lại ở chỗ Ngu Công”.

Chỉ lấy hai cái này?

Vy Vy hai tay cầm hai cốc bỗng chốc như khựng lại một lúc, cô ngược lên nhìn gương mặt đẹp trai thanh tú ấy ở một khoảng cách gần, trong khoảng khắc đôi lông mày dài rũ xuống, che khuất ánh mắt đang nhìn.

Thế là, hai chiếc cốc này là chuẩn bị cho cô xem sao? Cậu ấy biết sẽ có một ngày cô đến văn phòng của cậu ấy sao?

Vy Vy vẫn tiếp tục nhìn hai cái cốc, thế nhưng vô hình dung các động tác cứ chậm dần, nhất cử nhất động đều chứng tỏ cô không hề để ý nhìn gì cả. Cuối cùng, trong khi chẳng hề có chút chuẩn bị gì, cô thuận miệng nhẹ nhàng thốt ra: “Tiêu Nại, hôm qua làm sao anh lại nhận ra em?”.

“Tiêu Nại” hai chữ này lần đầu tiên được thốt lên từ miệng Vy Vy, dường như có sức hấp dẫn lạ kì, ngay cả một người bình thường luôn điềm tĩnh như Tiêu Nại mà trong giây phút này cũng có lúc thất thần.

Có điều khi cậu ấy lấy lại tinh thần và trả lời câu hỏi thì ngay lập tức lại đến lượt Vy Vy thất thần.

“Không phải hôm qua”. Nhẹ nhàng lấy cốc trà lãng tử áo trắng từ tay cô, Tiêu Nại nói: “Là từ tháng ba, ở Cực Trí”.

Tháng ba? Cực Trí? Ở một nơi tên là Cực Trí...

“Quán net?” Vy Vy ngạc nhiên.

“Ồ, hôm đó anh có việc đi qua đó, khi đi qua thì thấy em đang giúp đỡ bang.

Vy Vy hoàn toàn cứng đờ người rồi. Cô nghĩ ra rất nhiều lí do để Đại Thần nhận ra cô, ví dụ như giọng nói, điều tra IP, tài liệu trên mạng, những việc này quá dễ dàng với Đại Thần, tuy nhiên lại là ở quán net? Hơn nữa lại lâu như thế, tháng ba?

Nhớ lại hồi tháng ba đúng là cô có ra quán net một lần. Do đợt đó băng thông rộng ở kí túc xá bị hỏng, cô thông báo cho mọi người trong bang là có một thời gian cô không thể lên mạng được, thuận tiện thì cũng tham gia giúp đỡ bang thôi.

Sớm như thế Đại Thần đã nhận ra rồi sao?

“Thao tác của em rất đẹp, tốc độ rất nhanh”.

Ánh mắt của Tiêu Nại dừng lại trên đôi tay của cô, hôm đó ở quán net, trong một buổi đông người ồn ào, chính đôi tay này, ngay cái nhìn đầu tiên đã thu hút sự chú ý của cậu.

Tốc độ đôi tay... đầu óc Vy Vy cứ loạn hết cả lên, lúc này Vy Vy chỉ biết đờ người nói theo câu chuyện của Tiêu Nại mà thôi: “Năm lớp 12 em có chơi SC (1) một khoảng thời gian, nên luyện được như thế, thực ra APM (2) của em không cao, không được 150”.

“APM chỉ là con số tham khảo thôi”.

Vy Vy gật đầu, so với APM thì hiệu quả thao tác còn quan trọng hơn, có điều tuy đồng ý với lời của cậu ấy thế nhưng Vy Vy vẫn tò mò hỏi: “APM của anh là bao nhiêu?”.

Liệu có hết cấp không nhỉ? Ví dụ 400 chẳng hạn...

“Chưa thử bao giờ, khi anh chơi thì chưa có khái niệm APM”.

Chưa có khái niệm APM, vậy là mấy năm trước đó rồi? Vy Vy nghĩ một lúc, đột nhiên cô cảm thấy máu trong khí quản dồn lên, đáng vẻ

chơi game của Đại Thần chắc phải đẹp trai lắm đây.

Càng nghĩ càng thấy vui, thế là Vy Vy nói như có phần xạo, ánh mắt sáng lên nhìn cậu: “Hôm nào em với anh giao đấu một trận nhé!”.

Câu này coi là chủ đề gì đây? Tiêu Nại nhú mày, rồi mỉm cười nhìn cô: “Được, có điều còn có một yêu cầu”. Cậu ngừng lại một hồi rồi mới nói tiếp: “... Xuống tay nương tình nhé!”.

Rõ ràng cậu ấy không nói gì cả thế mà mặt Vy Vy cứ đỏ ửng lên, sao cô lại cảm thấy lúc cậu dừng lại lúc này là muốn nói “vợ yêu” nhỉ?

Sặc! Hôm nay chắc cô tẩu hỏa nhập ma rồi, lúc nào cũng có suy nghĩ kì quái, lúc thì sinh lễ, lúc thì vợ yêu, nói nữa thì không biết cô còn nghĩ ra cái gì kì quái hơn nữa không biết,...

“Vậy, em đi đọc sách”.

Không đợi Tiêu Nại nói gì cô vội vàng quay lại ghé sofa rồi cầm quyển sách lên ra bộ chăm chỉ học hành.

Thời gian uống trà buổi chiều đã kết thúc.

Vy Vy hạ quyết tâm phải đọc vài trang sách, thế nhưng chẳng được bao lâu thì lại không tập trung một lần nữa. Cô nhớ ra là vẫn còn một câu chưa hỏi.

Thế là cô bắt giác lại rơi vào suy tưởng, cô hoàn toàn không ý thức được ánh nhìn của cô đã rời quyển sách và nhìn về phía người đang ngồi ở bàn làm việc từ bao giờ.

Văn phòng vẫn im ắng như thế, chỉ có tiếng gõ bàn phím nhẹ nhàng, dần dần tiếng gõ phím cũng không còn nữa, Tiêu Nại đột nhiên dừng tay, cậu không quay đầu lại mà nói luôn: “Vy Vy, em mà tiếp tục nhìn thì anh ăn không tiêu đâu”.

Do không tập trung gì nên khi nghe thấy tiếng cậu nói Vy Vy không hiểu ngay ý của cậu, một lát sau cô mới tỉnh ngộ, sau đó...

Được rồi, Vy Vy không muốn hỏi gì nữa.

Cả một buổi chiều Vy Vy cứ như thế mà trôi qua. Bữa tối cũng ăn ở quán ăn cạnh văn phòng của Tiêu Nại, Vy Vy lúc đầu lo lắng sẽ phải ăn canh dầu cá nữa, nhưng may sao Đại Thần không vô nhân đạo đến mức ấy.

Một buổi chiều không đọc được mấy trang sách, sau khi ăn tối xong Vy Vy muốn về kí túc xá lắm rồi thế nhưng cái ý nghĩ này chưa được thực hiện thì đã bị một câu nói của Đại Thần gạt phắt đi.

Đại Thần nói: “Có muốn giao đấu với anh không?”

Thế là Vy Vy ngoan ngoãn theo Đại Thần về văn phòng, mỗi người một máy tính và bắt đầu chiến đấu. Không may là từ PK trong game đến SC, Vy Vy đều thua rất thảm, sau khi thua lại có ý nghĩ muốn phục thù, bạn trai người ta không phải đều nhường bạn gái sao, tại sao bạn trai nhà mình lại ác thế chứ, khi giết cô cũng không thêm nhũ mảy.

Đương nhiên, hi vọng Đại Thần nương tay là một chuyện hết sức nhục nhã, thế nên Vy Vy đành ném cái suy nghĩ đó về trong đầu thôi.

Do Vy Vy càng bại càng muốn chiến cho nên đến đúng chín giờ Tiêu Nại mới đưa cô về kí túc xá.

Cả ngày hôm nay Vy Vy thật bận rộn, ở bên Đại Thần lúc thì đón người lúc thì PK, thế nhưng Vy Vy lại cảm thấy mình đã tìm lại được cảm giác trước đây khi chơi game, đột nhiên lại cảm thấy Đại Thần thật là gần gũi...

Chú thích:

(1): Game

(2): Viết tắt của Action Per Minutes, chỉ số hành động của người chơi trong một phút.

Biết thế nào là gần mực thì đen rồi chứ? Vy Vy của chúng ta cùng với Tiêu Nại người thật qua lại mới có mấy ngày mà từ một dòng suối trong xanh đã biến thành Hắc Long Giang rồi.

Phần 28: Qua đường rồi

Vy Vy đăng nhập *Mộng du giang hồ*, đã là thứ sáu rồi.

Bình thường trong kì thi Vy Vy không bao giờ lên mạng chơi game, sợ bị phân tâm... bây giờ thì đã có người làm cho cô phân tâm thật rồi.
>0<

Lần này lên mạng là vì hợp đồng của kênh.

Mấy hôm nay Vy Vy và Phong Đăng kí hợp đồng với mức hiệu suất sao nhất, thứ 4 Vy Vy gửi hợp đồng đến tổng bộ Phong Đăng ở Thượng Hải, thứ năm đã có người thông báo là nhận được rồi, sau đó họ hẹn 8 giờ tối thứ 6 sẽ gửi thù lao trong hợp đồng cho Vy Vy.

Thù lao trong hợp đồng là 4 con thú cưng trò chơi.

Lúc đầu công ty Phong Đăng đề nghị thanh toán thù lao là 120 triệu tiền mặt, nhưng Vy Vy suy nghĩ một hồi rồi đưa ra cách là tặng 4 con thú cưng trong game thay cho tiền mặt. Công ty Phong Đăng rất vui mừng với quyết định ấy, xét cho cùng 120 triệu là tiền thật còn mấy con thú cưng trong trò chơi đối với họ mà nói chỉ là mấy tổ hợp số mà thôi. Hai bên dựa vào số lượng và đẳng cấp của thú cưng bàn luận

hàng N tiếng, cuối cùng Vỹ Vỹ thắng, bên công ty Phong Đăng đồng ý trả cho Vỹ Vỹ bốn con thần thú với giá bán trên thị trường là khoảng 120 triệu và 2 loại nguyên liệu cấp thấp nhưng có hiệu quả cao.

Những thứ đồ này đương nhiên không phải là của một mình Vỹ Vỹ rồi, Ngu Công và Hầu Tử Tử cũng có phần, tuy Đại Thần muốn một mình Vỹ Vỹ giữ hết nhưng cô vẫn muốn chia sẻ cùng mọi người, như thế vẫn hay hơn.

Cùng hẹn mọi người là 8 giờ tối nhưng 7 giờ 30 Vỹ Vỹ đã đăng nhập vào game rồi, lâu ngày không chơi nên hôm nay thấy có chút nhớ rồi.

Lúc tối ăn cơm Đại Thần có nói hôm nay cậu có việc nên sẽ lên muộn. Biết thế nhưng vừa lên mạng cô vẫn muốn nhìn avatar của cậu xem thế nào, quả nhiên là tối đen.

Ngu Công và Hầu Tử Tử cũng không có lên mạng, chỉ có nick của Mojata sáng. Vỹ Vỹ đang định gửi tin nhắn cho cậu ấy thì cậu ấy đã gửi trước cho Vỹ Vỹ một loạt dấu chấm.

Vỹ Vỹ không hiểu thế nào nên hỏi lại bằng hàng loạt dấu chấm câu.

Mojata lại gửi lại hàng loạt dấu chấm nhiều hơn cả lúc trước.

Vỹ Vỹ không chịu thua, cô gửi lại một dòng còn dài hơn.

Thế là một đoạn hội thoại thần bí xảy ra.

“.....”

“.....”

“.....”

“.....”

Khi Vỹ Vỹ đang định hỏi rõ xem sao lại đánh một loạt dấu chấm như thế thì Mojata đã lên tiếng trêu đùa: “Em Vỹ Vỹ ơi...”.

Kiểu xưng hô này làm cho Vỹ Vỹ cảm nhận được cảm giác “hồ chuyển mình âm âm” trong truyền thuyết, bị đòn không nhẹ, Vỹ Vỹ trả đòn lại: “Anh xinh gái ơi...”.

“Sặc!” Mojata bị chơi cho ngay lập tức “Ai nói với em cái biệt hiệu ấy hả, anh đây cao 1m80, còn khỏe hơn trâu, còn đen hơn than, xinh gái cái gì mà xinh gái...”.

Thế nhưng ai bảo anh lại họ Hách, lại còn đầu thai trên núi Nga Mi nữa chứ, làm cho mẹ anh còn tưởng anh là con gái nên trước khi sinh đã đặt tên anh là Hách Mi? Vỵ Vỵ ngồi nghĩ như thế trước máy tính, một người con trai mà tên như thế thì quả thật là làm cho người ta cảm thấy “hư hỏng”.

Mojata tức giận nói một hồi rồi hỏi Vỵ Vỵ: “Ai nói cho em cái biệt hiệu này hả?”.

Đương nhiên là Đại Thần nói rồi. Thực ra Đại Thần chỉ thuận miệng nói ra tên của Mojata mà thôi. Thế nhưng Vỵ Vỵ lại bị cái tên con gái này làm cho choáng váng, nên hỏi thêm vài câu nữa thế là Đại Thần cũng nói thêm vài câu nữa thế là...

Vỵ Vỵ làm sao mà có thể bán đứng Đại Thần được chứ! Có điều nói dối cũng không tốt, thế là Vỵ Vỵ trả lời thế này: “Hôm đó ở sân bóng rổ em có gặp Ngu Công và Hầu Tử Tửu”.

Biết thế nào gọi là nghệ thuật rồi chứ?

Vỵ Vỵ không nói gì cả chỉ là kể lại quá trình xảy ra sự việc thôi, thế là đã có thể gấp lửa bỏ tay người, đánh bùn sang ao.

Biết thế nào là gần mực thì đen rồi chứ? Vỵ Vỵ của chúng ta cùng với Tiêu Nại người thật qua lại mới có mấy ngày mà từ một dòng suối trong xanh đã biến thành Hắc Long Giang (1) rồi.

Mojata im lặng hồi lâu mà không trả lời, lát sau mới nói chuyện với Vỵ Vỵ: “Vừa giao đầu với người thật xong”.

Vỵ Vỵ tròn mắt: “Ngu Công và Hầu Tử Tửu?”.

Mojata: “Không sai, yên tâm, anh không khai tên em ra đâu”.

Vỵ Vỵ quả không hề nghĩ tới chuyện này, Mojata nghĩa khí như thế làm Vỵ Vỵ thấy xấu hổ lúc nãy nói như thế quá, thế là cô nói với về rất thành ý: “Anh à, thật ra em thấy anh còn may mắn chán.”.

Mojata gửi cho Vỵ Vỵ một biểu tượng mặt đen.

Vỵ Vỵ: “Tên của anh không phải có xuất xứ từ Nga My sao, nếu anh không gọi là Hách Mi thì hay gọi anh là Hách Nga nhé, Hách Nga (2) đối quá... nghe cũng vần đấy chứ”.

Mojata hóm hỉnh đáp lại: “Em có thích bị một người con trai gọi là “đối quá” hay “đẹp quá” trên phố không?”

Vỵ Vỵ phì cười.

eBook by Đào Tiểu Vũ

Đang nói chuyện với Mojata thì Thần Lôi Ni Ni cũng online, Vỵ Vỵ gửi một biểu tượng mặt cười cho cô ấy, lát sau Thần Lôi Ni Ni nhắn tin lại, giọng điệu có vẻ rất kích động: “555555, Vỵ Vỵ cậu lên rồi đây à! Tớ còn nghĩ cậu cũng định nghỉ chơi giống như Mộng Điệp bang chủ chứ!”.

“Không đâu, chỉ là tớ đang bận thi thôi”.

“Lâu lắm rồi cậu không lên đây nhỉ!”.

“Có lên 2 lần nhưng 2 lần cậu đều không lên”.

“Thế à, thật là không trùng hợp tẹo nào”.

Nói một thôi một hồi, Thần Lôi Ni Ni lại hỏi chuyện Đại Thần thất hứa hôm thi đấu ở đại hội thi đấu vợ chồng, Vỵ Vỵ định kể chuyện Đại Thần đâm vào cây bị tai nạn thể nhưng cảm thấy không hay lắm nên cô cứ ậm ừ cho qua chuyện, có điều chỉ cần cái tin Nhất Tiểu Nại Hà không rời khỏi *Mộng du giang hồ* cũng đủ làm một người hay huyền thuyên như Thần Lôi Ni Ni vừa ý rồi.

Nói huyền thuyên chán rồi Ni Ni mới nhớ ra hỏi: “Đúng rồi, Vỵ Vỵ bây giờ cậu có thời gian không?”.

“Sao?”.

“Đến giết hộ tớ U Minh Quỷ Lão, đây là tên Boss mới xuất hiện, giết 2 lần rồi mà chưa qua, cậu chắc cũng chưa qua nhỉ?”.

Vỵ Vỵ nhìn đồng hồ, không biết là GM (3) sẽ gửi thú cưng cho cô như thế nào nữa, nhờ mà đúng lúc đang đánh quái thì không tiện lắm.

“Sau 8 giờ được không, tớ có chút việc”.

Thần Lôi Ni Ni gật đầu.

Phương thức mà công ty game áp dụng đúng là không có tin tức hay động tĩnh gì.

Đúng tám giờ, 4 con thú cưng xuất hiện trong tài khoản của Vỵ Vỵ mà không một lời báo trước, hệ thống chỉ gửi một tin thông báo cá nhân. Cũng đúng, nhiều thú cưng thế này chỉ gửi cho một người, nếu mà lên thông báo trên diễn đàn thì kiểu gì cũng bị ghét.

Vỵ Vỵ ngắm mấy con thú cưng với đủ các hình dạng khác lạ trong lòng đột nhiên thấy có cảm giác vui lạ lạ, hai mắt cô sáng lên, Thần thú ọi thần thú, đợi đến lúc tặng cho đám Ngu Công mấy người, đến lúc cả đội mỗi người đều có một con, cùng đồng loạt xuất trận thì thật là đẹp mắt, thật là oai phong...

Tự mình suy nghĩ một thôi một hồi Vy Vy mới để ý thấy danh sách bạn bè sáng lên, Mojata vẫn còn trên mạng, cô liền gửi tin nhắn sang: “Anh xinh gái, lại đây, em tặng thần thú”.

Nghe đến hai tiếng “thần thú”, Mojata không còn tính toán chuyện cái biệt hiệu nữa, cậu lập tức xuất hiện bên cạnh Vy Vy.

Vy Vy tặng cho cậu ấy một quả cầu tiên nhân.

Quả cầu tiên nhân này cũng chỉ là một sản phẩm cấp nhò bình thường mà thôi, không là gì so với tiểu hồ của Đại Thần cả. Vy Vy muốn nhiều thú cưng một lúc như thế, tuy không muốn làm nghiêm trọng việc mất cân bằng thế nhưng công ty game cũng phải tính đến suy nghĩ của những người chơi khác nữa.

Tuy vậy nhưng Mojata thế là vui lắm rồi, bởi vì thú cưng mà Vy Vy tặng cho cậu rất tương xứng với chức vụ của cậu, đó cũng là thú cưng mà Mojata thêm muốn lâu lắm rồi mà chưa có được.

Sau một hồi sung sướng với món quà, Mojata mới hỏi nguồn gốc của nó, Vy Vy nói đó là do công ty trò chơi kí hợp đồng mua kênh nên họ tặng, các nhân vật chính trong kênh đều có phần, cô không hề nói lúc đầu công ty muốn đưa cho cô 120 triệu tiền mặt.

Mojata cũng sắp chuẩn bị bước vào đời để đi làm nên đương nhiên cậu biết công ty game không bao giờ rộng rãi đến mức mỗi nhân vật trong kênh đều tặng một thú cưng phù hợp với họ được, vì thế việc này chính là do em khóa dưới kiem luôn chị dâu làm cho mình.

Mojata rất xúc động, xúc động đến mức nói không biết bao nhiêu lần: “Anh ba thật tốt số, anh ba được gả đám tốt, một người làm quan cả họ được nhờ”.

Vy Vy coi như không hề nhìn thấy câu thành ngữ quá phàm tục của Mojata, cô cũng không ý kiến gì khi Mojata tự nhận là gà chồ, thế nhưng...

Vy Vy: “Gà?”.

Mojata cười hi hi nói: “Nói nhầm nói nhầm, đây là câu cửa miệng của Ngu Công đấy, không cần thận nên cũng học theo rồi, cậu ta suốt ngày nói phải gả cho vợ giàu có”.

Vy Vy không hề nghĩ tới là Ngu Công lại có chí hướng như thế, cô nói một cách kính cẩn: “Đúng là nhìn người không thể nhìn tướng”.

Mojata vô tình làm hỏng hình tượng của Ngu Công thế nên cảm thấy rất đắc ý, đột nhiên cậu nhớ ra điều gì đó nên nói: “Chị dâu, có việc này phải báo cáo với chị”.

“Hả?”.

Vy Vy bị cậu nói quá mức nghiêm túc của cậu ấy làm cho hồi hộp.

Mojata: “Hôm nay có người gọi điện thoại đến kí túc tò tình với anh ba”.

Trời...

Mojata sợ cô không tin nên nói tiếp: “Thật đấy, em nghe điện thoại mà, là con gái, thế nhưng em nghe thấy anh ba từ chối rồi”.

Vy Vy: “Tò tình...”.

Bị mua chuộc bởi con thú cưng khiến Mojata thật sự coi Vy Vy như một người nhà thật rồi, lại còn rất tức giận với một người vô danh theo đuổi Đại Thần với lí do là rõ ràng biết thành có chủ mà vẫn cố đánh.

“Chị ba cứ yên tâm, có em ở đây, tuyệt đối không để anh ba đi linh tinh được. Em nghĩ xem con gái bây giờ không hiểu nghĩ gì nữa, rõ ràng biết người ta có người yêu rồi mà còn cứ lao vào. Đất có chủ rồi lại còn cứ lao vào cướp, miếng đất bên cạnh chưa có thì...”.

Thấy Mojata càng nói càng hăng, càng nói càng nhiều chuyện, Vy Vy choáng hết cả đầu, cô vội vàng ngăn lại.

“Thoôi đi anh, cũng quen rồi mà, tò tình thì có gì đâu... Từ bé em bị người ta tò tình đến tận bây giờ...”.

Trước khi quen biết với đám Ngu Công mấy người, ngay cả nói đùa Vy Vy cũng chưa bao giờ nói ra những câu thể này, thế nhưng trong tiềm thức của bọn họ thì đã quen coi Vy Vy như người nhà rồi, nên quen với chuyện “bút chấm thêm mắt” rồi.

Không thể không nói trong chiến dịch giao đấu với Mojata ngày hôm nay, Vy Vy với chiêu *Thiên lôi một trận* đã giành chiến thắng quyết định

Mojata lại một lần nữa biến mất, nhân vật trong game lại đứng yên bất động. Vy Vy đi vòng quanh cậu ấy 2 vòng rồi cảm thấy anh xinh gái không được! Ngày nào cũng ở với tụi Ngu Công thế mà khả năng chống chọi “sấm sét” lại kém thế này.

Đi quanh đến vòng thứ ba thì Mojata mới hoàn hồn nói: “Chị ba...”.

Vy Vy định dùng biểu tượng “ti tiện” để trả lời thế nhưng chưa kịp đánh thì Mojata nói tiếp: “Lúc nãy anh ba đi qua em...”.

Vy Vy: “.....”.

Mojata: “Đúng cái lúc mà chị nói từ bé đã được người ta tỏ tình ấy”.

Vy Vy thấy hình như khả năng đánh chữ của mình giảm đi mấy phần: “Nói linh tinh. anh ấy có ở kí túc đâu”.

Mojata: “Cậu ấy mới chuyển về đây”.

Vy Vy: “.....”

Mojata: “Cậu ấy đang bật máy tính...”.

Mấy dòng chữ này của cậu chưa kịp biến mất thì cô nghe thấy BUZZ một tiếng, hệ thống báo chồng của cô bây giờ đã online.

Chú thích:

- (1): 1 con song nổi tiếng của TQ nghĩa là song Rồng đen. Ở đây tác giả chơi chữ, ám chỉ Vy Vy học thói xấu của Tiêu Nại (ND)
- (2): Chữ nga - nghĩa là người con gái đẹp (Nga Mi là từ nga này) trong tiếng Hán đồng âm với chữ nga – nghĩa là dói ăn. Ở đây Vy Vy lợi dụng hiện tượng đồng âm khác nghĩa để trêu chọc Hách Mi
- (3): Người quản lí trò chơi.

***Yên tĩnh trong vòng 1 phút.
Nhất Tiểu Nại: "Tập hợp đội"***

Phần 29: Đội ngũ kinh ngạc nhất trong lịch sử

Vy vy thoát nhanh khỏi mạng sau đó 1 giây.

Trong vòng 1 phút sau thì out khỏi mạng, cách nghĩ của Vy Vy là: may mắn mình chạy nhanh.

1 phút sau đó Vy Vy lại nghĩ mình làm sao phải thoát khỏi mạng chứ, chỉ là nói đùa thôi mà, như thế này mà đã chạy khác gì nói mình có tật giết mình, không được! Nếu mà không thần nhiên thì chẳng có gì giải quyết được cả.

Thế là Vy Vy lại bò dậy lên mạng, thì thấy chồng mình đang đứng cạnh Mojata. Muốn nói trước khi bọn họ bắt đầu nên Vy Vy gửi 1 biểu tượng tức giận.

“Em vừa bị rớt mạng”

“.....”

Trong phòng ký túc nam của trường đại học A, 1 nam sinh có tên Hách Mi như bị sắc nước, cậu quay sang nhìn người ngồi bên cạnh mình, 1 người do không có chỗ rộng rãi nên đặt luôn máy tính xách tay lên đùi để đăng nhập trò chơi và nói: "Vợ cậu đúng là thiên tài".

"Quá khen". Tiểu Nại nói, thái độ trên mặt như muốn nói: "Vợ tớ tất nhiên là thiên tài rồi", miệng vẫn còn cười mỉm, mắt đang nhìn chặt vào màn hình, những ngón tay dài đang chậm chậm gõ phím: "Mạng của trường đúng là không ổn định lắm!"

Lần này đến lượt Vy Vy sắc rồi.

Tại sao thấy Đại Thần phản ứng xuôi như nước thế này Vy Vy trong lòng lại cảm thấy sờn gai ốc thế này chứ. Vy Vy vô tình nhớ lại Ma Đạo Thệ Huyết - người đắc tội với Đại Thần từ lâu rồi, trước khi Đại Thần ra tay cũng không có động tĩnh gì báo trước cả. Có thể coi như đã gặp được cao thủ chịu đựng báo thù 10 năm chưa muốnk. Thôi nào, nếu đúng là muốn trừng trị tốt thì sự trừng trị càng ác liệt, đến lúc bùng nổ mạnh.

Có điều, tuy Vy Vy đã quyết định dùng cảm oanh liệt chiến đấu thế nhưng không trách được cảm giác lộn xộn 1 chút, tục ngữ có câu tấn công chính là sự phòng thủ tốt nhất ...

Thế là ...

Vý Vy: "Trời, nghe nói hôm nay có người gọi điện tỏ tình anh à?".

Mấy câu này vừa đánh ra thị Nại Hà quay sang nhìn Hách Mi ngay. Hách Mi không ngờ chuyện xảy ra liền quay sang nhìn màn hình, trên mặt lấm tấm 1 hàng mồ hôi.

Tiêu Nại cười, ung dung trả lời.

Nhật Tiểu Nại Hà: "Hôm nay có người gọi điện mời anh tham gia biểu diễn đàn tranh trong tối hôm làm lễ tốt nghiệp".

"....."

Lại 1 trận im lặng nữa.

Mojota: "Ngu Công gọi anh đấm lưng, out đây, out đây".

Nháy mắt đã biến mất rồi.

Trong game, bên hồ sen, lãng tử áo trắng đang ngồi thanh thản, nhàn nhã gảy đàn: "Vợ yêu yên tâm, từ bé đến giờ anh chưa bị ai tỏ tình bao giờ cả".

Vý Vy choáng luôn, chưa bị tỏ tình bao giờ thì nói chưa bị tỏ tình bao giờ đi, làm gì phải cố tình nhấn mạnh 4 chữ "từ bé đến giờ" làm gì?

Nhất định là Đại Thần cố tình rồi.

Đợi chút.

Câu này cứ hiện đi hiện lại trong đầu cô mấy lần, Ví Vy cảm thấy có chút gì đó không đúng, Đại Thần nói anh ấy chưa bị tỏ tình bao giờ sao? Cô đã từng tận mắt chứng kiến rồi đấy.

Vý Vy: "...Em tận mắt nhìn thấy anh bị tỏ tình rồi".

Vý Vy nhớ lại trước khi 2 người gặp nhau, cô đã từng thấy cậu từ chối nhận bức thư màu hồng của 1 cô gái, thậm chí còn không nhìn mà đã bước đi luôn.

Tiêu Nại nhíu mày: "Lúc nào?"

Vý Vy nhớ lại 1 hồi bởi vì gặp Đại Thần đều thuộc những việc thần kỳ cho nên thời gian đã lâu Ví Vy cũng vẫn nhớ được.

"Gần đầu kì học trước, ở con đường trước thư viện, em nhìn thấy có người đưa thư tình cho anh".

Sau 1 lát im lặng.

Nhật Tiểu Nại Hà: "Hình như có chút ấn tượng".

Thấy chưa, thấy chưa, ai nói anh chưa bị tỏ tình bao giờ chứ, Ỗ Ỗ gật gù.
Nhất Tiểu Nại Hà: "Cô gái đó hình như là đưa tờ rơi".

@_@

Ỗ Ỗ "...Không phải chứ"

Nhất Tiểu Nại Hà: "Tại sao lại không phải? là có người tỏ tình trên đường lại nói là...".

Nhất Tiểu Nại Hà: "Em bị thế rồi à?".

Ỗ Ỗ ngay lập tức lạnh toát mồ hôi, Ỗ Ỗ bị thế rồi, không chỉ là 1 lần.

Lăng từ áo trắng thở dài: "Vợ yêu thật là được hâm mộ quá!"

Xong rồi xong rồi, càng nói càng gay chuyện, Ỗ Ỗ vội nói" Không có, không có, thực ra việc này có gặp nhiều cũng rất rắc rối".

A, không đúng, câu này mà nói đúng liệu có làm ai đó hiểu nhầm là mình đang tự cao quá không nhỉ?

Ỗ Ỗ vội nói theo cách khác "Ý em là, việc này quan trọng là nội dung nói gì chứ không phải số lần nhiều hay ít, anh có em là đủ rồi mà".

Tay đánh còn nhanh hơn suy nghĩ thế nên có 1 số câu nói còn chưa qua sự kiểm nghiệm của bộ não đã nói ra theo tốc độ đôi tay rồi.

Sau 1 giây im lặng, không ai nói gì. Lẽ nào Đại Thần cũng ngăn người trước máy tính rồi à.

Ỗ Ỗ 1 lần nữa out mạng ngay lập tức.

Ỗ Ỗ đang tự mình kiểm điểm.

Cô sai rồi.

Cô không nên cái tốt không học cứ đi học cái xấu, học của Ngưu Công cái chiêu "bút chấm thêm mắt", thấy chưa, hậu quả của việc thói quen biến thành tự nhiên đó chính là trong thời khắc quan trọng lại tự mình "thêm mắt" cho chính mình.

Xong rồi, ngày mai làm sao gặp Đại Thần được đây. Không được, ngày mai nhất định cô phải chuẩn trước khi Đại Thần gọi điện đến mới được. Vừa nghĩ đến điện thoại thì điện thoại trong kí túc reo lên, Ỗ Ỗ giật mình cái thót.
Trong phòng chỉ có mình cô ở nhà, Ỗ Ỗ vội chạy lại nghe.

"A lô".

"Là anh".

Đại Thần ... quả nhiên, Đại Thần gọi điện thoại đến...Vý Vy lấp bắp 1 hồi, cô nói : "...Anh cũng out rồi à?".

"Không phải out". Tiêu Nại từ tốn nói, "hôm nay mạng của trường chán quá, anh cũng bị rớt mạng".

Vý Vy >_<, Đại Thần à, hôm nay anh không trừng phạt em mấy hồi thì anh ngủ không ngon phải không!

Dường như cảm nhận được Ý Ý không biết nói gì cả nên Tiêu Nại cười nhẹ và nói tiếp: "Ý Ý, hôm nay anh rất vui".

Giọng nói nhỏ nhẹ dường như mơn man quanh cô mấy vòng, Tiêu Nại nắm chặt ống nghe và dựa vào tường, nhớ lại lúc nãy cầm điện thoại đi ra ngoài phòng bị các bạn cười trộm cho và còn nói: "Có phải đi gọi điện cho Ý Ý xinh đẹp của chúng ta không nhỉ?"

Bọn họ đều biết tiếp theo Tiêu Nại sẽ làm gì mà, chắc là do tâm trạng lúc đó có muốn cũng không giấu được.

Tuy vậy, từ trước đến giờ cậu vốn không phải là người hướng ngoại.

Đại Thần nói vui về ... có phải vì câu nói đó của Ý Ý không?

Các ngón tay của Ý Ý bắt giác cứ mân mê dây điện thoại, 1 lúc lâu sau cô mới "vâng" được 1 tiếng.

2 bên điện thoại cùng im lặng, hình như không cần phải nói gì cả. 1 lát sau Ý Ý liền nói sang chuyện khác "À, hợp đồng về kênh em nói với công ty game là muốn lấy thú cưng rồi".

Hách Mi đã nói với anh rồi".

"Em muốn 4 con thú cưng, không có phần của anh đâu". Thực ra thì cũng có phần của cậu ấy nhưng không chắc là sẽ thành công, không nên nói trước.

Ý Ý xoắn lấy dây điện thoại đến mấy vòng rồi nói tiếp: "Em muốn 1 con hồ, thuộc tính thì không cao cấp như của anh, giới tính thì khác con hồ của anh".

Tiêu Nại hiểu ngay ý của cô thế nhưng không nói ra, cậu chỉ cười nhẹ và nói: "Gi thế?".

"Không có gì, lần sau lên mạng đề cho tụi nó kết hôn nhé, biết đâu lại sinh ra 1 thần thú con thì sao?".

"Ok". Tiêu Nại nói: "Lần sau để anh hỏi xem con hồ của anh có đồng ý không đã".

Lại còn phải hỏi sao? Vỵ Vỵ tức giận nói "Cả trò chơi chỉ có 1 con hồ cáu, nó dám không đồng ý!".

Tiêu Nại cười thành tiếng rồi nói tiếp "Ồ, cũng đúng, chắc chắn nó sẽ đồng ý thôi!".

Dường như những sợi tơ ở nơi sâu xa nhất trong trái tim cô bắt đầu rung lên nhẹ nhẹ, Vỵ Vỵ đột nhiên lại có cảm giác cầm không nổi ống nghe nữa. Cho dù Tiêu Nại không ở trước mặt thể nhưng cô lại không kiềm chế được nhìn xung quanh 1 vòng. Ánh mắt cô nhìn chiếc đồng hồ mà Ty Ty đặt trên bàn, những việc trước đây bị cô ném xuống sông ở ngoài hành tinh hình như lại 1 lần nữa xuất hiện lên trong đầu rồi.

Vỵ Vỵ: "Bây giờ anh có thời gian không?"

"Sao?"

"Lên mạng 1 lần nữa nhé, giúp bạn em giết con Boss".

Vỵ Vỵ vừa nhập password vừa toát mồ hôi, ngày hôm nay on on off off 3 lần rồi. Vừa lên mạng Vỵ Vỵ đã ngay lập tức nhận được tin nhắc của Thần Lô Ni Ni.

"Vỵ Vỵ sao tự nhiên out nick thế?".

Vỵ Vỵ chột dạ nói: "Lại bị rớt mạng ...".

Thần Lô Ni Ni "Ồ, tớ còn nghĩ cậu cho tớ leo cây".

Sau khi nói xong với Thần Lô Ni Ni thì Nại Hà đã xuất hiện bên cạnh cô, Vỵ Vỵ gọi thế nhưng không thấy Nại Hà phản ứng gì, hơn 1 phút sau lẳng từ ảo trắng mới nói "Đến rồi đây, vừa mới giải quyết xong quần chúng xung quanh".

Quần chúng xung quanh ...

Vỵ Vỵ tự nhiên lại kéo cậu ấy vào đội, 2 người cùng nhau đi vào động U Minh. Thần Lô Ni Ni đã đợi sẵn 2 người ở đó, thấy Vỵ Vỵ mời cao thủ Nhất Tiểu Nại Hà đến giúp mình thì vô cùng vui sướng, khi nói chuyện với Vỵ Vỵ cứ như rú lên "Nhất Tiểu Nại Hà giúp tớ săn Boss!!!"

Vỵ Vỵ cười hi hi nói "Ồ, đi săn quái với anh ấy rất vui, lát nữa để anh ấy chỉ huy".

Thần Lô Ni Ni gửi cho Vỵ Vỵ 1 loạt emotion thể hiện sự thèm muốn.

Vy Vy "Em chưa đánh Boss U Minh bao giờ, Nại Hà, anh thì sao?"

Nhất Tiểu Nại Hà : "Chưa".

Vy Vy: "Vậy để em ra ngoài diễn đàn xem thể nào đã".

Tuy Vy Vy khi đánh Boss không thích xem trước cách đánh thể nhưng lần này giúp bạn bè qua cửa Boss nên đảm bảo 1 chút.

"Không cần xem đâu", Nại Hà nói "Gọi thêm 1 người làm chức vụ tấn công từ xa, khi đánh sẽ nhanh hơn".

Thần Lô Ni Ni nghe lời cậu và nói "Ok, để em vào bang gọi người, chắc chắn sẽ có người qua đây".

Thần Lô Ni Ni nói xong liền vào danh sách bạn bè gọi người đến giúp

[Bang phái] [Thần Lô Ni Ni]: Giết U Minh lão thái có ai cùng qua không, 2 người, 1 người bắn cung và 1 người nào cũng được".

Cô vừa mới gọi thể mà đã có người lên tiếng, chỉ có điều người này ngoài dự tính.

[Bang phái] [Chân Thủy Vô Hương]: 2 vị trí à? Anh và Tiểu Vũ Yêu Yêu đi, đợi chút nhé!

Thần Lô Ni Ni chờ người ngay lập tức, còn không kịp đánh lời từ chối thì Chân Thủy Vô Hương đã cùng với Tiểu Vũ Yêu Yêu xuất hiện ở cửa động U Minh.

2 người vừa mới xuất hiện Vy Vy ngay lập tức không biết nói gì.

Thần Lô Ni Ni có cảm giác muốn đi tự sát ngay cái lúc này, trong đầu hiện lên 1 loạt cố để giải tán, nào như "hôm nay thời tiết không tốt, chúng ta giải tán đi", "hôm nay là ngày hoà bình thế giới, chúng ta không sát sinh", "tớ đột ngột bị đau bụng", cuối cùng hàng loạt suy nghĩ linh tinh lộn xộn ấy dồn lại thành 1 nỗi oán hận - tại sao bây giờ không mất điện cơ chứ?

Lộn xộn 1 hồi Thần Lô Ni Ni nói "Thể này nhé, có ai không muốn đánh không?". Được đấy, Chân Thủy Vô Hương với Yêu Yêu vốn định rút lui thể nhưng Ni Ni đã nói thể thì định rút lui cũng không thể rút lui được.

Như thế thì mất mặt quá!

Thần Lô Ni Ni là người cùng 1 bang với họ, dựa vào cái gì mà họ rút chứ!

Vỷ Vỷ đương nhiên không muốn hợp tác với Chân Thủy, thế nhưng thứ nhất là vì thể diện của Ni Ni, thứ 2 là ... cô đến trước, nếu có đi thì phải là bọn họ mới đúng.

Lại im lặng thêm 1 phút nữa.

Nhất Tiểu Nại Hà: "Tập hợp đội".

Ánh sáng loé lên như điện trong khoảnh khắc, 1 cứu 1 giết ấy đã đạt đến cảnh giới thần tiên hoa lệ, còn 1 lẳng từ chơi đàn bình thần của ngày thường thì trong khoảnh khắc này được che phủ bởi vẻ liêu linh không lời.

Phần 30: Khí phách cao thủ

Trước khi tập hợp đội Thần Lô Ni Ni chỉ muốn chết.

Sau khi tập hợp đội nhìn thấy 1 hàng ID, Thần Lô Ni Ni trong chốc lát thấy cột HP (máu) hồi quang phản chiếu của mình đầy lên.

Giống như 1 câu nói cũ là 1 Ni Ni bị sấm đánh tan tành thì hàng vạn Ni Ni, tất cả đều là huyền thuyên!

Trước màn hình máy tính là Thần Lô Ni Ni đang dán chặt mắt vào màn hình, trong mắt như có hàng trăm vol điện, tay trái cầm chặt bàn đồ, trong lòng thì không ngừng nói: "Đến đây, đến đốt pháo hoa đi".

Thế nhưng đáng tiếc, thời gian cứ trôi qua từng phút 1, pháo hoa mà cô mong muốn không có.

Động U Minh thực ra là 1 cái cây có 6 tầng. Boss động U Minh miêu tả 1 cách chính xác là U Minh lão thái và đám con trai của bà >_<, ngoài cửa đầu tiên là Nhíp Tiểu Thiện gửi lời kêu cứu và thách đấu, ra những cửa sau đây do đám con trai lão thái bà canh giữ, sau khi đánh cho đám con của bà ta tan tác chạy hết thì mới vào được đến cửa cuối cùng – nơi mà U Minh lão thái và đám con trai chạy thoát của bà ta tập trung ở đây.

Không thể không nói thêm là nhiệm vụ này thiết kế rất ác độc, nhưng ác độc ở phía sau – sau khi các nữ game thủ đánh lão quái nhưng bị tiêu diệt thì hệ thống sẽ trực tiếp thông báo đến nữ game thủ nào chết trận. Thế nhưng nếu nam game thủ bị tiêu diệt khỏi hệ thống sẽ chỉ định “XXX game thủ sẽ biến mất khỏi nơi sâu thẳm trong động U Minh từ đây ...”.

1 loạt dấu chấm tình lược thật thu hút người ta, thêm nữa là thuộc tính thu nhận đàn ông của U Minh quý lão cho nên thông tin của các nam game thủ thì không cần nói cũng biết. Thế là 1 khi có đội nào đó bị tiêu diệt thì trên diễn đàn không cần nói cũng biết. Thế là 1 khi có

đội nào đó bị tiêu diệt thì trên diễn đàn không bao giờ thiếu 2 câu này.

“Trời ơi, lại có người bị lão thái ép cho phải chết rồi”.

“Anh XX, cảm giác làm người cung của lão thái thế nào?”

Khi bắt đầu cũng có người chơi khó chịu khi tên của mình và tên của lão thái ghép cạnh nhau, liền nói là do mình bị chết ở mấy cửa trước, thế nhưng phản ứng trên diễn đàn là:

“Trời, mấy cửa trước, quả nhiên bị đàn ông quay cho mấy vòng rồi”.

Hoặc là:

“Ngay cả Tiểu Thiện cũng không làm được gì, cậu có phải là đàn ông không thể!”.

So sánh đi so sánh lại còn không bằng đi làm trai cung của lão thái. >_<

Cả đội thuận lợi vượt qua mấy cửa đầu, có điều thuận lợi này đối với Vỹ Vỹ mà nói thì tốc độ hơi chậm. Bởi vì cùng đội với Chân Thủy và Yêu Yêu nên Vỹ Vỹ chỉ muốn nhanh chóng dẫn Đại Thần đi chỗ khác ngay.

Không muốn lãng phí sức lực với mấy con tiểu yêu, thế nhưng do vị trí chạy của Yêu Yêu kém quá nên luôn thu hút mấy con yêu quái đuổi giết, có muốn không tiêu hao sinh lực cũng không được.

Sau khi giải quyết xong đám quái to nhỏ ở cửa gần cuối Thần Lô Ni Ni gửi tin nhắn nói mọi người dừng lại 1 chút trước khi bước vào cửa cuối, do dự 1 lát rồi cô nói “Cửa sau ai chỉ huy?”

Thực ra quyền chỉ huy nên quyết định sớm trước khi tiến vào trong động thế nhưng do Thần Lô Ni Ni tâm trạng rối loạn nên không nói ra điều này. Mấy cửa trước nếu nói vấn đề này ra thì cũng không sao cả, bởi vì có Nhất Tiểu Nại Hà và Vỹ Vỹ, rồi có 2 vợ chồng bọn họ nữa là đủ. Bây giờ là cửa cuối cùng, phải đối diện với kẻ thù mạnh nhất thì nhất định phải có 1 người lãnh đạo.

Người lãnh đạo mà Thần Lô Ni Ni cảm thấy là lẽ đương nhiên chính là Nhất Tiểu Nại Hà, cô ấy sớm đã muốn tận mắt lĩnh ngộ khí phách oai hùng của cao thủ đệ nhất chỉ huy trong truyền thuyết, thế nhưng Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu ở đây nên cô ấy không biết nói thế nào cho vừa lòng các bên cả.

Vỹ Vỹ biết cái khó của cô ấy, đang định nói là nên do người nào có đẳng cấp cao nhất lãnh đạo thế nhưng nhìn sang thì thấy đẳng cấp của Chân Thủy Vô Hương cũng cao như của Nhất Tiểu Nại Hà rồi. Vỹ Vỹ ngạc nhiên quá, sao anh ta có thể tăng cấp nhanh đến vậy? Đại Thần và Vỹ Vỹ lâu rồi không chơi nên việc bị đuổi theo cấp là chuyện bình thường, thế nhưng đuổi nhanh đến mức này chẳng lẽ anh ta

ngày đêm không nghỉ không ăn không uống để cây level sao?

Đang nghỉ ngơi thì Nạo Hà nói “Tuỳ thôi, độ khó của cửa này cũng bình thường”

Vy Vy phục luôn.

Đại Thần à, anh quả là hiem độc, anh nói như thế thì Chân Thuỷ Vô Hương có muốn nói để anh ta chỉ huy cũng không được, nếu không thì khác gì nhặt lại đồ mà Đại Thần không muốn có.

Chân Thuỷ, Tiểu Vũ Yêu Yêu, Ni Ni đều im lặng ...
1 hồi lâu.

Vy Vy : “...Nếu cửa này không khó thì để tôi chỉ huy”.

Trước đây khi hợp tác cũng Chân Thuỷ Vô Hương phần lớn đều là do Vy Vy chỉ huy, sau nay khi lấy Đại Thần thì đều do Đại Thần chỉ huy, bây giờ lại cầm gậy chỉ huy trong tay cô đột nhiên có cảm giác không quen.

Đặc biệt là khi trong đội lại có người không theo kịp đồng đội.

>0<

U Minh quý lão rất mạnh, kỹ năng rất biến thái. (hehe, game này đầy cái biến thái, hồi sau sẽ rõ)

Âm dương hỗn loạn, bác sĩ cũng không theo kịp các trạng thái nữa.

Phản công ngược lại thì sự sát thương của mình sẽ phản công ngược lại lên đồng đội mình theo 1 tỉ lệ nhất định.

Vợ chồng nhìn nhau, khi các thành viên trong đội có vợ chồng thì mới có thể phát ra các kỹ năng, có tác dụng phản công ngược lại như thế.

Lấy dương bổ âm, rất tà ác, phần trăm máu của nam game thủ sẽ giảm và sẽ bổ sung cho U Minh lão quái theo 1 cấp số nhân.

Nói chung, tên Boss này kiểm tra năng lực bác sĩ khá cao, cũng chính vì thế tên Boss này đối với đội của Nhất Tiểu Nại Hà mà nói độ khó cũng không lớn, vì khả năng ẩn nấp của Nại Hà rất mạnh.

Đánh đến 1 mức độ nhất định thì quý lão sẽ hô hào con trai của bà bị đánh bại từ cửa trước cùng nhau xông lên.

Vỷ Vỷ muốn giải quyết mấy đứa con của quý lão trước bởi vì chúng có kĩ năng làm chậm lại của “thần hành quy bộ” rất đáng ghét, tuy nhiên khi Vỷ Vỷ đang định thay đổi vị trí thì Nại Hà nhắc nhở cô.

[Đội ngũ] [Nhất Tiểu Nại Hà]: Chủ.

Vỷ Vỷ hiểu ý của Nại Hà là sẽ để cho cô đánh U Minh quý lão, ngay lập tức Vỷ Vỷ bỏ qua mấy tên Boss nhỏ và chủ công U Minh.

Vỷ Vỷ nhớ lại, trước đây khi đối thoại cùng với Nhiếp Tiểu Thiện có nhắc đến việc những đứa con của U Minh quý lão do bà ta chỉ đạo cô để quyền rũ họ đến. Thế nên mục đích trước mắt là giải cứu bọn họ chứ không được giết họ.

Vỷ Vỷ cảm thấy có chút ngại ngùng. Dựa vào Nại Hà quá nhiều nên bây giờ khả năng phán đoán giảm đi nhiều ... 1 bên vừa đánh Boss 1 bên Vỷ Vỷ đang suy nghĩ nghiêm túc về việc giữa cô và Đại Thần, xét cho cùng ai dựa vào ai đây?

Đương nhiên, cô không quên quyền chỉ huy.

[Đội ngũ] [Lỗ Vỷ Vỷ Vỷ]: bắn cung.

Vỷ Vỷ còn chưa nói hết câu thì đã bị U Minh quý lão tấn công làm cho lời nói bị gián đoạn, đang chuẩn bị đánh chữ tiếp thì hình như Chân Thủy Vô Hương đã hiểu lời cô muốn nói.

[Đội ngũ] [Chân Thủy Vô Hương]: ok.

Vỷ Vỷ có chút sững người lại, sau đó cô quan sát thấy Chân Thủy đang tấn công theo các bước mà cô đang nghĩ trong đầu.

[Đội ngũ] [Thần Lô Ni Ni]: Haha, 2 người phối hợp ăn ý đấy!

Thần Lô Ni Ni hôm nay không hổ danh là vua làm im ắng, mỗi khi cô nói là tất cả mọi người đều im lặng không nói câu nào nữa. Cũng may, tên Boss này cũng đánh được tương đối rồi, đánh xong là lập tức đi ngay. Ai biết được ngay lúc này lại xảy ra tình hình mới. 1 người luôn theo sát bên Chân Thủy Vô Hương là Tiểu Vũ Yêu Yêu, đột nhiên lại bơm máu cho Nhất Tiểu Nại Hà.

Nại Hà là bác sĩ chính của cả đội, luôn là mục tiêu chính để giết của U Minh quý lão, Tiểu Vũ Yêu Yêu bơm máu cho cậu thì ngay lập tức mục tiêu của Quý lão chuyển sang cô ta, tấn công cô ta, khả năng ẩn nấp và tẩu thoát của cô ta không thể so sánh được với Nại Hà nên trong chốc lát đã bị chém chết và ngã lăn ra đất.

Sau đó, Chân Thủy Vô Hương không được bơm máu kịp thời nên cũng chết do hết máu.

Vỷ Vỷ bị mấy chuyện này làm cho đờ đẫn đầu óc, có nghĩ kiểu gì cũng không hiểu tại sao Tiểu Vũ Yêu Yêu lại bơm máu cho Nại Hà làm gì, lẽ nào ngay cả việc bám chặt Chân Thủy Vô Hương cô ta cũng không biết?

Việc ra tay cũng chậm lại vì việc này, nếu bây giờ cô ra chiêu thì U Minh quỷ lão chắc chắn phải chết thể nhưng Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu không kịp sống lại. Nói chung việc sống chết của bọn họ không liên quan đến Vỷ Vỷ nhưng xét cho cùng là do mình chỉ huy, cả đội chết 1 nửa nói chung là do cô chỉ huy không đúng đắn.

Vỷ Vỷ thầm tức giận trong lòng, Tiểu Vũ Yêu Yêu thiên tài trong chốc lát lại mang đến cho tên quỷ lão kia cơ hội để trị thương.

Đang suy nghĩ tìm đối sách thích hợp thì cô thấy kỹ năng liên tục phát ra sang chói mắt, kỹ năng tất sát của lăng tử mang theo ánh sáng lộng lẫy đâm về hướng lão quái, dường như là cùng 1 lúc ánh sáng trắng thuần khiết ấy trị thương và cứu sống Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu.

Ánh sáng của lửa và điện chói lóa.

Yên tĩnh trong khoảnh khắc.

Xác U Minh lão quái bỗng đứng đổ vật xuống.

Lăng tử chơi đàn vẫn ôm đàn đứng đó, tà áo bay trong gió.

Tất cả sự việc diễn ra quá nhanh, mọi việc như hoa lên trong nháy mắt, Vỷ Vỷ chỉ cảm thấy tim mình hình như ngừng đập. Ni Ni thường nói nhiều mà lúc này cũng ngây người ra, sao đó mới nói liên hồi.

[Tin nhắn riêng] [Thần Lô Ni Ni]: Thần ơi, Vỷ Vỷ à chồng cậu thật quá đẹp trai.

[Tin nhắn riêng] [Thần Lô Ni Ni]: Trong thời gian ngắn thế này mà làm sao anh ấy làm được nhỉ?

[Tin nhắn riêng] [Thần Lô Ni Ni]: Lại còn cứu được Chân Thủy Vô Hương và Yêu Yêu nữa chứ, thật quá khí phách, thật quá phong độ, thật quá manly!

Vỷ Vỷ dùng tay trên bàn phím, trái tim dường như vẫn đang run rẩy

Ánh sáng loé lên như điện trong khoảnh khắc, 1 cứu 1 giết ấy đã đạt đến cảnh giới thần tiên hoa lệ, còn 1 lăng tử chơi đàn bình thân của ngày thường thì trong khoảnh khắc này được che phủ bởi vẻ liễm lĩnh không lời.

.....

Rất lâu rất lâu sau Vỵ Vỵ mới nhớ đến việc hỏi nguyên nhân tại sao cậu lại cứu sống Chân Thủy Vô Hương và Yêu Yêu, bởi vì xét cho cùng Đại Thần không giống người lấy ân báo oán mà. (giống là giống thể nào, anh này còn lâu mới đạt được đẳng cấp ấy)

Tiêu Nại im lặng 1 lúc rồi nói "Em không cảm thấy bọn họ được anh cứu sống sẽ khó chịu hơn sao?"

Mojata bực tức rút điện thoại nhắn tin cho một người: "Vợ cậu trên ghẹo tớ." Rất nhanh sau đó người đó trả lời: "Vui vẻ bị trên ghẹo nhé, tớ không để ý đâu."

Phần 31: Anh Xinh Gái

[Hệ thống]: Thần Lô Ni Ni, Nhất Tiểu Nại Hà, Lô Vỹ Vỹ Vỹ, Chân Thủy Vô Hương, Tiểu Vũ Yêu Yêu trừ báo giúp người, giết yêu diệt quỷ, đánh bại U Minh quỷ lão, giải cứu nhiều người khỏi nạn nước lửa, thần công cái thế, uy chấn giang hồ.

[Ma Thuyền Thủy]: Tôi có nhìn nhầm không thế này?

[SC Gấu Trúc]: Trời ơi, hệ thống bị lỗi mạng rồi.

[Du Du...]: Chơi lâu thế này bây giờ mới biết trò này có thể lấy trùng tên được.

[Không mặc quần rất mát mẽ]: Trời, ông đây đi giặt quần một cái mà quay lại đã không kịp thời đại rồi.

[SC Gấu Trúc]: Ngạc nhiên quá, anh trên đây quả nhiên có cả quần.

[Không mặc quần rất mát mẽ]: ...

[Vô địch bát đao]: Vợ ơi, chúng ta hợp tác lại đi, mấy người này cùng nhau đánh Boss rồi, chúng ta có lý do gì mà không bên nhau chứ, quay lại đi quay lại đi, vợ ơi anh yêu vợ!

[Đội ngũ]:

[Lô Vỹ Vỹ Vỹ]: Ni Ni, bọn tớ đi trước đây, có việc gì gọi tớ nhé, tớ không ở đây thì trực tiếp tìm Nại Hà.

[Thần Lô Ni Ni]: Sao? Cũng được à?!!!

[Nhất Tiểu Nại Hà]: Cũng được.

[Lô Vỹ Vỹ Vỹ]: Chúng ta đi thôi. Bye.

[Thần Lô Ni Ni]: Đợi chút, trang bị nhất được vẫn chưa chia mà.

Không khí trong động rất kì lạ nên Vy Vy không muốn ở lại quá lâu, không đợi Ni Ni chia trang bị cô và Nại Hà đã đi rồi. Thấy lãng tử áo trắng bên cạnh mình cứ im lặng, Vy Vy liền hỏi: "Tiếp theo đây chúng ta làm gì?"

"Đợi chút, điện thoại."

Điện thoại?

Vy Vy đột nhiên nhớ đến một khả năng nữa, nhưng có chút mơ hồ. "Trời, không phải anh vừa đánh Boss cũng dùng điện thoại đấy chứ!"

Vy Vy thề là cô chỉ hỏi vô cớ thôi thế nhưng Đại Thần lại "ừ" một cách tự nhiên làm cô hoàn toàn bị đánh bại. Quả nhiên là sự thật...

Vy Vy suy nghĩ một hồi lâu cũn không thể hiểu được: "... Một tay anh điều khiển à?"

"... Tai nghe."

Đúng quá, điện thoại có thể nghe bằng tai nghe mà, Vy Vy toát cả mồ hôi nên vội nói: "VẬY anh gọi đi."

Rõ ràng là không định lên mạng quá lâu thế nhưng ngay lúc này trong đầu cô lại không hề xuất hiện hai chữ "out mạng", lại nghĩ đến Đại Thần đeo tai nghe, cái dáng vẻ lạnh lùng điềm tĩnh nghe điện thoại cứ hiện lên trong đầu cô. Gọi điện thoại mà còn thao tác chơi game nhanh như thế, các loại trình độ của Đại Thần đều mạnh mẽ đến mức như muốn chống lại ông trời vậy. >O<

Vy Vy đột nhiên lại thờ người ra, trên màn hình nữ hiệp áo hồng đang lặng lẽ ngồi bên cạnh lãng tử áo trắng, tà váy hồng của cô tung bay trong gió.

Lát sau lãng tử áo trắng nói: "Vy Vy, ngày mai anh đi Thượng Hải."

*

* *

Mới mười một giờ mà nhà ăn cạnh thư viện đã xếp thành hàng dài. Vy Vy và mấy cô bạn cùng phòng xếp ở cuối hàng rồi nhìn đám người chen chúc phía trước mà thờ dài.

Nhị Hỷ xếp sau cô cười khục khặc nói: "Ê ê ê, cho dù Đại Thần nhà cậu không có nhà đi ăn cơm với bọn tớ thì có gì mà phải thờ dài

chứ!"

Mấy câu này Vỹ Vỹ nghe mấy lần cũng đã quen khi buổi sáng đi tự học cùng bọn họ, vì thế chẳng có cảm giác gì cả, cô ngó dài cở ra để xem hôm nay nhà bếp có món gì.

Nhị Hỷ thấy cô không phản ứng gì lại cười gian hơn và nói: "Vỹ Vỹ, cậu và Đại Thần phát triển đến bước nào rồi?"

Vỹ Vỹ nghiêm mặt quay đầu lại nói: "... Bọn tớ mới quen nhau được một tuần, được chưa?"

Ty Ty nói chen vào: "Hai cậu quen nhau hai tiếng mà đã xác định quan hệ yêu đương rồi, cứ theo tốc độ này quen biết được một tuần thì em bé cũng phải có rồi."

"....."

Vỹ Vỹ: "Nói chung, chẳng có cái gì cả, em bé còn chưa biết ở đâu nữa."

Hiếu Linh nói với vẻ không tin: "Không thể nào, lẽ nào Đại Thần định nước ầm lụt ếch xanh?"

Vỹ Vỹ: "Cậu là ếch xanh thì có."

Hiếu Linh càng nói càng lý lẽ: "Không sai, chắc chắn là như thế, đầu tiên là đun to lửa sôi nước, sau đó là luộc nhỏ lửa, sớm muộn gì thì cũng ăn con ếch là cậu thôi."

Nhị Hỷ cũng bắt đầu nói đay nghiến: "Đúng quá, chiến lược của Đại Thần là thế này, đầu tiên là trận chiến lóe điện, bây giờ đang

chơi trận chiến thâm thấu, hi hi hi hi." Gương mặt cô ấy biểu cảm thật gian xảo: "Vý Vy, hai người bao giờ chơi trận chiến trường kỳ đây?"

Ty Ty nói: "Đúng đấy, đầu tiên là mưa to gió lớn để cậu không tìm thấy phương hướng. Sau đó là mưa gió dầm dề để cậu choáng váng quay đầu, cuối cùng là mưa gì nhỉ?"

Ty Ty cố gắng nghĩ, Ví Vy không hiểu sao trong đầu lại xuất hiện bốn chữ: mây mưa ở núi Vu. (nguyên văn: Vu sơn vân vũ, điển tích hay nhắc tới chuyện mây mưa ở núi Vu, tức chuyện ân ái nam nữ.)

Sau đó rồi cũng tự mình cảm thấy choáng váng.

Nhị Hỷ vẫn chưa chịu đầu hàng và nói: "Chiến tranh trường kỳ, chiến tranh trường kỳ. Trường kỳ trường kỳ."

Vý Vy và đám bạn vẫn chưa hiểu hết hàm ý sâu xa của nó thì nghe thấy "phù" một tiếng, đó là do một cậu nam sinh đứng sau lưng cô thổi.

Bốn đôi mắt cùng nhìn về phía đó.

Đó là một nam sinh có dáng người khá cao, có điều gương mặt như búp bê, mắt to, giống như học sinh cấp ba vậy, lúc trước cậu ta đứng ngay đằng sau mấy cô, Nhị Hỷ và Ví Vy nhìn thấy nhiều kiểu con trai "niệm nam mô bụng một bồ dao găm" như cậu ta rồi, thế nên cũng không đoái hoài đến.

Cậu nam sinh đó bị mọi người nhìn cho đỏ cả mặt, cậu gãi đầu rồi khó khăn nói với Ví Vy: "Ha ha, chị ba, em là Mojata."

Vý Vy lạnh người.

Mojata? Hách Mi? Bạn của Đại Thần? Người mà cô quen? Không thể nào! Vỹ Vỹ trợn mắt nhìn cậu ta, chuyện lúc nãy các cô vừa nói cậu ấy đều nghe thấy hết? Aaaaa, thật là mất mặt quá!

Vỹ Vỹ nhớ lại lúc Mojata miêu tả về bản thân mình, nghe nói là đen hơn cả than, rồi cô nhìn lại gương mặt với nước da trắng của cậu ấy...

Vỹ Vỹ bực quá!

Được thôi, từ đầu đến cuối anh ấy không hề nói thật chút nào, hôm qua còn tình báo sai làm hại cô. Thù cũ lại thêm hận mới, Vỹ Vỹ cười rồi nói thông dong: "Hóa ra là anh ~~xinh~~ gái!"

Thế là...

Trong ánh mắt nhìn của bao người, gương mặt non choẹt của cậu ấy đỏ ửng hết cả lên.

Mấy phút sau Mojata ngồi ăn cơm trong góc của nhà ăn. Cậu bực tức rút điện thoại nhắn tin cho một người: "Vợ cậu trêu ghẹo tớ."

Rất nhanh sau đó người đó trả lời: "Vui vẻ bị trêu ghẹo nhé, tớ không để ý đâu."

Mojata tức muốn hộc máu.

Không thể không nói thêm về phương diện hai người đang tức người kia thì thật là xa cách nghìn trùng thế nhưng trong lòng thì lại vô cùng thông minh - -

Mấy ngày rồi không có tin tức gì của Tiêu Nại, buổi tối theo thói quen Vỹ Vỹ không kiềm chế được lại lên mạng. Tiêu Nại đương nhiên không có trên mạng, Lô Vỹ Vỹ đến căn phòng của bọn họ, bày biện đồ đạc, tưới nước cho hoa trong vườn rồi đi quanh đó mấy vòng.

Lát sau thì đám Ngu Công lên mạng, Vỹ Vỹ đi cùng bọn họ, sau khi tặng thần thú cho Hắc Tử Tử và Ngu Công xong họ vừa đi đánh quái vừa nói chuyện không dính dăng.

Ngu Công: "Khang sư phụ vừa ra loại mì ăn liền mới không ngon."

Vỹ Vỹ: "@_@" ăn mì mà cũng thế nữa sao?"

Hắc Tử Tử: "Cậu là đồ lợn thì mới ăn của Khang sư phụ."

Ngu Công: "Ôi dào, sao so được với anh ba chứ, bây giờ "rượu ngon trong tay, gái đẹp vây quanh."

Vỹ Vỹ: "....."

Mojata hôm nay bị Vỹ Vỹ chơi cho một vỏ nên bây giờ nói tiếp: "Chị ba, không phải tức giận, bao giờ anh ba về bọn em sẽ giúp chị dạy dỗ anh ấy."

Vỹ Vỹ: ">o< Không tức giận gì cả, em rất vui."

Vỹ Vỹ: "Lần này Ngu Công dùng thành ngữ không sai." (Nhân vật Ngu Công có một đặc điểm là hay sử dụng sai các thành ngữ. VD như thành ngữ "Ngu Công đòi núi" - chỉ sự kiên trì, bền bỉ đã bị cậu ta sửa thành "Ngu Công treo núi" - chính là ID trong game)

Vỹ Vỹ: "Với anh thì không nên yêu cầu cao quá, bốn chữ ghép lại là thành thành ngữ được rồi..."

Ngu Công: "Thực ra cái việc dùng thành ngữ này là do anh bị ám ảnh tâm lý từ ngày còn nhỏ."

Hắc Tử Tử: "Ám ảnh tâm lý và tâm lý biến thái có gì khác nhau?"

Ngu Công không thèm nhìn cậu ta mà nói một cách đau khổ: "Thành ngữ 'Ngu Công đòi núi' chắc mọi người đều rõ đúng không, đó là nói về việc một ông già dẫn cả nhà mỗi ngày đào một chút đá..."

Vỹ Vỹ vội vàng ngăn cản cậu ấy phổ cập giáo dục tiểu học: "Vừa mới biết xong, không cần giải thích nữa."

Ngu Công: "Ồ, em biết là được rồi, tên anh là Vu Bán Sơn (Yú Bàn Shan) mà, thế nên anh luôn đọc thành Ngu Công chuyển núi (Yú Gông Bàn Shan), chính vì thế nên mới bị thầy giáo ngữ văn phạt rất nhiều lần (tức giận)."

Hầu Từ Từ: "... Nỗi ám ảnh của cậu còn đơn giản hơn việc tớ đánh rắm ấy."

Mojata: "Hóa ra bại não là do bắt đầu từ ngày bé!"

Vy Vy: "Em hiểu, em không nói gì cả..."

Ngu Công bực tức đi vào trong góc tường.

Mojata vẫn tiếp tục hỏi Vy Vy: "Chị ba thực sự yên tâm về anh ba à, Thượng Hải là một thế giới phồn hoa, quán rượu ở đó mọc như nấm..."

Vy Vy: "Không phải anh ấy đi làm việc với hệ thống của công ty Phong đăng sao?"

Mojata ngạc nhiên hỏi lại: "Chị ba cũng biết chuyện ấy sao?"

Đương nhiên là cô biết rồi.

Đại Thần tám giờ rưỡi lên máy bay, thì đúng bảy giờ còn gọi cô đi ăn sáng sau đó còn chuẩn bị hành lý và đồ đạc lên đường.

Sau đó thông thả đi chứ không vội vàng gì cả.

"Chị ba, chị chỉ biết một mà không biết hai. Cấp trên đâu có cần cậu ấy đi. Nghe nói giám đốc Phong Đăng giới thiệu cho anh ấy một khách hàng lớn, vì thế nên mới quyết định đi." Hầu Từ Từ nói.

Ngu Công phục hồi rồi và nói tiếp: "Hi hi, nếu mà nói như thế thì anh ba có vợ rồi."

Mojata cũng phụ họa theo cậu ta, cố ý làm ra vẻ ngạc nhiên: "Vợ cần nhiều đến thế sao?"

Ngu Công cao giọng: "Người ta muốn lấy hoa khôi đấy, hoa khôi."

Vy Vy nghiêng răng, có điều đối diện với sự khiêu chiến của mấy nhân sĩ "phi đại thần" Vy Vy làm sao mà thua được chứ. Cô gửi một biểu tượng mặt cười hi hi rồi nói: "Không cách nào hết, Đại Thần không lý tưởng, không thích lấy vợ giàu."

Ngũ Công: "....."

Một phút sau, có một người đang tham gia tiệc rượu ở Thượng Hải nhận được một tin nhắn cáo trạng: "Vợ cậu bắt nạt tớ."

Bỏ điện thoại vào túi không lưu luyến gì, Tiêu Nại mỉm cười.

Xem ra, có ai đó khi cậu không có mặt cũng vẫn sống vui vẻ được.

Có điều, một người đang sống vui vẻ ở thành phố B xa xôi rất nhanh chóng từ vui vẻ đã chuyển sang đau khổ, Nhị Hỷ gọi lớn: "Trời ơi, Vỹ Vỹ, cậu mau lên diễn đàn của trường ngay."

Nhưng không ngờ rằng Vy Vy còn không thân thiện hơn, cô nói giọng còn đanh hơn: "Bạn à, tớ đến để cứu vớt thế giới quan của bạn.""

Phần 32: Lời Đồn Nhảm.

Diễn đàn của trường do chuyện thiên tài khoa máy tính và hoa khôi khoa máy tính yêu nhau mà nhộn nhịp lên một thời gian, có điều mấy hôm nay do không có tin tức gì mới nên có chút giảm nhiệt. Tuy nhiên có một bài viết mới tối thứ bảy thì ngay lập tức lại thu hút hết các ánh mắt của sinh viên trong trường.

Chủ đề bài viết là: Báo động mạnh! Tài nữ nổi tiếng của trường khiêu chiến với mỹ nữ tai tiếng!

Kích động! Hôm nay vô tình đi vào blog của tài nữ của trường phát hiện được một entry mới! Tôi thực ra chỉ vô tình đọc thôi, ai biết được nó lại kích động đến thế! Càng đọc càng kích động thế nên lấy ra đây cho mọi người cùng chia sẻ.

Tôi không khách khí đâu, lấy cả bài luôn.

Sau đó người viết entry lấy tiêu đề bài entry của mình là: *Ai làm bạn không có 34C*. Entry rất dài, đoạn đầu còn là một số chuyện không liên quan lắm, sau đó còn nói chuyện người chủ blog hôm qua đi uống cafe với bạn bè, sau đó còn miêu tả một đoạn về quán cafe, đồ đặc bài trí thế nào, sau đó mới đến mục tiêu đen tối của người viết.

Nói đến chuyện mấy tin tai tiếng tình dục của trường trong mấy ngày gần đây.

Anh A nói: Con trai nhìn được, bắt kể anh ta nổi tiếng hơn người thế nào thì anh ta mãi mãi yêu là gương mặt của phụ nữ.

Cười.

Anh B lại không phục nên nói anh C: Anh C không chỉ đẹp mà thật sự là tài mạo song toàn, hơn nữa lại quen nhau trước.

Anh C nhan sắc kinh người, tài hoa nổi bật, đối với trái tim anh Tiêu, thì mê muội, hôm nay thua trong tay người kém hơn, nên bức mình nói ra mấy lời này.

Anh A đáp: Anh C trong sáng quá, muốn dùng thủ đoạn cũng không bằng ai.

Tôi cười nói với anh C: Ê, anh bảo anh không có 34C.

Tiếp theo đó là một đoạn bình luận, từng câu từng hàng đều thể hiện rõ họ nhìn rõ tâm trí đàn ông, rồi lại còn ẩn chứa trong đó sự thương cảm nữa.

Chủ blog tên là Ái Hương Nại Nhi, là nhân sĩ nổi tiếng trong trường, được biết đến như một cô gái nổi tiếng, bình thường thích viết về cafe, âm nhạc, cảnh đẹp của phương Tây, nghe nói còn có chuyên mục riêng ở một tờ tạp chí nào đó.

Nhị Hỷ nói: "Cái gì mà tài nữ chứ, mấy cái chuyện lộ liễu này khác gì công kích người khác."

Vy Vy không nói gì cả, ngón tay ấn chặt chuột để kéo xuống xem tiếp. Entry viết cũng được một khoảng thời gian rồi, comment rất nhiều, người hòa theo cũng rất nhiều.

Có điều chuyện này không ngạc nhiên, thành tích của Vy Vy tuy tốt thế nhưng được sinh ra trong một gia đình bình thường lại không có tài năng gì đặc biệt, thế nên những người không thuộc khoa máy tính thì ấn tượng với cô chính là vẻ bề ngoài xinh đẹp. Bây giờ bị Ái Hương Nại Nhi nói thế thì hầu hết mọi người đều cảm thấy đúng như vậy!

Đương nhiên, có nhiều người cảm thấy Ái Hương Nại Nhi thật vô duyên lắm điều, lại còn nhiều người có thể đoán được C là ai nữa, vì thế họ còn mở hẳn một mục đoán người, hoa khôi trường Mạnh Dật Nhiên bị mọi người nói nhiều nhất.

Hiếu Linh và Ty Ty cũng tức giận lắm, Hiếu Linh nói: "Cái loại con gái này chắc cảm thấy con trai toàn thế giới này nên yêu cô ta chắc, không yêu cô ta thì chắc là nhạt nhẽo hão sắc, không hiểu vẻ đẹp bên trong."

Ty Ty nói: "Chúng ta đưa thành tích của Vy Vy lên cho cô ta biết mặt."

Vy Vy lúc này mới lên tiếng: "Trả lời cái gì chứ, kiểu entry này mất mặt có phải là tởn đâu."

Không xem hết các lời comment Vy Vy nghĩ tức giận là khó tránh khỏi, nhưng thấy Nhị Hỷ và Hiếu Linh tức giận đến mức này Vy Vy ngược lại rất bình tĩnh. Trả lời entry hoàn toàn không cần thiết, hiện thực không giống như game online, game có thể chỉ cần vui vẻ, không cần đồ kị, hiện thực thì phải suy nghĩ nhiều hơn, sau đó lựa chọn phương án thông minh nhất. Không trả lời thì cảm thấy bực bội trong lòng nhưng còn hơn là làm trò cười cho người khác.

Có điều nói đi phải nói lại Vy Vy biểu hiện bình thường như thế cũng chính là vì cái entry này không đủ gây ngứa cho cô, nếu mà động đến những điều cấm kỵ thì cô đã sớm giải quyết rồi, những chuyện này đâu phải chưa làm bao giờ đâu.

Không có việc gì nên đám Ngu Công tạm biệt rồi, tắt máy tính Vy Vy vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi chuẩn bị đi ngủ.

Nhị Hỷ đến và đập cửa: "Vý Vỹ cậu không giận sao?"

Bỏ khăn mặt xuống Vỹ Vỹ nhìn mình trong gương, ánh mắt không chút lóe sáng. "Người ta ca ngợi tớ có tài có sắc, tức cái gì chứ!"

Nhị Hỷ nói: "Vý Vỹ cậu hoa mắt rồi à, người ta đâu có ca ngợi cậu xinh đẹp tài hoa, rõ ràng là nói cậu không có đầu óc, được chưa?"

"Dáng người cũng là tài mà." Vỹ Vỹ kéo cửa nhà vệ sinh rồi nói tiếp: "Hơn nữa, đầu óc ấy, phải nói chuyện cùng người có trình độ như mình thì mới hiểu được nhau."

Nhị Hỷ lúc đầu không kịp phản ứng gì, sau một hồi lĩnh hội cô mới nhìn Vỹ Vỹ nói: "Vý Vỹ cậu thật là hiểm độc đấy!"

Thế này là gì chứ, nói như Ngưu Công thì là như một hạt cát so với Đại Thần mà thôi.

Vỹ Vỹ nhìn Nhị Hỷ rồi làm mặt xấu.

Nhị Hỷ thấy đỡ tức hơn một chút, nên nhanh chóng đi ra chỗ khác. Vỹ Vỹ nhìn mỗi bộ phận trên cơ thể mình một lượt. Nhị Hỷ hỏi một cách dung tục: "Vý Vỹ, cậu thực sự là 34C à?"

Tối thứ bảy, bị hạ màn bởi câu nói của Nhị Hỷ.

*
* *

Đại Thần không hề gọi điện về, Vỹ Vỹ cũng không thấy buồn, trước khi đi cậu cũng đã nói rồi ngày đầu tiên sẽ không có thời gian gọi điện cho cô.

Ngày thứ hai, ngoài dự đoán của Vỹ Vỹ, việc blog lại ảm lên. Nguyên nhân thứ nhất là con trai trong khoa máy tính nổi giận rồi.

Bọn họ có thể không nổi giận sao!

Khoa máy tính vốn nhiều nam ít nữ, khó khăn lắm mới có một hoa khôi, hơn nữa hoa khôi này lại không "ngoại tình", mà tự tìm kiếm người yêu trong khoa, điều này dễ dàng lắm sao? Bây giờ lại bị người ta ám chỉ không có đầu óc?

Cô mới là đồ bại não, cả nhà cô là đồ bại não.

Trên đây là những lời từ đáy lòng của con trai toàn khoa máy tính.

Thế là blog của Ái Hương Nại Nhi bị hack. Tiện thể viết luôn entry có đính danh sách học bổng năm thứ hai của khoa máy tính lên đó. Tiện thể danh sách học bổng khoa của Ái Hương Nại Nhi cũng được đưa lên, nhưng không hề có tên của Ái Hương.

So sánh hai cái này quả thực là châm biếm quá!

Tối cuối tuần, Nhị Hỷ ngồi trước máy tính trong lòng lằng lằng nói: "Con trai khoa mình thật giỏi quá!"

Ty Ty cũng ngồi trước máy tính nói: "Vý Vy, việc này có phải Đại Thần nhà cậu làm không?"

Vý Vy lắc đầu nguây nguậy: "Tuyệt đối không, anh ấy không bao giờ làm việc trực tiếp thế này."

Vý Vy cười hi hi một hồi, Ty Ty nhớ ra liền hỏi: "Đúng rồi, Đại Thần nhà cậu có phản ứng gì không?"

"Trời, tớ chưa nói."

Hiểu Linh bó tay nói: "Vừa nãy cậu gọi điện thoại lâu thế mà không nói à?"

Cứ nghe điện thoại là quên ngay... Ví Vy thật bất hạnh, hơn nữa Đại Thần đang bận mà.

Nhị Hỷ vẫn tập trung trên diễn đàn: "Cậu có quen Tào Quang và Lương Thanh Doanh không? Bọn họ làm sao lại giúp cậu nhi? Li kỳ quá!"

*

* *

Tào Quang và Lương Thanh Doanh đó chính là nguyên nhân thứ hai.

Trường A từ trước đến giờ không thiếu trai tài gái giỏi, Ái Hương Nại Nhi là gái giỏi thì Tào Quang và Lương Thanh Doanh là trai tài. Nếu không phải Tiêu Nại quá nổi bật thì có thể mấy người này nổi tiếng lâu rồi.

Tào Quang - người thật hàng thật là trai tài khoa ngoại văn, nổi tiếng với việc căm ghét thể tục.

Lương Thanh Doanh - đại gia và gái giỏi khoa Trung văn, nổi tiếng với ngôn ngữ sắc lạnh.

Thế nhưng hai người này, không hẹn mà gặp lại cùng viết entry bênh cho Ví Vy.

Tào Quang nói: "Đồ bẩn thỉu, đồ kỹ thì nói thẳng ra, âm mưu trong bóng tối ném đá giấu tay gì chứ! Học ông đây này, ông nói thẳng ra là đồ kỹ với Tiêu Nại thì sao nào."

Gái giới thì hoàn toàn không nhắc gì đến entry kia, mà chỉ nói ẩn tượng của mình về Vy Vy, ca ngợi Vy Vy là người có nghĩa khí hiếm thấy.

"Cũng không coi là quen." Hai người này ra mặt giúp đỡ Vy Vy cũng rất ngạc nhiên, xét cho cùng thì cô cũng không quen bọn họ.

Bạn học khoa ngoại văn này quen nói chuyện chường tai gai mắt, mỗi ngày ở cổng trường thấy sinh viên nào nổi tiếng bước từ trên xe xin xuống là cho rằng đó là sự băng hoại của xã hội thể là rút ngay điện thoại ra chụp ảnh và gửi lên diễn đàn trường. Có điều, cậu ấy là người có chừng mực, chỉ gửi một nửa ảnh, nửa ảnh đó là hình ảnh nữ sinh mặc quần bò có đôi chân đẹp và hăng xe.

Entry này được post ra, do đề tài nhạy cảm, ngòi bút sắc nét nên ngay lập tức hot, Vy Vy vô tình gặp, có đọc và bình luận, thế nhưng ngay lập tức có chuyện.

Bởi vì bức ảnh chụp đó là cô.

Năm đó cô mới học năm thứ nhất, còn chưa mê lên mạng, thời gian rồi là đi làm gia sư cho một học sinh mười tuổi. Đứa nhỏ đó là con độc nhất, lại chỉ có một mình người mẹ kiên cường, nên thuận đường người mẹ lái xe đưa Vy Vy đến cổng trường.

Không ngờ một việc vô tình như thế lại trở thành đề tài hot của trường A, đối với chuyện này Vy Vy rất tức giận. Do Tào Quang khá nổi nên Vy Vy tìm được ID của cậu ấy, ngày hôm sau cô đến khoa ngoại văn nói chuyện ngay.

Tào Quang ra khỏi phòng thấy Vy Vy tưởng cô đến nói chuyện vụ ảnh nên tỏ thái độ không thân thiện nói: "Có việc gì?"

Nhưng không ngờ rằng Vy Vy còn không thân thiện hơn, cô nói giọng còn đanh hơn: "Bạn à, tớ đến để cứu vớt thế giới quan của bạn!"

Vy Vy theo phản xạ quay người nhìn lại, phía bên kia đường, Tiêu Nại đang bước về phía các cô, ánh đèn của buổi chiều muộn đang dát những tia sáng lung linh lên người Tiêu Nại.

Phần 33: Nghĩa Hiệp Trên Đường

Kỳ thực sau đó nghĩ lại, Vy Vy cũng cảm thấy lời lẽ của mình cũng rất ghê gớm, nhưng một mình khiêu chiến thì việc lấy khí thế cũng vô cùng quan trọng. Sau này, chính Vy Vy lấy cớ là có việc, nhờ Tào Quang thay cô dạy đứa bé một buổi tiếng Anh cơ bản.

Điều này chẳng cần giải thích nữa, tất cả đều rõ ràng.

Bởi vì sự việc rất dễ dàng bị đồn nhảm, nên Vy Vy cũng chẳng buồn nói với ai trong ký túc xá, sự việc qua đi cũng khá lâu, Vy Vy cũng quên rồi, khi cô kê vắn tắt với bạn cùng ký túc, Hiền Linh kinh ngạc kêu lên:

“Không khác gì phim thần tượng, Tào Quang có ý với cậu phải không nhỉ, bọn cậu sao không tiến triển thêm?”

“Trực giác thôi.” Vy Vy trầm tư: “Ồ, chẳng lẽ tớ biết được là tiếp theo có chuyện gì thì càng hay hơn à?”

Mọi người bị câu nói của Vy Vy làm cho đơ cứng người lại.

Ty Ty hỏi: “Vậy sao Lương tài nữ cũng nói giúp cậu?”

Vy Vy cũng không chắc chắn lắm: “Người này, có phải là cảm rất nhọn, người thấp hơn tớ một chút, tóc kẹp xoắn dài tới lưng phải không?”

Vy Vy miêu tả dựa vào những ấn tượng còn sót lại.

Ty Ty gật đầu: “Chính xác, chính là cô ấy.”

Vy Vy “à” lên một tiếng, khuôn mặt lộ vẻ bối rối. Nhị Hỷ lắc đầu: “Đừng dài dòng, nói nhanh lên, sao mà cậu quen cô ấy?”

Vy Vy: “Hình như... tớ giúp cô ấy mặc cả.”

Trên khuôn mặt bạn Nhị Hỷ lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

“Trận lần trước tớ đi siêu thị mua RAM, đúng lúc cô ta cũng đi sắm đồ, ông chủ trông cô ấy có vẻ gà mờ, rõ ràng lấy hai cái ra để lèo cô ấy, cái màu vàng bóng loáng ấy chỉ nhìn cũng biết ngay là cũ, tốt hay không tốt, lại còn đòi đắt hơn một trăm ba mươi nghìn, hình như tớ đã nhìn thấy cô ấy ở trường học, biết cô ấy là sinh viên của trường mình, đương nhiên không thể để cô ấy bị lừa.”

“Cho nên cậu bất bình à?”

Vy Vy gật đầu, đắc ý nói: “Cho nên cuối cùng hai đứa bọn tớ đều mua được giá gốc.”

Ty Ty kinh ngạc: “Cậu mặc cả giỏi thế cơ à?”

“Hi hi, tớ ra hiệu cho ông chủ là sẽ đi tố cáo...”

Hiền Linh chợt hiểu ra: “Cuối cùng thì tớ cũng hiểu tại sao cô ấy lại nói cậu nghĩa hiệp, hóa ra là nghĩa hiệp trộm cắp.”

Vy Vy vốn cho rằng những lời đơm đặt đó chỉ vài ngày là cũng sẽ hết, nhưng bây giờ rõ ràng càng diễn càng gay, không chừng cũng sẽ có cả rắc rối.

Chiều thứ hai lại có buổi thi, thi xong, Vy Vy đọc sách một lúc rồi mới về. Về tới ký túc xá, nhìn thấy Nhị Hỷ trông có vẻ rất khác lạ, trực giác mách bảo, Vy Vy liền hỏi: “Trên diễn đàn có comment gì mới à?”

Nhị Hỷ cười hi hi: “Không có, không có, vừa rồi Đại Thần có gọi điện tìm cậu, anh ấy về rồi.”

À, đã về trước rồi à?

Mắt Vy Vy sáng lên, mở túi của mình ra, định lấy thẻ điện thoại đi gọi điện. Nhị Hỷ ngăn cản cô lại, lấp ba lấp bắp nói: “Vy Vy à, lúc nãy nói chuyện với Đại Thần, tớ không cẩn thận, nên đem những lời giấu kín trong lòng nói ra mất rồi.”

Vy Vy dừng tay, đột nhiên có chút dự cảm chẳng lành: “... Cậu nói chuyện gì?”

Nhị Hỷ nuốt nước bọt nói: “Tớ hỏi anh ấy, tại sao anh ấy chưa mời bọn mình đi ăn cơm?”

“Cậu, cậu, thật là...”

Vy Vy bị cô ấy làm cho không thốt được lời nào.

“Cậu đúng là đứt dây thần kinh xấu hổ,” Hiểu Linh ngồi bên cạnh góp lời dè bêu.

Nhị Hỷ vẫn không ngại ngùng nói tiếp: “Nếu không có dây thần kinh xấu hổ thì cậu sẽ làm gì đó?”

Vy Vy hít một hơi thật sâu, đẩy bức tường phòng vệ của mình lên cao một nấc: “...Cậu nói mau.”

“Tớ còn nói, mất công chọn ngày làm gì, chẳng thà càng sớm càng tốt, vừa hay ngày mai không phải thi, hay là hôm nay mời bọn mình luôn đi.”

Vy Vy nhìn cô ấy, chẳng biết nói gì hơn: “... Nhị Hỷ, cậu không sợ bị Tào Tháo đuổi à?”

Đúng vào lúc đó, cánh cửa ký túc bị đẩy ra, Ty Ty bước vào, giờ cao chiếc túi giấy trong tay: “Không phụ sự trông đợi của các cậu nhé, tớ mua về rồi đây này!”

Hiểu Linh vui mừng giật lấy cái túi: “Mua hết bao nhiêu tiền đấy?”

“Hai trăm bảy lăm nghìn, nhưng không phải là cái lần trước, nhưng tớ thấy cái này đẹp hơn nhiều.”

Hiểu Linh nhanh tay, đã lôi đồ từ trong túi ra, mở ra, nhìn trên nhìn dưới, gật đầu nghe rất hài lòng, “Được lắm, được lắm, kiểu dáng bớt hờ hạng hơn cái lần trước rồi, con gái nhà lành sẽ thích cho xem.”

Rồi quay sang hỏi Vy Vy: “Đúng thế không?”

Vy Vy nhìn chiếc váy màu đỏ trong tay Hiểu Linh, lại nhìn về mặt của các bạn, trong lòng có cảm giác thấp thòm bất an: “Đây không phải là...”

“Không sai!” Hiểu Linh thừa nhận không chút dấn đo, “Chính là mua cho cậu, bọn tớ không phải là những đứa ăn không của người ta, Đại Thần mời bọn tớ ăn cơm, bọn tớ chẳng biết đền đáp thế nào, nên mua tặng cậu một chiếc váy.”

Ty Ty phụ họa: “Lần trước Đại Trung nhà Hiểu Linh mời bọn mình ăn cơm, bọn mình cũng tặng hai cậu ấy đồ ngủ đôi còn gì.”

“Chuyện kinh khủng đấy, các cậu đừng nhắc lại nữa được không?” Hiểu Linh lờm Ty Ty một cái, lại nói tiếp với Vy Vy, “Cuối tuần tới, đến nhà địa chủ cũng chẳng còn lương thực thừa, bây giờ chính là lúc chúng mình nên tiết kiệm chi tiêu ăn uống, cho nên nhất định hôm nay cậu phải mặc đẹp rồi!”

Nhị Hỷ nhìn nhìn đồng hồ, cuối cùng kết luận một câu: “Vy Vy nhanh lên, Đại Thần nói năm rưỡi đợi bọn mình ở cổng tây, cũng sắp tới lúc rồi.”

Bộ váy mới mua quả thực đẹp hơn bộ váy lần trước, màu sắc cũng đẹp, làm nổi bật lên làn da trắng như ngọc của Vy Vy, xinh tươi hút hồn, nhưng lại có một vẻ đẹp không ngờ, khuôn mặt xinh đẹp và sắc vóc như thế này kết hợp với nhau trở nên thật rực rỡ cuốn hút, khiến cho người ta không khỏi ngỡ ngàng.

Vy Vy rất thích bộ váy, nhưng trước khi bước ra khỏi cửa vẫn lóng ngóng, vì phải mặc một bộ đồ mới đi gặp cậu ấy... có điều khi bước tới cửa tây, nhìn thấy con người ấy trầm tư đứng bên xe, thì sự lóng ngóng ngại ngùng này đã bị vứt sang một bên.

Vy Vy nhanh nhẹn bước tới, thế nhưng cô bước nhanh được mấy bước liền rụt lại đi chậm chậm.

Bởi vì con người ấy đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô, ánh mắt dường như đang từ trạng thái bình tĩnh bỗng chốc trở thành nóng bỏng, chăm chú khiến cho cô phải lùi bước.

Khi cô gần tới nơi, Tiêu Nại đã trở lại trạng thái bình thường, sự nóng bỏng vừa nãy dường như chỉ là Vy Vy đã nhầm lẫn, nó đã hoàn toàn biến mất.

Cho dù là như thế, trên đường đi Vy Vy cũng có chút hoang mang, chỉ đến khi nghe thấy Nhị Hỷ nói phải đến nhà hàng nào thì cô mới
eBook by Đào Tiểu Vũ

định thần lại.

“Đây là đâu thế?”

“Hi hi, một nhà hàng Pháp nhé, hôm nay mới khai trương.”

Vy Vy nhìn cô ấy một cách hồ nghi. Vy Vy tuyệt nhiên chẳng thích đồ ăn Pháp một chút nào, còn nhớ rõ những bạn cùng phòng cũng như vậy, tại sao lần này lại đi ăn thử đồ ăn này cơ chứ?

“Không được, tớ không đi đâu.”

“Đi đi mà.” Nhị Hỷ kiên trì thuyết phục.

Hiểu Linh, Ty Ty đều nói giúp: “Thì thoàng thay đổi khẩu vị mà.”

“Nhưng...” Vy Vy vẫn còn muốn phản bác lại.

Tiêu Nại vẫn lắng nghe các cô gái tranh luận nhưng không hề nói gì, lúc này mới lên tiếng: “Vy Vy, chủ bảo sao thì khách làm vậy đi.”

Chủ bảo sao thì khách làm vậy....

Vy Vy lại bị họ vui dập rồi. >o<

*

* *

Tầm năm, sáu giờ chính là lúc thành phố B tắc đường nhất, lái xe đã đứng một tiếng mà mới đến được nhà hàng mà Nhị Hỷ nói, bởi vì xung quanh không có chỗ gửi xe, Tiêu Nại để bọn họ đứng trước cửa nhà hàng, rồi nhẹ nhàng tự mình lái xe đi ra bãi gửi.

Vừa xuống xe, Nhị Hỷ liền nhìn ngó xung quanh, sau đó nhìn vào một chỗ và hạ giọng gọi: “Wa, bọn họ đến thật rồi.”

Hiểu Linh cũng rất phấn khích: “Đến thật, chúng mình chẳng tiêu phí tiền tí nào.”

Vy Vy nhìn bọn họ một cách nghi hoặc, Nhị Hỷ nắm lấy tay Vy Vy, khề nói: “Vy Vy, nhìn trong nhà hàng mà xem, ở bàn gần phía tây bên cạnh cửa sổ ý.”

Vy Vy thuận theo hướng Nhị Hỷ chỉ, bất ngờ nhìn thấy những người có vài phần quen thuộc, hình như là Mạnh Dật Nhiên? Cô ấy đang ngồi cùng mấy cô gái xinh tươi.

Nhị Hỷ thì thầm: “Cô gái bên cạnh Mạnh Dật Nhiên chính là Ái Hương Nại Nhi.”

Vy Vy kinh ngạc nhìn cô gái đó một cái, những người bên trong cửa sổ rõ ràng cũng chú ý tới chỗ các cô, đang nhìn thẳng về phía cô, vẻ mặt có vẻ khó đoán được tâm trạng.

Vy Vy nhìn về mặt của Nhị Hỷ và Hiểu Linh, tất cả đều được giải thích rõ ràng.

Chả trách họ bắt cô phải trang điểm cẩn thận.

Chả trách bọn họ bắt cô phải đến nhà hàng này bằng được.

Thì ra là vì vậy.

Vy Vy hạ thấp giọng nói: “Làm sao các cậu biết được bọn họ sẽ ăn ở đây?”

Nhị Hỷ cười rất gian, nói: “Thực ra bọn tớ cũng không rõ, lúc blog của cô ấy chưa bị hack bọn tớ cũng đã vào blog đó, đọc được cô ấy nói nhà hàng này hôm nay khai trương, tớ nghĩ rằng không chừng cô ấy cũng đến, nên cứ thử xem thế nào.”

Vy Vy lơ đãng hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

“Chắc, chẳng làm gì cả chúng mình cũng thắng mà, được không!” Nhị Hỷ nhìn con đường trước mặt rất đắc ý, trên mặt nở nụ cười rất “gian tà”.

Vỷ Vỷ theo phản xạ quay người nhìn lại, phía bên kia đường, Tiêu Nại đang bước về phía các cô, ánh đèn của buổi chiều muộn đang dát những tia sáng lung linh lên người Tiêu Nại.

Đường như yên lặng vô cùng, và đường như lại ồn ào vô cùng, giây phút này cả vũ trụ hồng hoang lẫn thời gian đều ngừng lại, trong sự áp úp, Vỷ Vỷ nghe thấy nhịp đập của con tim người ấy.

Phần 34: Cảm giác thực.

Vỷ Vỷ nhìn cậu ấy chăm chú, không hề chớp mắt, trong lòng cô bỗng dấy lên một chút bất an.

Cô không hề thích như thế này một chút nào, dường như bọn họ đã coi anh ấy là một công cụ để trả thù và tô bóng bản thân, hơn nữa cậu ấy lại không hề biết gì như thế này.

Nhị Hỷ quan sát biểu hiện của Vỷ Vỷ, lo lắng nói: “Vỷ Vỷ, cậu đừng có đến lúc lâm trận thì chạy trốn nhé!”

Cái gì mà đến lúc lâm trận thì chạy trốn chứ, cô có cần đầu đá với ai đâu!

Vỷ Vỷ quay sang nhìn Nhị Hỷ một cái, trong lòng bức tức. Rõ ràng là đến để ăn cơm, thế nhưng lại bị bọn họ làm ra thế này, việc tụ tập đơn thuần không còn là tụ tập nữa rồi.

Thôi bỏ đi, cứ coi như những người này không ở đây đi, dầu sao cũng chỉ là cùng ăn ở một nhà hàng thôi mà. Nghĩ như vậy, Vỷ Vỷ nhắc nhở các bạn: “Tẹo nữa, các cậu ăn nhiều vào, đừng có nói linh tinh cho tởm nhờ.”

Nghĩ thì cũng không đúng, nhà hàng Pháp rất đắt, cô liền nói thêm: “Cũng đừng ăn nhiều lắm.”

Lúc Tiêu Nại bước tới gần, liền nghe thấy câu nói ghê gớm này của Vỷ Vỷ, lại nhìn thấy vẻ mặt hằm hằm của cô, lần đầu tiên có một cảm giác dường như không thể nói lên lời.

Nhị Hỷ nhân cơ hội này tố cáo: “Anh Tiêu, anh xem Vy Vy nhà anh kia.”

Câu nói này thực ra rất lọt tai, Tiêu Nại nghe cảm thấy thật dễ chịu, quay sang nhìn Nhị Hỷ một cái, chính thức ghi nhớ về cô. Sau đó, cậu dạy dỗ Vy Vy theo lời Nhị Hỷ: “Sao lại có người tiếp đãi khách như em nhỉ?”

Bọn Hiểu Linh cười ầm cả lên.

Ty Ty cũng mạnh bạo hăn lên, nói với Tiêu Nại: “Anh Tiêu, nhưng mà Vy Vy nói như thế này thì bọn em cũng chẳng dám gọi đồ ăn nữa.”

Tiêu Nại mỉm cười: “Không sao đâu, tạm thời thì ví tiền của anh cũng vẫn chưa bị Vy Vy quản lý đâu.”

Hiểu Linh cười hì hì nói: “Vậy thì bọn em phải tranh thủ cơ hội này ăn gấp mới được, không sau này Vy Vy quản lý ví tiền của anh rồi thì đến đưa muối bọn em cũng chẳng có mà ăn mất!”

Bọn họ cười nói rất vui vẻ, Vy Vy lại chẳng nói câu nào, chỉ nhìn người đang đứng bên cạnh cô.

Trong đôi mắt sâu hun hút của cậu ấy còn mang theo cả sự kiêu ngạo và xa cách với mọi thứ trên đời, thế nhưng bây giờ khoảng cách giữa cậu ấy và những người bạn cùng phòng của cô dường như hoàn toàn biến mất. Vy Vy chẳng hề ngạc nhiên, lạ lẫm trước khung cảnh này, chỉ cần có một chút nhân nại, thì có thể dễ dàng làm mất đi khoảng cách giữa con người ta.

Lúc này trên xe không để ý tới, bây giờ Vy Vy mới phát hiện ra cậu ấy lại mặc một chiếc sơ mi màu trắng trông rất nghiêm túc, dường như vừa bước ra từ phòng họp, ngẩng ngẩng thì cũng đúng, cậu ấy vừa xuống máy bay là đến mời bọn cô đi ăn rồi, cũng chẳng có thời gian mà thay đồ nữa.

Không biết tại sao mà lồng ngực Vy Vy bỗng thấy nghèn nghẹn.

Cô không dám thăm dò xem khi lái xe tới đón cô, Đại Thần đã có tâm trạng như thế nào, thế nhưng, cậu ấy chắc chắn nghĩ đây chỉ là buổi họp mặt thông thường, nào ngờ được nó còn có mục đích khác nữa.

Cảm giác bức bối dường như nặng nề hơn.

Bọn họ vừa nói chuyện vừa đi về phía nhà hàng, Vy Vy chỉ bước mấy bước rồi dừng lại, chẳng nghĩ ngợi gì, kéo lấy tay áo của Tiêu Nại.

“Anh đừng vào trong.”

Thốt ra câu này, trong lòng Vy Vy nhẹ nhõm hẳn, cảm giác không vui dồn lại từ mấy ngày hôm nay cùng với sự buồn bức khó chịu do gặp phải Ái Hương Nại Nhi vừa nãy đều được trút bỏ trong phút chốc. Thực tình cô không muốn vào trong đó, không muốn ngồi đó ăn chỉ vì sĩ diện, cô chỉ muốn cùng bạn bè, và cậu ấy – sau mấy ngày không gặp có thể yên lặng cùng ngồi ăn với nhau.

Nhị Hỷ, Hiểu Linh, Ty Ty nhìn nhau, Vy Vy ngẩng đầu nhìn Tiêu Nại: “Bọn mình chọn nhà hàng khác đi, em không thích chỗ này.”

Ánh mắt Tiêu Nại khẽ sáng lên.

Hồi lâu.

Anh gật đầu: “Được thôi, anh đi lấy xe.”

“Haizz.” Thấy Đại Thần chẳng nề hà khó nhọc gì, Vy Vy cảm thấy hơi ái ngại, cúi thấp đầu xuống nói nhỏ, “phiền anh một chút...”

“Nếu như cảm thấy ngại thì cùng anh đi lấy xe.”

À, Vy Vy đột ngột ngẩng đầu lên, lại bắt gặp ánh mắt thúc giục của anh ấy.

>0<

“...Anh đi nhanh lên còn về cho nhanh.”

Nhìn thấy bóng cậu ấy rảo bước xa dần, Vy Vy quay lại nhìn bọn Nhị Hỷ: “Các cậu đừng trách tớ nhé.”

Ty Ty lắc đầu: “Không đâu mà, không muốn ăn cũng không sao, cậu cũng đừng trách bọn tớ giấu cậu làm những chuyện này nữa nhé. Dù sao cũng đã nổi bật trước mặt bọn họ rồi, tớ thấy vừa lòng rồi mà, he he.”

Nhị Hỷ hơi thất vọng: “Vy Vy thật ra cậu cũng đâu cần để ý bọn họ cơ chứ.”

“Không phải là để ý.” Vy Vy nghiêm mặt nói, “Nếu như đây là một nhà hàng cá nấu, tớ sẽ tới ăn, cho dù là nơi đó có tới mười mấy Ái Hương Nại Nhi, tớ cũng sẽ đi ăn. Nhưng đây là nhà hàng đồ ăn Pháp, các cậu cũng không thích ăn, tớ cũng không thích ăn, tại sao chúng ta lại phải theo cô ta, miễn cưỡng ăn những đồ mà mình không thích, thật là không đáng chút nào cả, nếu nhỡ ra còn bị rối loạn tiêu hóa, cuối cùng thì cũng vẫn chỉ có Đại Thần là được dịp thể hiện mình nữa mà thôi.”

Nhị Hỷ thở dài một tiếng: “Thôi được rồi, tớ hiểu rồi.”

Vy Vy thanh thản.

“Chẳng qua là cậu muốn ăn cá nấu chứ gì...”

Vy Vy: “.....”

Vy Vy: “Về cơ bản thì đúng là như thế.”

Hiếu Linh vẫn chưa vừa lòng: “Đi như thế này, hóa ra là bỏ cuộc giữa chừng à?”

“Do dự cũng chẳng kịp nữa, như thế này đã đủ rồi, giải quyết bên ngoài này còn tốt hơn giải quyết ở bên trong đó nhiều, hơn nữa, Hiếu Linh à...”

Hai luồng ánh mắt chăm chăm dán trên người cô một lúc rất lâu, Vỹ Vỹ ngược mắt nhìn, không cần tránh né mà nhìn thẳng, nói một cách bình tĩnh và mạnh mẽ: “Đối với những kẻ thù giấu mặt, cách tốt nhất đến không cho chúng nó một cơ hội lộ diện nào.”

Trên đường đi ăn canh cá, Nhị Hỷ tuyên bố, nếu như so giá của món canh cá và giá của đồ ăn Pháp, xét thấy rằng canh cá vừa rẻ vừa ngon, mà đồ ăn Pháp chém chặt khủng khiếp, Vỹ Vỹ vốn cho rằng đây là một nhiệm vụ không thể hoàn thành được.

Nhưng mà...

Buổi tối ngày hôm nay, bọn họ cuối cùng đã ăn hết bảy cân cá.

Những bảy cân cá....

Nhìn những chiếc bát to hết sạch sành sanh, chỉ còn sót lại vài cái rau, Vỹ Vỹ hơi ngạc nhiên, Tiêu Nại ngược lại rất thờ ơ coi như không có việc gì xảy ra, Vỹ Vỹ thử cứu vãn hình ảnh của các bạn cùng phòng, bèn ngại ngùng nói: “Thực ra... bình thường bọn em không ăn được nhiều như thế, cùng lắm cũng chỉ ăn hết bốn, năm cân thôi...”

Tiêu Nại gật đầu có vẻ không để ý, giơ tay lên vẫy phục vụ: “Tính tiền.”

Vỹ Vỹ cau tiết, Đại Thần anh đang nuôi lợn hay sao?

Sau bữa ăn, đương nhiên là Tiêu Nại lái xe đưa các cô gái về trường học, lúc đi qua đại siêu thị ở gần trường học, Hiếu Linh liên tục kêu dừng xe: “Tớ với Nhị Hỷ, Ty Ty muốn đi siêu thị mua đồ, anh Tiêu, anh và Vỹ Vỹ về trước nhé.”

Tiêu Nại nói: “Bọn anh sẽ ở đây chờ bọn em nhé.”

“Không cần đâu, lát sau bọn em sẽ tự bắt xe về.” Hiểu Linh liên tục từ chối.

Buồn cười thật bọn họ đúng là làm người rất có nguyên tắc! Ăn không uống không của người ta xong thì tuyệt đối không làm kỳ đà cản mũi! Cản trở đôi bạn tình tự do tâm sự với nhau sẽ bị trời đánh cho mà xem.

Khi những người bạn cùng phòng vừa cười nói vừa bước xuống xe rồi, Vỹ Vỹ mới chú ý thân hình mình đang ngã về phía trước, hơi chúi ra bên ngoài, kỳ thực cô không hề có ý muốn xuống xe, nhưng không biết vì sao nữa, theo quán tính nên lại làm động tác giống như sắp xuống xe.

Lập tức sau đó, cổ tay cô bị người ta ấn mạnh vào chiếc ghế ngồi êm ái.

Vỹ Vỹ kinh ngạc, quay đầu nhìn lại thì hóa ra đó là Tiêu Nại, lại nhìn thấy cậu ấy đang tạm biệt với bọn Hiểu Linh ở bên ngoài xe, có vẻ rất tự nhiên, dường như vừa rồi cậu không hề ấn mạnh cô vào ghế ngồi.

Bọn Hiểu Linh cười hì hì ha ha bước đi xa dần, cổ tay cô vẫn còn bị người ta nắm chặt chưa bỏ ra, Vỹ Vỹ hơi bực mình. “Này.”

Tiêu Nại mỉm cười, bỏ tay ra, làm như không có chuyện gì rồi lái xe đi. Đi được một đoạn, đèn đỏ, dừng xe, Tiêu Nại vừa nhìn vừa nói tình bơ: “Em nói đi, có chuyện gì?”

Vỹ Vỹ nhất thời không phản ứng kịp: “A.”

“Ở nhà hàng Pháp.” Tiêu Nại nhắc: “Tại sao đột nhiên em lại đòi đi?”

“Haizz.”

“Đừng có giả vờ ngạc, em xưa nay không phải là người hay thích sao làm vậy, rốt cuộc là có chuyện gì?”

>o< Có cần phải cảm ơn cậu ta đã khen ngợi không nhỉ?

Vy Vy thú thật: “Bên trong có những người đáng ghét.”

“À? Ai cơ chứ?”

Vy Vy đột nhiên tỉnh ra, nói cho cùng, cái kẻ trước mặt này mới chính là nguồn gốc của tội lỗi, khiến cho cô bị mắg, đúng là tai họa.

Cho nên cô mĩa mai: “Chẳng có ai cả, đại khái chỉ là mấy người muốn phát tờ rơi cho anh nhưng lại không dám phát thôi.”

Ô tô đột nhiên phanh gấp trong phút chốc, sau đó rẽ ngoặt, đi vào một ngõ nhỏ, Tiêu Nại dừng xe, quay lại nhìn cô, ánh mắt nửa cười nửa không.

“Vy Vy.”

Vy Vy vừa bị cậu ta dọa cho một trận: “Anh làm cái gì đấy?”

“Không làm gì cả, chỉ là thấy hiếm khi thấy em thế này, cho nên,” cánh tay tỳ xuống, những ngón tay thon dài ôm lấy cằm, ánh mắt Tiêu Nại lướt nhìn: “Anh dừng xe để ngắm em được lâu hơn.”

Vy Vy trợn mắt nhìn cậu ấy, dần dần đỏ bừng mặt, cảm giác tức chết đi được >o<.

Tuy cô tức đến đỏ mặt thì trông càng xinh, nhưng nhìn thấy cô bực tức tới mức cáu như vậy, Tiêu Nại lại chỉ nhìn xong rồi thôi, lại hỏi như bình thường: “Cái người muốn phát tờ rơi thì sao?”

Vy Vy xẹp hết cơn tức, quyết định lại trở lại bình thường với cậu, suy nghĩ một lúc, rồi đem tất cả sự tình lúc trước nói ra hết, đương nhiên, chuyện về 34C thì cô bỏ qua .

Nghe cô kể, sắc mặt Tiêu Nại càng lúc càng lạnh lùng, bầu không khí âm áp vừa mới có ở trong xe, trong chốc lát đã biến mất hoàn toàn, Vy Vy nhìn thấy vẻ khác lạ, liền dừng lại không kể tiếp nữa.

Tiêu Nại hết sức lạnh lùng nói: “Kể tiếp đi.”

“Thì cũng gần như là hết rồi, vừa rồi bọn họ ăn trong nhà hàng đó, Nhị Hỷ vốn biết họ sẽ đi, cho nên mới đòi đến đó.”

“Tên.”

Vy Vy hỏi gì đáp nấy: “Ái Hương Nại Nhi.”

“Bốn người, vẫn còn nữa.”

“... Vẫn còn nữa, nhưng không rõ tên bọn họ.” Rốt cuộc Vy Vy cũng không muốn nói xấu: “Bỏ đi, anh tự lên mạng mà đọc, nhưng không cần nói gì đâu, kệ cô ta đi.”

Bây giờ dư luận đã nghiêng về phía cô, mà Ái Hương Nại Nhi cũng đủ khó chịu rồi.

Kệ bọn cô ta đi. Tiêu Nại lạnh nhạt nói: “Anh chỉ sợ mình không độ lượng được thế đâu.”

Đại Thần... hình như giận thật rồi, chuyện đã mấy ngày nay rồi, Vy Vy ngược lại chẳng có cảm giác gì.

“Thực ra những chuyện như vậy từ nhỏ em đã quen rồi, mới đầu còn coi chúng là động lực để mình phấn đấu, sau này những lời như vậy cũng chẳng thể trở thành động lực của em nữa.” Vỹ Vỹ nhìn cậu ấy với ánh mắt tràn trề vẻ tự tin, nói thật thận trọng: “Bây giờ động lực của em... chính là anh.”

Không gian đột ngột im ắng.

Đôi mắt ấy đang ngắm nhìn cậu sáng long lanh, những tia sáng lấp lánh rạng ngời niềm vui trong mắt cô, Tiêu Nại không thể tìm được lời nào có thể diễn tả được vẻ đẹp của cô trong giây phút này, chỉ muốn dùng tay che lấy đôi mắt của cô, như thể có lẽ trái tim của cậu mới không đập rộn rã như thế này...

Vỹ Vỹ đột nhiên ghen thờ.

Rõ ràng, vừa mới lúc trước còn đang nói chuyện rất bình thường, sao đột nhiên lại lâm vào tình thế như thế này...

Cố gắng đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Vỹ Vỹ hắng giọng, cố gắng tự nhiên hết sức nói: “Anh đừng dừng xe ở đây, kéo tắc đường.”

Là xe của gia đình giáo viên, xe của Tiêu Nại có thể đi vào trong trường, nhưng lái xe đến dưới khu nhà của ký túc xá nữ thì không ổn, cho nên cậu dừng xe ở dưới nhà mình, sau đó đưa Vỹ Vỹ về ký túc.

Tầm tám, chín giờ vốn là giờ mà trường học tương đối ồn ào náo nhiệt, nhưng đang trong mùa thi, nên không khỏi vắng vẻ. Cùng nhau đi dạo trên con đường nhỏ trong công viên vắng lặng, những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời mù tịt, các sinh viên khỏi tự nhiên vẫn đang im lặng miệt mài tính toán...

Bước đi một đoạn, chừng ba trăm mét...

Lại bước đi thêm một đoạn nữa, chừng năm trăm mét...

Cộng lại là tám trăm mét, haizz, lại đi thêm vài đoạn nữa, canh cá cũng có thể tiêu hóa hết.

Tiêu Nại ngại ngần mở lời: “Thì xong em cùng bạn bè anh đi ăn cơm nhé.”

“A?” Vỹ Vỹ gật đầu, “Vâng.” Khẩu khí nghe có vẻ rất miễn cưỡng.

“Không muốn à?”

“Không phải, chỉ là...”

Vỹ Vỹ miệng thì đáp vậy nhưng trong lòng bỗng có cảm giác không thực.

Cô luôn cảm thấy trạng thái giữa mình và Đại Thần luôn là giai đoạn “sắp yêu”, nhưng bị bạn bè làm như vậy dường như đã bị định danh phận rồi, >_<, chứ chẳng có cảm giác thực sự đã yêu gì cả.

Nhưng mà, còn phải đi ăn cơm cùng bạn cùng phòng của cậu ấy nữa...

Nhưng mà, cậu ấy là Tiêu Nại mà...

Cái tên này đem đến một cảm giác không thật, kỳ thực nó luôn luôn bao trùm tới tận bây giờ.

“Này?”

“Chỉ là, em cảm thấy có chút gì đó không thực.”

Bước chân của Tiêu Nại bỗng dừng lại, cậu quay đầu sang nhìn cô.

Vỹ Vỹ cũng dừng chân.

Sau đó, Vy Vy bị kéo vào lòng cậu ấy mà chẳng hề có sự phòng vệ nào, hơi thở mạnh mẽ của đàn ông trong phút chốc đã lấp đầy tất cả giác quan của cô. Bị hai cánh tay cậu ôm chặt, không cựa quậy được, đầu cô nép chặt trong lồng ngực cậu, chẳng nhìn thấy gì, chỉ nghe thấy cậu đang thì thầm bên tai cô:

“Anh không nghĩ sẽ nhanh như thế này.” Chất giọng vốn lạnh lạnh bỗng trầm xuống, mang theo sự mê hoặc lạ lùng, cậu hỏi, “như thế này có thật không em?”

Dường như yên lặng vô cùng, và dường như lại ồn ào vô cùng, giây phút này cả vũ trụ hồng hoang lẫn thời gian đều ngừng lại, trong sự ấp ủ, Vy Vy nghe thấy nhịp đập của con tim người ấy.

Đúng là thực rồi, nhưng lại càng hư ảo, thế nhưng lại có gì đó rất gắn bó. Tức là tất cả đều không thật nữa, bước chân trên mặt đất này cũng không còn thật nữa.

“Tặng anh đấy.” Gõ ký hiệu mặt cười, nữ hiệp áo hồng lấy hết dũng khí nói: “Em nói rồi, em sẽ đưa thêm đồ hồi môn.”

Phần 35: Cửa Hồi Môn Bổ Sung

Sự kiện nổi đình đám trên diễn đàn, sau khi công hiến hai câu chuyện phiếm, dần dần đã ít được mọi người chú ý.

Chuyện phiếm thứ nhất:

Nghe nói, một hôm nào đó, một nam sinh của khoa nào đó gặp được hotboy theo những lời đồn đại, xúc động tới mức không ngần ngại đi tới trước mặt hỏi: “Cậu nghĩ thế nào về chuyện trên diễn đàn?”

Nghe nói, Tiêu Nại nhìn cậu ta một cái, chỉ buông có sáu chữ: “Có vẫn tốt hơn không có.”

Sáu chữ này thoạt nghe thì không có vấn đề gì, nhưng ngẫm nghĩ thì lại vừa sáng suốt lại vừa sâu cay, sáng suốt ở chỗ dễ dàng phui sạch những gì liên quan tới bản thân và Bối Vy Vy, sâu cay thì không cần nói rồi, đặc biệt là với nữ sinh mà nói, thực là càng nghĩ lại càng thấy sâu cay.

Cho nên, sự chú ý của mọi người bị thay đổi, lũ lượt quay sang soi xem Ái Hương Nại Nhi và anh C tại sao vẫn “chưa có” gì chứ?

Khi nhìn rõ được bản chất của hiện tượng rồi, thì rút ra được kết luận là: Ái Hương Nại Nhi sở dĩ công kích Bối Vy Vy, nói cho cùng, thì chẳng qua vì mình không được bằng cô ấy mà thôi.

Không thể không nói là, ở một mức độ nào đó, chân tướng đã được phơi bày.

Nhị Hỷ nghe thấy những phản hồi khác nhau cuối mỗi topic, liền ngạc nhiên hỏi Vy Vy: “Vy Vy này, thế sao Đại Thần nhà cậu lại biết cậu “có”, chả nhẽ anh ấy đã ôm rồi?”

Vy Vy: “...”

Nhị Hỷ, cậu cũng lộ mặt thật rồi đấy...

Chuyện phiếm thứ hai:

Nghe nói, có một hôm, Tiêu Nại và Tào Quang sống mái một phen trên sân bóng.

Nghe nói, Tào Quang chủ động khiêu chiến: “Tình trường thì thua, nhưng trên sân bóng lại thắng, chẳng thà chúng ta thử xem thế nào?”

Nghe nói, Tiêu Nại rất thờ ơ, nói năng rất cay độc, trả lời rằng: “Tôi không đồng ý thì cậu lại càng thua đậm hơn.”

Nghe nói, sau hiệp đấu thứ N, Tào Quang lại càng thua đậm hơn thật.

Vy Vy luôn nghe ngờ tỉnh chân thực của những topic này, bởi vì xưa nay Đại Thần chưa hề nhắc tới trước mặt cô, cô lại càng không dám chủ động hỏi trước.

Cho mãi một hôm về sau này, hai người trông thấy Tào Quang từ đằng xa, Tiêu Nại đột nhiên khẽ cười, nhìn sang Vy Vy: “Từ nhỏ tới lớn?”

Vy Vy ngăn người ra, lập tức nghiêm nghị đáp: “Không phải, chẳng qua anh ấy cũng chỉ phát tờ rơi cho em một lần mà thôi.”

Mấy ngày cuối cùng năm thứ hai đại học của Vy Vy trôi qua nhanh chóng và đều đều như vậy, vào hôm thi môn cuối cùng, khi Vy Vy vừa ra khỏi phòng thi, thì nhìn thấy Tiêu Nại đã đứng chờ ở bên ngoài.

Dường như cậu ấy đã đợi từ rất lâu, Tiêu Nại ngồi trên chiếc ghế dưới bóng liễu, đang cúi đầu đọc sách.

Vy Vy bước tới, trên trán lấm tấm mồ hôi: “Anh tới lúc nào vậy?”

Tiêu Nại gấp sách lại, ngẩng đầu lên: “Vừa mới tới.”

Vy Vy cũng không tin lắm, nhưng cũng chẳng hỏi thêm: “Thi xong lớp em hạp lớp, chuyện thực tập vào kỳ nghỉ hè, em đã lấy máy của Hiểu Linh nhắn tin cho anh rồi.”

Tiêu Nại mỉm cười, không nói gì thêm.

Vy Vy vừa nói, trong lòng lại như có điều gì trầm xuống.

Sắp nghỉ hè rồi.

Vốn đây là chuyện vui, nhưng kỳ nghỉ hè năm nay lại khiến cho người ta rất không vui. Vy Vy vung vẩy chiếc túi trong tay: “Đi thôi, mình đi thư viện trước đã.”

Sau khi trả những sách mượn để ôn thi, Vy Vy lại mượn thêm mấy cuốn sách lập trình, chuẩn bị đọc thêm khi nghỉ hè, có Tiêu Nại ở bên cạnh, chuyện chọn sách đương nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

“Bản này không hay.” Tiêu Nại rút hai cuốn sách trên tay cô, đặt trở lại vào giá sách, “Ngày mai anh sẽ lấy ở nhà mang đi cho em.”

“À,” Vy Vy gật đầu, “Chỉ cần đơn giản thôi, đừng khó quá.”

Năm thứ hai đại học cơ bản vẫn chỉ là những môn cơ sở, những môn chuyên ngành thực sự thì phải đến năm thứ ba mới bắt đầu, Đại Thần đừng có chọn sách cho cô dựa theo trình độ của cậu ấy.

“Không cần lo lắng thế đâu, anh có thể chỉ đạo từ xa mà.” Tiêu Nại thuận miệng nói khi chăm chú nhìn giá sách giúp cô chọn.

Vy Vy kiễng chân nhét quyển sách vào giá, cô phát hiện tình cảm khi này còn trầm lắng giờ lại trở dậy.

Haizz.

Tình cảm lúc lên lúc xuống, thật là dày vò con người ta.

Lúc đi ra khỏi thư viện, điện thoại đổ chuông, Tiêu Nại nghe điện thoại, bên kia nói vài câu, Tiêu Nại đáp: “Biết rồi, bọn tớ tới ngay đây.”

Sau đó, anh quay sang nói với Vy Vy: “Hầu Tử Từ đang đợi bọn mình ở khách sạn.”

Vy Vy lúc này mới nghĩ ra, hôm nay là buổi hẹn ăn uống tụ tập với bạn cùng phòng của Đại Thần.

Đi ăn ở nhà hàng Thiên Hương.

Địa điểm là do Hầu Tử Từ chọn, Tiêu Nại giao cho họ lo tất, đương nhiên bọn họ không cần khách khí. Có điều nói cho cùng, với bọn con trai thì ăn gì cũng ok hết, chỉ cần có bia thì xong.

Phòng ký túc của Tiêu Nại có sáu người, anh cả, anh ba, anh tư cho đến em bảy..., vì anh hai sẽ khiến cho người ta dễ dàng liên tưởng đến một thứ máy móc lạnh lùng nào đó. Anh cả và em bảy không chơi game online, Vy Vy cũng không biết bọn họ, có điều bọn họ đều rất thoải mái, khiến cho người khác cảm thấy gần gũi một cách nhanh chóng.

Trừ Hầu Tử Từ ở lại trường làm nghiên cứu sinh, những người khác đều đã đi làm cả, họ vẫn còn ở lại trong ký túc xá, đương nhiên là vì muốn lợi dụng hết mức việc ở lại trường rồi, dù sao họ cũng làm việc gần trường học mà, như vậy là thuận tiện nhất.

Lần đầu tiên tham gia buổi họp mặt như thế này, ngồi bên cạnh Tiêu Nại, Vy Vy ít nhiều cũng có đôi chút lúng túng, nhưng có bọn Ngụ
eBook by Đào Tiểu Vũ

Công ở cạnh đó thì Vy Vy cũng khó mà lúng túng ngượng ngùng được .

Rượu quá tam tuần, đám con trai bắt đầu tán chuyện, càng nói lại càng bốc.

Anh cả nói, em gái ơi, em ba nhà anh có thể là lần đầu tiên yêu đấy, lần đầu tiên nắm tay con gái, em phải giữ cậu ấy thật chặt vào, khoa mấy tính của chúng ta tìm vợ cũng không dễ đâu.

Vy Vy ngượng ngập, trong lòng thì oán thăm: em ba nhà các anh nắm tay con gái chẳng giống lần đầu tiên tẹo nào.

Tổ cáo của Mojata lại nặng nề về chuyện nhân cách:

“Chị ba, chuyện lần trước em không lừa chị đâu, thật đấy, đúng là có người tỏ tình với anh ba mà.”

“Nói là cùng biểu diễn với nhau thôi, ai mà biết được là không có chủ ý gì?”

“Đấy là một người họ Mạnh, Mạnh...”

“Tối qua cô ấy lại gọi đến cho anh ba đấy!”

Mojata uống rượu vào, nói năng ngắc nga ngắc ngứ, lung ta lung tung, nhưng dường như lại không khó lý giải, Vy Vy mở to mắt chờ đợi câu tiếp theo của cậu ta...

Nhưng mà...

Cậu ta ghé đầu một cái, lẩn đùng ra.

Em bảy ngồi bên cạnh, giải thích thêm: “Không tồi chút nào, lần này uống hết một chai mới ngã.”

Vy Vy không biết phải làm sao! Đừng có nói nửa chừng như thế này chứ!

Quay đầu sang tìm đương sự, Tiêu Nại cũng uống không ít, nhưng thần sắc vẫn còn như bình thường, ánh mắt vẫn tỉnh táo, đối diện với con mắt dò hỏi của Vy Vy, anh nói một cách chậm rãi, thông thả: “Cô ấy nói có chuyện cần tìm anh để giải thích.”

Lẽ nào là chuyện của Ái Hương Nại Nhi? Nhưng mà tại sao lại phải giải thích với Đại Thần...

“Sau đó thì sao?”

“Chẳng có sau đó gì cả.”

Nhân chứng số 1 – Hầu Tử Tử nói xen vào: “Chị ba, anh ba là sát thủ.”

Nhân chứng số 2 – Ngu Công gật đầu: “Quá tàn nhẫn, quá tàn nhẫn, một câu mà giết sạch.”

Anh cả căm giận bầm gan tím ruột: “Sao có thể làm như vậy với các bạn nữ, nhận được điện thoại của các bạn nữ đâu phải là chuyện dễ dàng với cánh con trai khoa máy tính ta.”

Em bầy lại không đồng ý: “Anh ba xưa nay không hề như vậy mà.”

Mojata ngáy khò khò như thể hiện sự tán thành.

Vy Vy ngồi bên cạnh phát khóc lên được, bọn họ lái nhái một hồi lâu, Đại Thần rốt cuộc nói thế nào.

Ngu Công hỏi: “Chị ba, chị đoán xem anh ba nói gì?”

Vy Vy nhớ tới phong cách của Đại Thần, suy nghĩ một lúc, nói một cách hồ hững: “Uhm. Hỏi cô ấy là... bạn là ai?”

Yên lặng một hồi.

Hầu Tử Tử ngồi bên cạnh Vy Vy cũng kính cẩn ngồi dịch sang một bên.

Tiếng ngáy của Mojata hình như nhỏ hơn.

Tiêu Nại cầm chén rượu, khẽ cười một lúc.

Vy Vy nhìn về mặt “cậu thật độc lắm!” của bọn họ, thấy khổ sở không chịu được. Đây không phải là câu trả lời thông thường hay nhất hay sao? Ai nhận những cuộc điện thoại lạ đều chả hỏi một câu là “bạn là ai?”

“Nói ra, vậy thì anh C chính là hoa khôi trường Mạnh Dật Nhiên?”

“Đúng một nửa thôi!”

Em bầy nói: “Anh ba, người đó là Ái gì Nại gì nhi đó, hack máy tính của cô ấy đi, bây giờ là cuối kỳ, trong máy tính có luận văn đấy, nếu mà hack được thì....., hehe...”

Vỷ Vỷ cúi tiết, nghĩ tới truyền thống hack máy tính để bán vợ của Ngu Công, quả nhiên là bạn cùng phòng của Tiêu Nại, phong cách giống nhau như lột.

Tiêu Nại lườm cậu ta một cái: “Làm người ai làm thế.”

Em bầy vặn lại: “Anh có ý gì?”

Hầu Tử Từ lập tức giậu đồ bìm leo: “Ý anh ấy nói cậu đều.”

Em bầy bực bội: “Vậy thì chuyện diễn đàn coi như xong thế này à?”

Ngu Công nhìn cậu ta khinh ra mặt: “Cậu đâu phải mới quen anh ba, chả nhẽ không rõ anh ấy là người như thế nào?”

Em bầy đuối lý: “Là người như thế nào?”

Ngu Công: “Anh ấy thường xuyên không giống người.”

Tiêu Nại thờ hất ra, cúi đầu xuống giải thích với Vỷ Vỷ: “Bọn họ uống nhiều quá rồi.”

Vỷ Vỷ tiếp tục gật đầu, trong lòng nghĩ: thực ra em cũng nghĩ như vậy...

Cùng những người này ăn cơm thực ra là một chuyện rất vui vẻ, thực sự là phải cố nhịn cười, hơn nữa, từ khi quen các bạn cùng phòng của Đại Thân, Vỷ Vỷ dường như hiểu anh hơn một chút. Chẳng trách Đại Thân rất được lòng cánh con trai, cũng chẳng có gì là vô lý cả.

Chuyện về diễn đàn không thể nói tiếp được, rượu uống cũng khá rồi, mọi người bắt đầu ăn cơm canh, ăn tới khi mà thức ăn hết sạch, Hầu Tử Từ trách móc người gọi đồ ăn là anh cả: “Sao anh gọi gì mà ít thế?”

Anh cả phân trần: “Đám con trai khoa máy tính bọn mình mấy khi được ăn cùng bạn gái, phải giữ hình tượng của mình chứ.”

“Chị ba không phải là nữ sinh, trong game chị ấy rất mạnh đấy, mọi người đều gọi chị ấy là “nhân yêu” (Trên mạng con trai lấy giả nick con gái thì gọi là nhân yêu), hơn nữa, các bạn gái chính là nguồn vốn hữu ích của chúng ta, chị ba cùng với anh ba, coi như là giới tính thứ ba đi. Còn anh cả cứ giữ vững hình tượng anh chàng độc thân đi.”

Ngu Công gọi phục vụ: “Thêm đồ ăn, sách bỏ hầm tiết (Một món ăn Tứ Xuyên gồm rất nhiều nguyên liệu trong đó có sách lợn/bò, tiết lợn/vịt nấu cùng nhiều nguyên liệu khác. Tạm dịch là sách bỏ hầm tiết.), canh bỏ hầm, tôm chua cay, cho thêm một đầu cá ớt băm, gà xào sả ớt, thêm ớt nhé, càng cay càng tốt!”

Anh cả ngăn cậu ta lại: “Đừng có cái gì cũng thêm ớt thể, em ba không ăn được cay.”

Ngu Công kêu: “Cậu ta mời bọn mình ăn cơm, không cần biết cậu ta có ăn được hay không. Cứ cho cay vào.”

Bốn từ cuối là nói với nhân viên phục vụ.

Vỷ Vỷ đang cố ghi nhớ những khoản mà Ngu Công gọi, nghe nói vậy không khỏi kinh ngạc quay sang nhìn Tiêu Nại.

Đại Thần không biết ăn cay?

Không thể như thế được! Món canh cá hôm đó, cậu ấy rõ ràng là ăn rất ngon lành mà!

“Anh...”

Tiêu Nại rất bình tĩnh lắc đầu: “Anh không biết ăn cay.”

Vỷ Vỷ ngây người ra.

Ăn xong, Mojata lại tỉnh táo ngay trước những châu nâng cốc trăm phần trăm của Hầu Tử Từ, mọi người vừa ăn vừa bàn luận xem ăn xong thì nên đi đâu. Bọn Ngu Công đều không thích đi hát karaoke, cho nên họ tìm một câu lạc bộ tương đối yên tĩnh để đánh bi a.

Vỷ Vỷ trước đây chưa từng chơi bi a, nhưng nhờ Tiêu Nại dạy cho nên cũng lên cơ, tư thế cực kỳ chuẩn, tuy vẫn hơi thiếu hỏa hầu (Theo Đạo gia thì hỏa hầu chính là then chốt của phép luyện đan, ở đây chỉ sự điều luyện của người chơi.), nhưng cũng đủ để thấy đã đạt tới trình độ tương đối khá.

Vị tân trưởng Vỷ Vỷ nên anh cả và em bảy không ngớt khen ngợi: “Kỹ thuật khá, đúng là rất khá, rất có tương lai.” Anh cả vỗ vỗ vào vai Tiêu Nại: “Sau này đi đánh bi a nhớ cho cả em dậu đi theo nhé.”

Tiêu Nại nhìn tư thế chuẩn xác của Vỷ Vỷ, thậm cảm thấy lạc lõng, đúng là không tính trước được, nghe thấy lời đề nghị của anh cả mà tự nhủ: tuyệt đối không cho đi!

Có điều trong nhà lại đặt một bàn bi a đúng là một chủ ý rất hay.

Mọi người chơi đến mười giờ hơn mà vẫn chưa thấy chán, nhưng không làm khác được, vì tuy Vỷ Vỷ đã thi xong rồi, nhưng mà vẫn còn giờ khóa cổng, không thể không về. Tiêu Nại chặn lại gác cổng, đưa cô xuống dưới lầu.

Rút tay mình ra khỏi tay cậu, Vỷ Vỷ không muốn lập tức lên phòng, vẫn còn vài phút nữa, hơn nữa cô lại có chuyện muốn hỏi cậu.

“Anh không biết ăn cay, lần trước đưa em đi ăn cá nấu, tại sao anh không nói?”

Hề nhớ lại là lại thấy buồn, hôm đó hình như toàn chọn những đồ ăn cay, đến cá nấu cũng chọn loại cay nhất.

Tiêu Nại lơ đãng nói: “Không sao, anh có thể ăn theo mọi người mà.”

Vy Vy vẫn thấy buồn: “Không ăn cay lại cũng không sao, anh cũng không cần phải làm theo em như thế?”

Cầm lấy chiếc túi sách nhét mấy quyển sách dày từ trong tay cậu ấy, Vy Vy càng nghĩ ngợi nhiều hơn.

“Thực ra không cần giúp em nhiều như vậy đâu.”

Vy Vy khẽ nói.

Xưa nay cô chưa từng nghĩ là có một ngày, người này sẽ giúp cô xếp hàng lấy cơm, giúp cô lấy xách phích nước, sẽ chờ cô tan học, mua đồ ăn vặt cho cô... Những việc này, thật không hợp với cậu ấy.

Tuy cô rất thích, nhưng có thể để cô “hường thụ” một cách tự nhiên nhất, thì lại có cảm giác bất an.

Đêm hè tĩnh lặng, chỉ có tiếng xào xạc của gió thổi trên vòm lá.

Tiêu Nại đột nhiên muốn gọi tên cô, cậu ngắm cô với ánh mắt chăm chú nhất từng có, “Lần đầu tiên anh yêu một cô gái, nên thường không biết phải làm thế nào, nhưng chỉ ít, những việc người khác làm được thì anh cũng có thể làm được.”

Vy Vy ngậy người nhìn cậu.

Những ánh sao lấp lánh trên vòm trời cao, ánh đèn chiếu sáng, nhưng chính phút giây này, cô chỉ nhìn thấy đôi mắt cậu long lanh.

Cậu ấy nói đến người khác, chẳng nhẽ là vì ở trường này con trai nhiều con gái ít nên khó tìm được bạn gái, anh nào may mắn mà tìm được bạn gái đều hết lòng cung phụng bạn gái hay sao?

Cho nên, mục tiêu của Đại Thần là trở thành “anh chàng người yêu nhị thập tứ hiếu” (Nhị thập tứ hiếu vốn là tấm gương của 24 người con có hiếu, ở đây ám chỉ những chàng trai luôn luôn chăm sóc, quan tâm, lo lắng cho người yêu.) của riêng trường đại học A?

Vy Vy mím chặt môi, không phải biết làm thế nào, đột nhiên cô muốn mỉm cười, thế nhưng khóe mắt bỗng cảm thấy cay cay. Cố gắng kiềm chế cúi thấp đầu, Vy Vy tự nhủ: Đây, đừng có mà đa sầu đa cảm như thế.

Đêm hè tràn ngập tĩnh lặng.

Đợi đến khi thím gác cổng gọi, Vy Vy mới ngẩng đầu lên: “Bao giờ anh về nhớ ra vào game nhé.”

Vy Vy nói tiếp: “Em muốn gửi cho anh thứ này.”

Vy Vy chạy như bay lên lầu, bật máy tính lên, đăng nhập vào game. Bộ trang bị đó hôm qua đã làm xong rồi, vốn cũng không định đưa gấp cho anh ấy, thế nhưng, bây giờ lại muốn tặng ngay cho anh ấy.

Nữ hiệp áo hồng đứng trên đỉnh Lạc Hà đến mười phút, Lăng tử chơi đàn mới xuất hiện, nữ hiệp mang bộ trang bị tới.

“Tặng anh đây.” Gõ ký hiệu mặt cười, nữ hiệp áo hồng lấy hết dũng khí nói: “Em nói rồi, em sẽ đưa thêm đồ hồi môn.”

Trong một giây, sự ý tứ kiềm chế lại giống như mang theo sự đè nén vô hạn, một nụ hôn nhẹ nhàng đậu trên mi cô.

Phần 36: Lên Đường Bình An

Đinh Lạc Hà bỗng trở nên tỉnh mạch.

Lãng tử chơi đàn – người vốn có thao tác chính xác tới không thấy mấy giây, lần này bỗng dung chậm trễ tới mấy giây mới nhận lấy đồ.

Loại: trăm tóc

Tên gọi: Phát Vỹ (tên gọi do người chế tạo đặt ra, có thể đổi.)

Xếp loại: đồ hiếm của phạm khí

Yêu cầu cấp: 90

Thuộc tính: cảm ý +15%, nhanh chóng hồi phục nội lực +12%, độ nhanh nhẹn +38%, mạng +1000

Sức bền: 500/500

Thích hợp với chuyên môn: chơi đàn

Người sáng chế: Lô Vỹ Vỹ Vỹ

“Kỳ thực, lần trước hỏi Phong Đăng cần bốn con thần thú, còn cần hai loại nguyên liệu hiếm thấy là Thiên Sơn Bạch Bảo và Cửu Thiên

Thối Hòa, còn có một số thứ đã thu thập trước đây, nên em làm cái này.”

“Cái trâm tóc của em vốn rất sắc, em muốn thử xem có thể làm tốt hơn nữa hay không.”

Kết quả là, con người cô ấy rất tốt nên mới có thể làm ra thứ đồ quý giá.

Trong game Mộng du giang hồ, các loại trang bị, áo cao cấp của hệ thống được gọi là “tiên khí thần binh”, nhưng các trang bị do các game thủ tự chế ra thì được gọi là “phạm khí”, nhưng không phải vì thuộc tính là phạm khí mà chưa chắc đã không bằng tiên khí, nếu như đem cái trâm tóc do Vy Vy chế ra, thì thuộc tính của nó cũng tương đương với các loại tiên khí thông thường. Có điều để làm ra được một chiếc trang bị quý hiếm của loại phạm khí, cũng vô cùng khó, ngoài những nguyên liệu quý hiếm và tu vi phải cực cao thâm ra còn cần phải xem hiệu suất thế nào nữa.

“ Là em may mắn thôi.”

Vy Vy vội vàng gõ chữ, càng nói lại càng nhiều, hình như nói nhiều thêm một câu thì cảm giác ngại ngùng đó lại bớt đi một phần. Thế nhưng tuy rất ngại ngùng, lại thêm một lần nữa, vẫn cần lấy hết can đảm để nói ra.

Ngón tay khẽ dừng trong phút chốc, lảng tử chơi đàn nói: “Là anh may mắn mới đúng.”

Vy Vy hơi đỏ mặt, không biết là trong lòng đang bối rối hay là tại sao, cô luôn cảm thấy một câu nói bình thường của cậu ấy hình như đều mang một ý tứ sâu xa.

“... Haizz, cả hai cùng may cả.” Cô đang nói gì thế nhỉ?

Dường như cảm nhận được sự ngập ngừng của cô qua máy tính, Tiêu Nại mỉm cười một cái: “Phát Vy nghĩa là gì?”

“Là trâm cài tóc do Vy Vy làm.” Là một sinh viên khối tự nhiên chẳng có lấy một té bào lãng mạn, Vy Vy cảm thấy như vậy rất dễ hiểu, “Nếu như không thích anh đổi tên đi, em chẳng giỏi văn nghệ văn gừng đâu...”

“Không cần đổi, anh rất thích...”

Kết tóc cùng Vy Vy.

Tại sao lại không thích cơ chứ?

“Haizz.”

Lần này Vy Vy lại không thể cảm nhận được đó là “thâm ý” gì, đáp lại một tiếng, lại muốn chạy đi, “vậy thì, em out trước, hôm nay đi chơi mệt quá, em muốn ngủ sớm tẹo.”

Lãng tử chơi đàn không ngăn cản. “Uh, vợ yêu vất vả rồi.”

“...”

Con người này... hình như mãi mãi nói năng đều đều ầm ỹ, không biết khi nói cô đã vất vả khi đi chơi hay là vất vả đã làm ra được món đồ, Vy Vy đành chịu vậy, cô online thêm một chút rồi nhanh chóng offline.

Bóng áo hồng biến mất trên triền núi, thời gian trôi qua trong phút chốc, sau mấy phút, trên laptop, những ngón tay thon dài mới nhẹ nhàng click vào phím phải, thay chiếc trâm cài tóc mới lên.

Chiếc trâm cài tóc bằng bạch ngọc sáng lấp lánh, chiếc trâm cài trên mái tóc đen nhanh, lại càng sáng lấp lánh hơn, Tiêu Nại say sưa ngắm nó.

Bỗng nhiên rất nhớ cô ấy.

Nhớ đến dáng vẻ cô ấy lúc đó, mấy sợi tóc mai bay bay, đôi mắt sáng, cổ che giấu sự e thẹn bằng vẻ thờ ơ, thật trong sáng thuần khiết, xinh đẹp vô cùng.

Cửa ký túc mở ra đánh “rầm” một tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ, tiếp đó, cái giọng ồ ồ của Ngu Công vang lên: “Không phải thế chứ, anh ba, cảnh đẹp thế này, lại có người yêu xinh như hoa, sao cậu lại có thể về trước chúng tớ được nhỉ?”

“Gần đây thành ngữ cậu học đúng là không bị uổng phí.” Ngón tay chuyển từ laptop sang một bên, cuối cùng nhìn thấy màn hình của game, Tiêu Nại tắt máy tính, vút sang giường. “Chơi mạt chược không?”

Woa!

Ngu Công kêu một tiếng lạ lùng, rất nhanh liền phi từ trên giường xuống lô ra hộp mạt chược, “Cậu sao thế, tự nhiên lại muốn chơi mạt chược?”

“Không sao cả,” Tiêu Nại đáp bừa: “Không vui, nên muốn giải tỏa một tý.”

“He he, nói trước, gần đây tớ lên tay lắm đấy, chơi hay không bằng gặp may, đến lúc cậu thua thì đừng có chạy làng.” Ngu Công lúc xa lúc xóc đồ bài ra.

Tiêu Nại chẳng nói chẳng rằng ngồi sang bên cạnh bàn.

....

....

Một tiếng sau.

Tiêu Nại đẩy một đồng quân bài trước mặt: “Thắng rồi, cậu đừng ăn quýt đấy.”

Ngu Công tiếc đứt ruột.

Hầu Tử Tửu vỗ vỗ vào vai cậu ta với vẻ rất đồng tình: “Đừng quá đau buồn, không ngờ hôm nay anh ba mới ăn, nhưng cuối cùng tất cả lại là do cậu trả.”

“Ai nói là tớ trả, đêm còn dài lắm.” Ngu Công đập bàn, tiếp tục! Anh đây sắp đỏ rồi!

Đúng là đêm còn dài lắm.

Đêm hôm nay, những sinh viên năm thứ tư lưu luyến không muốn ra đi sẽ trải qua một đêm cuối cùng, những học sinh khóa dưới vừa mới được giải thoát khỏi kỳ thi, tất cả trường đều náo nhiệt và vui vẻ, rất nhiều ngọn đèn trong ký túc được thắp sáng thâu đêm.

Nhưng mà đêm cuối cùng cũng trôi qua, ngày mới lại tới như mọi ngày, Ngu Công cuối cùng vẫn không gặp vận đỏ, chỉ còn cách cay đắng gánh khoản nợ mấy trăm nghìn bước vào đời.

Nhưng cũng trong buổi chiều này, Vy Vy sẽ rời thành phố B trở về quê nhà nghỉ hè.

“Vy Vy, cậu mua vé về sớm quá.”

Hiểu Linh và Nhị Hỷ cùng khiêng va li hành lý của Vy Vy, tiễn Vy Vy xuống lầu.

“Ừ.”

Vy Vy nhìn lơ đãng qua khung cửa sổ ở cầu thang, dưới vòm lá xanh, xe của Tiêu Nại đã chờ cô ở dưới lầu.

Hiếu Linh cũng thập thò nhìn theo cô, và cười hì hì: “Người yêu có bố làm giáo sư cũng tốt thật, xe cũng có thể đỗ trong trường, nếu không lại phải đi xe ở tận ngoài cổng, phiền phức chết đi được.”

“Nếu không làm sao lại có thể gọi là Đại Thần siêu chúc năng được, nhưng mà Vy Vy này,” Nhị Hỷ nói “cậu về sớm như thế, Đại Thần nhà cậu không giận à?”

Có nên không giận không....?

Ngồi trong xe, Vy Vy nhìn trộm anh ấy, cho dù nhìn kiểu gì đi nữa, thì Đại Thần có vẻ rất chú tâm lái xe. Khuôn mặt đẹp trai nhìn nghiêng không biểu lộ thái độ gì, nhưng rõ ràng là cũng chẳng vui vẻ gì.

Vy Vy ngại ngùng đưa lên chiếc túi nylon vẫn cầm trong tay từ nãy tới giờ, trong đó là một chậu xương rồng nho nhỏ, “cho anh cái này.”

Tiêu Nại liếc nhìn một cái: “Của hồi môn mới à?”

Đại Thần quả nhiên là không bỏ qua từ này, ngày hôm qua đại để chỉ là chưa kịp phát huy thôi. “Là cây xương rồng em vẫn trồng, về nghỉ hè nên không chăm cho nó được, cho nên đưa anh chăm sóc giùm em.”

“À.” Tiêu Nại đáp lại một cách hững hờ, “tiện thể để anh nhìn thấy cây lại nhớ tới người à?”

Haizz, không cần phải ngượng như thế đâu!

Cô biết đến lúc ăn trưa mới nói với cậu ấy là buổi chiều cô đi sẽ hơi đột ngột, nhưng, như thế cũng không trách cô được. Vy Vy phân trần: “Không phải em cố ý về sớm như thế này, khi trường thống nhất đặt vé, em vẫn chưa quen anh mà.”

Sự thực trước mắt, Tiêu Nại cũng chẳng biết nói gì hơn.

Đến bến xe Bắc Kinh, Tiêu Nại đi mua vé tiễn ra sân ga, Vy Vy đi cùng, khi Tiêu Nại lấy tiền thừa và vé ở quầy, Vy Vy đột nhiên quay người sang hỏi người bán vé: “Vé đi thành phố W ngày mai, ngày kia còn không ạ?”

Người bán vé chẳng thèm xem lại sổ: “Hết vé rồi, vé trong năm ngày tới đều hết nhãn rồi.”

Vốn biết sẵn câu trả lời, thế nhưng vì Đại Thần bỗng nhiên nhìn cô một cái, lại làm cho người ta cảm thấy thật hụt hẫng.

Tiêu Nại khẽ nhếch môi cười, kéo cô đi thật nhanh ra khỏi hàng người, cậu cầm điện thoại bắt đầu bấm phím.

“Vé xe ngày kia thế nào?”

Vy Vy ngây người ra một lúc mới hiểu ra vấn đề, liền vội vàng ngăn cậu lại: “Không cần đâu.”

Ở lại thêm mấy ngày thì cũng vẫn sẽ đi mà, vừa rồi hỏi chỉ là nhất thời muốn biết thôi, bình tĩnh lại thì mới thấy như vậy cũng không ổn lắm. Vy Vy cúi đầu xuống nói: “Em nói với bố em sớm mai em về tới nhà mất rồi.”

Bầu không khí trầm xuống, nhìn cậu ấy cắt di động vào trong túi áo, trong lòng Vy Vy thật buồn bã.

Nhưng mà...

“Thôi bỏ đi.”

Thờ dãi một cái, Tiêu Nại nắm tay cô dắt về phía xe, nhượng bộ: “Bao giờ đến nhà phải gọi điện cho anh ngay nhé.”

Trong lòng thấy nhẹ nhõm lạ thường, Vy Vy gật đầu lia lịa.

“Em nhớ mua đi động nhanh nhanh lên nhé.”

Gật đầu liên tục và hứa hẹn: “Em về tới nhà sẽ mua ngay.”

Vy Vy bỗng nhớ tới chuyện nói đêm hôm qua ở ký túc, Nhị Hỷ hỏi sao Đại Thần không mua đi động cho cô, lúc đó không biết trả lời như thế nào... Đại Thần không biết làm những việc quá đáng như vậy đâu.

Trong lòng bỗng dấy lên một niềm vui không tên rất khó tả.

Đưa cô lên tận tàu, Tiêu Nại sắp xếp hành lý xong thì nhân viên trên tàu nhắc nhở là tàu sắp chạy.

“Vây anh mau đi đi.” Vy Vy cũng chẳng biết lúc đó nên nói gì, chỉ nhớ dặn dò cậu: “Anh nhớ chăm cây xương rồng cho em nhé.”

Kỳ thực cây xương rồng không tưới nước cả tháng trời cũng không sao, nhưng tối qua khi thu dọn hành lý, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là đem nó gửi cho Đại Thần. Cô để ý thấy phòng làm việc của Đại Thần không để xương rồng để hấp thụ bức xạ từ máy tính là một trong những nguyên nhân, cũng là nguyên nhân sâu xa hơn cả, tự bản thân mình cũng chẳng nghĩ xa xôi, đại khái chính cũng là vì mấy chữ đó thôi.

Trông cây lại nhớ tới người...

Nghĩ hè, những hai tháng trời.

“Anh mang về đặt cạnh máy tính của anh ở phòng làm việc nhé...”

Tốt nhất là ngày ngày đều nhìn thấy nó.

Tiêu Nại nhíu mày. Cho nên, trước khi đi, cô ấy luôn nhắc tới cây xương rồng của cô ấy? Nếu như để cô ấy đi như vậy, cậu khó tránh khỏi thất bại nặng nề.

Một cái hôn nhẹ nhàng.

Trong một giây, sự ý tứ kiềm chế lại giống như mạng theo sự đè nén vô hạn, một nụ hôn nhẹ nhàng đậu trên mi cô.

Cuộc chia ly không quá nhiều lưu luyến, Tiêu Nại đã nhìn sâu vào trong đáy mắt cô.

“Vy Vy, đi đường bình an nhé.”

Chuyến về nhà lần này của Vy Vy đúng là rất “bình an”.

Bởi vì, cô ấy đúng là trở về trong trạng thái lâng lâng >0<.

“Vy Vy, Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ.”

Phần 37: Hoa nở đầy đồng

Cơn nắng nóng ở thành phố B đã kéo dài suốt mấy ngày liền, cho dù tới chiều tối, nhiệt độ cũng không giảm xuống chút nào.

Cuộc họp kéo dài tới sáu giờ mới xong, sau khi tan họp, Ngu Công theo sau Tiêu Nại tới văn phòng định mượn có ăn cơm chung. Sau khi ngồi phịch xuống ghế sofa, Ngu Công khẽ mở miệng là lại nói huyền thuyên: “Tớ bảo này, cậu và hoa khô của khoa ta cứ định mỗi người một nèo như thế này à?”

Tiêu Nại bước tới sau bàn làm việc, nhẹ nhàng ngả người xuống, ngón tay lướt trên bàn phím, “Danh bất chinh thì ngôn bất thuận, tư cách thì chưa có, cậu nghĩ tớ phải làm thế nào?”

Nghe xem này.

Câu này, cách nói này!

Cậu ta cũng có ngày hôm nay!

Ngu Công vui vẻ, trong lòng hoan hỷ mãi, nhưng lại vô cùng thận trọng không để lộ ý nghĩ ấy ra ngoài, không thì hẳn ta có thể đoán ra mất, hơn nữa cậu ta còn nợ người ta mấy trăm đồng nữa.

“Haizz, chuyện này, rất đáng thương.” Ngu Công tỏ vẻ rất đồng tình, đang định nói tiếp câu: “Cũng là những người lưu lạc nơi góc bể chân trời, chẳng bằng cùng ăn một bữa cơm,” nhưng lại thấy Tiêu Nại tắt máy tính, có vẻ như sắp phải đi, Ngu Công kinh ngạc vô cùng.

“Hôm nay lại phải đi à?”

“Ừ.”

“Đi làm gì?”

“Lấy vợ, đẻ con.”

Cùng lúc đó, tại thành phố W, trời mưa tầm tã. Trong một biệt thự vô cùng hoành tráng, hoa lệ, Vy Vy đang giảng bài cho một cậu bé.

“Trước tiên phải lấy đường thẳng góc, sau đó lại vẽ một đường phụ bên cạnh, chúng ta có thể có được những đẳng thức này... sau đó thay vào công thức chung..., như thế này... có hiểu không?”

Cậu bé lắc đầu nguầy nguậy, mở to mắt tỏ vẻ không hiểu nhìn Vy Vy.

“Haizz, không sao, chị sẽ giảng lại lần nữa.”

Tuần trước Vy Vy về đến nhà, còn chưa vui về hàn huyên với bố mẹ, đã bị ông Bối sai đến làm gia sư cho con trai của sếp, nhân tiện còn từ chối yêu cầu mua di động của Vy Vy, ông nói rằng, nên dùng tiền mà cô kiếm được từ việc làm gia sư mà mua.

Vy Vy cứ nghĩ tới là lại không kim được dòng nước mắt, nếu sớm biết trước thì đã không nộp tiền học bổng cho bố mẹ. Cũng may thằng bé này còn biết nghe lời, cũng không đến nỗi khó dạy.

Sau khi đổi cách giảng khác, thằng bé quả nhiên cũng hiểu ra. Lại giảng thêm hai đề nữa, mưa cuối cùng cũng dứt, Vy Vy vội vàng chào ra về.

Sau cơn mưa, mặt trời vẫn chỉ lấp ló nhô qua đỉnh đầu, nhưng không chói chang, mà có phần dịu nhẹ hơn. Mưa tạnh, bầu không khí trở nên trong lành và mát mẻ. Vy Vy đạp xe, đón những cơn gió chiều mát rượi, cô đội một chiếc mũ cói màu xanh, đi xuyên qua một con đường quanh co để mau về nhà.

Ngày hôm nay có một việc vô cùng quan trọng mà cô phải làm.

Về tới nhà, ăn cơm rửa bát xong cũng khoảng bảy giờ, Vy Vy chào bố mẹ rồi về phòng của mình. Đeo fone vào và bật máy tính lên, cô đăng nhập vào game, Đại Thần đã online sẵn rồi.

Vy Vy chỉnh microfone: “Anh online lâu chưa? Hôm nay mưa to, nên em về muộn.”

Vy Vy chat voice.

Trước đây vì sợ làm ảnh hưởng tới các bạn cùng phòng, nên họ chỉ chat bình thường, bây giờ đang ở nhà nên đương nhiên không phải như vậy, tiện cái gì thì dùng cái đó, dù sao phòng của cô cũng cách phòng của bố mẹ một gian phòng khách, đóng cửa lại thì bố mẹ cô chẳng nghe thấy được gì.

Tiêu Nại đáp: “Anh vừa online.”

“À, bây giờ cưới được không?”

Từ “cưới” mà Vy Vy nghe thấy đương nhiên không phải chỉ chuyện hai người mà là chỉ chuyện của hai con thần thú - tiểu hồ.

Mấy ngày nay, Vy Vy ngoài đi làm gia sư ra, thì còn lên level cho thần thú, tuy là thú cưng cũng phải qua level 30 mới được cưới, nhưng khi động phòng thì thuộc tính và kỹ năng của hai bên lại có thể ảnh hưởng tới chất lượng của đời sau. Cho nên Vy Vy luôn luyện cho thú cưng tới level cao nhất, mới có thể cho nó cưới con hồ của Đại Thần.

Chuyện lấy nhau của thú cưng rất đơn giản, chỉ cần chúc phúc cho thần thú là coi như xong, nhưng động phòng thì lại tương đối phiền phức.

Đầu tiên, cần phải có nhà mới.

Thú cưng cũng cần có tôn nghiêm, nếu ở chỗ đồng không mông quạnh mà ABCXYZ thì cũng không được, cho nên game thủ phải xây một căn phòng mới trong nhà của chính mình. Một ngày nay Vy Vy và Tiêu Nại đang phân công, Vy Vy cho các thú cưng lên level, Tiêu Nại thì phụ trách mua gạch ngói để xây phòng.

Việc thứ hai, là vào buổi tối, sau tám giờ.

Vẫn là câu nói này, thú cưng cũng có tôn nghiêm, không được giao phối vào ban ngày, tất cả phải tiến hành bí mật vào ban đêm.

Vy Vy chưa nói chuyện Tiêu Nại với bố mẹ, đừng nói là bố cô sẽ phản đối yêu khi còn đi học đại học, mà mẹ cô với bản năng cao siêu và bản lĩnh sẽ hỏi han đến đâu đến ngọn, nếu như mà cô thú nhận, thì chỉ ngày một ngày hai, tất cả bạn bè thân thích đều biết là cô có bạn trai.

Tiêu Nại nhắc nhở cô: “Vý Vy, mầm non thì vẫn có tác dụng quang hợp, không thấy được ánh nắng mặt trời thì đó là giá đỡ.”

... Thật lạnh lùng. Đại Thần đúng là Đại Thần, những câu chuyện cười mát mẻ như vậy đúng là siêu cấp, ngày hè nóng nực mà nghe thấy cũng khiến cho người ta thấy mát lòng mát dạ.

“Anh có chắc là không mở điều hòa?”

>0<

Được thôi, cô cũng lạnh...

Vý Vy không nói chuyện cùng cậu ấy nữa: “Em dắt con hổ đi dạo đây, anh làm việc của anh đi.”

“Haizz.”

Thời gian này đều trôi qua như vậy, đeo tai nghe vào, muốn nói gì thì nói, không muốn nói gì thì làm các việc khác, bên kia, anh ấy thường xuyên ngồi lập trình, Ví Vy thường lên level cho thú cưng ở bên này, xem phim gì gì đó, thỉnh thoảng thì xem sách giáo trình.

Có lúc đến nửa tiếng đồng hồ chẳng nói chuyện với nhau, cũng không cảm thấy bối rối.

Nhị Hỷ thấy cách giao lưu tình cảm của hai người rất tầm thường, nói hai người qua lại vẫn chỉ là trên game, thật chẳng thú vị gì, chí ít cũng nên làm gì như tìm chỗ nào phong cảnh hữu tình để đi dạo chẳng hạn...

Vý Vy lại không đồng ý như vậy, online thì có gì là xấu, cũng có phong cảnh có thần tiên, rõ ràng cũng rất lãng mạn, cũng rất thân thuộc.

Hơn nữa còn có thể tiết kiệm tiền tiện thoai >0<.

Vừa nghe tiếng gõ bàn phím rất có nhịp điệu và nhẹ nhàng của Đại Thần, Vy Vy vừa dẫn con hổ đi dạo trong game.

Nói ra thì Đại Thần cũng rất vất vả, thường xuyên phải lập trình hoặc tính toán tới khuya. Thực ra để thiết kế ra một game, nếu như chỉ góp phần làm theo thì cũng rất nhẹ nhàng đơn giản, về căn bản là sẽ không cần tới cấp cao thủ như Tiêu Nại, cậu ấy chỉ cần chia ra thành các module, phân nhiệm vụ cho mọi người là được rồi. Thế nhưng mục tiêu là phải sáng tạo ra một cái mới, cậu ấy lại tốn rất nhiều công sức để lập ra phần mềm mới, lập chương trình chủ.

Có lẽ, thiên tài ngược lại còn vất vả hơn người bình thường rất nhiều.

Dạo chơi trong game được một lúc, ông Bối hấu đói đã hấp một nồi bánh gọi Vy Vy xuống ăn, dưới ánh mắt chăm chú của mẹ, Vy Vy phải ăn tới mức no căng mới về phòng ngủ, tiện thể kể cho Đại Thần nghe về tài nghệ nấu ăn của bố cô, sau đó lại thuận miệng hỏi Tiêu Nại buổi tối ăn gì bố?

Đại Thần đáp: “Quên mất, nhưng bây giờ anh cũng hơi đói rồi.”

Vy Vy đang nghĩ nên bảo cậu ấy đi kiểm thử gì ăn, nhưng lại nghĩ bố mẹ Đại Thần chắc là cũng mua đồ ăn để sẵn rồi, bây giờ trong nhà chỉ còn mỗi mình anh ấy.

Vy Vy ngẫm nghĩ, nhẹ nhàng mở cửa phòng nhìn quanh, phòng khách không có ai, cô rón rén đi ra, gọi một cú điện thoại đường dài. Một lúc sau lại đi vào, hỏi Tiêu Nại: “Anh có tiền lẻ không?”

Tiếng gõ bàn phím vẫn đều đều: “Sao?”

“Không có.”

Khoảng nửa tiếng trôi qua, Tiêu Nại nói: “Có người gõ cửa, anh ra xem đã.”

Vy Vy cười tít cả mắt.

Lại hơn mười phút nữa trôi qua, bên kia truyền tới những âm thanh lạch cạch qua chiếc tai nghe.

“Em gọi đồ ăn à?”

“Vâng ạ, tiệm cơm bò này cũng ngon lắm.” Vy Vy vui vẻ đáp: “Sao anh đi lâu thế?”

“Không có tiền lẻ, anh phải sang vay hàng xóm.”

Vy Vy toát mồ hôi.

Tiêu Nại cười cười, “Em có biết hàng xóm nhà anh là ai không?”

“... Không phải là thầy hiệu trưởng chứ?”

“Chủ nhiệm khoa mình.”

Những câu chuyện không đầu không cuối, vu vơ cứ liên tục như vậy cho tới tận mười một giờ, Vy Vy bị mẹ cô nhắc phải đi ngủ sau khi bà đã xem hết chương trình vô tuyến. Nhưng nằm trên giường nói chuyện hồi lâu mà vẫn không ngủ được, cho nên cô lại ngồi dậy.

Trong màn đêm yên tĩnh, những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời, Vy Vy ngồi lên trên bậc cửa sổ, vừa khe khẽ hát vừa ngắm trăng.

Đây là một ngày hè bình thường không thể bình thường hơn, nó tràn ngập niềm vui và sự hân hoan, tất cả đều vì những điều nhỏ nhặt và bình thường này.

Cuối tháng, bố Đại Thần và mẹ Vy Vy cuối cùng đã đón chào chú hỏ con mới chào đời, nhưng chú hỏ con này bẩm sinh không được lành hiền, thuộc tính của nó là cực kì kém. Tuy rằng nói thần thú và thần thú không nhất định phải sinh ra thần thú, thế nhưng lại kém tới mức nhu thể này thì cũng quả là hiếm thấy. Nói chung đúng là “vật cực tất phản”.

Không ít game thủ khi sinh ra những baby rác rưởi đều trực tiếp tự mình vứt đi, Vy Vy thì lại không nỡ, cô tìm rất nhiều linh đan, diệu thuốc để cứu chữa, cuối cùng cũng giúp cho thuộc tính của nó cao lên một chút.

Qua mấy hôm, Vy Vy đã làm gia sư tròn một tháng. Vy Vy ngày nào cũng chạy đi chạy lại, thành ra bị cháy nắng, cầm được năm triệu tiền lương, cô chạy ngay ra phố mua một chiếc điện thoại di động.

Vy Vy chọn điện thoại cũng rất đơn giản.

Hãng nào cũng không cần chọn, cứ như cái của Đại Thần.

Kiểu dáng seri cũng không cần chọn, cứ như cái của Đại Thần.

Màu sắc thì, Đại Thần thích mà bạc, cô chỉ còn cách chọn màu hồng.

Haizz, cô tuyệt đối không định dùng đồ đôi! “Chỉ là... tin tưởng vào con mắt của Đại Thần mà thôi”.

Trên đường về nhà Vy Vy chỉ muốn gửi tin nhắn đến cho Đại Thần, nhưng mà đó là tin nhắn đầu tiên của điện thoại mới, nên nhất định phải hay ho một chút mới được.

Lúc về tới nhà, chợt nghĩ ra, Vy Vy mới gửi đi một tin nhắn như thế này:

“Kỷ niệm hai mươi năm thành lập tập đoàn Quý Thị - Hồng Công, để tri ân xã hội, chúng tôi tổ chức bốc thăm trúng thưởng, số điện thoại của quý khách đã trúng giải ba, giải thưởng bao gồm một bộ máy tính xách tay, sau khi nộp thuế và phí thủ tục là ba triệu

đồng, chúng tôi sẽ trao giải thưởng đến tận tay quý khách.”

Mấy tin nhắn lừa đảo kiểu này mỗi lần Nhị Hỷ đọc được lại đọc to cho cả phòng nghe, Vỹ Vỹ nghe nhiều thành ra soạn tin mà không cần phải mất công suy nghĩ. Để làm ra vẻ giống thật, Vỹ Vỹ còn gửi cả số tài khoản ngân hàng của mình.

Soạn xong tin nhắn, đọc lại hai lần để thưởng thức tác phẩm, Vỹ Vỹ đặc ý gửi tin nhắn đi. Hi hi, Đại Thần nhất định sẽ cho đây là tin rác mà xóa đi, đến buổi tối nói cho cậu ấy biết đó là do cô gửi, xem phản ứng của cậu ấy chắc là hay lắm.

Những loại tin nhắn như vậy chắc chắn chẳng có ai thèm reply, Vỹ Vỹ gửi tin nhắn xong thì đi ăn cơm, vừa ăn cô vừa nghĩ xem cô sẽ trách móc anh ấy như thế nào... “Em gửi tin nhắn cho anh, mà anh lại không thèm đếm xỉa tới!”

Vỹ Vỹ càng nghĩ lại càng thấy vui.

Không ngờ, đang ăn, chuông báo tin nhắn lại kêu, số điện thoại của cô đã cho ai biết đâu, ai lại đi nhắn tin cho cô nhỉ, Vỹ Vỹ tò mò mở ra xem.

Người gửi: 777795559

Thế này là?

Đọc tin nhắn.

“Xin chào Bối Vỹ Vỹ! Tiêu Nại gửi cho bạn ba triệu thông qua số tài khoản XXXXC tại ngân hàng X của bạn. Thông báo thêm: không có.”

Vỹ Vỹ ngây người ra.

Để tránh ánh mắt thăm dò nghi hoặc của bố mẹ, Vy Vy cầm điện thoại trốn về phòng để gọi điện. Vừa điện đã gọi được ngay, câu đầu tiên Vy Vy nói là: “Sao anh lại chuyển khoản thật, em chỉ lừa anh thôi.”

Vy Vy thực sự thấy khó xử chết đi được.

Đầu bên kia Tiêu Nại khẽ cười, chậm rãi nói: “Anh biết là em lừa anh mà.”

Vy Vy nghe anh nói mà tim đập thình thịch, nhất thời không nói nổi câu gì, phải rất lâu cô mới nói: “Sao anh lại biết được đây là em?”

“Thì anh tra xem điện thoại ở vùng nào, thì đúng là quê em.”

Haizz...

“Lần nào anh nhận được tin nhắn lừa đảo đều tra địa chỉ như vậy à?”

Đại Thần, anh đáng yêu thật đấy!

“Không, chỉ là anh thấy số tài khoản ngân hàng trông rất quen, sau đấy anh tra thử xem. Vy Vy, kỹ thuật lừa đảo của em còn non lắm, tài khoản mà đến tên tuổi, địa chỉ cũng không viết.”

Tiêu Nại có vẻ hơi chỉ trích cô.

Vy Vy bối rối. Thì ra sơ hở là ở chỗ này, nhưng chiếc thẻ đó cũng chỉ để rút tiền ở trường học thôi, chỉ rút ra trước mặt cậu ấy có một lần, sao lại có thể để lại ấn tượng cho cậu ấy như vậy?

Thật là phải chịu thua anh ấy!

“Anh biết là em rồi mà sao vẫn còn chuyển khoản?”

“Để em mua vé máy bay.”

Vy Vy ngẩn người.

Đầu bên kia điện thoại là thành phố B, trong văn phòng, Tiêu Nại dựa vào thành ghế, ánh mắt chăm chú nhìn bồn hoa xương rồng. Tiêu Nại ngắm nhìn đóa hoa xương rồng màu vàng tươi mơn mớn với ánh mắt thật dịu dàng.

“Vy Vy, Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hỹ.”

Trăm con mắt đổ dồn lại.

Vy Vy xách hành lý, đột nhiên cô có cảm giác mình giống như một kẻ phạm lỗi đang bị bắt quả tang.

Phần 38: Thông Thả Quay Về.

“Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hỹ.” (Thơ của Tô Thức, đời Đường)

Dịch câu này ra thì có nghĩa là: vợ yêu, em về nhà mẹ đẻ đã lâu rồi, nên quay về nhà thôi.

Thế nhưng, bây giờ sau, Vy Vy mới lấy được lý do là phải đi thành phố B mới có thể về trường được.

Lật cuốn Từ điển bình giảng thi ca lịch đại vừa mới mua lên chiếc bàn ăn nhỏ, trong chiếc máy bay đang trông chừng, Vy Vy cúi đầu đọc sách, nhưng với nụ cười khê nở trên khóe môi, và trang sách đã rất lâu rồi mà chưa thềm lật đã tổ cáo với người bên cạnh rằng cô đang ngời ngậy ra.

“Hành khách xin chú ý, máy bay chuẩn bị hạ cánh, xin hành khách vui lòng gấp lại bàn ăn, và thắt dây an toàn.”

“Hành khách xin chú ý...”

Các tiếp viên hàng không nhắc đi nhắc lại các hành khách chú ý đến an toàn, Vy Vy bình thường trở lại, thu dọn đồ đạc gọn gàng. Khoảng hơn mười phút sau, máy bay đã đáp xuống sân bay thủ đô. Từ chối lời mời cho đi nhờ xe của người đàn ông đi cùng máy bay, Vy Vy xách va li hành lý, bước nhanh lên xe bus của sân bay.

Trở về lần này, cô không hề nói với Đại Thần, định sẽ cho anh ấy một niềm vui bất ngờ, nhưng có lẽ là sự sợ hãi bất ngờ cũng không chừng?

Dù sao cũng làm cho anh ấy bất ngờ là được rồi >o<.

Tưởng tượng ra phản ứng của Tiêu Nại, Vy Vy lại một lần nữa ngây ra trên xe bus.

Xe bus đi mất hơn nửa tiếng mới tới được bến cuối, lại phải bắt xe khác, lúc Vy Vy đến được tòa nhà của khoa kỹ thuật chắc cũng phải gần một giờ chiều rồi.

Có lẽ do đang trong kỳ nghỉ cuối tuần, trong các tòa nhà không có ai qua lại, thật rộng rãi vắng vẻ. Nhưng đến thang máy mà cũng đòi nghỉ hè thì thật là quá đáng quá.

Vy Vy nhìn tấm bảng treo chính ỉnh trước thang máy - “đang sửa chữa”, chẳng còn cách nào khác phải xách hành lý leo cầu thang bộ.

Cũng may là công ty của Đại Thần nằm ở dãy thứ tư, leo lên được đấy thì cũng coi như tập thể dục >o<.

Giữa ngày hè nóng nực, phải xách đồng hành lý leo cầu thang bộ chẳng phải là chuyện vui vẻ gì, nhưng lạ một điều là, Vy Vy lại chẳng có cảm giác bức dọc gì hết.

Nhưng vì hành lý nặng quá, sáu tầng mà Vy Vy leo tới hơn mười phút, sau đó cô leo tới được cửa phòng kỹ thuật, lại nghe thấy “ting” một tiếng, thang máy bên cạnh bỗng nhiên mở ra, một cô gái, hai chàng trai cùng bước ra...

Thang máy...

Sao tự nhiên lại bình thường?

Vy Vy lau mồ hôi, dường như có cảm giác gì đó lướt qua từng ngón chân.

Cũng đúng lúc này, cánh cửa kính của khoa kỹ thuật cũng được mở ra, một chàng trai dáng hình cao ráo bước từ trong ra, khuôn mặt vuông vắn, trên người mặc một chiếc T-shirt màu vàng, rõ ràng là Ngu Công.

Cho dù là người đẹp của thời đại nào thì cũng thu hút con mắt của người ta, Ngu Công vừa mới bước ra, ánh mắt đầu tiên không dừng lại ở đám trai gái kia mà bắt gặp ngay Bối Vy Vy đang đứng ngay bên cạnh.

Ngu Công thật không thể tin vào mắt mình, cậu ta ngạc nhiên tròn xoe mắt lên nhìn dò xét Vy Vy.

Thực ra Vy Vy còn kinh ngạc hơn cả cậu ấy, cô bối rối vẩy tay chào.

Ngu Công há hốc mồm không nói được câu gì, cậu ta quên mất cả công việc chính, lướt nhìn Vy Vy, rồi đi lên trước mấy bước bắt tay cô gái đi từ trong thang máy ra: “Giám đốc Phương, hoan nghênh cô, nóng nực thế này mà bắt cô phải tới đây, thật vất vả quá, tôi là Tiểu Vu, ha ha.”

Cô gái được gọi là “giám đốc Phương” khoảng chừng hai bảy hai tám tuổi, cô mặc một chiếc váy ngắn kẻ ngang, thắt một chiếc thắt lưng to màu vàng ánh kim, khắp người trên dưới đều là một style rất lạ. Cô ta vừa cười vừa bắt tay Ngu Công: “Chào anh.”

“Giám đốc Tiêu xưa nay đều đích thân đón tiếp, nhưng đúng lúc có điện thoại...”

“Là tôi đến không đúng lúc.” Giám đốc Phương vừa cười vừa nói. “Thực ra hôm nay mới phối xong nhạc nền, tôi nghĩ ngay tới việc mới các anh nghe thử, giám đốc Tiêu của các anh là một chuyên gia về mặt này, mong anh ấy chỉ bảo thêm.”

Vy Vy nghe bọn họ nói những lời khách sáo, càng nghe lại càng thấy nẫu nẻ.

Làm cái gì chứ, chẳng phải Đại Thần nói hôm nay anh ở công ty có một mình thôi sao? Cho nên cô mới dám trực tiếp chạy tới công ty, bây giờ thì chuyện gì đang xảy ra thế này? Không chỉ có Ngu Công ở đây, mà hình như cả người này cũng tới để tìm Đại Thần thì phải...

Nếu không bây giờ cô đi, buổi tối liên lạc với Đại Thần cũng được.

Nhưng mà Vy Vy còn chưa kịp hành động...

“Vị này có phải là nhân viên của quý công ty không?” Giám đốc Phương nhìn Vy Vy một cách đầy nghi hoặc.

Ngu Công lắc đầu nói: “Ha ha, đây là người thân của nhân viên công ty tôi.”

Trong cùng một lúc mà mấy cặp mắt đều đổ dồn về phía Vy Vy.

Trăm con mắt đổ dồn lại.

Vy Vy xách hành lý, đột nhiên cô có cảm giác mình giống như một kẻ phạm lỗi đang bị bắt quả tang.

“Xin mời xin mời, mời mọi người vào bên trong.” Ngu Công mở cánh cửa kính, mời giám đốc Phương vào trong, sau đó vẫy tay gọi Vy Vy.

Vy Vy buồn bã, xách va ly hành lý đi theo.

Toàn bộ công ty trông vẫn giống như lần trước Vỹ Vỹ tới, bên trong không có một ai. Nghe Đại Thần nói, các nhân viên đã làm tăng ca liên tục hai tuần rồi, có người dứt khoát tối cũng ngủ lại công ty, cho nên sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cậu phải bắt họ nghỉ ngơi.

Nhưng sao Ngu Công lại không nghỉ?

Ngu Công vừa chào hỏi khách đồng thời cũng không quên ba hoa, rón rén tụt lại mấy bước, cậu ta cười hi hi hỏi Vỹ Vỹ: “Chị ba, chị trốn nhà theo trai à?”

“Thế này gọi là trốn nhà theo trai à?” Vỹ Vỹ phản bác lại rất yếu ớt, “Em rõ ràng là đi đằng hoàng mã.”

Ngu Công vui vẻ, ra vẻ bí mật nói với Vỹ Vỹ: “Lần này chị đến thật đúng lúc, để đánh cho người ta một trận phủ đầu.”

Vỹ Vỹ không hiểu, nhìn cậu ta một cách hồ nghi, Ngu Công đang định nói thêm thì Vỹ Vỹ đột nhiên nhìn sang một góc.

Đầu kia của văn phòng, một bóng hình cao ráo đẹp đẽ đang tiến về phía họ.

Cậu ấy đi xuyên qua các ô vuông, dáng vẻ vừa ung dung lại vừa trang nhã, điều lạ là xung quanh hình như không có ai, đột nhiên lại xuất hiện, ánh mắt đổi sang phía bên này một cách rất nóng bỏng.

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm, chạm vào ánh nhìn của Vỹ Vỹ.

Đã một tháng rồi Vỹ Vỹ chưa nhìn thấy cậu ấy, bỗng nhiên thấy cậu, trống ngực cô đập thành thịch.

Bước chân cậu chỉ chậm đi một chút, nhưng vẫn đi lại một cách bình thản như thường, trong nháy mắt đã đến trước mặt bọn họ, giám đốc Phương tiến lên một bước, giờ tay ra bắt tay: “Giám đốc Tiêu.”

Tiêu Nại thay đổi hướng nhìn, bắt tay cô ta, rất lịch sự nói: “Giám đốc Phương, đón tiếp cô không được chu đáo rồi.”

“Đâu có, là chúng tôi tới đường đột quá.”

Tiêu Nại mỉm cười, lại nói thêm vài câu khách sáo, mắt nhìn sang Ngu Công. Ngu Công hiểu ý, lập tức chào hỏi giám đốc Phương, “Giám đốc Phương mời đi bên này, âm thanh phòng họp của công ty chúng tôi là tốt nhất, hay là chúng ta đến phòng họp nghe thử bản thu.”

Ngu Công dẫn đám người đó đi về phía phòng họp của công ty, Tiêu Nại cầm lấy va ly hành lý trong tay Vy Vy, nói với cô bằng một giọng rất bình tĩnh: “Đi theo anh.”

Căn bản...

Cô chẳng làm cậu ấy ngạc nhiên chút nào.

Vy Vy trốn nhà theo trai lại biến thành đường hoàng, nhiệt tình lại biến thành cú shock, lại nhìn thấy thần sắc của Tiêu Nại hoàn toàn bình thường, cô không thể không có chút hụt hẫng. Con trống ngực trong tim khi nãy dần dần đã nguôi ngoai. Tình cảm như thế này kéo dài, Vy Vy thậm chí cũng khó mà có thể chú ý một cách nhạy cảm rằng, bước chân của Tiêu Nại lúc này lại nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Tại sao lại không để cô thu xếp đầu vào đấy, sao không đi tiếp đãi khách cho chu đáo?

Tuy là cách tranh thủ, nhưng... đầu sao thì cũng nên chào đón cô một chút, chỉ vài câu cửa miệng cũng được mà T_T.

Vy Vy ầm ừ bước theo sau Tiêu Nại, Tiêu Nại mở cửa văn phòng, nhẹ nhàng nghiêng người để cô vào trước.

Vy Vy phăm phăm bước vào.

“Rầm rầm.”

Tiếng cánh cửa bị đóng sầm lại sau lưng cô vang lên.

Vy Vy quay đầu lại theo phản xạ, chợt cảm thấy eo mình bị ôm chặt cứng, bàn tay nóng bỏng như cái bàn là đang ôm chặt lấy cô, hơi thở nóng ẩm từ phía sau phả vào cô, sau đó cả thân thể cũng không biết xoay chuyển kiểu gì, Vy Vy đã bị ấn vào cánh cửa.

Và lý hành lý rơi “bịch” một cái xuống dưới chân.

Tiêu Nại cúi người, đôi chân dài ép lại gần, cậu cúi thấp đầu xuống hôn ngấu ngiến lên đôi môi cô.

Ban đầu bờ môi mới chỉ bị chạm xát và bị mút lấy một cách mạnh mẽ, nhưng dần dần, đối phương dường như vẫn chưa thỏa mãn, bắt đầu tiến sâu vào bên trong. Vì không hề có sự chuẩn bị về mặt tâm lý, khớp răng của Vy Vy chẳng phòng bị chút nào, bị tách ra một cách nhẹ nhàng, rồi lưỡi xộc thẳng vào bên trong. Bờ môi, lưỡi nóng ẩm dường như không biết kìm hãm là gì cứ xông thẳng vào trận địa, lại cố ý điên cuồng càn quét trong căn nhà của cô ấy, lập đi lập lại một cách không biết mệt mỏi.

Khi môi và lưỡi cùng hòa quyện, cuốn lấy nhau, cơ thể hai người dính chặt với nhau từ trên xuống dưới, thế nhưng người đang đè lên cô ấy vẫn cảm thấy như vậy là chưa đủ, cần phải đè mạnh hơn nữa. Sau lưng là cánh cửa lạnh lẽo, mà phía trước mỗi centimet tiếp xúc với cậu ấy đều nóng bỏng như thiêu đốt, Vy Vy thấy mình như sa vào biển lửa núi băng vậy, phía trước phía sau đều chẳng có đường lui.

“Ôi!”

Vy Vy thở hổn hển, theo bản năng cô muốn đẩy cậu ra xa một chút, thế nhưng chẳng hề có tác dụng gì, mà ngược lại còn khiến cho cậu ép chặt và mạnh hơn nữa, Vy Vy choáng váng, xây xẩm mặt mày, cảm thấy như lưng mình sẽ bị gãy rời ra từng đoạn.

Hơi thở của cậu ấy dường như qua cổ họng xông thẳng tới tứ chi, rút kiệt toàn bộ sức lực của cô.

Không biết qua bao lâu, trong lúc hỗn độn dường như nghe thấy tiếng gõ cửa, lảng máng nghe có người gọi: “Giám đốc Tiêu, để người ta đợi trong phòng họp lâu quá là không được đâu đấy.”

....

Tiếng nói ranh mãnh này là Ngu Công sao?

Vy Vy bừng tỉnh, nghĩ tới có người liến đống nép bên cánh cửa, ngay tức khắc thấy xấu hổ, liền ý tứ rón rén trốn sang một bên, thế nhưng người đang ở trên người cô dường như lại đang có ý trừng phạt, lại càng xâm chiếm một cách mạnh mẽ hơn.

Người ngoài cửa hình như đang sắp sửa tiến vào.

Đúng vào lúc cô phải thừa nhận với bản thân mình là cô không chịu đựng nổi, thì cơn mưa gió bất ngờ này bỗng nhiên dừng lại. Nhưng cậu ấy không hề rời đi, mà bờ môi vẫn như đang xoa dịu, nhẹ nhàng liếm lấy lãnh địa vừa mới bị xóa sạch...

Rất lâu sau, cậu ấy mới thực sự buông cô ra.

Vy Vy thở hổn hển nhưng đầu óc lại chẳng còn hơi sức đâu mà suy nghĩ. Bàn tay của cậu ấy nhẹ nhàng buông khỏi sự níu giữ của cô. Đôi chân cô đột nhiên mềm nhũn, suýt nữa không đứng vững, cùng lúc đôi tay ôm chặt lấy vòng eo của cậu ấy.

A!

Đợi đến khi Vy Vy ý thức được mình đang làm cái gì, thực sự xấu hổ, theo phản xạ cô muốn giải thích: “Đồ ăn trên máy bay, máy bay thật là khó ăn quá đi...” Nói được nửa chừng, Vy Vy kịp thời hãm lại. Cũng may, còn kịp thời tỉnh táo, vẫn chưa nói hết câu, nếu như tiếp tục nói là mình chưa ăn no nên không có sức, thì cứ coi như Đại Thần không cười cô, thì cô cũng chỉ có nước treo cổ tự tử.

Cô hoàn toàn không có sức lực, giọng nói cũng cực kỳ nhỏ, Tiêu Nại dường như đến nửa câu cũng không nghe được, hơi thở nóng bỏng của cậu vẫn không ngừng phả vào bên cổ của cô.

Sau phút giây đó, cuối cùng cậu ấy cũng lùi ra xa một chút, đôi mắt đen sáng ngời chăm chú nhìn cô thật lâu thật lâu, cậu lại nâng tay cô và hôn lên đó: “Em đợi anh ở đây nhé.”

Cậu sửa sang quần áo rồi đi ra.

Tiêu Nại từ chối một cách rất chính nhân quân tử: “Ngại thật, ngoài sắc đẹp của vợ yêu ra, anh không nhận bất cứ hối lộ nào đâu.”

Phần 39: Em Xấu Hồ Lắm.

Cánh cửa khép lại, Vy Vy mệt mỏi đi sang ngồi trên ghế sofa, dựa vào cánh cửa rồi ngồi tuốt xuống dưới sàn nhà, ôm lấy gối, một lúc sau mặt, tai cô đều đỏ lựng lên, lúc thì phấn chấn, lúc lại ủ dột buồn rầu...

Lúc thế này lúc lại thế kia, đợi đến khi Vy Vy có thể thoát khỏi trạng thái thân thể rã rời, đầu óc mụ mị, thì thời gian trôi qua cũng khá nhanh rồi.

Vy Vy lập tức ngồi dậy lên ghế. Làm sao có thể ngồi ở đây mà đợi cậu ấy, thế thì biết nghe lời quá! Không được! Hay là nhanh chóng trốn đi là xong!

Thế nhưng khi thực sự đi ra khỏi cửa công ty, cô lại dừng bước.

Đi như thế này là kiểu gì đây? Chuyện như vậy, chuyện như vậy thực ra rất bình thường mà, cô ấy cũng thường thầm nghĩ tới mà...

Chẳng qua là lúc xảy ra quá bất ngờ cô không có chút chuẩn bị nào, phản ứng lại cũng chẳng khác gì con ngốc.

Nếu như đi như vậy, liệu có phải chứng tỏ là giống như bị sợ hãi quá sao...

Vy Vy đứng trước cửa công ty nghĩ tới nghĩ lui, đi cũng không đành, mà ở cũng không xong, bực muốn chết đi được.

Tiến toái lưỡng nan, một xuất cơm bò lại cứu được cô.

Thang máy kêu “ting” một tiếng rồi mở ra, một anh chàng đội mũ lưỡi trai đang xách một túi nilon bước ra, ngó nghiêng xung quanh một lúc, cuối cùng đến trước mặt Vy Vy.

“Chị là chị Bối phải không?”

Vy Vy ngẩn người ra, gật đầu.

“À, đây là cơm bò chị gọi, tôi đem tới, tất cả là bốn mươi nghìn.” Mũ lưỡi trai đưa túi nilon cho cô.

Cơm bò...

Không cần nghĩ cũng biết ai là người gọi cơm, hóa ra cậu ấy cũng nghe thấy. Vỵ Vỵ lại rơi vào trạng thái mặt mũi đỏ lựng, toàn thân rã rời.

Anh chàng mũ lưỡi trai đợi cô trả tiền. Vỵ Vỵ sờ túi quần, đưa cho anh một tờ hai trăm nghìn.

Anh chàng mũ lưỡi trai không nhận, nói: “Chị không có tiền lẻ à?”

Vỵ Vỵ lắc đầu, tiền lẻ đã trả tiền đi xe hết rồi.

“Vây, chị có thể vay tạm người khác không, tôi không có đủ tiền trả lại.”

Vay tạm người khác... Chẳng lẽ vay Đại Thần? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, một ánh chớp đột nhiên lóe lên, hai mắt Vỵ Vỵ sáng bừng, nhìn anh chàng mũ lưỡi trai và khấn khoản nói: “Như thế này vậy, tôi sẽ cùng anh đi tới cửa hàng để trả tiền nhé.”

“Như thế... có phiền cho cô không?”

“Không sao, không sao.”

Vỵ Vỵ vừa nói xong, càng nghĩ lại càng thấy đây là một ý hay, xách theo va ly hành lý đi vào trong thang máy, đi được mấy bước quay đầu lại.

“Anh đợi một chút, tôi đi bảo mọi người một câu.”

Lại xách hành lý chạy vào công ty.

Anh chàng mũ lưỡi trai nhìn theo bóng dáng cô, há hốc mồm, định nói “Thật ra chịu lần sau trả cũng được mà” rồi lại kìm lại được.

Khi Tiêu Nại về tới phòng làm việc, bên trong chẳng có ai, trên màn hình máy tính lại dán một tờ giấy.

Tiêu Nại bóc xuống.

“Cảm ơn cơm thịt bò của anh, nhưng em không có tiền lẻ, người ta lại không cho chịu, cho nên em đi cùng họ đến cửa hàng để trả tiền.”

Cuối trang còn vẽ một hình mặt cười lớn.

Tiêu Nại mỉm cười.

Chạy thì chạy, lấy có lại còn rất không có thành ý nữa. Cất tờ giấy vào cặp giấy tờ, Tiêu Nại lấy điện thoại ở bên cạnh, bấm số điện thoại mới thuộc gần đây, bên kia nhận điện, Tiêu Nại hỏi thẳng: “Ồ đâu?”

Vỷ Vỷ đang quét dọn vệ sinh. Phong cách của Bối Vỷ Vỷ, đương nhiên là không thể không có sự đề phòng chuẩn bị, trước khi làm gì cũng suy nghĩ cả. Thứ đầu tiên phải ổn định đó là nhà ở. Trước khi nghỉ hè, Vỷ Vỷ không làm đơn xin ở ký túc, nên không thể ở trong trường học được, cũng may là “đại gia” Hiều Linh có một căn nhà ở gần trường học, có thể mượn cô ấy ở tạm, mấy hôm trước chìa khóa đã nhanh chóng được chuyển cho cô.

Khi nghe điện thoại của Tiêu Nại, Vỷ Vỷ đang tối tăm mặt mũi vì quét dọn.

Di động vui vẻ vang lên khúc Quốc ca.

Vỷ Vỷ nhìn thấy rồi nhưng mấy giây sau mới bấm phím nhận cuộc gọi, tim cô đập thình thịch, nhưng ngược lại nói rằng có vẻ rất bình thường: “Em đang quét dọn nhà của Hiều Linh, không được ở trong trường nên em mượn nhà cô ấy ở tạm.”

“Địa chỉ.”

“Hix, anh sẽ tới à, hay tạo nữa nói chuyện đi, em đang quét dọn, bận lắm.”

“Anh tới giúp em.”

“Uhm, không cần đâu, anh nổi tiếng như vậy em mời làm sao được...” Vỷ Vỷ lấy hết lý do này lý do khác để thoái thác, chẳng qua là không muốn cậu ấy tới vào lúc này.

Tiêu Nại trầm ngâm một lúc, hơi dựa vào chiếc bàn làm việc, duỗi chân, giống như đang tán gẫu nói: “Vỷ Vỷ, có phải em thấy ngượng không?”

Vỷ Vỷ: “...”

“Nhà A 1601, tầng 17, khu Hoa Viên Bảo Quế, khi nào anh tới thì mua cho em lọ nước lau nhà nhé!”

Nói xong một hơi, Vỷ Vỷ nhanh chóng ngắt điện thoại.

Nửa tiếng sau, chuông cửa kêu lên, Vỷ Vỷ chạy tới mở cửa, vì muốn người mới tới không kịp nói gì, Vỷ Vỷ mau chóng nhón chân lên, đội
eBook by Đào Tiểu Vũ

vào đầu cậu ấy một chiếc mũ giấy cô vừa mới làm xong, sau đó đẩy anh vào bếp, nhét vào tay cậu một tấm khăn lau.

“Anh lau dọn bếp, nếu không sạch thì đừng ra ngoài.”

Sau đó cô chạy tới lau tấm kính trong phòng ngủ.

Tiêu Nại cầm tấm khăn lau trong tay, nhìn một vòng căn bếp, lắc đầu cười, bắt đầu lau chùi đồng hồ.

Cái vẻ cô ấy thờ hồng hộc như thế này quả thực rất đáng yêu.

Bộ óc đáng giá bạc tỷ của người đó bắt đầu xoay quanh vấn đề vô vị này một cách nghiêm túc.

Dọn tới năm giờ hơn, căn nhà mới ra dáng có người ở, Vy Vy nhìn căn phòng sáng bóng sạch sẽ cảm thấy thật dễ chịu.

Lúc này Tiêu Nại cũng xách túi rác từ phòng khách đi ra. Trước đó cậu đã lau chùi xong bếp, lại bị Vy Vy sai đi sắp xếp phòng khách. Sau khi dọn dẹp xong cả hai căn phòng, tức là nó cũng có cái phong thái xuất sắc như Tiêu Nại, trên khuôn mặt cậu có vài vết bẩn, cái mũ giấy Vy Vy làm cũng bị lệch sang một bên, định làm khó dễ cậu ấy mà cuối cùng vẫn có thể tạo thành vẻ đẹp trai trông rất phong cách.

Vy Vy nhìn cậu ấy, không thể kim được, cười phì lên một tiếng, những xấu hổ ngại ngùng trong lòng cũng theo tiếng cười mà tiêu tan đi cả.

Vy Vy lại đẩy cậu vào nhà vệ sinh: “Anh rửa mặt đi, tẹo nữa em mời anh đi ăn vịt quay.”

Gần nhà của Hiểu Linh có một tiệm vịt quay Quế Ký, vừa nổi tiếng mà lại vừa ngon, rẻ, khoảng bốn năm chục nghìn là có thể ăn vịt quay rồi. Nửa con vịt quay, một miếng da vịt, một miếng dưa góp, lại ăn thêm canh xương vịt, lại ăn thêm một chút hoa quả, hai người mà ăn thì vẫn còn thừa.

Vy Vy thu dọn cũng thấm mệt, cái dạ dày bắt đầu phản đối, cô rất hùng dũng đến bên bàn ăn để càn quét. Ra khỏi tiệm ăn sau khi đã ăn no căng thì nghe thấy tiếng sấm rền như mây đen trùm đỉnh núi từ phía bên ngoài tiệm vang lên một tiếng “đùng” rất nhanh rồi mưa như trút nước.

Chỉ còn cách ngồi trong tiệm đợi tạnh mưa rồi về.

Cơn mưa rào cũng không quá lâu, khoảng hơn mười phút rồi tạnh ngay, nhưng lại xóa tan đi cái nóng bức oi ả của cả ngày trời. Trên đường đi, Vy Vy cảm thấy toàn thân mát mẻ, không khí thật trong lành, dễ chịu hẳn.

Tiêu Nại lắc đầu nhìn bầu trời, bỗng nhiên cười.

Vý Ý tự thấy ngày hôm nay mình làm được rất nhiều việc, nên nghỉ ngơi cậu ấy cười cô, liền giật giật tay anh hỏi: “Anh cười gì đấy?”

Tiêu Nại quay sang nhìn cô, trong mắt anh ẩn chứa nụ cười tươi rói: “Không có gì, chỉ là anh cảm thấy, khi em đến, thời tiết nơi này cũng dễ chịu hơn.”

Ồi!

Không cần phải phần khích như vậy có được không?

Vý Ý đỏ mặt, tim đập loạn xạ lườm cậu. Thế nhưng như vậy chỉ như đổ thêm dầu vào lửa, chẳng giống như lườm một chút nào, rõ ràng là khêu gợi người ta. Tiêu Nại không thể kìm được, cúi đầu xuống hôn một cái lên môi cô.

Vý Ý lập tức cảm thấy tiếng sấm vừa mới đi xa khi nãy vọng trở lại. Đây, đây đang ở trên phố mà, không hiểu, bị người khác nhìn thấy thì làm thế nào? Đúng lúc đang nghĩ chuyện “bị người khác nhìn thấy”, Ý Ý liền cảm giác có người đang nhìn cô.

Theo linh tính cô quay đầu lại, thì nhìn thấy hai bé gái ăn mặc như Lolita tầm bốn năm tuổi giống nhau như đúc, tóc buộc như sừng dê, vừa cắn móng tay vừa mở to đôi mắt hiếu kỳ nhìn bọn họ không chớp mắt.

Trời ạ! Ý Ý thầm than một tiếng, kéo Tiêu Nại chạy trốn như điên.

Tiêu Nại cả đời chưa bao giờ bị người ta lôi đi chạy trốn một cách mất hết cả hình tượng như thế này, chỉ biết dờ cười dờ mỉa.

“Ý Ý.”

“Mau chạy đi, em xấu hổ lắm.”

Sau khi chạy một trận như điên như dại, Ý Ý không chạy nữa nhưng vẫn không bỏ tay Tiêu Nại ra, vừa thở hổn hển như một con trâu già vừa kéo cậu, kéo tới một bãi cỏ sạch sẽ không bị cơn mưa vừa này làm ướt bẩn, Ý Ý mới dám thả tay cậu ấy ra, ngồi đờ đẫn trên bãi cỏ, không nhúc nhích gì cả.

Tiêu Nại đến ngồi bên cạnh cô.

Cả hai đều không nói gì.

Con gió chiều sau cơn mưa thổi tới mùi cỏ thơm nhẹ, hít thở không khí trong lành khiến cho người ta ngây ngất, nhưng có lẽ, càng ngây ngất hơn vì hơi thở của người bên cạnh. Ý Ý ngồi bên cạnh cậu, phát hiện mình bỗng nhiên có một chút rung động khi dựa vào cậu ấy,

liền vội vàng quay đầu lại, dứt dứt mấy cây cỏ bên cạnh mình.

Một lúc sau, cô lại nghĩ ra nên hỏi cậu: “Sao anh không hỏi em tại sao lại đột nhiên đến?”

“Cần hỏi không?” Tiêu Nại nhìn nghi hoặc.

Đừng có tự kiêu như vậy có được không, mau hỏi đi! Vỹ Vỹ dùng ánh mắt để ép buộc.

Tiêu Nại nhanh chóng tiếp thu: “Được, Vỹ Vỹ tại sao tự dưng em lại đến thế?”

Vỹ Vỹ đáp lại một cách hài lòng: “Em đến để thực tập, ở quê em không tìm được nơi thực tập phù hợp, công ty của các anh có nhận thực tập sinh không?”

Tiêu Nại nói: “Tiêu chuẩn của công ty bọn anh rất cao.”

“Em chỉ đến làm thực tập sinh thôi, lại không cần trả lương cũng được.”

“Haizz, miễn phí lại càng phải thận trọng.”

Vỹ Vỹ dứt lấy hai ngọn cỏ ném vào cậu: “Rốt cuộc anh định thế nào?”

Tiêu Nại trầm ngâm một lúc: “Hỏi lộ cho anh?”

Đừng có không biết xấu hổ như thế chứ!

Nhưng mà cá nằm trong rọ, Vỹ Vỹ không thể không cúi đầu khuất phục: “Vậy thì tí nữa em mời anh đi ăn bánh trôi?”

Tiêu Nại từ chối một cách rất chính nhân quân tử: “Ngại thật, ngoài sắc đẹp của vợ yêu ra, anh không nhận bất cứ thứ hối lộ nào đâu.”

Vỹ Vỹ: “...”

“... Nhưng đừng gọi Hách Mi là Mojata.”

“Vậy thì gọi anh ấy là gì? ”, không nên gọi là “Quá đẹp.”...

Ngủ Công lạnh lùng nói: “Người trên giang hồ gọi là Mi ca.”

Phần 40: Thực Tập Sinh.

Cho dù cuối cùng Vy Vy mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, phía dưới phối hợp với chiếc váy đen, trông rất ra dáng công sở, nhưng nếu không kết hợp như vậy thì chiếc áo sơ mi có kiểu dáng rất baby, hai bên chiếc váy có nếp gấp, phần eo thắt một thắt lưng da có hình bướm vừa nhỏ lại vừa dài. Trông vừa dễ thương lại vừa kín đáo.

Điều trùng hợp là, hôm nay Tiêu Nại đột nhiên cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng kiểu dáng đơn giản kết hợp với một chiếc quần dài màu đen, hai người sóng bước bên nhau, hệt như cố ý mặc đồ đôi, vừa đầy sức sống mà lại mát mẻ, khiến cho người đi đường phải chú ý.

Bởi vì Hoa Viên Bảo Quế cách công ty của Tiêu Nại không xa, nên hai người đi bộ, Vy Vy kéo tay Tiêu Nại, vừa đi vừa nhảy nhót lại lo lắng: “Em phải làm gì?”

“Em thích làm gì?”

“Haizz, em không biết, dù sao có việc mà làm cũng tốt rồi.” Ngồi ngay người ở trong phòng họp thì xấu hổ lắm.

Tiêu Nại suy nghĩ nói: “Trước tiên em đến bộ phận thử nghiệm làm mấy ngày, đợi đến khi quen với Mộng du 2, thì đến bộ phận kế hoạch, Ngu Công đều làm ở cả hai bộ phận này, anh ấy sẽ giúp em.”

“Vâng.” Vy Vy gật đầu, cô cuối cùng vẫn chỉ là một cô học trò, hoàn toàn không hiểu gì về lộ trình sản xuất của công ty, Tiêu Nại nói thế nào thì là thế ấy.

Khi sắp tới công ty, Vy Vy chợt nhớ ra liền hỏi: “Tỷ nữa anh vào trước nhé, tự em sẽ đi tìm Ngu Công cũng được.”

Tiêu Nại cúi đầu nhìn cô: “Tại sao?”

“Không tại sao cả!”, Vy Vy nói câu cửa miệng của mình, rồi thân nhiên nói tiếp: “Em xấu hổ mà.”

Tiêu Nại bỗng hiểu như thế nào là bê đá tự đập vỡ chân mình.

Nhưng, kế sách chia quân của Vy Vy bị phá sản một cách nhanh chóng.

Cách tòa nhà công ty chưa đầy hai trăm mét, Vy Vy đang bàn với Tiêu Nại “anh đi đường anh tôi đường tôi”, thì một thanh niên đeo kính râm, đeo khuyên tai, ăn mặc trông rất hiện đại bước đi bên cạnh bọn họ. Bước được độ chục mét người thanh niên này quay lại, đi đi lại lại quanh Vy Vy và Tiêu Nại, rồi hỏi về rất kinh ngạc: “Anh cả, em không nhầm chứ... đây, đây chẳng nhẽ là nhân viên mới của công ty sao?”

Tiêu Nại gật đầu: “Là thực tập sinh.”

Vy Vy cười lễ phép với cậu ta, trong lòng hơi hiểu kỳ, người này sao lại gọi Tiêu Nại là anh cả? Chẳng nhẽ đây là cách gọi Đại Thần ở công ty?

Hôm nay Vy Vy hơi chăm chút, trông cực kỳ xinh đẹp rạng rỡ, vì thế nụ cười có độ sát thương cực đại, cậu đàn em bị nụ cười của cô làm cho choáng váng, tim đập rộn ràng, nhưng lập tức cũng nhìn thấy tay của người đẹp...

Đang nằm trong tay của anh cả.

“Anh cả, chẳng nhẽ, chẳng nhẽ bọn anh...”

Tiêu Nại lườm cậu ta một cái, cũng chẳng buồn nói gì.

Cậu thanh niên nhanh chóng hiểu ý, vội lùi về sau hai bước, sau đó quay người, chạy như bay về phía tòa nhà, Vy Vy nhìn thấy cậu ta vừa chạy vừa móc ra chiếc di động... còn mang máng nghe thấy tiếng...

“... Một nàng cực kỳ xinh... nhưng đáng tiếc là bà xã của anh cả... thế thì chẳng thà đừng đến cho xong...”

Vý Vy xi mặt, Tiêu Nại an ủi cô: “Người của bộ phận kỹ thuật, sau này em phải hết sức tránh xa bọn họ đấy.”

“... Rõ ràng là người của bộ phận biểu diễn.” Vý Vy hơi âm ức.

Sau khi gặp cậu thanh niên, Vý Vy vẫn còn chưa tới công ty, tin tức Tiêu Nại dẫn bà chủ tương lai tới đã bay khắp công ty. Kể sách âm thầm xâm nhập của Vý Vy đã hoàn toàn bị thất bại.

Tuy Tiêu Nại đưa Vý Vy tới công ty, nhưng cậu ấy cũng không rảnh rỗi để đưa cô đi làm quen với môi trường công ty được, hễ tới công ty là bị người khác gọi đi mất. Dù sao trên người Vý Vy cũng có cái mác ẩn hình “người của họ Tiêu”, nên anh rất yên tâm.

Người tương đối rối rắm là Ngu Công nhận nhiệm vụ đón tiếp thành viên mới.

Ngu Công dẫn Vý Vy vào phòng thử nghiệm trước cái nhìn đổ kị của mọi người, vừa đi vừa giới thiệu cho cô tình hình kỹ thuật của công ty: “Lực lượng chủ yếu của công ty chúng ta hiện nay mới đang trong quá trình khai thác, cho nên kết cấu còn tương đối đơn giản, công ty có năm bộ phận: bộ phận kế hoạch, bộ phận chương trình, bộ phận mỹ thuật, bộ phận thử nghiệm, bộ phận hành chính.”

“Bộ phận mỹ thuật ở bên kia.” Ngu Công chỉ về phía đông, “là bộ phận đông người nhất, cũng biến thái nhất, chị ba tuyệt đối đừng có đến gần họ, gần đây họ tìm người làm NPC (viết tắt của từ non player character – những nhân vật được thiết kế sẵn trong game để hỗ trợ người chơi.) mà đến tới họ cũng không tha, chị ba phải cực kỳ cẩn thận đấy.”

Vý Vy tò mò hỏi: “Họ thiết kế NPC dựa theo hình dáng của anh à?”

Ngu Công gật đầu.

“Vậy thì rất hay rồi.”

Ngu Công không tỏ thái độ gì: “Nếu như NPC là mẹ chủ chứa thì sao?”

“...”

“Tên còn gọi là Như Hoa.”

“...”

Ngu Công tổng kết: “Tóm lại, bọn họ gần đây đang thiết kế NPC ở phân cảnh lầu xanh, chị...”

Vy Vy vô cùng kiên định: “Em nhất định sẽ tránh xa bọn họ!”

Vừa đi được mấy bước, Ngu Công nói: “Bên này chính là bộ phận kế hoạch, chủ chốt chính là ông xã chị, còn chia ra các loại như tình huống kịch bản, số hóa, sau này chị tiếp xúc thì sẽ rõ hơn, trong đó có hai người là sinh viên của khoa ta.”

Vy Vy bị hai chữ “ông xã” làm cho phát sợ, bỗng nghĩ tới một chuyện, liền ngắt lời hỏi: “Vừa nãy em nghe thấy người khác gọi Đại Thần là anh cả?”

“Ở công ty cũng có người gọi như vậy, cũng có người gọi là Tiêu đại ca.”

“... Xã hội đen?”

“Haizz, làm về mạng như chúng ta cũng chẳng khác gì xã hội đen, đừng nói nữa, tuổi tác mọi người cũng ngang nhau, gọi tổng giám đốc Tiêu hoặc là giám đốc hay gì gì cũng không sao cả.”

Vy Vy nhớ tới anh ta gọi “tổng giám đốc Tiêu” ở trong trường hợp nào đó: “bộ phận chương trình ở đây, bộ phận chương trình là một đội siêu nhất, đặc biệt là mấy người nhóm A, còn được gọi là “bộ ba siêu đẳng” của công ty chúng ta.”

Tay chơi siêu đẳng?

Vy Vy chớp chớp mắt: “Thế Đại Thần?”

“Anh ấy không tính.” Ngu Công xua tay, “nhóm A có bốn thành viên, trừ ông xã chị ra, ba người còn lại hợp thành “bộ ba siêu đẳng”, nhìn thấy người mặc áo phong màu hạt dẻ không?”

Vy Vy nhìn theo hướng nhìn của cậu ta.

Ngu Công hạ thấp giọng, nói về thần bí: “Hacker nổi tiếng KO, chị biết chứ?”

Vy Vy gật đầu. Tên tuổi của KO, đến người không chú ý nhiều tới các hacker như Vy Vy còn biết, nếu xếp anh ấy vào hàng hacker tuyệt đỉnh số một, số hai thì cũng chẳng ngoa tý nào.

“Chính là anh ấy, ở đây chúng tôi gọi anh ấy là anh K.”

“Anh, anh lừa em à? Là KO?” Vy Vy lấp bắp.

“Người ta là do anh ba chọn về, hình như bọn họ đơn chiến mấy trận rồi, tóm lại bây giờ anh ấy làm việc trong công ty chúng ta, không mấy người biết anh ấy là KO, chị đừng nói cho ai, chúng ta là người nhà nên tôi mới nói cho chị biết.”

... Thực ra cậu ta đã nói cho rất nhiều người biết rồi.

“Nói ra, đến bây giờ tôi cũng không biết tên anh ta là gì, tiền lương đều là anh ba trả bằng tiền mặt, bộ dạng đặc ý lắm...” Ngu Công nói về hơi khó chịu: “nhưng tôi cảm giác nguyên nhân anh ta không nói tên thật là vì...”

Vý Ý nhìn cậu ta một cách chờ đợi.

“Là do tên cậu ta quá xấu.” Ngu Công gật đầu thật mạnh để tăng độ thuyết phục.

“ ... ”

Vý Ý vẫn im lặng.

Ngu Công lại chỉ vào một người khác, “người bên cạnh anh ấy là A Sảng, cũng là một cao thủ khác của nhóm A, nhưng nếu nhìn thấy người này thì chị nhất định phải tránh mặt, hết sức cố gắng đừng đến trước mặt anh ta.”

Vý Ý ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Chị ba, chị không phát hiện công ty chúng ta là một ngôi chùa, những người ngồi phía trước chẳng phải đều là đàn ông sao? Chính là những anh chàng này làm cả!” Ngu Công biểu lộ sắc mặt rất giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mấy cậu này nghe nói hể nhìn thấy gái là không lập trình được.”

Khùng khiếp thật! Ví Ý shock.

“Nhưng chị đừng có nghĩ bọn họ là chính nhân quân tử gì hết nhá.” Ngu Công tiếp tục phát biểu suy nghĩ của mình: “Em cảm thấy, mấy cậu này quá hão sắc, sức tự kìm chế bản thân quá kém, nhìn thấy đàn bà con gái là choáng váng đầu óc mặt mày, cho nên chỉ có thể không nhìn thấy thì mới thanh tịnh được.”

Vý Ý trong phút chốc đã lạc vào chốn giang hồ, những người này dường như đều là những cao thủ võ lâm trong truyền thuyết, người nào người nấy đều kỳ quặc.

Vý Ý không kìm được hỏi tiếp: “Còn một người nữa đâu?”

“Còn một người nữa...” ánh mắt của Ngu Công buồn bã, nhìn thẳng về một góc khác, “còn một người nữa, đó chính là Mặt búng ra sữa.”

Vy Vy nhìn theo ánh mắt của Ngu Công, nói một cách nghi ngờ: “Không có ai cả.”

Ngư Công nói: “Nhìn kỹ đi.”

Vy Vy nhìn kỹ một lần nữa, vẫn không nhìn thấy ai, “đúng là không có ai, chỉ có một cô gái xinh xắn...”

Vy Vy bỗng ngậy ra, quay đầu nhìn Ngu Công một cách kinh ngạc.

Ngư Công than dài: “Tôi biết chị sẽ khó mà chấp nhận sự thực, không sai, chính là cậu ta.”

“Tuy cậu ta mặt búng ra sữa, nhân phẩm cũng không đến nỗi nào, bình thường còn rất tâm thường, nhưng nói thô thiển cái là thượng đế bắt cậu ta phải chịu đựng một thân hình khiếm khuyết, nhưng cũng ý thức đền bù cho cậu ta một ưu điểm, anh chàng mặt búng ra sữa này, ưu điểm duy nhất của cậu ta là có một bộ óc khá thông minh.”

“Từng nghe nói cậu ta là thủ khoa khoa học tự nhiên ở tỉnh Z.”

Vy Vy lại kinh ngạc, anh chàng xinh gái hóa ra cũng là một thành viên trong đội ngũ cốt cán của Đại Thần, là cao thủ lập trình? Đúng rồi, cô cũng biết trường này có rất nhiều nhân vật lợi hại, nhưng mà nhưng mà Mojata...

Thật ra thật là khó mà tưởng tượng quá!

Bạn có thể tưởng tượng được một ông anh hàng xóm trông như con gái bình thường rất vui vẻ thoải mái, lúc mình một cái biến thành một cao thủ võ lâm hay không?

Ngu Công hỏi: “Vỡ mộng rồi chứ?”

“Vẫn tốt mà... thực ra anh xinh gái vẫn rất phong cách...” Vy Vy nói một cách rất khó khăn.

Ngu Công gật đầu công nhận: “Nhưng mà, không phong cách cũng là một loại phong cách của cao thủ.”

“Đúng.” Ngu Công bỗng nhiên nhớ ra điều gì: “Chị cũng có thể gọi tôi là Ngu Công ở công ty, mọi người cũng gọi tôi như vậy, nhưng đừng gọi Hách Mi là Mojata.”

“Vậy thì gọi anh ấy là gì?”, không nên gọi là “Quá đẹp”...

Ngu Công lạnh lùng nói: “Người trên giang hồ gọi là Mi ca.”

“...”

“Sao thế?”

“Không sao cả.” Vy Vy cũng lạnh lùng nói,... chỉ là bỗng nhiên muốn thể hiện là tảng đá lớn trên ngực đã bị vỡ rồi mà thôi.

Vy Vy tiếp tục đi theo Ngu Công trong trạng thái tê liệt.

Bộ phận hành chính không có gì để giới thiệu cả, Ngu Công chỉ trịnh trọng dẫn lại một câu là: “Nên khách sáo với người của bộ phận hành chính, loại hộp cơm bọ họ quyết định đưa cho chị là ba mặn một chay hay là ba chay một mặn.”

Vy Vy gật đầu biểu thị ghi nhớ một cách nghiêm túc.

Cuối cùng mới là bộ phận thử nghiệm, Ngu Công giới thiệu: “Hiện nay bộ phận thử nghiệm vẫn chưa đủ nhân viên, theo dự tính tháng chín này sẽ tuyển thêm nhân viên. Chị ba chị nên vào đây trước.”

Đến bộ phận thử nghiệm, sau khi giới thiệu một lượt với giám đốc bộ phận và nhân viên, Ngu Công lui gót một cách thành công rực rỡ.
Cậu ấy tồn tại ở khắp mọi nơi, hoàn mỹ và mạnh mẽ.

Phần 41: Thế Giới Của Cậu Ấy.

Bộ phận thử nghiệm là bộ phận có yêu cầu tương đối thấp về mặt kỹ thuật trong công ty về lĩnh vực game online, cương vị phổ thông chỉ yêu cầu có kinh nghiệm chơi game và nhiệt tình là có thể đảm nhiệm, nói thế nào thì Vỹ Vỹ cũng là một cao thủ game online, cô dư sức để làm công việc này.

Nói ra thì công việc của nhân viên thử nghiệm game online rất khô khan, có lẽ phải liên tục nói chuyện với cùng một NPC, xem có Bug (bug: bị lỗi mạng hoặc phần mềm máy tính) hay không, có lẽ cần dạo hết một lượt cùng một trang bản đồ... tuyệt đối không phải chỉ cần chơi game là được như người ta vẫn nghĩ.

Hôm nay vừa hay bộ phận thử nghiệm tiến hành một thử nghiệm có tính chất nhiệm vụ trên quy mô lớn, số người vốn không đủ, có thêm một người đương nhiên là không gì tốt bằng. Thành viên của bộ phận thử nghiệm xưa nay vẫn lo lắng đại mỹ nhân – bạn gái của ông chủ theo lời giang hồ đồn đại khi nào sẽ tới công ty. Ai biết được người ta chỉ hơi quen thuộc một chút với thao tác của Mộng du, đã lên tay nhanh chóng.

Trưởng bộ phận thử nghiệm bỗng chốc như vớ được vàng, mau chóng này sinh sự đồng cảm với bà chủ tương lai.

Vỹ Vỹ vừa chơi Mộng du 2 đã thấy ghiền, đến cả “người mà giang hồ gọi là Mi ca” đang vui vẻ bước tới chỗ cô, cô cũng chả có thời gian mà quan tâm, hại tới mức Mojata phải ra đi lặng lẽ. Cùng Tiêu Nại ra ngoài ăn trưa, Tiêu Nại tiện hỏi: “Buổi sáng em làm việc thế nào?”

Hai mắt Vỹ Vỹ sáng lên: “Em thử làm nhiệm vụ ngập lụt.”

Vì Mộng du 2 mô phỏng thực tế rất sát sao trên cơ sở thời tiết thay đổi, cho nên trong game cũng có ngày nóng đêm mát, cũng có gió

sương sầm chớp, cũng mưa thuận gió hòa, đương nhiên cũng có mưa bão liên miên. Vì đã có mưa gió liên miên thì đương nhiên sẽ gây ra lụt lội ở một số nơi, cho nên nhiệm vụ ngập lụt cũng xuất phát từ đây mà ra.

Sau khi từng thị trấn bị ngập lụt, hệ thống sẽ thông báo, hiệu triệu các game thủ cứu NPC trẻ nhỏ và người già, cứu tài sản của NPC, sau đó sẽ nhận được giải thưởng nhất định. Game thủ cần phải học được một số kỹ năng bơi lội, sau đó trong thời gian hạn định sẽ đưa NPC về nơi an toàn, bởi vì lượng máu trong nước sẽ liên tục hạ thấp, nếu như không đưa đến nơi an toàn kịp thời, game thủ sẽ chết, nhiệm vụ thất bại.

Do đó còn có nhiệm vụ xây dựng lại nhà cửa sau thiên tai, tương ứng với lụt lội đương nhiên cũng có nhiệm vụ hạn hán, hỏa hoạn, phải vận chuyển nước... Vỹ Vỹ chơi khá nhiều game rồi, nhưng nhiệm vụ tập thể thú vị vô cùng đặc biệt như thế này lại là lần đầu tiên cô được chơi.

Thời gian thử nghiệm còn nghe người trong bộ phận thử nghiệm nói đến nhiệm vụ trông trẻ, cho ăn gì đấy nữa, nhiệm vụ mãi vô đầu đường, trong hệ thống gia đình, đàn ông phải cày ruộng, đàn bà phải dệt vải..., tuy rằng hiện nay vẫn chỉ tiếp xúc một phần của tầng băng trôi (của game), nhưng hệ thống nhiệm vụ cực kỳ mới lạ của Mộng du 2 đã khiến Vỹ Vỹ phải một phen kinh ngạc.

Nhưng nói ra thì điều làm cho Vỹ Vỹ shock nhất hôm nay chính là phong cảnh của Mộng du 2.

Non xanh nước biếc, cảnh sông nước mênh mang, trúc xanh rờn rờn, hang sâu thăm thẳm, những cảnh sắc rất bình thường vốn đã quen thuộc, nhưng khi vào trong Mộng du 2 thì dường như sống động như thật.

Đương nhiên, không chỉ có cảnh sắc mà thôi, còn có những động tác trôi chảy đẹp mắt của phái nữ, những sắc thái biểu cảm phong phú giống như thật của nhân vật...

Vỹ Vỹ vốn biết Mộng du giang hồ 2 là do Đại Thần dùng phần mềm đồ họa 3D do cậu tự tay thiết kế, nhưng không phải là phần mềm mua trực tiếp sản phẩm có sẵn của nước ngoài, về phương diện độ phân giải và biểu hiện của động tác thì chắc chắn là có một không hai. Nhưng trước khi tận mắt thấy Mộng du, cô không thể nghĩ phần mềm của Đại Thần lại có thể đạt tới trình độ cảnh sắc tuyệt mỹ, động tác đẹp mắt như thế này.

Có điều nghĩ tới bản thân Đại Thần, sau đó lại đến đội ngũ hoành tráng của cậu ấy, Vỹ Vỹ lại thấy bình thường...

Nói ra, phần mềm tốt như vậy, sau này không cần nói Mộng du giang hồ 2 sẽ thu được bao nhiêu tiền, mà chỉ cần bán mỗi phần mềm này cho công ty game online khác dùng, công ty của Đại Thần đã có thể kiếm bộn tiền rồi.

Ăn cơm xong cùng Tiêu Nại về thẳng công ty, để tránh bị Đại Thần lôi đến “hiện trường vụ án” của hôm qua, Vỹ Vỹ chủ động, nhiệt tình đi thăm hỏi ông anh xinh gái bị cô làm cho đau lòng hồi ban sáng.

Tiêu Nại cười, cũng không hề ngăn cô, cậu cũng không thích dính chặt nhau trước chốn đông người. Nhưng trong lúc buổi chiều bản chạy thử game bị lag (lag: cũng như bug, là lỗi mạng/phần mềm), cậu lại xuất hiện ở bộ phận thử nghiệm, tiện tay điều chỉnh vấn đề trình tự.

Lúc đó nội tâm của nhân viên bộ phận thử nghiệm rất phức tạp, về cơ bản họ thầm kêu gào: thực ra bọn tôi có thể giải quyết được mà! Anh cả anh không cần đích thân đến đâu!

Làm công tác thử nghiệm được mấy ngày, Vỹ Vỹ luôn cảm giác về căn bản Mộng du 2 rất khác với những game online mà trước kia cô từng chơi, không chỉ là hình vẽ tỉ mỉ, kỹ lưỡng hay những chi tiết lịch sử sâu xa... mà còn có một số điểm khác nữa. Nhưng cụ thể như thế nào thì cô lại không thể nói ra được, chỉ đến một ngày nọ khi đọc được một số trang dự tính chi tiết của Mộng du 2 cô mới chợt hiểu ra.

Mộng du 2 có sinh khí.

Trong thế giới của Mộng du 2 không hề có những sự việc không bao giờ biến đổi, tuyệt đối đứng im, hoa có tàn có nở, trăng có tỏ có mờ, người có buồn có vui. Trong sân nhà trồng một gốc mẫu đơn, có lẽ mấy ngày trước vẫn còn chúm chím chưa nở, mấy ngày sau quay lại xem, biết đâu nó đã thắm sắc đơm bông. Trong thành có một quán rượu, có lẽ ngày hôm qua vẫn kẻ qua người lại tấp nập đông vui, nhưng trong nháy mắt lại thành khuynh gia bại sản, phải thay tên đổi chủ rồi. Phía tây thành có một cô gái có lẽ tháng này vẫn còn là khuê nữ đợi người mai mối, tháng sau lại đã gả tới đông thành. Thậm chí những NPC trong tiệm thuốc, hiệu tạp hóa cũng thay ca, nghỉ làm.

Chỉ là những thay đổi nho nhỏ của bối cảnh và NPC mà thôi, lại đem lại cho người ta một loại động thái, cảm giác phát triển. Nó xóa sạch

cái cảm giác chết cứng tê nhạt của những game online trước đây.

Về căn bản các phân đoạn của Mộng du 2 đều có sự tính toán khéo léo, như cảnh cướp dâu trong phân đoạn kết hôn, như thiết kế chiêu thức tự chủ của hệ thống võ công, như thành phần quan lại trong việc thiết kế nghề nghiệp (đọc sách làm quan, sau đó theo đẳng cấp mà kêu gọi bảo vệ chiến đấu, nhưng tham khảo hệ thống kêu gọi của phương Tây)...

Những tính toán sắp đặt kỹ lưỡng này xuyên suốt trò chơi, nhưng đặc điểm lớn nhất của Mộng du 2, lại là để hệ thống đời sống và hệ thống giang hồ bên cạnh nhau một cách chính thức, trong Mộng du 2 các game thủ vừa có thể tiểu ngạo giang hồ, cũng có thể làm game thủ hoàn toàn biệt lập với cuộc sống giang hồ.

Trong các trò game online cực kỳ hiếm những trò như thế này. Game online xưa nay thường phân chia rõ ràng, chiến đấu là chiến đấu, sinh hoạt là sinh hoạt, trong loại hình game chiến đấu cũng có hệ thống sinh hoạt nhưng đó cũng chỉ là những game nhỏ có tính bổ trợ thôi.

Không phải là không nghĩ tới mở rộng thị trường game online, nhưng mà không làm nổi. Mở rộng thị trường trong nước là để tiết kiệm tiền của và sức lực, đại đa số đều trực tiếp mua những phần mềm của nước ngoài, nhưng những phần mềm này đều là chiến đấu là chính, sinh hoạt là phụ, nếu mà để sinh hoạt là chính, thì chiến đấu phải điều tiết cho hợp lý, cho nên các phần mềm của nước ngoài mà trong nước thường dùng sau khi hoàn thành các sản phẩm rồi, không là ngoài lệ cũng tự nhiên bị hạn chế và ràng buộc, thành các hình thức vô cùng phức tạp rắc rối.

Nhưng Tiêu Nại lại chủ động khai thác phần mềm, đương nhiên có thể hoàn thành tránh được những hình thức này, và tự do làm ra được những thứ mà bản thân muốn, cần.

Cho dù nói thế nào đi chăng nữa, những sáng tạo này cũng chỉ giới hạn trong phạm trù của game, để nó có thể chính thức được gọi là sáng tạo có tính chiến lược, lại phải nhờ đến sự kết hợp của C/B (viết tắt của Client/server) và B/S (viết tắt của Browser/server) trong hệ thống sinh hoạt của Mộng du giang hồ 2.

Giải thích một cách dân dã một chút, là cần phải kết hợp game do mình tự download hoàn chỉnh và game không cần download hoàn chỉnh với nhau.

Lấy một ví dụ đơn giản.

Như bạn đang trồng một cây hoa trong vườn hoa của nhà bạn ở Mộng du 2, nhưng khi nó nở hoa lại là lúc bạn đang đi làm, trong phòng làm việc không thể chơi game thì làm thế nào? Vậy thì bạn chỉ cần mở trang chủ của Mộng du 2, và có thể ngồi trong phòng làm việc hái hoa.

Lại giống như bạn nuôi một đứa con trai, một ngày phải cho ăn ba bữa, bạn lại không muốn gửi nó cho nhà trẻ của hệ thống, vậy thì phải làm thế nào? Khi làm việc có thể vào trang chủ cho nó ăn.

Có thể thấy được, trong tương lai những chức năng này còn có thể thực hiện trên cả điện thoại di động.

Hiện nay các công ty game lớn đều đang nỗ lực mở rộng những trang game phù hợp cho những nhân viên văn phòng lẫn cả những game thủ không thường xuyên sử dụng máy vi tính. Nhưng thị trường hiện nay, lại không hề có một game online nào kết hợp giữa game online 3D và webgame cả.

Mộng du 2 đã đi tiên phong trong lĩnh vực này.

Đây đúng là sáng tạo của một thiên tài.

“Không chỉ như vậy, anh đừng ngại nghĩ ngược lại”, mỗi khi trên đường tan sở về nhà, nghe Vy Vy thao thao bất tuyệt tán dương, Tiêu Nại lại rất lãnh đạm, ít nhất là cũng lãnh đạm trên vẻ mặt.

“Này!”

“Trước khi game được thử nghiệm nội bộ, trang web hệ thống sinh hoạt của Mộng du 2 sẽ được mở rộng trước.”

“Ô! Điều này đúng là rất mới mẻ, nhưng như thế thì có mục đích gì?”

Vy Vy bắt đầu suy nghĩ.

Nhìn thấy cô nhất thời không nghĩ ra, Tiểu Nại nhắc nhở thêm một chút: “Sau khi thử nghiệm nội bộ Mộng du 2, chúng ta sẽ tuyên truyền hình ảnh của nhà, vườn 3D trong game.”

Vy Vy chợt hiểu ra.

Game thủ ở các webgame nhìn thấy vườn hòa của mình trong game 3D tinh xảo, hoàn mỹ như thế này, chắc chắn sẽ vào game để xem, sau đó...

Tất cả đều có thể tưởng tượng được.

Chiến lược này của Đại Thần thực là dã tâm ghê gớm, rõ ràng là đánh gục hết cả đám game thủ không trừ một ai.

Vy Vy máu nóng bùng bùng, cứ miên man suy nghĩ mãi.

Những game thủ không thích chém chém giết giết sau khi vào game này thì không hiểu sẽ như thế nào nhỉ, đương nhiên có thể không đánh yêu quái, không cây lên level, chỉ trồng rau thu hoạch, nuôi lợn nuôi gà, dệt vải may áo, nghiên cứu ẩm thực... nhưng bạn sẽ cảm thấy một nông dân tán gẫu, đi bán sù học nghệ, hành tẩu giang hồ cũng không có ai ngăn cản. Hơn nữa, hệ thống sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để thu hút bạn, ví dụ như, trồng rau cũng có thể trồng ra linh đơn, ăn vào thì tăng thêm công lực, ví dụ như cây ruộng có thể đào được bí kíp võ học, ví dụ như may quần áo bỗng nhiên lại có làm ra bộ áo chiến tốt... Hơn nữa không chừng những thứ này đều không thể bán được.

Cho nên...

Cho nên mới nói, Đại Thần đúng là một tên âm mưu nham hiểm.

Không đúng, có lẽ phải nói là một tên dương mưu mới đúng, giỏi nhất ngón nghề đào hố bẫy người, sau đó lại khiến người ta nhìn thấy hố và nhảy xuống >O<. (Âm mưu là ngầm tính toán mưu hại. Dương mưu là giăng bẫy rõ ràng nhưng người khác vẫn mắc bẫy – tác giả chơi chữ)

Ngày qua ngày, Vỹ Vỹ say mê với Mộng du 2, dường như gần tới mức quên ăn quên ngủ, có lần Tiêu Nại đi đến bên cạnh cũng chẳng thêm chú ý, cho nên Tiêu Nại liền bị nhóm thử nghiệm châm chọc:

“Anh Tiêu, thua chính game của mình cảm giác thế nào?”

Tiêu Nại cảm thấy thật khó chịu, hơn nữa đã khó chịu mấy ngày nay, ai mà chịu được bạn gái đã lâu không gặp nhau ngày ngày đều nhắc tới từ game ra rả bên tai, không còn cách nào khác, Tiêu Nại dứt khoát cấm cô: “Từ sau ra khỏi công ty không được nhắc tới từ game nữa.”

Vỹ Vỹ hơi cụt hứng, cũng hơi ầm ức, liền giải thích: “Đó là game của anh mà!”

Mộng du 2, đúng là thế giới của cậu ấy.

Game không thể dựa vào một người mà có thể hoàn thành được, một game ắt sẽ hội tụ trí tuệ của cả đội ngũ tập thể. Nhưng Tiêu Nại là kiến trúc sư cuối cùng của trò chơi này, tức là linh hồn của cả trò chơi.

Mộng du giang hồ 2, từ góc độ nào, trình độ nào cũng có thể nói đó là thế giới của cậu ấy.

Trong đó thể hiện nhân sinh quan, quan niệm về giá trị của cậu ấy. Vỹ Vỹ chơi trò chơi này, có lúc thậm chí còn cảm thấy mình đang bồng bềnh trong trái tim cậu.

Cậu ấy tồn tại ở khắp mọi nơi, hoàn mỹ và mạnh mẽ.

Dường như...

Cô càng ngày càng thích cậu ấy hơn.

Làm việc trong bộ phận thử nghiệm được tròn một tuần, Tiêu Nại ném Vy Vy vào một trong những bộ phận mà cậu cai quản: bộ phận kế hoạch, làm công tác hỗ trợ.

Vy Vy không hề có ý kiến gì đối với sự điều động này cả.

Cô muốn đến bộ phận kế hoạch, dường như là không thể đợi được, muốn sống trong thế giới của cậu ấy, thêm cả những thứ thuộc về mình.

“Nhìn thấy em là không cần thấy mà cũng có thể giỏi rồi,” Tiêu Nại cắn nhẹ vào tai trái cô, “còn nữa, anh luyện tập trong đầu nhiều lần lắm rồi.”

Phần 42: Quần... Bơi.

Nắng chiều chiếu xuyên qua cửa rọi xuống mặt đất. Có hai người ngồi bệt dưới sàn nhà bên cạnh giường.

“Em thấy hệ thống gia đình còn có thể thêm một số thứ, đặc biệt là về gia đình và phương diện hỗ trợ động tác của gia đình.”

Vy Vy ngồi bên Tiêu Nại, vừa nói vừa vẽ mấy bức tranh trên cuốn sổ nhỏ. Cuốn sổ nhỏ có bìa màu xanh này Vy Vy mới mua, trong đó viết khá nhiều suy nghĩ lặt vặt về Mộng du 2.

Là một người chơi có thâm niên, ý kiến của Vy Vy vẫn rất hữu dụng. Tiêu Nại lại không để ý chuyện đó.

“Ca khúc này sao thế nhỉ?”

Vy Vy cúi: “Sếp tổng Tiêu, anh có nghe không đấy?”

“À,” sếp tổng Tiêu nói: “Nghĩ cho kỹ rồi viết báo cáo đưa anh.”

“...”

Vy Vy bực tức, cúi xuống cắn một miếng vào cánh tay cậu ấy.

Tiếng đàn chẳng hề loạn nhịp.

Bản nhạc Tiêu Nại đang đàn là nhạc nền của một cảnh nào đó trong Mộng du 2, cũng chính là một trong những bản nhạc mà vị giám đốc họ Phương của phòng âm nhạc mang đến vào cái ngày Vy Vy tới.

Đàn khúc nhạc xong, Tiêu Nại suy nghĩ, viết mấy chú ý vào bản nhạc. Sau đó lại bỏ bút, duỗi chân, ôm lấy eo của người ta, thuận thế lại đề xuống sàn nhà, lấy môi trả môi, lấy răng trả răng.

“Anh.”

Vy Vy không kịp nói gì, miệng đã bị dính chặt lấy rồi.

Tuy trận này Vy Vy đã từng bị cậu bé lấy đẽ hôn, ôm đẽ hôn, ngồi lên chân đẽ hôn, nhưng bị đè trên sàn thế này thì vẫn là lần đầu tiên, bỗng cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình không thể chấp nhận được nụ hôn này.

Nhưng mà gặp nhau trên đường kẻ mạnh sẽ thắng, người đó không chỉ võ công thâm hậu mà còn mưu mô xảo hoạt, Vy Vy không sức chống cự, chỉ còn cách để người ta muốn làm gì thì làm.

Sau mấy phút, Tiêu Nại mới thả cô ra, nhưng vẫn chưa đứng dậy, hơi thở ẩm áp còn vương lại trên cổ cô. Vy Vy hốt hển, đôi mắt mơ màng lúc lâu mới trở lại bình thường, không kìm nổi nỗi nghi ngờ: “Có thật là anh yêu lần đầu không?”

Không giống một chút nào! Lần nào cũng bị anh ấy làm cho không còn sức chống đỡ.

“Haizz!” Trong tiếng cảm thán của Tiêu Nại có chút gì dương dương tự đắc.

“Vậy thì anh thành thạo quá rồi”

“Nhìn thấy em là không cần thầy mà cũng có thể giỏi rồi,” Tiêu Nại cắn nhẹ vào tai trái cô, “còn nữa, anh luyện tập trong đầu nhiều lần lắm rồi.”

Lại luyện tập thêm mấy lần nữa, thời gian nghỉ trưa trôi đi. Tiêu Nại cài lại cúc áo sơ mi rồi chuẩn bị xuất phát, Vy Vy chạy vào nhà vệ sinh, ngấm mình trong gương.

Đôi mắt long lanh ngấn nước trông như buồn ngủ.

Hai má ửng hồng trông như vừa đi nắng.

Nhưng đôi môi thì làm thế nào?

Chẳng nhẽ nói là ăn ớt cay, hay bị muỗi đốt?

Bọn họ tuy rất bận rộn nhưng lại thừa thời gian để trêu chọc cô, chắc chắn sẽ không bỏ qua được cơ hội tốt này, đặc biệt là có cả Ngưu Công ở đó.

Vy Vy buồn bã bước ra khỏi nhà vệ sinh, Tiêu Nại đã đang xỏ giày, cúi thấp đầu, không chú ý tới: “Buổi chiều có đi không?”

Tuy hôm nay là cuối tuần, nhưng vì công ty phải chuyển sang mục tiêu mới, nên rất nhiều người phải làm thêm, Tiêu Nại đương nhiên cũng phải đi. Vy Vy là thực tập sinh nên đi hay không đi cũng không quan trọng, cho nên Vy Vy lắc đầu: “Không đi!”

“Thực tập sinh lại không có lương, em cần nghỉ ngơi.”

Tiêu Nại không hề có ý đá xoáy Vy Vy, nhưng vẫn gọi cô ra ngoài cửa, hôn lên trán một cái: “Thế thì em trông nhà nhé, đừng có qua chỗ Hiếu Linh đấy!”

“Vâng.” Vy Vy nhìn mặt trời chói chang ở bên ngoài, cũng chẳng muốn ra ngoài, nhưng khi Tiêu Nại đi khỏi, lại không chịu nổi cái lại một câu: “Nhưng đây cũng chẳng phải nhà mình.”

Căn phòng mà hiện tại Vy Vy đang ở, không phải là nhà của Hiếu Linh mà là căn phòng ngoài của nhà Tiêu Nại. Tiêu Nại vẫn rất ngại ngần khi anh em em em trong nhà người khác, Vy Vy lại không dám đến nhà bố mẹ cậu ấy, cho nên nơi này – là căn hộ không thường xuyên sử dụng lại trở thành nơi được ở thường xuyên nhất, thường thường ban ngày Vy Vy và Tiêu Nại ở đây, ban tối Tiêu Nại đưa cô về.

Tiêu Nại đi rồi, Vy Vy không có việc gì làm, liền chạy về phòng online.

Nếu không đến công ty thì hơi vô vị, Vy Vy ngồi lướt web một chặp, nhớ ra đã mấy ngày không cho hổ con ăn, liền đăng nhập Mộng du giang hồ.

Nhờ sự kiên nhẫn bồi dưỡng của Vy Vy, hổ con có thuộc tính tiên thiên cực kỳ kém nay đã được nâng cao, Vy Vy cho nó ăn mấy viên đan dược, kiểm tra trong kho xem còn hàng không, để đi chợ Trường An thu mua.

Không ngờ, ở chợ Trường An lại gặp được người bạn đã lâu không gặp – Mộng Điệp Không Tình, cô ấy mở một cửa hàng, đang lúc bán hàng. Vy Vy hơi ngạc nhiên khi gửi tin nhắn đi: “Phải Mộng Điệp không?”

Đừng nói là bán nick cho người khác nhé!

Quả nhiên Mộng Điệp trả lời rất nhanh: “Ừ”

Vy Vy: “Lâu lắm không gặp cậu”

Mộng Điệp: “Ha ha, bận quá”

Vy Vy luôn cho rằng Mộng Điệp đã đoạn tuyệt với game, không ngờ cuối cùng cô ấy lại quay lại, nên không khỏi kinh ngạc. Muốn hỏi han tình hình dạo này ra sao, nhưng lại sợ như vậy đường đột quá, liền dứt khoát không hỏi nữa. Hai người chat mấy câu, Mộng Điệp liền thu dọn cửa hàng rủ cô cùng đi săn Boss.

Cùng đi săn Boss còn có Thần Lô Ni Ni, ba người chọn một khu vực không khó lắm, bình thường ba người chơi ở khu vực này rất nhẹ nhàng thể nhưng Mộng Điệp không theo kịp tân số nên suýt nữa cả đội bị tiêu diệt.

Mộng Điệp cười nhún nhó: “Hai tháng rùi không chơi, đến Boss mà tớ cũng không sẵn được.”

Tâm trạng của Mộng Điệp hình như không được tốt lắm. Vỵ Vỵ đang nghĩ như vậy thì Thần Lôi Ni Ni gửi tin nhắn: “Mộng Điệp gần đây có vẻ không vui.”

“Sao vậy?”

“Có thể vừa mới quay trở lại bang nên không quen lắm. Hai tháng qua, trong bang nhiều người cũ bỏ đi, mà cũng nhiều người mới đến, họ đều coi Tiểu Vũ Yêu Yêu như thần tượng, rất nhiều người còn không biết Mộng Điệp là bang chủ nữa.”

“Chiến Thiên Hạ không nhường ngôi bang chủ cho cô ấy à?”

“Không hề, hơn nữa bây giờ các đồ đẳng cấp của bang chủ Mộng Điệp cũng không cao hơn Chiến Thiên Hạ.”

“T T”

“Tiểu Vũ Thanh Thanh cũng ở trong bang, con này rất là đáng ghét. Nếu như không vì không nỡ bỏ bang phái, thì tớ cũng bỏ đi từ lâu rồi.”

Lúc này Vỵ Vỵ mới hiểu ra vấn đề: “Mộng Điệp và Chiến Thiên Hạ?”

Thần Lôi Ni Ni nói: “Vẫn tốt, tớ hỏi bang chủ Mộng Điệp rồi, cô ấy nói trận trước cô ấy ốm, Chiến Thiên Hạ luôn ở bên cạnh chăm sóc, cô ấy cảm động lắm.”

Đang nói, lại không thấy Thần Lôi Ni Ni đâu nữa, mấy phút sau lại thấy gọi âm ỉ: “Sax, ở nhà là không ra gì, không có thể là bị rớt mạng ngay, Vỵ Vỵ, thế tốc độ mạng chỗ cậu thế nào, bây giờ cậu cũng dùng băng điện thoại à?”

“Không, tớ về thành phố B rồi, mạng vẫn ok mà.”

“Oh, oh? Sao cậu lại về sớm thế?”

“Thực tập nghỉ hè mà.”

“Đừng có nhắc thực tập, tớ vẫn chưa làm luận văn nữa cơ.”

Mấy câu này mấy người trong đội nói, cho nên Mộng Điệp cũng nhìn thấy, Mộng Điệp hỏi: “Vỵ Vỵ bây giờ cậu ở thành phố B à?”

“Ừ”

Mộng Điệp không nói gì thêm, đánh xong, cô ấy bỗng nói: “Vỵ Vỵ bây giờ cậu có rảnh không? Nếu không buổi chiều đi uống trà với tớ đi!”

Vỵ Vỵ vô cùng ngạc nhiên trước lời mời này, xưa nay cô không sốt sắng đi gặp bạn trên mạng, nhưng bây giờ Mộng Điệp có tâm sự, nếu như cô từ chối, hình như sẽ làm cho cô ấy thấy càng nặng nề hơn.

Vỹ Vỹ đang do dự, lúc này Thần Lô Ni Ni lại gửi tin nhắn riêng: “Vỹ Vỹ cậu đi cùng cô ấy đi, vì chuyện Chiến Thiên Hạ vẫn ở trong bang, cô ấy không được vui lắm, cậu an ủi cô ấy nhé.”

Nghĩ tới chuyện đó của Mộng Diệp và Chiến Thiên Hạ, người đang chìm đắm trong hạnh phúc và niềm vui như Vỹ Vỹ không khỏi có chút xót xa, cho nên cô chẳng nghĩ ngợi nhiều mà nhận lời.

Đang chat với Mộng Diệp, bỗng một cửa sổ nhảy ra, Vỹ Vỹ giật thót mình.

“Vỹ Vỹ.”

Trên cửa sổ hiện lên hai chữ.

“Đại Thần?”

“Ừ.”

“Sao anh không chat như bình thường?”

“Thế này tiện hơn.”

“Thế nhưng lại làm em giật mình quá.”

“Tự nhiên nhớ ra, biệt thự của người quen anh để không.”

“A?”

“Nhà anh ấy có bể bơi.”

“@_@”

“Em có thích đi bơi không?”

“Có!” Vỹ Vỹ trả lời ngay tắp lự.

“Em biết bơi không?”

“Không biết!” Vỹ Vỹ nói rất khẳng khái, “Nhưng em sẽ ngồi bên cạnh xem.”

Ngồi bên cạnh xem Đại Thần bơi, đó có thể là nguyện vọng nảy sinh khi ngồi xem cậu ấy chơi bóng rổ lần trước.

Cô bị Đại Thần làm gián đoạn, chẳng buồn để ý tới game, ở nơi làm nhiệm vụ Lô Vỹ Vỹ Vỹ đứng ngây ra, không hoạt động, Thần Lô Ni Ni gọi mấy lần.

“Vỹ Vỹ?”

“Vỹ Vỹ?”

“Vỹ Vỹ Vỹ Vỹ Vỹ Vỹ.”

Vỹ Vỹ vội vàng đáp, để ngăn lại cô ấy: “Đây rồi, tớ vừa có tý việc.”

“Haizz, tớ còn tưởng cậu out rồi.”

Mộng Diệp hỏi: “Vỹ Vỹ có phải cậu đang ở khu XX không?”

Khu XX là nơi tập trung đông đúc của thành phố B, Vỹ Vỹ đáp: “Ừ, đúng thế.”

Mộng Diệp hỏi: “Ồ nhà hàng pizza ở đường XX nhé?”

Vỹ Vỹ nghĩ, đường XX cách đại học A cũng không xa, liền đồng ý, “Ok.”

Hẹn nhau địa điểm thời gian gặp mặt xong, cho nhau số điện thoại di động, Vỹ Vỹ mở cửa sổ chat với Đại Thần ra.

“Tỷ nữa em sẽ đi gặp Mộng Diệp Không Tinh.”

Một lúc Tiêu Nại mới trả lời: “Uh.”

Tuy cậu không nói gì, nhưng Vỹ Vỹ lại cảm thấy cậu ấy không thích mình giao lưu gặp gỡ với bạn bè trên mạng, cho nên mới giải thích: “Bọn em gặp nhau ở nhà hàng pizza ở đường XX, chỉ là ăn trưa và uống trà thôi, không lâu đâu.”

Tiêu Nại nói: “Đến giờ, anh sẽ trực tiếp đến đón em đi bơi, đúng rồi em cầm quần bơi của anh đi nhé.”

Quần bơi con trai, thực ra cũng chính là quần lót thôi.

Quần bơi của Đại Thần, chuyện kì quặc đó, Vỹ Vỹ mới nghĩ đến đã đỏ mặt tía tai, chứ chẳng cần nói đến lục tù quần áo nữa, Vỹ Vỹ mở tủ quần áo của Đại Thần, thực sự chẳng dám nhìn kỹ, tiện tay lấy một cái màu đen, vải trơn bóng, chắc là quần bơi. Rồi nhanh chóng nhét vào túi, sau đó đi gặp Mộng Diệp.

Nửa tiếng sau, Vỹ Vỹ đã tìm thấy tiệm pizza.

Trong tin nhắn Mộng Diệp nói mình tóc dài, uốn xoắn, nhuộm màu hạt dẻ, mặc váy dài màu xanh sẫm, Vỹ Vỹ nhìn ngó trong tiệm pizza một lúc, mới thấy cô ấy ở chỗ trong cùng, gần với cửa sổ.

Vỹ Vỹ cất bước đi về hướng cô ấy.

Mộng Diệp vốn say sưa đang nhìn ngắm cảnh sắc bên ngoài khung cửa, dần dần nghe thấy tiếng bước chân, liền liếc mắt nhìn sang hình như có một người đang đi gần về phía cô, cô chột dạ quay đầu lại, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng long lanh.

Chủ nhân của đôi mắt đó đang nhìn cô, người đó gửi đến cô một nụ cười thân thiện, khe khẽ hàm răng trắng bóng, nụ cười ấy như một đóa hoa quỳnh chớm nở, khiến cho người ta trong phút chốc phải ngây ngất choáng váng, không thể nào cưỡng lại được.

Trong lòng Mộng Diệp trỗi dậy một ý nghĩ, nhưng lại cảm thấy không thể là như vậy, nhưng mà người con gái ấy đang dừng lại trước mặt cô. Mộng Diệp không chỉ bất ngờ mà gần như sững người, ngây ra một lúc mới hỏi: “Bạn là Lô Vỹ Vỹ Vỹ?”

“Vỵ Vỵ gật đầu, ngồi xuống đối diện cô ấy, vừa cười vừa chào hỏi: “Chào cậu, Mộng Điệp.”

Vỵ Vỵ và Mộng Điệp ngồi trong tiệm pizza đến năm giờ mới về.

Trong lúc đó, chủ yếu Mộng Điệp nói, còn Vỵ Vỵ nghe. Nhưng Vỵ Vỵ cũng hiểu rằng trong lòng Mộng Điệp đang buồn, chỉ cần lắng nghe cô ấy mà thôi.

Cuối cùng Mộng Điệp còn mời Vỵ Vỵ đi ăn tối, Vỵ Vỵ ngại ngần từ chối: “Buổi tối tớ phải đi bơi, hình như trước khi đi bơi không được ăn thì phải.”

Mộng Điệp rõ mồn một: “Vớ! bạn trai à?”

Vỵ Vỵ gật đầu, nghĩ tới Tiêu Nại, trong mắt bỗng đầy áp nỗi băng khuâng.

“Cậu xinh như vậy, bạn trai chắc chắn phải yêu cậu ghê lắm nhỉ?” Mộng Điệp nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ hâm mộ.

Vỵ Vỵ ngây người một lúc, muốn nói gì đó, lại cảm thấy nói gì cũng không ổn. Cho nên lại mỉm cười, cúi đầu uống một hớp trà.

Sau khi chia tay với Mộng Điệp, Vỵ Vỵ gọi điện thoại cho Tiêu Nại.

“Em ở bên này rồi.”

“Ừ, anh sang ngay.” Kỳ thực Tiêu Nại đã xong việc từ lâu, nhưng cậu ấy luôn đường hoàng bình tĩnh, tuyệt đối không gọi điện hối thúc Vỵ Vỵ.

Vỵ Vỵ nói địa điểm, đang định tắt máy thì bỗng Tiêu Nại hỏi: “Em mua đồ bơi chưa?”

“...”

“Đợi anh rồi mình cùng đi mua nhé?” Tiêu Nại lấy chìa khóa xe vừa đi vừa nói.

“Không cần đâu! Em tự đi được rồi!”

Bên cạnh tiệm pizza có một siêu thị, Vỵ Vỵ chạy vào đó, chọn đại một bộ đồ bơi, đương nhiên là loại trông kín mít, ở phía dưới còn có cả quần nữa.

Thanh toán xong đi ra khỏi siêu thị, Vỹ Vỹ nhìn thấy ngay xe Tiêu Nại đã đỗ ở bên kia đường.

Nó thực sự là rất mỏng, rất ngắn,... còn rất bó...

Phần 43: Đi bơi, đi bơi thôi.

Vỹ Vỹ tưởng tượng về cảnh tượng bơi lội như thế này, Đại Thần cời trần, mặc một chiếc quần bơi vừa mỏng vừa ngắn lại vừa nhỏ, thân hình vạm vỡ nhấp nhô trong làn nước xanh biếc... nhưng còn cô thì sao, đang nằm trên chiếc ghế dựa bên cạnh hồ bơi, vừa uống nước vừa thổi phũ phũ hơi lạnh ngắm nhìn cậu, tốt nhất là có thể mang theo một chiếc máy ảnh...

Nhưng mà hiện thực thì...

Đến biệt thự, Vỹ Vỹ rút chiếc quần bơi từ trong túi ra, Tiêu Nại cầm lấy, lông mày cau lại.

“Sao lại cầm cái này?”

“Dạ?” Cô đến nhìn cũng không nhìn, vợ đại lấy nó, có chuyện gì à?

“Cái này là của cô anh tặng sau khi anh đạt giải quán quân bơi lội, anh chưa bao giờ mặc nó.”

“Anh không thích à?”

“Anh không có ý kiến gì,” Tiêu Nại mỉm cười, “Chỉ là không ngờ hóa ra Vỹ Vỹ lại thích kiểu này.”

Khi cậu ấy đi vào thay quần bơi, từ trong nhà bước ra, Vỹ Vỹ mới biết kiểu mà cậu ấy nói đến... là kiểu nào...

Nó thực sự là rất mỏng, rất ngắn,... còn rất bó...

Vy Vy bị vẻ đẹp nam tính lồ lộ này làm cho choáng váng đầu óc, khi Đại Thần nói: “Sao em không đi thay đồ,” cô rất ngoan ngoãn đi thay bộ đồ bơi vừa mới mua khi này.

Cũng may khi bước ra cô đã tỉnh táo, cầm lấy chiếc khăn bông to quấn quanh người.

Tiêu Nại đang bơi rất thoải mái dưới bể, nhìn thấy cô bước ra, liền bơi đến bên mép hồ, đưa tay ra.

“Xuống đây.”

“Không đâu, em không biết bơi.” Con vịt cạn Vy Vy kéo chiếc khăn bông, thà chết chứ không nhảy xuống nước.

“Anh dạy em.”

Vy Vy nghĩ một lúc nhưng vẫn sợ: “... Căng lắm thì em ngồi khỏa chân ở bên cạnh bể là được rồi.”

Tiêu Nại không biết nói gì, làm ra vẻ chẳng buồn để ý tới cô, rồi một mình bơi đi. Mất Vy Vy dõi theo cậu, nhìn cậu ấy đang rẽ sóng dưới nước, ngoi lên hụp xuống, thân hình săn chắc cường tráng lúc nổi lúc chìm, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng lên.

Cô thực sự càng ngày càng bị Đại Thần quyến rũ rồi... ~~

Một mặt Vy Vy vừa kiểm điểm lại bản thân, một mặt là căng mắt ra nhìn ngắm không chớp mắt. Nhìn được một lúc tự mình, tự mình cũng muốn hoa chân múa tay, liền đến ngồi bên cạnh mép bể bơi, thả chân xuống bể.

Bất chợt cảm giác mát mẻ như được trận gió mát thổi từ chân ủa lên, từng lỗ chân lông trên cơ thể đều được thả lỏng và thư giãn vô cùng.

Vy Vy ngồi bên hồ bơi nghịch nước rất vui vẻ, trong chốc lát cô không để ý tới động tĩnh của Tiêu Nại, đến khi phát hiện ra thì Tiêu Nại đã

bơi đến bên cạnh cô rồi, rồi bất thành linh nắm chặt lấy cô, kéo phất cô xuống nước.

Vỷ Vỷ không kịp đề phòng đã bị lôi xuống nước, phải uống mất mấy ngụm nước... nước rửa chân của chính mình...

Sau đó vì tay chân đập loạn xạ, bị người ta hà hơi thổi ngạt...

Sau đó lại vì sợ chìm xuống nước, nên vội vội vàng vàng với lấy tấm thân trần của người ta...

Tóm lại... một câu chẳng thể kể hết được...

Lúc đi về, Vỷ Vỷ chỉ biết bơi chút ít, nhưng mà, cả trái tim lẫn thân thể... lại chịu những tổn thất rất to lớn T_T.

Tiêu Nại trước đây tuy là quán quân bơi lội giải toàn trường, nhưng cũng chẳng phải ham thích tới mức ngày nào cũng phải luyện tập. Nhưng mà từ hôm nay về sau, lại đột nhiên vô cùng say mê. Biệt thự của người thân dù sao cũng để trống, thì mỗi chiều muộn đợi Vỷ Vỷ cùng bơi những hai tiếng đồng hồ.

Vỷ Vỷ đã thích bơi lội rồi, nhưng đối với hành vi lợi dụng chức danh dạy học để có những hành vi XX của người ta thì vẫn kiên quyết đề phòng, hạn chế, nhưng mà tuy cô có quyết tâm chống lại đến cùng thì cũng không có được sức mạnh tương ứng với quyết tâm ấy. Vẫn thường hề không cẩn thận một cái là lại bị quyn rũ ngay...

Cho nên trong hồ bơi của nhà người thân Đại Thần thường nhìn thấy bóng cô đập nước...

Mỗi lần “giây chết”, đến những câu như “hai ta vẫn chưa đến tắm ở khe uyên ương” Vỷ Vỷ đều nói ra cả. Nghĩ ra thì cũng đúng, nếu là một hồ bơi to hơn, chỉ có hai người bọn họ. Thế chẳng phải là khe uyên ương sao .

Nhưng mà phản ứng của Tiêu Nại là...

“Hóa ra Vy Vy thích phải mạnh mẽ à?”

Không còn biết xấu hổ là gì, Vy Vy chỉ còn cách nhẫn nhục chịu đựng.

Cho nên có một lần khi nhận được điện thoại của Mộng Điệp, Vy Vy vẫn rất vui. Ngày ngày đi bơi, ăn cơm đúng là bội thực đi mất...

Mộng Điệp nói: “Vy Vy, tối mai rảnh không? Đi ăn nhé.”

“Ngày mai à?” Vy Vy suy nghĩ có chút xiu rồi đồng ý liền, “Ok.”

Vy Vy nhận lời sốt sắng như vậy đương nhiên không phải vì trốn tránh việc cùng đi bơi với Đại Thần mà vì nghĩ lần trước ở tiệm pizza là do Mộng Điệp mời, cô cảm thấy nên mời lại một lần mới phải.

Cho nên sang ngày thứ hai, Vy Vy vứt bỏ người ta, găm lấy ví tiền rồi đi hẹn hò. Nhưng khi đứng trước cửa khách sạn hẹn với Mộng Điệp, nhìn thấy sự trang hoàng rực rỡ của nó, Vy Vy không khỏi hơi thấp thỏm bồn chồn.

Nhỡ không đủ tiền...

Chả sao, cùng lắm thì gọi Đại Thần đến cứu.

Vy Vy lấy điện thoại ra nhắn tin cho Mộng Điệp: “Tớ đến rồi, cậu ở đâu?”

Mộng Điệp reply rất nhanh: “Ở Cúc Hiên.”

Mộng Điệp đứng dậy khỏi ghế ngồi, cất di động.

“Cô ấy đến rồi.”

Tiểu Vũ Thanh Thanh không tin hỏi: “Có đúng cô ta rất đẹp không? Có đẹp bằng Yêu Yêu không?”

Mấy chục phút trước, trước những yêu cầu của Tiểu Vũ Yêu Yêu là gặp mặt và giải quyết nhiều chuyện của bang Bích Hải Triều Thanh Các, Mộng Điệp “vô tình” tiết lộ cô ấy đã gặp được Lô Vỹ Vỹ Vỹ ngoài đời, còn nói cô ấy rất đẹp.

Cùng ở đó còn có Chiến Thiên Hạ, gia tộc Tiểu Vũ, Chân Thủy Vô Hương, còn có những game thủ khác của thành phố B, hầu hết mọi người đều quen biết Lô Vỹ Vỹ Vỹ, họ không tin nổi Lô Vỹ Vỹ Vỹ là một người đẹp.

Người của gia tộc Tiểu Vũ lại càng không tin, liền hò hét Mộng Điệp gọi Vỹ Vỹ tới.

Cho nên, Mộng Điệp lại giả vờ đi ra ngoài gọi một cuộc điện thoại, kỳ thực, để giữ bí mật, cô ấy đã hẹn với Vỹ Vỹ từ hôm qua rồi.

Mộng Điệp nghe thấy câu hỏi của Tiểu Vũ Thanh Thanh, không trả lời ngay tức khắc, trong khi mọi người cứ háo hức chờ đợi thì cô mới nói: “Đến thì biết ngay.”

Tiểu Vũ Thanh Thanh “à” lên một tiếng: “Tớ biết rồi, chắc chắn là không xinh bằng Yêu Yêu rồi, Yêu Yêu là đệ nhất mỹ nhân của server mà.”

Tiểu Vũ Yêu Yêu nửa xấu hổ nửa bức nói: “Cậu đừng có ba hoa thế, tớ thì bằng ai đâu.”

Tiểu Vũ Thanh Thanh bả lả xoa dịu: “Biết rồi, biết rồi, sẽ hạ thấp giá trị của cậu vậy.”

Mộng Điệp nhìn Tiểu Vũ Yêu Yêu, trong lòng cười nhạt.

Cười đi, cười nữa đi! Tớ nữa các người còn cười được không.

Dựa vào cái gì mà mày có thể nghĩ sao tăng bốc được trắng lên hả, dựa vào cái gì mà gia tộc Tiểu Vũ chúng mày có thể sai khiến này nọ trong bang hội mà tao gây dựng nên, chẳng phải là khuôn mặt này và cái được gọi là đệ nhất mỹ nhân của game *Mộng du giang hồ* sao? Dựa vào cái gì mà mày hạnh phúc như thế này, mày không biết là hạnh phúc của mày ngứa mắt lắm à, mày không biết mấy người mày gọi đến buổi gặp mặt hòa giải này đang lìm dim buồn ngủ à?

Nếu như không phải tại mày thì Thiên Hạ sẽ không quen Tiểu Vũ Thanh Thanh.

Mày biết hay là không biết, tao ghét mày.

Ngay lập tức, bài kiểm tra của mày tới rồi đấy.

Tình yêu của mày sẽ có vượt qua được không?

Không vượt qua đi!

Vốn là người hay thể hiện tình yêu, người như Chân Thủy Vô Hương sẽ không rung động trước sắc đẹp ư? Ở trước mặt là một sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thiên hương quốc sắc thì sao?

Hơn nữa hướng hồ cậu ta từng là chồng của Lô Vỹ Vỹ Vỹ, liệu có tiếc nuối và đau khổ vì đã vô tình đánh mất cơ hội đã từng có không?

Nhưng mà.

Nếu như vượt qua được, thì dành chúc mừng bọn mày! Chúc phúc thật lòng!

Mộng Điệp nghĩ hết mọi nhê!

Đám người cười nói hi hi ha ha, những cặp mắt không ngừng dõi ra ngoài cửa. Qua một lúc, cửa mở ra, đám người không hẹn mà cùng nhìn ra, nhưng lại nhìn thấy một khuôn mặt tròn đang cười. Như thế cũng gọi là người đẹp à? Tiểu Vũ Thanh Thanh đang định phá ra cười, thì mới phát hiện người đó chỉ là phục vụ.

Sau đó mới có một nữ sinh bước vào sau người phục vụ.

Cô gái đó lịch sự cúi đầu chào, những sóng tóc mượt mà xõa xuống theo những động tác của cô ấy, khiến cho người ta bị cuốn hút bởi chiếc cổ cao trắng ngần như ngọc sen. Khi cô quay đầu lại, chỉ thấy nhẹ nhàng, thay vào đó là một khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo khiến cho người ta phải ngây ngất, tim đập rộn ràng phía sau mái tóc đen mượt kia, đôi mắt sáng như những vì tinh tú. Dường như đôi mắt cô ấy đã quét hết mọi sự ngạc nhiên, đôi lông mi dài khẽ rung lên, ánh mắt lướt qua nhưng vẻ kiêu diễm của nó thì ở lại.

Mộng Diệp đã từng gặp Vy Vy, nhưng lần này cô mặc một chiếc váy liền in hoa, cổ xẻ hình chữ V màu rất nhã, lại khiến cho cô ấy ngây người ra, phải một lúc sau mới đứng dậy gọi Vy Vy được.

“Vy Vy.”

Tiếng Vy Vy mà cô ấy gọi làm cả đám người phải kinh ngạc. Bọn họ cảm thấy nhất thời không có liên hệ gì cô ta và bốn chữ “Lô Vy Vy Vy”. Bây giờ Mộng Diệp làm cho thức tỉnh hết thảy, mới ý thức được cô ấy chính là Lô Vy Vy Vy.

Cô ấy thực sự là Lô Vy Vy Vy?

Sao cô ấy lại có thể là Lô Vy Vy Vy?

Nếu như cô ấy là Lô Vy Vy Vy, vậy thì danh hiệu *Mộng du giang hồ* đệ nhất mỹ nhân..

Tất cả bọn họ không hẹn mà cùng nhìn lại Tiểu Vũ Yêu Yêu, hình dường như cùng lúc cảm thấy...

... thật mờ nhạt...

Trước vẻ đẹp khiến hồn xiêu phách lạc này, vẻ xinh tươi trong sáng của Tiểu Vũ Yêu Yêu trong chốc lát thật đơn điệu, tẻ nhạt.

Hơn nữa...

Dáng người còn kém xa.

Thực ra Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng rất xinh, chỉ là mọi người nhìn cô ấy nhiều rồi, nên chẳng có gì mới lạ cả. Trên diễn đàn có ảnh, có video lại gặp cả người thật rồi, hơn nữa còn không được bằng ảnh, ít nhất là trong ảnh nước da cũng đẹp hơn rất nhiều. Đem ra so sánh, thì lại chính là Lô Vỹ Vỹ Vỹ – người không hề được gọi là “người đẹp” này, không phần son trang điểm này lại khiến cho người ta không thể rời mắt được.

Cho nên mọi người lại nghi ngờ, nếu như nữ sinh này là Lô Vỹ Vỹ Vỹ, vậy thì làm sao Tiểu Vũ Yêu Yêu có thể đoạt được Chân Thủy Vô Hương từ trong tay cô ấy?

Mọi người lại nhìn Chân Thủy Vô Hương đầy vẻ thắc mắc khó hiểu.

Đàn ông chính là người hiểu bản tính háo sắc của đàn ông nhất, mới đầu Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu kết hôn trong game, bọn game thủ đàn ông trong bang đều cảm thấy cậu ta không tốt, nhưng trong lòng không khỏi ngưỡng mộ. Nhưng từ khi nhìn thấy Lô Vỹ Vỹ Vỹ, những game thủ nam ngồi ở đây “từ bụng ta suy ra bụng người” - đều cảm thấy trong lòng Chân Thủy Vô Hương đang thấp thỏm lo lắng đã bị gục ngã mất rồi.

Mộng Diệp luôn lưu ý những phản ứng của Tiểu Vũ Yêu Yêu và Chân Thủy Vô Hương, lúc đó vô cùng đặc ý nhếch mép cười, nói với nhân viên phục vụ: “Phục vụ, lấy thêm cho một cái ghế để cạnh chỗ của tôi.”

Sau đó nói với Vỹ Vỹ: “Vỹ Vỹ, ngồi đây đi.”

Vỷ Vỷ gật đầu, xoay bước chân, thần sắc vẫn bình thản, nhưng trong lòng đã bắt đầu đắn đo về tình hình trước mắt.

Thực ra vừa mới nhận được tin nhắn, Mộng Diệp nói ngồi ở chỗ nào, Vỷ Vỷ đã quan sát thấy sự bất thường, nhưng cuối cùng vẫn tin bạn nên chẳng nghĩ ngợi nhiều, không ngờ vừa bước vào, hóa ra là cảnh này.

Trừ Mộng Diệp ra, Vỷ Vỷ không quen biết ai khác, nhưng lại có ấn tượng với khuôn mặt của Tiểu Vũ Yêu Yêu, đã có Tiểu Vũ Yêu Yêu ở đây, vậy thì thân phận của những người khác như thế nào chẳng cần nói cũng biết cả.

Đây đại khái là buổi họp mặt game thủ của bang Bích Hải Triều Thanh Các ở thành phố B.

Nhưng lại không hiểu vì sao mà gọi cô tới đây.

Vỷ Vỷ ngồi xuống bên cạnh Mộng Diệp, tim của mọi người dường như mới trở về chỗ cũ, nhưng vẫn có chút nghi nghi hoặc hoặc. Tiểu Vũ Thanh Thanh mở mồm hỏi: “Cậu là Lô Vỷ Vỷ Vỷ?”

Giọng của cô ta hơi đanh, Vỷ Vỷ liếc nhìn cô ta một cái, gật đầu.

“Đúng vậy.”

Đã tới rồi, thì phải làm cho yên ổn, Vỷ Vỷ bình tĩnh thản nhiên, gật đầu giới thiệu với tất cả mọi người: “Chào cả nhà, tôi là Lô Vỷ Vỷ Vỷ.”

Trong phút chốc những người xung quanh dường như đều làm nèn, cậu ấy dường như đã giương chiếc ô của mình lên, đi xuyên qua màn mưa đen thẫm.

Phần 44: Tỏa Sáng.

Tất cả đều im lặng, sau đó không khí mới nóng trở lại. Mộng Diệp lại tìm lại được cảm giác mình là trung tâm, vừa cười vừa nói: “Mọi người tự giới thiệu một chút nhé!”

“Minh là Lam Chi Mộng. Woa, Lô Vỹ Vỹ Vỹ, không ngờ cậu lại xinh thế.” Một nữ sinh mặc áo phong màu tím hương ứng đầu tiên.

“Đại Lăng Đào Sa, chúng ta đã cùng đi săn Long Vương ở Thái Hồ mấy lần rồi.”

“Hạ Yên.”

“Haizz, tớ là Đồng Khổng Thâm Thâm.”

“Tony.”

“Tớ là Đinh Đinh Tẩu Tẩu.”

“Chấn Ấp Bá Chủ, he he.”

Những người đầu tiên mở miệng nói chuyện với Vỹ Vỹ là những người đã từng quen biết với cô trong game, sau đó là hai người mới vào bang sau khi Vỹ Vỹ rời bỏ bang phái.

“Tên của tớ rất khó đọc, cậu cứ gọi tớ là Albus là được rồi.”

“Người đẹp, tớ là Hồ Thủy Lam.”

Cuối cùng còn lại bốn người không muốn nói chuyện, chàng trai bên cạnh Tiểu Vũ Yêu Yêu hình như muốn nói, nhưng sau đó nói được từ “tôi”, lại không đủ dũng khí nói tiếp câu sau.

Lúc đó chàng trai bên cạnh Mộng Diệp đứng dậy, xem thần sắc của cậu ta rõ ràng là giới trí thức. Cậu ta cầm cốc rượu nâng cốc mời Vỹ Vỹ: “Lô Vỹ, mình là Chiến Thiên Hạ. Trước đây trong game đã có chút xích mích, nhưng bây giờ mọi người gặp nhau ở đây, những chuyện

trong game trước kia đừng bận tâm nhé.”

“Đương nhiên.” Vỹ Vỹ đáp lại một cách rất phong độ.

Câu này của Chiến Thiên Hạ không chỉ nói với mỗi Vỹ Vỹ, còn ý tứ nói với gia tộc Tiểu Vũ, Tiểu Vũ Yêu Yêu lúc này mới thờ phào cất lời: “Tớ là Tiểu Vũ Yêu Yêu, Lô Vỹ Vỹ Vỹ, đã hâm mộ cậu từ lâu.”

Câu này của Tiểu Vũ Yêu Yêu nghe rất khách sáo, giọng điệu lại không khiến cho người ta thấy dễ chịu, tất cả mọi người trong phòng đều cảm thấy sồn da gà. Vỹ Vỹ đâu có phải là không nghe ra ý đồ sâu xa trong hàm ý của cô ta, nhưng tuy cô có móng vuốt lợi hại, nhưng lại chẳng hứng thú thi triển với cô ta, chỉ cười cười, lấy sức tám lạng thắng ngàn cân, không thể nhẹ nhàng hơn được nữa: “Chào cậu.”

Chàng trai trẻ bên cạnh cô ấy đã từng cất tiếng một lần, cuối cùng cũng có thể nhìn Vỹ Vỹ một cách quang minh chính đại, nói: “Minh là Chân Thủy Vô Hương.”

Hai cô nữ sinh ngồi ở một bên khác của Tiểu Vũ Yêu Yêu nhìn nhau, không biết là cùng hẹn nhau hay không mà đồng thanh: “Tiểu Vũ Thanh Thanh”, “Tiểu Vũ Miên Miên”.

Màn chào hỏi đã xong, mọi người không khỏi nhìn đi nhìn lại Vỹ Vỹ và Chân Thủy Vô Hương, và bọn Tiểu Vũ Yêu Yêu với con mắt thắc mắc không hiểu, cho đến khi thần sắc của Tiểu Vũ Yêu Yêu trở nên buồn bã mới thôi.

Chân Thủy Vô Hương đứng dậy gọi nhân viên phục vụ, lại gọi thêm một chai rượu vang rất đắt, nói rất oai: “Hôm nay mình trả tiền, mọi người cứ ăn uống thoải mái.”

“Đắt lắm.”

“Chân Thủy Vô Hương, anh giàu thật.”

Mọi người đều ồn ào về giá trị của chai rượu vang.

Chiến Thiên Hạ cười nói: “Hôm nay nếu như không phải Chân Thủy Vô Hương mời, mọi người sao dám đến đây ăn, một món bình thường cũng đắt gấp ba lần.”

Tiểu Vũ Yêu Yêu cười rất lịch sự: “Tớ đề nghị họp mặt thì đương nhiên người trả tiền là anh ấy.”

Mộng Điệp nhìn thấy cô ta đang phô trương thanh thế của nữ chủ nhân, vừa cười thầm lại vừa thấy không vui, liền cố ý quay sang nói với Vy Vy: “Vy Vy, chiếc váy này của cậu đẹp thật, mặc lên đáng rất đẹp, cậu mua bao nhiêu tiền thế?”

Vy Vy nhìn cô ấy một cái, lạnh lùng lướt qua rồi nói: “Cũng mua đại thôi, tớ chẳng nhớ nữa.”

Nghe câu hỏi này của Mộng Điệp, ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía Vy Vy, bàn luận xôn xao.

Albus hỏi: “Lô Vy Vy Vy, gọi cậu như thế nào nhỉ?”

Đây là hỏi tên thật, Vy Vy không quen cậu ta, bèn giả vờ như không hiểu, nói: “Cứ gọi tớ là Lô Vy đi.”

“Vy Vy tớ nhớ cậu cũng là sinh viên, trường nào vậy?”

Câu này là của Lam Chi Mộng hỏi, Vy Vy còn quen biết cô ta, nhưng câu hỏi của cô ấy lại làm khó Vy Vy. Nếu như không trả lời hoặc âm ừ cho qua, e rằng sẽ khiến cho cô ấy bối rối, nhưng nếu trả lời thật thì cũng không thể. Xưa nay Vy Vy rất biết giữ cho mình tránh khỏi các phiền phức, trong những tình huống phức tạp như thế này, cô đâu sẽ phơi bày sự thật đời tư của mình, cho nên suy nghĩ một chút cô vừa cười vừa nói: “Cơm ở trường tớ rất ngon.”

Đây có thể là câu nói thật lòng của cô, cơm ở trường đại học A của cô quả thực là rất ngon. Nhưng trong giới sinh viên thành phố B lưu truyền một câu rằng: *Danh tiếng trường đại học A, X rất nổi, con gái trường E rất xinh...*

Lam Chi Mộng quả nhiên hiểu gợi ý, nói: “Hóa ra cậu học đại học X, khoa gì?”

Câu hỏi trước Vy Vy đã sơ hờ, câu hỏi sau thì chỉ biết trả lời: “Máy tính.”

“Tớ cũng học khoa máy tính ở trường đại học X,” một giọng nói ngạc nhiên bỗng chen vào, game thủ tên Hạng Yên vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhìn Vy Vy, nhưng nói xong câu ấy cậu ta lại nghĩ ngờ ngay: “Nhưng sao tớ chưa bao giờ gặp cậu?”

Mọi người đều nhìn Vy Vy nghi ngờ.

Trùng hợp như thế sao?

Trong lòng Vy Vy rối bời nhưng mặt vẫn tỏ vẻ rất trấn tĩnh, đang định nói thì Tiểu Vũ Thanh Thanh cười mĩa một tiếng, nói xằng: “Nghe nói bây giờ có một số cô gái làm hàng lại rất thích tự xưng là sinh viên.”

Mọi người không ngờ cô ta có thể nói ra những lời này, đều cảm thấy choáng váng ngây hết cả ra.

Vy Vy rất tức giận, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, vừa nhìn vừa mắng thẳng cô ta: “Chỉ có loại con gái như cậu mới có thể có được ý nghĩ bẩn thỉu như thế trong đầu.”

Cô vốn có một khuôn mặt tươi tắn, lúc đó sắc mặt trầm xuống, thậm chí còn có vài phần khí thế như người chỉ huy, đừng nói người bị cô nhìn chằm chằm là Tiểu Vũ Thanh Thanh, mà đến ngay cả người bên cạnh cũng bị khí thế của cô làm cho im thin thít.

Tiểu Vũ Thanh Thanh bị cô lườm, trong lòng thấy hoảng sợ, cổ tình cụp mắt trốn tránh.

Vy Vy lườm thêm cô ta một cái, cảm thấy thật là căm ghét, quay đầu lại thùng thảng hỏi Hạng Yên: “Cậu học ở bộ môn nào?”

Vy Vy khiến cho người ta hiểu nhầm mình là sinh viên của trường đại học X, là vì ngày trước có lần cô ấy đã từng cùng Nhị Hỷ tới trường

đại học X đến chơi chỗ người bạn cùng lớp cô ấy, cho nên cũng có chút hiểu biết về khoa máy tính trường đại học X.

Hạ Yên đáp: “Phân môn Izumiyama.”

“Năm thứ ba cậu mới chuyển đến bộ môn này à?” Vy Vy hỏi rất khéo.

Hạ Yên đột nhiên nhận ra: “Hóa ra chị là đàn chị của bộ môn này à? Chẳng trách chưa từng thấy chị, nhưng mà chị chẳng già hơn em tẹo nào.”

Vy Vy khẽ cười, chẳng nói thêm gì nữa.

Vy Vy tuy xinh đẹp hơn người, nhưng ánh mắt cô đàng hoàng, trong sáng, tuyệt đối không có cái kiêu đong đưa mời mọc. Mọi người cứ nghĩ Tiểu Vũ Thanh Thanh nói không khéo, bây giờ được Vy Vy giải thích như vậy, lại càng cảm thấy Tiểu Vũ Thanh Thanh không được giáo dục đàng hoàng, nên chuyên nghĩ bậy bạ.

Sự kiêu ngạo của Tiểu Vũ Thanh Thanh bị Vy Vy áp chế hoàn toàn, tuy trong lòng không phục, nhưng cũng ít nhiều tôn trọng hơn, quay đầu không biết nói với Tiểu Vũ Yêu Yêu điều gì.

Mọi người bị cô ta làm ra như vậy, không khí không khỏi hơi ngượng ngập, Mộng Diệp vui vẻ trong lòng, xoay vòng câu chuyện một cách kịp thời, mới có thể làm cho không khí trong phòng náo nhiệt trở lại.

Vy Vy đã sớm có chủ định rút lui càng sớm càng tốt, cứ chỉ lại càng không được nóng vội, trước mọi người, trong mọi lúc cô ngồi bình tĩnh ăn uống.

Bên ngoài khung cửa sổ, bỗng lóe lên mấy tia chớp lằng ngoằng, tiếng sấm rền vang, một lúc sau, mưa tí tách rơi, sự chú ý của mọi người đều dồn cả về phía đó.

“Sao dạo này hay mưa thế?”

“Không sao, dù sao chúng ta cũng đi hát karaoke luôn, địa điểm ngay sát vách, không bị dính mưa đâu.”

Trong tiếng bàn tán ồn ào, điện thoại di động của Vy Vy đổ chuông, rút điện thoại từ trong túi ra, quả nhiên là của Tiêu Nại gọi. Vì Vy Vy ngồi ở bên trong, nếu đi ra ngoài nghe thì cũng bất tiện quá, nên cô trực tiếp nhận điện thoại luôn.

“Trời mưa rồi, anh đi đón em.”

“À,” Vy Vy nhìn mọi người ăn cũng gần xong, bèn nói: “Bây giờ anh qua đi.”

“Ừ.”

Tiêu Nại biết chỗ rồi, chẳng cần hỏi han nhiều liền ngắt điện thoại.

Không biết mọi người xung quanh ngừng nói chuyện từ lúc nào, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Vy Vy, Lam Chi Mộng hiếu kỳ hỏi: “Vy Vy, cậu có bạn trai rồi à?”

Vy Vy gật đầu một cách rất thẳng thắn.

Mộng Diệp nhìn thần sắc của Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu, vội vàng nói: “Vy Vy, vội gì mà phải đi thế, ở đây xong thì chúng mình đi hát karaoke, cậu cũng cùng đi nhé.”

Có người bên cạnh cũng hô hào: “Đúng rồi, để cho bọn tớ được thưởng thức giọng hát của người đẹp đi.”

“Bạn trai cũng đi cùng mà.”

“Tớ hát không hay đâu.” Vỹ Vỹ cười nhả nhặn nói, “Nhưng tối nay tớ có việc phải làm, nên ngại quá.”

Đám đông vẫn không chịu, nhưng Vỹ Vỹ kiên quyết, không hề dao động một cách rất khách sáo. Mọi người nhanh chóng ăn xong, Chân Thủy Vô Hương trả tiền rất hào phóng, tất cả mọi người cùng đi ra ngoài.

Tiêu Nại vẫn chưa tới, Vỹ Vỹ đứng đợi cậu ấy ở trước cổng quán. Nhưng những người khác cuối cùng cũng đứng ở cửa không đi, cười cười nói nói hi hi ha ha chờ xem bạn trai của người đẹp là người như thế nào.

Vỹ Vỹ tuy có chút không vui, nhưng nơi này cũng chẳng phải của cô, cô chẳng nói gì được.

Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng đứng trước cửa không đi, tuy cô ấy thể hiện là chỉ đứng cùng với mọi người ở đây, nhưng trong lòng lại rất muốn xem bạn trai của Lô Vỹ Vỹ ra sao. Nghĩ đến chuyện khó mà gặp được người vừa đẹp trai vừa có tiền như Chân Thủy Vô Hương, cô ấy lại thầm cảm thấy kiêu hãnh, chiến thắng.

Mưa càng ngày càng to.

Một chiếc ô tô xuyên qua màn mưa từ từ chạy đến, đám đông nhìn thần sắc của Vỹ Vỹ để phán đoán, đây chắc chắn là xe của bạn trai cô ấy rồi, đều không khỏi hào hứng trở lại.

Tiểu Vũ Thanh Thanh nói về kinh thường: “Cái xe này trông chả ra sao, không đẹp bằng xe của Chân Thủy, Yêu Yêu nhỉ?”

Tiểu Vũ Yêu Yêu liếc Vỹ Vỹ một cái, lại nắm tay Chân Thủy để biểu thị sự chiếm hữu. Chân Thủy Vô Hương cố tình nhìn về phía Vỹ Vỹ, lại nhìn thấy ánh mắt cô ấy nhìn về phía chiếc xe, hoàn toàn không chú ý gì tới phía bên này, cảm thấy hơi khó chịu.

Trong màn đêm, chiếc xe đó chậm chậm dừng lại dưới bậc thềm, cửa xe mở ra, một bóng người thẳng đứng cầm chiếc ô rẽ màn mưa đi về phía khách sạn.

Những giọt mưa xối xả trút xuống, người đi không để ý có xòe ô hay không, có vẻ hơi ngại ngần, đi một cách vội vội vàng vàng. Bóng

eBook by Đào Tiểu Vũ

người đó đi cũng khá nhanh, nhưng lại gợi cho người ta cảm giác vô cùng thư thái. Trong phút chốc những người xung quanh dường như đều làm nèn, cậu ấy dường như đã giương chiếc ô của mình lên, đi xuyên qua màn mưa đen thẫm.

Cậu dần dần bước đến bậc thềm, khuôn mặt trở nên sáng rõ dưới ánh đèn. Khuôn mặt của Tiêu Nại vốn sinh ra đã vô cùng đẹp trai, chỉ có điều phong cách hơi mạnh mẽ thường xuyên bị che giấu, lúc này như ánh cầu vồng sáng chiếu, được vẽ ra dưới ánh đèn, tuy chưa đủ để phô bày hết được cái đẹp nhưng cũng đủ cho người khác thần trí điên đảo.

Tiểu Vũ Thanh Thanh đợi để xem người ta lúc đó đã hoàn toàn ngưng, thật sự bị hào quang của cậu hút hồn.

Vỷ Vỷ rất ghét ánh mắt của Tiểu Vũ Thanh Thanh nhìn hai người, không đợi Tiêu Nại chạy đến bên cô, cô đã tạm biệt bọn Mộng Điệp: “Mọi người về sau nhé, tớ về trước đây.”

Mộng Điệp lại giữ lại, nói: “Vỷ Vỷ, hay là mời cả bạn trai cậu cùng đi đi.”

“Không được,” Vỷ Vỷ cười nhạt, nói bóng gió: “Tính cách anh ấy hơi hướng nội, không thích gặp người ngoài.”

Trong lời của cô ấy rõ ràng đầy ẩn ý, Mộng Điệp cứng họng, không nói được câu nào.

Đang trì hoãn như thế thì Tiêu Nại đã đến bên cô, Vỷ Vỷ chạy vào trong ô của cậu.

“Đi thôi.”

Tiêu Nại biết Vỷ Vỷ chỉ đi gặp một mình Mộng Điệp, nhưng bây giờ lại nhìn thấy cả đám người, biết là có chuyện lạ, nhưng không hỏi nhiều. Tính cậu vốn kiêu ngạo, đừng nói là chào hỏi đến người ta mà còn chẳng buồn nhìn, dắt Vỷ Vỷ đi xuống bậc thang.

Đám người yên lặng nhìn bóng họ đi xa dần, nhìn hai chiếc bóng xinh đẹp dưới chiếc ô đang dần khuất trong màn mưa, Tiểu Vũ Thanh Thanh cắn môi, đột nhiên gào to lên: “Này, anh có biết bạn gái anh lấy bao nhiêu người trong game rồi không?”

Vy Vy ngạc nhiên dừng chân lại, nhìn cô ta một cách lạ lùng. Hai người đứng cũng không quá xa, vẫn có thể nhìn thấy hết được nét mặt của cô ta. Sắc mặt cô ta đã hơi biến dạng, ánh mắt trông rất hung tợn.

“Trong game cô ta cặp bồ, lăng lơ, hay ve vãn tán tỉnh đàn ông, tiếng dữ đồn xa, con người cô ta ai mà chẳng biết, anh chàng đẹp trai, anh đừng có để cô ta lừa!”

Xưa nay Vy Vy luôn sống trong môi trường trong sáng, đơn giản, hằng ngày rất hiếm gặp phải những người đê tiện như Tiểu Vũ Thanh Thanh, nên không biết phải dùng từ gì để hình dung. Vy Vy thấy thật ghê tởm, buồn nôn, ánh mắt lạnh lẽo, đánh định cất tiếng mắng trả cô ta thì Tiêu Nại ngăn lại.

Vy Vy nhìn cậu, cô cứ nghĩ cậu ấy định nói mình chính là Nhất Tiểu Nại Hà, không ngờ chỉ thấy vẻ mặt cậu bỗng trở nên thật lạnh lùng. Cậu nhìn cô, giọng nói nghe tựa xa thăm thẳm mà lại vô cùng sâu nặng: “Chỉ cần cô ấy đồng ý yêu tôi thì tôi không quan tâm những chuyện đó.”

Xe đã đi khá xa rồi, nhưng hễ nghĩ tới cái vẻ mặt như con chuồn chuồn của Tiểu Vũ Thanh Thanh, Vy Vy vẫn không nhịn được cười nghiêng ngả.

Nói chung Tiểu Vũ Thanh Thanh muốn ly gián để Đại Thần đá cô, nhưng ai ngờ, Đại Thần lại thể hiện coi chính cô ta trở thành loại lăng lơ. Anh ấy cũng chả oán hận gì. Có vẻ như tuyệt đối si tình với cô. Kiểu này chỉ sợ Tiểu Vũ Thanh Thanh lại càng thêm đổ kỵ không yên thôi.

Vy Vy không thể không thừa nhận, về mặt ép người ta chết mà không cần đền mạng này thì Đại Thần tuyệt đối giỏi hơn cô rất nhiều.

Tiêu Nại vẫn bình tĩnh lái xe đi.

Vy Vy được dịp vui vẻ, bỗng nhiên hỏi Tiêu Nại: “Nếu em thực sự cặp bồ, thì có thật là anh không thêm để ý không?”

“Không thêm đề ý.” Tiêu Nại trả lời như thể đó là một chuyện đơn giản vô cùng.

Á, Vỹ Vỹ ngạc nhiên nhìn cậu ấy, vẫn cho rằng cậu ấy nói phét.

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của cô, Tiêu Nại mỉm cười một lúc. Đèn đỏ, cậu dừng xe, quay sang nhìn cô, “cùng lắm thì em mà định đi một bước thì anh ngăn lại một bước, em mà định đi hai bước thì anh ngăn lại hai bước.”

Tiếng cậu nói không to lắm, Vỹ Vỹ phải lắng nghe mà thầm kinh ngạc, trong lòng trỗi lên một cảm giác thật khó nói.

Ngu Công và Vỹ Vỹ kiểm soát chuẩn ra ngoài, vừa ra khỏi cổng, Ngu Công thở dài một hơi: “Sắm sét đùng đùng, sợ thật đấy.” Vỹ Vỹ lo lắng: “Trông ánh mắt anh ta rất dữ dội.”

Phần 45: Hãy Để Em Đi Cùng Anh!

Sau ngày hôm đó, Mộng Điệp lại gọi điện thoại cho Vỹ Vỹ một lần nữa, nói xin lỗi một câu. Vỹ Vỹ nói không sao một cách khách sáo. Sợ đi có thể nói ra ba tiếng “không sao đâu” một cách dễ dàng là vì Vỹ Vỹ đã không còn coi cô ấy là bạn của mình nữa.

Có lẽ trong lòng cô ấy cũng đau khổ, có lẽ cô ấy cũng có những điều khó nói ra, nhưng đã là bạn bè thì không nên lợi dụng lừa dối nhau như thế.

Mộng Điệp hình như cũng biết, thở dài một tiếng, từ đó không thấy liên hệ gì với cô nữa.

Vỹ Vỹ vẫn vui vẻ làm thực tập sinh. Gần đây cô càng thân thiết hơn với tất cả đồng nghiệp, nhưng dù thân thiết quen biết thì cũng có những chuyện không hay của quen biết. Như là hai ngày trước trên diễn đàn sáng kiến, sau khi cô nêu ra sáng kiến về chuyện hỗ động trong gia đình, tuy nhận được sự ủng hộ của mọi người nhưng mọi người cũng nhanh chóng đổi ý.

“Haizz, em Vỹ Vỹ này, bọn anh đều là những thằng đau khổ, chưa từng biết yêu đương là gì, chẳng có suy nghĩ gì về chuyện hệ thống gia đình, tất cả đều dựa vào em cả.”

“Đúng đúng, em nên viết ra những chuyện mà em muốn làm cùng anh Tiêu đi, thế cũng gọi là sáng tạo đấy.”

“Hi hi,” đột nhiên có người cười rất khà ô, “may mà không phải chuyện mà anh Tiêu muốn làm với em xinh tươi!”

Lập tức tất cả mọi người cũng cố ý cười khà ô, ý nhị: “Đó là cấp hạn chế.”

Vy Vy chỉ biết im lặng nhìn lên trần nhà, thăm cảm thấy, tương lai càng ngày vững chắc của mình có thể có triển vọng rồi.

Buổi trưa hôm nay, Tiêu Nại và khách ký hợp đồng, Vy Vy và Ngu Công, Mojata cùng đi ăn trưa. Anh bạn cao thủ thần bí KO cũng cùng đi với Mojata.

Nhân viên phục vụ mang thực đơn đến cho cô gái duy nhất ngồi đó lựa chọn, Vy Vy cầm thực đơn, đưa lại cho KO: “Anh KO anh chọn món đi!”

KO lắc đầu quây quây.

Mojata nghe thấy buồn bã: “Sao từ trước tới nay em không gọi anh là anh Hách?”

Mọi người trong công ty đều lớn tuổi hơn Vy Vy, cho nên Vy Vy đều lễ phép gọi tất cả mọi người bằng anh, đến Ngu Công cũng gọi một tiếng anh, ra sức giữ thể diện cho Ngu Công. Thậm chí trong công ty, Vy Vy cũng gọi Tiêu Nại là anh, nhưng cô lại chưa bao giờ gọi Mojata là anh, hết thấy chỉ gọi là anh xinh gái thôi.

Nghe thấy câu trách móc của Mojata, Vy Vy bối rối đáp: “... Nếu mà em gọi như thế thì Đại Thần sẽ xử em chết.”

Mojata ngẫm nghĩ, hiểu ra rồi liền nói: “Vậy thì em đừng gọi nữa, anh ấy cũng không xử em mà sẽ xử anh thôi.”

Anh Hách, có nghĩa là ông anh tốt....

Ngu Công đọc chậm rãi hai lần, rồi cười rất gian.

Mau chóng gọi mấy món, ba người vừa ngồi vừa nói chuyện, sỗ dĩ nói là ba người, vì KO không nói gì. Đang nói chuyện, Mojata bỗng nói về rất tâm trạng: “Thực ra cũng có lần tở yêu trên game online!”

Vỵ Vỵ hiểu kỳ: “Yêu ai? Sao chưa bao giờ thấy nhắc tới?”

Mojata nói: “Không phải trong Mộng du giang hồ, trước Mộng du anh cũng chơi một trò, tên là Huyền hoặc tinh cầu, trong trò đó anh là Thiên Y”

Tuy chưa chơi Huyền hoặc tinh cầu bao giờ nhưng cô cũng lướt qua trang website trò này, biết được Thiên Y là một nhân vật trong đó, Vỵ Vỵ không kìm được kinh ngạc hỏi: “Anh chơi nick con gái?”

“Hi hi, nhân vật ấy hợp với gu thẩm mỹ của anh.”

Thức ăn lần lượt được bung ra, Mojata vừa ăn vừa nói: “Sau khi chơi một trận thấy mọi người đều kết hôn, nên cũng muốn tìm một người để cưới.”

“Haizz, anh không phải chơi nick nữ sao? Lẽ nào lại đi tìm đàn ông?”

“Sai rồi, anh định tìm một yêu nhân.”

... Thế cũng được à?

Trong game nhân yêu là nam chơi nick nữ, còn yêu nhân là nữ chơi nick nam, yêu nhân cũng rất thịnh hành trong game vì mối quan hệ của các nhân vật cũng có chung sở thích.

“Trong game đó có một nhân vật nam tên là Hoa Tiễn, thiết kế đặt là giọng nương nương, về cơ bản là những chàng trai chân chính sẽ không biết chơi, ngược lại thì con gái lại rất thích, phần đông là con gái chơi. Cho nên anh tớ muốn tìm một Hoa Tiễn để cưới, đặc biệt còn tìm ra được một cái tên rất là thi vị, mới nhìn cũng biết đó là nữ sinh, gọi là cái gì Tay hái sao sớm.”

“Cái tên này rất hào khí, khí thế, sao lại chắc chắn đó là con gái?”

Mojata ngậm ngùi nói: “Anh cảm thấy chỉ có con gái mới muốn hái sao sớm. Để thể hiện anh rất trình độ nên anh còn cố ý không thêm hời hợt tính của người đó, kết quả là sau một tháng tình cảm được vun đắp, người đó cuối cùng là một nhân yêu trong đám yêu nhân.”

Ngu Công – người rất am hiểu sự tình giải thích thêm: “Cuối cùng vẫn là con trai.”

“Sau này thì sao?”

“Không có sau này, từ khi biết người đó là con trai, anh liền không chơi trò đó nữa.”

Im lặng một hồi, Vỹ Vỹ nói với về am hiểu chân tơ kẽ tóc: “Anh xinh gái, anh lại còn chỉ trách người khác, thực ra chính là anh giả làm con gái để lừa gạt tình cảm của người ta, lại còn vắt chanh bỏ vỏ.”

“Vắt chanh bỏ vỏ, không sai, chị ba dùng câu thành ngữ này rất đúng.” Ngu Công ngồi bên cạnh gật đầu lia lịa.

Mojata kêu oan: “Động cơ của tớ là trong sáng.”

Bình thường mà nói, người ít nói như KO sẽ im lặng, anh ta im lặng ăn cơm một cách nhanh chóng, sau khi ăn xong lại im lặng ngồi bên cạnh xem người khác ăn cơm. Lần này anh ta vẫn là người ăn cơm xong trước tiên, nhưng ăn xong anh ta lại buông đũa, nhìn Mojata và nhả lời vàng ý ngọc: “Server của cậu có phải là Trường An Nguyệt Hạ không?”

Mojata kinh ngạc: “Làm sao cậu biết?”

KO vẫn lạnh lùng, nói về rất thờ ơ: “Vì tớ chính là nhân yêu đó.”

Cơm vẫn chưa ăn xong, Ngu Công và Vy Vy mượn cớ chuồn đi, ra đến cửa, Ngu Công thờ phào nhẹ nhõm: “Sấm sét đùng đùng, đáng sợ thật.”

Vy Vy lo lắng: “Trông ánh mắt anh ta rất dữ dội.”

“Đây đúng là duyên phận.”

“Đúng là ác duyên.”

“Em gái!”

“Dạ anh!”

“Chúng ta về công ty thôi!”

Kết quả là ngày thứ hai đi làm, Vy Vy và Tiêu Nại vừa tới cửa phòng kỹ thuật, Mojata chạy ra ngoài: “Anh ba, anh phải đòi lại công bằng cho em, KO quấy rối công sở!”

“Cậu ta quấy rối anh thế nào?” Vy Vy vội vàng hỏi. Vừa hỏi xong lại cảm thấy không đúng, khẩu khí này quá vui vẻ, Vy Vy lập tức hắng giọng nghiêm túc nói: “Anh trai, anh ta quấy rối anh như thế nào, anh kể rõ ra xem nào, đừng có bỏ sót điều gì, bọn em nhất định sẽ đòi công bằng cho anh.”

Mojata rất bị phần nói: “Cậu ta đòi tớ phải vào cái game quý quái kia kết hôn!”

Vỵ Vỵ hưng phấn như là chung mối thù với cậu ta: “Sao anh ta lại có thể như thế? Thật quá đáng quá!”

“Đúng thế! Cậu ta nói mới đầu cậu ta bị người ta chế nhạo, cậu ta phải tìm lại nơi về, tớ thấy, những người trong game đó đều thay mấy lần rồi! Tìm về sao được nơi cũ nữa chứ!”

Vỵ Vỵ là đồ ba phải lập tức lật lọng: “Anh KO nói cũng đúng, là anh đi lừa người ta mà, cần phải chịu trách nhiệm.”

Mojata yên lặng nhìn vào đôi mắt cô, lại nhìn về phía người đáng tin cậy – Tiêu Nại: “Anh ba, anh phải đòi lại công bằng cho em!”

Ai ngờ Tiêu Nại lại nói: “Việc này không hề sai, tớ vẫn lo lắng không giữ được KO ở lại công ty, bây giờ thì không phải lo nữa rồi.”

Mojata nhìn Tiêu Nại với ánh mắt bi thương vì bị phản bội: “Anh ba, sao anh có thể nói những lời táng tận lương tâm thế?”

Tiêu Nại trầm ngâm: “Sẽ thưởng cho cậu?”

Mojata lập tức làm ra vẻ tiết liệt nói: “Ba triệu tớ mới bán thân.”

Tiêu Nại đưa mắt đánh giá cậu ta.

Mojata ngẩng cao đầu ưỡn ngực, lại càng ra vẻ tiết liệt: “Không bao giờ down giá.”

Tiêu Nại suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu.

Mojata bỗng hoan hô một tiếng, vui vẻ chạy về phía bộ phận lập trình: “KO, bọn mình đi kết hôn đi, tối nay tớ mời cậu đi nhà hàng ăn mừng!”

Những người khác tụ tập ở xung quanh để xem cũng dần dần tản đi hết, bàn luận ra vào.

“Quan niệm tiết hạnh của Mi ca cũng thật mỏng manh quá!”

“Đàn ông thời nay mà giữ mình trong sạch được như tở thì hiếm lắm.”

“Mi ca ra giá cao quá, Mi ca chẳng đáng ba triệu đâu, ít nhất cũng giảm một nửa và phải tặng chút gì bồi thường nữa.”

“Mi ca gả cho KO, sau này nên gọi là Mi ca xinh tươi nhé!”

“Tên hay đấy! Mi ca xinh tươi, bọn mình cũng cần ăn khao, ít nhất cũng phải được ăn kẹo cưới chứ!”

Chính trong không khí vui vẻ như thế này, kỳ nghỉ hè đã trôi đi, Vỹ Vỹ bắt đầu tranh thủ thời gian viết báo cáo thực tập. Tuy Vỹ Vỹ là một sinh viên giỏi, nhưng những báo cáo thực tập trước đây của cô cũng không tránh khỏi những lỗi. Nhưng báo cáo năm nay tuyệt đối không như vậy, cô ấy đem rất nhiều những điều tâm đắc có thể viết ra được, đương nhiên cô sẽ chú ý tuyệt đối không tiết lộ bất cứ bí mật nào về công ty của Đại Thần.

Khi báo cáo thực tập viết được một nửa, một hôm Tiêu Nại đột nhiên hỏi: “Bọn mình đi du lịch nhé!”

Vỹ Vỹ chớp chớp mắt: “Đi đâu?”

“Tây An.”

Đúng là chưa đi Tây An, nhưng nếu đi du lịch, thì tiền trong thẻ cũng không còn đủ, lại không thể gọi điện về nhà xin tiền, bởi vì cô đã nói với gia đình là đi thực tập ở thành phố B.

Vỵ Vỵ rất đau khổ.

Tiêu Nại chẳng cần nói cũng biết cô đang đau khổ vì cái gì: “Bao ăn bao ở, coi như là tiền lương thực tập.”

Vỵ Vỵ hỏi rất vô tư: “Vậy thì ở khách sạn, em, em ở phòng đơn chứ?”

Tiêu Nại liếc xéo cô một cái: “Vì sự trong sạch của anh, đương nhiên.”

Vỵ Vỵ ôm chặt cánh tay của cậu: “Anh Tiêu, anh tốt quá, vậy thì em sẽ đi theo anh nhé!”

Vỹ Vỹ vốn không bị say máy bay, nhưng lúc đó máy bay sắp hạ cánh, cô lại cảm thấy bắt đầu bị say.

Phần 46: Kỳ Nghỉ Hè "Viên Mãn".

Hai ngày sau, sân bay thủ đô xuất hiện một màn khiến cho mọi người phải ngạc nhiên hết mức, một người đẹp, mặt xinh, dáng chuẩn khê nê xách một va ly to vật vờ thờ hớn hả hớn hên chạy về phía trước, mà anh chàng phong độ, body hoành tráng bên cạnh cô ấy lại đi tay không rất nhàn tản.

Tiêu Nại bị vô số người nhìn bằng con mắt coi thường.

Nhưng Tiêu Nại là người thế nào, thể hiện thì có vẻ thân nhiên như thế, nhưng lại ghen tỵ chết đi được với những anh chàng được làm trâu làm ngựa cho người yêu.

Vỹ Vỹ vui vẻ lên máy bay, ăn suất cơm rất ngon trên máy bay.

Nhưng quả là thiên hạ không có chuyện ăn không của ai bao giờ.

Khi máy bay sắp hạ cánh xuống sân bay Tây An, Tiêu Nại gấp tờ báo, nói với vẻ không để ý: "Đúng rồi, bố mẹ anh cũng ở Tây An, hay là nhân tiện đi thăm họ một chuyến?"

Vỹ Vỹ chớp mắt, lại chớp mắt???

Vỹ Vỹ vốn không bị say máy bay, nhưng lúc đó máy bay sắp hạ cánh, cô lại cảm thấy bắt đầu bị say.

Vỹ Vỹ sống trong sợ hãi mất mấy ngày liền.

Đồ ăn ngon ở Tây An cũng chẳng cứu được cô, vẻ đẹp của Hoa Sơn cũng chẳng cứu được cô, vẻ tráng lệ của tháp Đại Nhạn cũng chẳng cứu được cô, tất cả nguồn gốc của nỗi sợ hãi chính là ở ngày cuối cùng, phải đi gặp bố mẹ Đại Thần.

"Bố mẹ anh làm sao lại biết được em?" Vỹ Vỹ rất uất hận.

"Đồng nghiệp nói với họ."

"????? Tại sao giáo viên trong trường ta cũng hay buồn chuyện như vậy?" Vỵ Vỵ càng uất hận.

"Phong thủy?"

"????? T_T"

Chết rồi, nụ cười lạnh lùng của Đại Thần cũng chẳng cứu được cô.

Bố mẹ của Tiêu Nại ở huyện nào đó ở Tây An để khai quật một công trình lớn thuộc dự án cấp quốc gia, chỉ có cuối tuần mới về Tây An nghỉ ngơi, cho nên trước đây Vỵ Vỵ và Tiêu Nại đến huyện nào du lịch cũng không gặp được họ.

Nhưng mà chẳng thà cứ gặp họ sớm T_T.

Đến ngày thứ hai, sự bàng hoàng sợ hãi của Vỵ Vỵ lên tới cực điểm, sau đó lại làm một việc rất kinh khủng, theo Đại Thần đi mua quần áo. Thực ra trước khi Vỵ Vỵ đến thành phố B, lấy lý do "nơi thực tập rất nghiêm túc nên cần ăn mặc đẹp một chút", đã dụ mẹ cô mua cho mấy chiếc váy, nhưng căn bản mấy chiếc váy này đều không mang tới Tây An.

Cô nghĩ rằng chỉ là đi du lịch mà thôi, quần áo mang theo đều là quần ngắn, áo phong đơn giản gọn tiện. Nhưng mặc những đồ như vậy đi gặp bố mẹ Đại Thần thì sẽ tỏ ra là rất tùy tiện.

"Mẹ anh thích quần áo kiểu gì?"

"Tại sao không hỏi bố anh?"

"...."

Vỵ Vỵ nhìn cậu một cái, chán chảng buồn đáp. Đương nhiên là sở thích của mẹ chồng phải quan trọng rồi, đúng không? Đúng không, không phải là mẹ chồng???? Vỵ Vỵ vội vàng chỉnh đốn suy nghĩ. Nhưng lại nhanh chóng cảm thấy, thế này cũng chả khác đi ra mắt mẹ chồng là bao????

Tại sao cô mới có hai mươi tuổi mà đã phải ném trái cảm giác đi ra mắt mẹ chồng chứ? T_T

"Bộ này thế nào?"

"Đơn giản quá." Nhận phải ánh mắt nghi ngờ của Đại Thần, cô giải thích thêm, "đấy là theo quan điểm của mẹ em."

?????

"Còn bộ này?"

"Màu nhạt quá."

????

"Bộ này?"

Lắc đầu.

????

"Váy bộ này?"

"???? Mẹ anh sẽ thích bộ này."

Vy Vy cúi đầu nhìn chiếc váy, thực ra chỉ là cô chọn đại, trên chiếc váy này chỉ ít cũng có hai con bướm???? Nghe nói mẹ của Đại Thần rất có con mắt nghệ thuật, đúng không, sao lại thích được chiếc váy như thế này.

"Anh lại lừa em "

Tiêu Nại cười: "Anh chợt nhớ ra, lần đầu tiên em đi gặp anh, có phải cũng đi mua quần áo như thế này không?"

"???? Làm gì có, em chỉ mua đại một cái váy bằng vải dũi."

Vy Vy suýt nữa mua một chiếc váy bằng vải dũi trông rất kín cổng cao tường, vẫn may, Tiêu Nại ngăn cô lại, mấy lần liền đảm bảo bố mẹ mình tuy liên quan tới ngành khảo cổ học, nhưng lại không thích mấy thứ có màu như bùn đất. Cuối cùng Vy Vy mặc một bộ váy liền màu gao trông rất "bảo thủ" đi ra mắt bố mẹ Đại Thần.

Nhưng mà lần này Đại Thần không lừa cô. Khi ăn cơm với bố mẹ Đại Thần vào ngày thứ hai, mẹ của Đại Thần nói nhấn mạnh với cô một cách không thể hòa nhã hơn được nữa: "Con gái, không cần phải mặc đồ giản dị như thế này đâu."

???? Mẹ Đại Thần rõ ràng ăn mặc rất giản dị, rất nhã nhặn mà, rốt cuộc gu thẩm mỹ của bác ấy là như thế nào nhỉ?

Nhưng so với gu thẩm mỹ hơn người của mẹ Đại Thần, thì điều càng làm cho Vy Vy không ngờ tới là bọn họ lại rất, rất hòa nhã, hoàn toàn không thanh cao, khó tính như người ta vẫn nói, sự thực thì họ chỉ ăn cơm, gặp mặt một cách rất thoải mái mà thôi, chứ không hề hỏi gì

cô, ngược lại điều không thể thiếu trong câu chuyện của họ là những chuyện thú vị trong những di chỉ khảo cổ.

Vỷ Vỷ ngạc nhiên, hai ông bố bà mẹ tốt tính như vậy, sao lại sinh ra được đứa con như Đại Thần chứ???

Nhưng cô cũng nghĩ là, đối với đối tượng mà làm con trai yêu quý - vốn dĩ lạnh lùng của họ phải rung động thì họ có thể bỏ qua tất cả những khuyết điểm.

Rất lâu sau đó, Vỷ Vỷ mới biết, tại sao mẹ của Đại Thần - giáo sư Lâm lại hài lòng về cô như thế. Nghe nói, Đại Thần mới yêu cô một thời gian không lâu, giáo sư Lâm đã được nghe đồng nghiệp báo cáo lại. Vì nghe nói cô gái đó cũng là sinh viên khoa máy tính, giáo sư Lâm liền đến chỗ thầy chủ nhiệm khoa máy tính lắng giềng để tìm hiểu tình hình về Vỷ Vỷ.

Chủ nhiệm khoa máy tính đại học A là một người đàn bà mạnh mẽ, nắm vững cả chuyên môn lẫn hành chính, nhưng chỉ có một vấn đề, đó là rất chặt chẽ về chuyện tác phong, toàn uốn nắn này nọ, sinh viên đại học A toàn gọi bà là Diệt Tuyệt sư thái. (Diệt Tuyệt sư thái là một nhân vật trong tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long ký của Kim Dung, là cường môn đời thứ ba của phái Nga Mi, nổi tiếng là người cổ chấp, cứng nhắc và có phần thủ đoạn.)

Nhưng mà khi giáo sư Lâm hỏi thăm, chủ nhiệm khoa lại hết lời khen ngợi Vỷ Vỷ, giáo sư Lâm nửa mừng nửa lo, vui vì biết được cô gái đó là người tốt, nhưng đến Diệt Tuyệt sư thái còn không chê được điểm nào, lẽ nào người yêu của con trai lại là một tiểu Diệt Tuyệt?

Khi ấy nhìn thấy Vỷ Vỷ trông rất duyên dáng, tuy rằng ăn mặc giản dị, nhưng về cơ bản thì vẫn là rất xinh đẹp, giáo sư Lâm vui mừng ngắm cô, thấy an tâm hẳn và rất hài lòng.

Trong một nhà hàng bình thường ở Tây An, buổi gặp mặt đầu tiên của Vỷ Vỷ và bố mẹ Đại Thần dần đi tới hồi kết. Nhưng mà người hoàn toàn thoải mái - Vỷ Vỷ vào đúng phút giây cuối cùng có thể chắc chắn một điều là - giáo sư Lâm đúng là mẹ của Tiêu Nại.

Bọn họ đều rất giỏi trong việc đưa ra câu chốt trong những giờ phút cuối cùng...

Giáo sư Lâm cười híp cả mắt nói: "Ngày mai các con lên máy bay rồi, hai bác cũng thế, tốt nhất là cả nhà đi cùng nhau."

Cho nên, Vỷ Vỷ và bố mẹ Đại Thần cùng đi một chuyến bay, vì sắp đến ngày khai trường, họ cũng phải về để sắp xếp lịch dạy.

Điều càng đau khổ là, trên máy bay còn có mấy vị giáo sư ở trường, suốt chặng đường họ đều nhìn cô với ánh mắt thân thương triu mến.

Về đến thành phố B thì khai giảng, sau tuần đầu đi học rồi rèn, Vỷ Vỷ mới có thời gian vào Mộng du giang hồ, nhận được một đồng tin nhắn.

Đầu tiên là tin vào cuối tháng tám, của Thần Lôì Ni Ni.

"Mấy hôm trước tớ không đến, Tiểu Vũ Thanh Thanh đã rút ra khỏi bang, ha ha ha, tuy rằng không biết là tại sao, nhưng tớ thấy đã lắm ha ha."

Cùng một ngày, cách vài giờ sau:

"Sax, tớ không biết chuyện gì, làm những gì, cô ta đúng là quá đáng, chẳng trách Tiểu Vũ Yêu Yêu không nói câu nào, bây giờ người trong bang ai cũng ghét cô ta."

"Vỷ Vỷ sao cậu lại đi gặp mặt? Mọi người đều nói cậu là hot girl, còn nói bạn trai của cậu đẹp trai không thể đẹp trai hơn , tớ muốn gặp hai cậu quá!"

Sau đó là tin vào đầu tháng chín, của Hạng Yên.

"Cậu có phải là sinh viên của trường mình đâu, tớ đi hỏi rồi, ha ha, nếu gặp người xinh như cậu thì làm sao tớ lại không biết được chứ?"

"Người đẹp cậu yên tâm đi, tớ nhất định sẽ giữ bí mật cho cậu."

Mấy tin nhắn tiếp theo lại là của Thần Lôì Ni Ni, gửi cho cô vào hai ngày trước.

"Vỷ Vỷ, có chuyện gì thế, trong bang có kẻ nói cậu giả mạo làm sinh viên."

"Bọn họ nói cậu giả mạo là sinh viên trường đại học X, Hạng Yên nói cậu không phải sinh viên của trường cậu ta, sao lại có chuyện đó, liệu có phải là hiểu nhầm không, Vỷ Vỷ tớ tin ở cậu mà."

Vỷ Vỷ nhớ tới tin nhắn thề thốt này nọ trước đó của Hạng Yên, đúng là không còn gì để nói.

Lúc đó Thần Lôì Ni Ni cũng online, nhìn thấy Vỷ Vỷ online, liền tức tốc gửi tin nhắn cho cô.

"Vỷ Vỷ, tớ chịu không nổi rồi, trong bang bây giờ kinh tởm lắm."

"Sao thế?"

"Chân Thủy Vô Hương và Tiểu Vũ Yêu Yêu, ngày ngày chồng qua vợ lại, vừa tặng ghế ngồi vừa tặng quần áo, cứ như thể sợ người ta không biết họ là cặp vợ chồng thâm thiết không bằng. Trước đây cũng kinh tởm, nhưng không có phô trương như bây giờ."

Thần Lôì Nì Nì cứ kể lể hết chuyện này tới chuyện khác: "Còn nghe nói Tiểu Vũ Yêu Yêu học rất giỏi ở trường đại học nào đó, trường còn tốt hơn trường cô ta mà còn không nỗ lực!"

Thần Lôì Nì Nì còn kể lể một tràng, sau đó:

"Ỗ Ỗ???"

"Ồ?"

"Cậu thực sự là hot girl à? Bọn họ còn nói bạn trai cậu đẹp trai không giống người thường???"

Đại Thần quả thực không giống người thường???

Ỗ Ỗ bối rối gửi biểu tượng xấu hổ, sau đó Thần Lôì Nì Nì cũng không nói thêm gì. Bỗng giời xui đất khiến, linh tính mách bảo thể nào cô ấy lại nói một câu: "A! Có phải Nhất Tiểu Nại Hà là bạn trai cậu không?"

Ỗ Ỗ: "???"

Thừa nhận chuyện này chẳng có gì là không tốt cả, Ỗ Ỗ đáp: "Đúng "

"A a a a a a a a!" Thần Lôì Nì Nì phát điên lên, "các cậu bắt đầu khi nào thế? Từ lúc trên mạng hay ở ngoài đời? A a a a, không ngờ Nhất Tiểu Nại Hà ngoài đời cũng đẹp trai như thế!!"

Tin tức truyền đi nhanh như pháo nổ, Ỗ Ỗ gõ "về thứ hai" rất nhanh, nói đơn giản để thỏa mãn sự tò mò của cô ấy, Thần Lôì Nì Nì mới bình tĩnh trở lại.

Thần Lôì Nì Nì gửi đi một loạt biểu tượng cười mặt nghiêng ngả: "Tớ cứ nghĩ đến Tiểu Vũ Thanh Thanh thực sự khiêu khích các cậu trước mặt Nhất Tiểu Nại Hà là lại thấy không thể nhịn cười, ha ha ha ha ha ha, nếu như cô ta biết được thì lúc về khéo đập đầu vào tường mất!"

Thần Lôì Nì Nì: "Ỗ Ỗ, chuyện Nhất Tiểu Nại Hà chính là bạn trai cậu tớ có thể nói ra không? (biểu tượng cầu xin)."

Điều này lại càng không sao cả, dù sao Đại Thần cũng rất thích danh phận mà. Ỗ Ỗ đáp: "Tùy cậu???"

"Ha ha ha ha, tốt quá, tớ nhất định sẽ tìm thời cơ tốt để nói ra." Thần Lôì Nì Nì hưng phấn hồi lâu, lại nhớ ra liền hỏi: "Thế chuyện đại học X là như thế nào?"

Ỗ Ỗ nghĩ một lúc, trả lời: "Quý Tiệp Lâm từng nói rằng, không nói dối tất cả, nhưng cũng không nói hết sự thật."

Thần Lôi Ni Ni gây ra một lúc: "Sax, hình như tớ hơi hiểu mà lại không hiểu gì????, nhưng bọn họ nói cậu giả mạo là sinh viên cậu không tức à?"

"Không quan trọng "

So với những lời bịa đặt trong game, thì không nên để những người và những chuyện trong game mà bạn không thích quấy rầy tới cuộc sống của bạn cũng là một điều tương đối quan trọng.

Dù sao ngoài cuộc đời thực cũng chỉ là người dung nước lã với nhau mà thôi.

Đến cô là ai bọn họ còn chẳng biết nữa là, căn bản là không thể nào ảnh hưởng tới cô được, đánh giá thế nào thì cũng chẳng gặp lại nhau nữa, sao lại phải thanh minh gì sau lưng họ chứ?

Cùng nhau ngắm cảnh ráng chiều trên đỉnh núi, nhưng tình yêu mãi mãi không bao giờ tắt nắng.

Phần 47: Mãi Mãi Không Bao Giờ Tắt Nắng.

Vy Vy không ngờ cuối cùng vẫn gặp lại Chân Thủy Vô Hương một lần nữa, nhưng đó là ở đại học A, trong chính trường của mình.

Ngày hôm đó, Vy Vy đến thư viện trả sách, trên đường gặp một bạn nam cùng lớp, sau khi hai người gật đầu chào nhau, Vy Vy nhìn thấy Chân Thủy Vô Hương vô cùng kinh ngạc đang đi bên cạnh người bạn của mình.

Vy Vy gật đầu qua loa chào cậu ta, sau đó đi qua.

Phía sau cô vọng lại tiếng của người bạn có vẻ rất vui vẻ: "Cậu có thấy không, đại học A của bọn tớ cũng có hot girl đấy, đây là hoa khôi của khoa tớ, cũng chả kém gì hoa khôi trường cậu đâu..."

Lần gặp gỡ ngắn ngủi ngẫu nhiên đó Vy Vy cũng chẳng buồn nhớ tới cho một đầu. Sau khi khai giảng một tháng, cả ngày cô bận rộn chạy hết chỗ này chỗ kia, không chỉ phải đi học mà còn phải đến công ty Đại Thần làm việc, thật sự cũng chẳng có thời gian để nghĩ tới chuyện khác.

Tiếp tục ở lại công ty là do đề nghị của Ngu Công.

Hôm đó trong lúc ăn cơm, Ngu Công nói: "Sau khi đi học chị ba tiếp tục làm việc tại công ty nhé, nếu có thời gian đi qua đây đi, những thứ học được ở công ty hữu ích hơn trong trường rất nhiều đấy."

Vy Vy hơi phân vân, những thứ học được ở công ty đúng là nhanh hơn hẳn, tất cả nhân viên ở đây đều là cao thủ, cho dù là học ai thì cũng đều rất hữu ích. Hơn nữa cô không nỡ bỏ Mộng du 2 và môi trường làm việc ở công ty, đương nhiên... mỗi ngày được gần Đại Thần nhiều hơn cũng tốt.

Mojata cũng nói: "Dứt khoát làm nhân viên làm thêm, anh ba cũng có ý trả lương cho chị."

Vy Vy đáp: “Không cần trả lương cũng được, chỉ cần ăn no là được rồi ”

Tiêu Nại gật đầu: “Cũng được, vậy thì tiền lương chuyển vào thẻ của tớ đi.”

Vy Vy: “>o<”

Mojata: “.....”

Người mới đi nghỉ hè về – Hầu Tử Từ dững cảm nói lên ý nghĩ của mọi người: “Anh ba, anh thật trơ trên quá.”

Vậy như thế này, Vy Vy tiếp tục làm thực tập sinh không được trả lương. Mùa thu tháng mười, ngoài làm những công việc về kỹ thuật bình thường ra, còn phải bận rộn công bố Mộng du 2.

Mộng du 2 cuối cùng cũng bắt đầu được công bố rồi.

Trước khi đó, những thông tin trên mạng về Mộng du 2 mới lác đác. Sờ dĩ như vậy là vì một mặt mọi người cảm thấy thời gian quảng cáo quá lâu ngược lại sẽ giảm sự chờ đợi, một mặt khác, chính là suy nghĩ về doanh thu của Mộng du 1. Nếu bây giờ Mộng du 2 lập tức đóng gọi IC và thử nghiệm, khi công bố sẽ lập tức nổi ngay.

Làm website, chỉnh sửa tư liệu, tạo các loại hình ảnh quảng cáo, hoạch định các hoạt động quảng cáo... Vy Vy cùng với bộ phận kế hoạch bận như đèn cù.

Nhưng cho dù bận rộn như vậy, Vy Vy cũng không quên thường xuyên lên Mộng du 1, cho hồ con ăn. Nếu không làm cho thuộc tính của hồ con được nâng cấp thì Vy Vy luôn cảm thấy giống như một tâm nguyện không thể hoàn thành vậy. Nuôi hồ con rất tốn tiền, Vy Vy thường xuyên phải chế đồ để bán. Hôm nay, Vy Vy hẹn với một người mua giao dịch vào tám giờ tối, ai ngờ thầy giáo lại chuyển lịch học vào buổi tối, Vy Vy bắt đắ dĩ chỉ còn cách nhờ Tiêu Nại làm thay.

Tiêu Nại đương nhiên biết pass của cô, đúng tám giờ thì đăng nhập vào nick, bán bộ đồ cho người mua, đúng lúc chuẩn bị out, thì Chân Thủy Vô Hương lại xuất hiện.

Sự xuất hiện của cậu ta chẳng hề gây nên biến động gì cho Tiêu Nại cả, những ngón tay của Tiêu Nại vẫn di chuyển, nhưng đúng khoảnh khắc cậu đang tiếp tục thì trên màn hình nhảy ra hai chữ.

“Vỵ Vỵ.”

Chân Thủy Vô Hương gào lên một tiếng: “Vỵ Vỵ.”

Cậu ta đã không gọi “Vỵ Vỵ” lâu lắm rồi. Trước khi ly hôn, cậu ta cũng gọi “Vỵ Vỵ”. Sau khi ly hôn thì chỉ gọi là “Lô Vỹ” mà thôi. Bây giờ gọi một tiếng như vậy, trong lòng không khỏi thấp thòm bồn chồn, nhưng Lô Vỹ Vỵ Vỵ lại không hề có phản ứng gì đặc biệt, thì trong lòng lại có vài tia hy vọng.

Chân Thủy Vô Hương tự mình cũng không biết Lô Vỹ Vỵ Vỵ đang làm gì. Từ khi gặp Lô Vỹ Vỵ Vỵ - người thật trong kỳ nghỉ hè tới giờ, trong lòng cậu ta lúc nào cũng thấy khó chịu, ngay cả khi đi bên cạnh Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng có vài phần lơ đãng.

Cho đến khi nghe Hạm Yên nói ở trường đại học X không có người nào là Lô Vỹ Vỵ Vỵ, anh ta mới thấy dễ chịu đôi chút, đối với Tiểu Vũ Yêu Yêu cũng nhiệt tình như trước. Học lực của Tiểu Vũ Yêu Yêu đúng là giỏi hơn Lô Vỹ Vỵ Vỵ, quyết định lúc ban đầu của anh ta chắc chắn là không sai lầm. Để chứng minh cho tình cảm của mình vẫn thủy chung không thay đổi, anh ta không tiếc tiền mua đồ tặng Tiểu Vũ Yêu Yêu. Những hành động này chỉ có thể làm vui lòng Tiểu Vũ Yêu Yêu chứ làm sao có thể thuyết phục nổi chính mình.

Nhưng mà, cậu ta lại một lần nữa gặp Lô Vỹ Vỵ Vỵ ở trường đại học A.

Cô ấy hóa ra lại là sinh viên của trường A sao?!

Trong phút chốc Chân Thủy Vô Hương toát mồ hôi, cực kỳ khó chịu. Cảm giác khó chịu như thế này, cũng giống như khi nghe thấy Thần Lôi Ni Ni nói bạn trai của Lô Vỹ Vỵ Vỵ chính là Nhất Tiểu Nại Hạ, nó đã dâng lên đỉnh điểm.

Nếu như... lúc ban đầu không ly hôn với cô ấy, thì liệu... ngày hôm nay chính là cô ấy rồi không?

Cho dù tâm lý Chân Thủy Vô Hương đã trải qua những dẫn vật dẫn đo như thế nào, thì sau khi cậu ta gọi một tiếng “Vỹ Vỹ”, lại phát hiện mình không biết phải nói gì. Đúng lúc đó cậu ta lập tức nhận ra cái nơi vắng vẻ mình đang đứng đó là nơi ngày xưa mình và Lô Vỹ Vỹ Vỹ cùng đi nhận nhiệm vụ.

Chân Thủy Vô Hương cuối cùng cũng tìm ra chuyện để nói, bắt đầu quay về quá khứ.

Cậu ta hào hứng nói như thể tình cảm bị kìm nén bấy lâu, Tiêu Nại lại chẳng có đủ kiên nhẫn để đọc từng từ từng chữ, nhưng cũng không ngăn cản cậu ta, khi xử lý công việc thính thoảng vẫn nhìn một cái, thậm chí khi Chân Thủy Vô Hương hỏi sao Lô Vỹ Vỹ Vỹ không nói câu gì, có phải là đã out rồi không, cậu vẫn di chuyển mấy bước chân.

Chân Thủy Vô Hương được mấy bước chân đó của Lô Vỹ Vỹ Vỹ cổ vũ, càng quay về quá khứ xa xôi, cuối cùng khi Chân Thủy Vô Hương không tìm được chuyện gì để nói nữa thì Tiêu Nại di chuyển con chuột, chậm rãi đánh sáu chữ:

“Tôi là Nhất Tiểu Nại Hà.”

Sau mấy giây, Chân Thủy Vô Hương hoàn toàn cút khỏi trước mặt Lô Vỹ Vỹ Vỹ.

Chuyện này Tiêu Nại không hề nói lại với Vỹ Vỹ, Vỹ Vỹ cũng không hề biết sáu chữ của anh ấy đã hạ gục tình địch. Vỹ Vỹ tiếp tục nuôi hổ con của cô, có lúc không đủ tiền mua đàn dược, thì mở nick của Nhất Tiểu Nại Hà, chuyển tài sản sang. Dù sao cậu ấy cũng có phần của con hổ này mà, để cô phải nuôi nó một mình thì thật không công bằng.

Trong khi bận rộn túi bụi như thế, cuối tháng mười, tất cả công ty đã chuẩn bị sẵn sàng. Ngày mùng một tháng mười, trang web Mộng du giang hồ 2 chính thức ra mắt, các ảnh quảng cáo tư liệu cũng được đăng tải, lượt view web tăng kỷ lục, tư liệu và ảnh quảng cáo đăng lên đều bị các diễn đàn game lớn khác tải về như điên.

Vỹ Vỹ ngồi trong ký túc load comment hết mấy tiếng đồng hồ, bỗng nhớ ra Mộng du 1 liền xem xem thế nào, biết đâu cũng có không ít người comment trong đó. Quả nhiên, vừa online, liền nhìn thấy trên “diễn đàn” có một đồng người đang nói đến Mộng du 2. Tuyệt đại đa số đều khen nức nở, ít người ngược lại, cũng có người lo đồ của mình bị mất giá. Rất nhiều người chờ đợi kiểm tra, còn bàn luận lập nick chơi thử như thế nào.

Game của Đại Thần nhận được đánh giá cao như vậy, đương nhiên là Vỹ Vỹ rất vui, nhưng nhìn thấy mọi người đều nói phải chơi Mộng du 2, cô lại thầm cảm thấy có đôi chút hụt hẫng, chen chúc trong thành Trường An một lúc, nhận được tin nhắn của Tiêu Nại, nói đã hợp xong. Vỹ Vỹ nhắn tin trả lời: “Em đang trên Mộng du 1, anh cũng on đi nhé, rất nhiều người đang bàn tán về Mộng du 2.”

Không lâu sau, Lãng tử chơi đàn đã đăng nhập, hai người để invisible, cùng nhau đi dạo, nhìn ngắm những con phố Trường An nhộn nhịp huyền ảo, Vỹ Vỹ nói: “Mộng du 2 công bố rồi, nhưng chính thứ bị tác động nhiều nhất lại là Mộng du 1. Liệu có phải người chơi sẽ dần dần ít đi, sau đó thì sẽ ngừng hoạt động không?”

“Không đâu, Mộng du 1 vẫn hoạt động như trước.” Với tư cách là người hợp tác với Phong Đăng, Tiêu Nại rõ chuyện này như lòng bàn tay.

“Nhưng Mộng du 2 nhất định sẽ kéo theo rất nhiều người, nếu như số người vẫn liên tục giảm, game kinh doanh sẽ đóng server chứ?”

“Game mới có tốt đến mấy thì cũng có những thứ không thay thế được game cũ, cho nên không có chuyện tất cả mọi người đều bỏ game cũ.” Tiêu Nại nói: “Hơn nữa mãi mãi hoạt động chính là cam kết của Phong Đăng khi mới tung game cho người chơi.”

“Nói thì nói như thế, nhưng trước đây cũng có game nói hoạt động mãi mãi, cuối cùng lại đóng lại.”

“Nếu lâu dài quá thì anh cũng không dám đảm bảo, nhưng anh nghĩ đợi đến lúc con chúng mình có thể chơi game thì cũng không thành vấn đề.”

Vỹ Vỹ bối rối: “Con chúng mình...”

“Ừ,” Lăng tử chơi đàn dừng bước, nhẹ nhàng nói: “Ít nhất cũng phải dẫn nó tới đây, nói cho nó biết, chúng mình đã từng nói câu đầu tiên với nhau.”

Vỷ Vỷ lúc đó mới phát hiện, hai người đã tới bên cầu Chu Tước lúc nào cũng không hay. Bên cầu Chu Tước hàng dương liễu vẫn rũ tha thướt như xưa, phong cảnh vẫn như ngày nào. Và Lăng tử chơi đàn cũng giữ nguyên dáng vẻ của buổi đầu gặp gỡ.

Lăng tử chơi đàn nói: “Đi thôi, đã lâu lắm rồi không đi ngắm cảnh, chúng mình đi dạo đi em!”

Thế là họ lại cười bạch điêu, lại dạo một vòng hồ tuyết Thiên Sơn, đáy Tây Hồ, biển tuyết nguồn băng, Bồng Lai tiên đảo... giống như tuần trăng mật vậy.

Cuối cùng đã đến đỉnh Lạc Hà.

Ráng chiều huy hoàng.

Vỷ Vỷ bỗng cảm thấy, vấn đề mà mình trăn trở cả ngày trời giờ chẳng còn quan trọng chút nào nữa.

Và như thế một ngày nào đó server bị dừng hoạt động thì cũng chẳng sao.

Chỉ cần cô nhớ tới cậu ấy đã nói câu đầu tiên với cô ở nơi nào, lúc nào là được.

Nhớ hai người đã từng bên nhau đi ngắm cảnh những nơi đâu.

Nhớ hai người đã cùng cười bạch điêu đi khắp sơn thủy hữu tình...

Những ký ức đó sẽ không biến mất đi cùng với những dữ liệu.

Cho nên, dù tương lai trò game này đóng cửa, thì thế giới này cũng mãi mãi còn một nơi – có lẽ là trong tim em, cũng có lẽ là trong tim anh, áo trắng và bóng hồng sẽ mãi mãi bên nhau (áo trắng và bóng hồng: nhân vật trong game của Tiểu Nại mặc áo trắng, nhân vật của Vy Vy mặc áo hồng.)

Cùng nhau ngắm cảnh ráng chiều trên đỉnh núi, nhưng tình yêu mãi mãi không bao giờ tắt nắng.

*Nếu như, anh biết có một ngày anh yêu em đến nhường này.
Anh nhất định sẽ yêu em từ cái nhìn đầu tiên*

Đoạn kết.

Tháng sáu một năm sau.

Mùa hè năm nay dường như vẫn cực kỳ khô nóng, tháng năm đã bắt đầu nóng, đến tháng sáu, càng nóng hơn như tiết trời Đại thử vậy. Nhị Hỷ giúp Vỹ Vỹ bê chiếc chiếu trúc, lạch bạch đi lên lầu, vừa đi vừa than khổ với trời: "Vỹ Vỹ, chúng mình không phải đang ở khu cao cấp sao, đến thang máy cũng hồng thế này?"

"Cao cấp cái gì chứ, giá phòng cao thôi," Vỹ Vỹ cũng mệt không thở ra hơi, cô bê còn nhiều đồ hơn cả Nhị Hỷ, trong tay cầm hai túi đồ nhét đầy những đồ linh tinh, hai bên nách còn kẹp hai chiếc gối.

Hiểu Linh và Ty Ty rút lại phía sau họ, đồ đạc cũng nhẹ nhàng hơn một chút, một người cầm một bộ ấm chén, một người ôm một chiếc bình hoa...

Đó đều là những thứ Vỹ Vỹ mới mua ở siêu thị về...

Vốn định cùng ăn một bữa cơm tối mà thôi, nhưng nghe thấy Vỹ Vỹ nói hôm nay vừa lấy quần áo cưới về, bọn Hiểu Linh liền đòi đến xem. Vỹ Vỹ liền vội vàng chạy tới siêu thị, mua mấy món đồ, bắt họ làm phu khuân vác >O<.

Hiểu Linh phờ phạc hỏi: "Còn lâu nữa không?"

"Không phải cậu đến rồi sao?"

"Nhưng tớ hoa hết cả mắt rồi."

Vỹ Vỹ giơ tay lau mồ hôi: "Sắp tới rồi, leo hai tầng nữa thôi."

"Còn những hai tầng nữa thôi ~." Vỹ Vỹ than vãn.

Nhắc chân đi đã thấy khó lại còn phải leo hai tầng nữa, Vỹ Vỹ vừa mở cửa, bọn Hiểu Linh ủa vào chen chúc ngồi trên sô pha. Nhị Hỷ nằm

xoài ra, ngó nghiêng xem nội thất, đột nhiên nghĩ ra sáng kiến liền hỏi: "Vý Ý, đến khi tớ tìm được anh chàng như ý, nhớ báo Đại Thần nhà cậu thiết kế nội thất cho bọn tớ nhé!"

"Tớ cũng thế, tớ cũng thích phong cách này của nhà cậu lắm," Hiểu Linh phụ họa. Hai người Hiểu Linh và Nhị Hỷ không phải lần đầu tiên tới nhà Ý Ý, nhưng mỗi lần đến đều quen tâm tắc khen ngợi mấy câu.

Ý Ý vừa pha trà vừa trả lời bọn họ: "Tớ cùng thiết kế, sao các cậu không bảo tớ?"

"Xi, những chỗ cậu thiết kế là những chỗ xấu nhất."

Ý Ý bực bội. Toàn như vậy cả, rõ ràng đây là phương án của cô và Đại Thần cùng thiết kế nhưng ai nhìn thấy đều đem hết công lao quy cả cho Đại Thần.

Haizz, ~~, dưới ánh hào quang của Đại Thần, biết bao giờ cô mới được mở mày mở mặt đây?

Hai lần trước Ty Ty đều có việc không đến được, hôm nay là buổi đầu tiên cô ấy đến nhà Ý Ý, tranh thủ bọn Ý Ý đang nói chuyện, cô ấy đã đi một vòng quanh nhà.

Căn hộ này nằm ở khu chung cư cao tầng Minh Ý Uyển, năm ngoái khi Đại Thần và Ý Ý đính hôn, bố mẹ Đại Thần mua tặng cho hai người.

Nói ra, xưa nay Ý Ý chưa từng nghĩ là bố mẹ phải có nghĩa vụ mua nhà cho con cái, nhưng người lớn đã có lòng mua tặng thì con cái cũng không thể không nhận. Nhưng mà, nếu như bố mẹ còn ở trong căn nhà tập thể cũ kỹ được phân của trường thì tình hình lại không như thế.

Lúc Ý Ý nhận phòng cô cảm thấy rất tội lỗi. Tiền Đại Thần kiếm được thì bố mẹ anh ấy không cần, cho nên Ý Ý cảm thấy, rõ ràng Đại Thần có tiền, sao lại còn cần bố mẹ mua cho. Tuy nói là họ chỉ trả một khoản ban đầu, nhưng khoản ban đầu này cũng lên tới mấy trăm triệu, đối với đồng lương không nhiều nhận gì của giáo sư lịch sử và giáo sư khảo cổ thì mấy trăm triệu có lẽ cũng gần hết số tiền họ tiết kiệm được.

Hơn nữa cũng không cần phải mua nhà mới, căn nhà trước đây Tiêu Nại ở cũng rất tốt mà.

Sau khi Tiêu Nại biết được suy nghĩ của cô cũng hơi bối rối, giải thích với cô là: "Bố mẹ ở trong trường quen rồi, vì ông ngoại anh cũng từng ở đó, bố anh là học sinh của ông ngoại anh, bố mẹ quen nhau chính ở căn nhà đó."

Tiêu Nại nói hơi buồn cười: "Hơn nữa bố mẹ anh cũng không nghèo như thế đâu."

Sau này giáo sư Lâm - mẹ của Tiêu Nại biết chuyện, lại càng thích Vy Vy hơn nữa. Tâm ý bà bỏ ra mà được cảm nhận thì đó là một điều tuyệt vời trên thế gian này. Giáo sư Lâm rất vui, vừa dặn dò bố Tiêu Nại đừng có nhắc đến chuyện “thiếu kinh phí cho khảo cổ” trước mặt con dâu tương lai, kéo con dâu tương lai lại nghỉ nhà họ “thiếu kinh phí”, lại vừa xem lại đồ đạc của mình, lại chuẩn bị làm chút đồ để mang đi.

Đêm trước hôn lễ, Vy Vy lại nhận được một chiếc vòng đeo tay Bạch Ngọc Dương Chi nghe nói là của gia truyền. Cho đến lúc đó, Vy Vy mới biết những điều Tiêu Nại nói quả là không sai. Nhà họ đúng là danh môn đèn sách truyền đời, người ngoài nhìn vào tưởng thanh bản, nhưng không ngờ bức thư pháp họ treo đơn giản trên tường lại là bút tích vô giá của tác gia nổi tiếng.

Nhưng chiếc vòng đeo tay này lại khiến cho Vy Vy rất lo lắng. Vàng thì còn có giá chứ ngọc thì vô giá, huống hồ là Bạch Ngọc Dương Chi. Tuy mẹ Đại Thần nói đó chỉ là đồ có chất lượng vừa phải, nhưng Vy Vy vẫn sợ ngộ nhỡ làm hỏng chiếc vòng, định bụng chỉ đeo nó vào lúc hôn lễ còn dâu thì không đeo nữa.

Nghỉ ngơi đủ rồi, Hiểu Linh giục Vy Vy: “Mau lấy váy cưới ra đây!”

“Vào phòng ngủ xem, tớ không bê được.”

Hôn lễ của Vy Vy và Tiêu Nại được cử hành theo nghi thức Trung Hoa, đương nhiên là mặc đồ truyền thống một trăm phần trăm. Chiếc mũ phượng nạm vàng bạc sáng lóng lánh, tay áo khoác rộng có đường gấu thêu chỉ kim tuyến đẹp lạ thường, đôi hài thêu tinh xảo, cả bộ đều mô phỏng bộ đồ cưới trong Mộng du 2, để đầy sáu, bảy chiếc hộp lớn.

Ty Ty nâng chiếc mũ phượng lên, cẩn thận từng ly từng tý: “Cái mũ phượng này đẹp quá, tớ còn tưởng là loại mũ kia, tớ không thích kiểu mũ đấy!”

“Mũ kia cũng đẹp, nhưng mà nặng quá.” Vy Vy nói.

Nhị Hỷ vâng vâng viên trân châu trước mặt: “Cái này bao nhiêu tiền thế?”

Vy Vy noi ra một con số, Nhị Hỷ phát hoảng: “Trời ạ, rõ ràng là cậu đội cả một cái nhà vệ sinh lên đầu!”

“... Sao cậu không nói dễ nghe hơn chứ ” Vy Vy hơi nản, sau đó lại giải thích: “Đại Thần nói nó không mất giá nên cũng không coi là tiêu tiền...”

Hiểu Linh cũng nói thêm vào: “Người ta còn đeo mấy chục cái nhà vệ sinh trên tay, Vy Vy cậu đeo có mỗi một cái cũng không sao đâu.”

Nhị Hỷ ngồi trên giường nhìn chiếc mũ phượng trong tay Ty Ty: “Coi như là không mất giá, nó cũng không sinh sôi nảy nở, haizz, có đáng không?”

“Ôi dào, Vy Vy sinh nở là được rồi.”

Trong đầu Vy Vy không hiểu sao lại hiện ra cảnh tượng: ... một quả trứng tròn sáng bóng, bỗng tách ra, một đứa trẻ vừa béo vừa trắng chui ra từ vỏ trứng, ngơ ngác bò ra, đôi mắt to tròn, sáng như mắt bò câu nhìn cô, há chiếc miệng xinh xinh còn non sữa???

Bị bọn Hiểu Linh gọi, Vy Vy vội vàng ngắt dòng tưởng tượng, đọc thầm một trăm lần tôi không đẻ ra trứng, tôi không đẻ ra trứng????

“Tớ thích bộ này,” Hiểu Linh sờ từng đường thêu trên bộ áo cưới, đáp lại với vẻ thèm thuồng rõ dãi, “Tại sao chúng ta phải bắt chước phương Tây mặc váy cưới trắng chứ, rõ ràng là mũ phượng áo thêu truyền thống của chúng ta đẹp hơn rất nhiều.”

“Đúng thế,” Nhị Hỷ nói, “Hồi nhỏ tớ thích nhất là trang phục của phim võ hiệp, thường quần chân giả làm quần áo cổ trang.”

“Vy Vy, cậu mặc thử cho bọn tớ xem đi.”

“Tớ không biết mặc?????”

Đáp lại những ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, Vy Vy không chịu thua: “Chẳng nhẽ các cậu biết mặc?”

Ba cô nữ sinh nhìn N thứ dây dợ loằng ngoằng trên bộ quần áo và dây lưng, nhìn nhau, Ty Ty lập tức chuyển chủ đề, cảm khái than: “Ôi dào, không ngờ cuối cùng bọn mình cũng phải lấy chồng.”

Nhị Hỷ phụ họa: “Đúng thế, liệu có cần phải vội vã thế không, tốt nghiệp xong liền kết hôn, lại không phải là có bầu nữa chứ.”

Vy Vy bị bọn Ngu Công trêu chọc nhiều rồi, nên với trình của Nhị Hỷ thì không thấm tháp gì: “Sợ cưới muộn các cậu chuẩn hết thì không nhận được phong bì mất!”

Hiểu Linh rất lạ lùng: “Vy Vy cậu đồng ý cưới như thế, sao còn bắt anh ấy đợi những hai năm?”

Ty Ty lại trêu: “Sao cậu khẳng định là Đại Thần muốn cưới, nói không chừng thì Vy Vy của chúng ta mới mới lấy chồng thì sao?”

Hiểu Linh vừa nghe: “Đúng rồi! Sao chúng ta không nghĩ ngược lại, Vy Vy, không phải là cậu cầu hôn đấy chứ?”

Vy Vy bực mình: “Đương nhiên là không phải.”

Nhị Hỷ cao hứng hỏi dồn: “Thế chị cầu hôn như thế nào? Có hoa không? Nhẫn nữa? Có quỳ xuống không?”

“????? Nhị Hỷ, bây giờ đến phim truyền hình cũng không sến như thế!”

“Nói nhanh lên!” Nhị Hỷ giục cô.

“Haizz, hai năm nay tớ đều thực tập ở công ty anh ấy nhưng xưa nay chưa từng được trả lương, có một hôm tớ bỗng nghĩ đến chuyện này, liền hỏi anh ấy, sau đấy anh ấy nói là...”

Trên mặt Vỹ Vỹ hiện lên vẻ ngượng ngùng.

Nhị Hỷ và Ty Ty nhìn cô với ánh mắt chờ đợi.

“Anh ấy nói... nếu đòi tiền thì không có, chỉ có người thôi.”

Nhị Hỷ phun ra: “Đại Thần nhà cậu đúng là vẫn xảo quyệt như ngày nào.”

Bọn Hiểu Linh ngấm ngấm, sờ mó tí mĩ, kỹ lưỡng từng món quần áo, trang sức một, cũng gần tới chín giờ rồi, mà nếu lại quay về thì muộn quá. Vỹ Vỹ tiễn bọn họ ra bên xe bus, còn chưa đi tới cổng khu nhà, thì nhìn thấy một chiếc ô tô màu đen chậm chậm dừng lại bên cạnh cô.

Cửa xe mở ra, một bóng người cao ráo vững vàng từ trong xe bước ra.

“Ông anh.” Bọn Hiểu Linh cùng lúc gọi to.

Tiêu Nại hất hàm về phía bọn họ: “Các em tới rồi à.”

Đèn đường đã sáng, sau hai năm Tiêu Nại lại càng lãng tử hào hoa hơn nữa. Nhưng hai năm nay, từ một ông anh khóa trên đã tốt nghiệp, qua những cái mồm của bấy em gái khóa dưới cũng ngày càng trở thành huyền thoại hơn. Bọn Hiểu Linh tuy trước mặt Vỹ Vỹ thì mồm mép ghê gớm, nhưng nhìn thấy cậu thì đều tự nhiên ngoan ngoãn như cừu.

Ty Ty nói: “Bọn em phải về rồi, không quấy rầy anh nữa.”

Nhị Hỷ đợi một chút, không chịu được, vừa cười vừa nói rất gian manh: “Ông anh, hôm nay anh cho Vỹ Vỹ về ở với chúng em đi!”

Vỹ Vỹ bối rối, trợn mắt lườm cô ta một phát. Cô đi hay ở, chẳng nhẽ còn phải cần người ta cho phép?

Tiêu Nại nhìn cô, lại mỉm cười nói: “Hôm nay e rằng là không được!”

Chuyện hoàn toàn có thể bỏ qua được thì cậu ấy lại trả lời có vẻ rất nghiêm trọng, lại làm cho Vy Vy phải bực bội trợn mắt lên. Tiêu Nại giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt phản kháng của cô, vẫn nói với bọn Nhị Hỷ một cách rất phong độ mà chu đáo: “Trời tối rồi, anh đưa bọn em về!”

Tiêu Nại đưa các bạn học trở về trường, Vy Vy thì về nhà thu dọn đồng quần áo cuoir trên giường, vừa thu dọn lại vừa nghĩ đến điều gì, liền dừng tay. Nghĩ ra, thực ra có một lần, thì cũng coi là cầu hôn rồi.

Buổi đó cũng trên chiếc giường này, hai người vừa kết thúc một lần qua quýt, cậu ôm lấy cô bình tĩnh một lúc, rồi đột nhiên lại hỏi cô: “Em định đến lúc nào mới cho anh tốt nghiệp?”

“A?” Cô không hiểu hỏi lại, “Anh tốt nghiệp cái gì?”

Cậu đáp: “Không phải anh học hai năm ở khoa Tự động kiểm chế rồi à?”

Bên Tiêu Nại đã lâu như thế này, năng lực lý giải của Vy Vy cũng đạt đến trình độ siêu phàm, cho nên cô nhanh chóng đi phân tích lý giải.

Khoa tự động kiểm chế...

Khoa kiểm chế...

Tự kiểm chế...

Nghĩ tới đây, mặt mũi Vy Vy đỏ lựng lên như màu bộ quần áo trên tay cô. Khai giảng năm nay hai người đã sống chung, chỉ sợ không có ai tin đến tận bây giờ bọn họ vẫn chưa dám đi tới bước cuối cùng.

Cẩn thận từng ly từng tý cất bộ áo cuoir vào trong hộp, một góc của áo ngoài vừa bị Nhị Hỷ làm quệt xuống đất, trên viền áo có vết bẩn, Vy Vy bèn vào nhà vệ sinh gột sạch đi. Gột áo xong rồi, cảm thấy dính dính trên người, nhân tiện vào nhà vệ sinh tắm một cái, tắm xong phát hiện ra nãy giờ mình chỉ suy nghĩ lung tung, hóa ra vẫn chưa thay đồ.

Tuy trong nhà không có người, cửa sổ cũng đóng kín cả rồi, nhưng Vy Vy vẫn không dám không mặc gì đi vào phòng ngủ. Không còn cách nào, cô đành choàng chiếc áo khoác rộng thùng thình lên người, tuy rất mỏng, gần như trong suốt nhưng vẫn còn hơn là không mặc gì.

Mở cánh cửa nhà vệ sinh, Vy Vy bước vội vào phòng ngủ, nhưng khi cách phòng ngủ còn mấy bước chân, thì lại nghe thấy tiếng lạch

cách, tiếng mở cửa, Vỹ Vỹ quay sang chờ hết cả người ra.

Sao anh ấy về nhanh thế?

Người mở cửa cũng không ngờ tới cảnh tượng này khi bước vào cửa, ngón tay vẫn đặt trên nắm tay cửa.

Vỹ Vỹ bất giác quần thật chặt chiếc áo vào người thêm một chút, thầm mừng may mà lúc này không mặc gì mà chạy ra. Cô đâu có biết, mái tóc dài buông xõa vẫn còn ướt, chiếc áo khoác mỏng manh nửa ướt nửa khô quần lấy tấm thân, cổ tay trắng nõn nà như ngọc lộ ra dưới ống tay áo rộng, đôi chân dài, chiếc eo nửa kín nửa hở như thế này còn quyến rũ gấp bội so với không mặc gì.

“Áo cưới đã mang về đây rồi à?” Tiêu Nại từ từ đóng cửa lại.

“Dạ, vừa mang về lúc chiều.” Vỹ Vỹ đáp lại cảm thấy mình cần phải giải thích một chút tại sao mình ăn mặc và đứng ở đây như thế này, “Em, em vừa tắm xong, quên mất lấy quần áo, vừa hay có cái áo bẩn để trong nhà tắm...”

“Bẩn à? Chỗ nào?”

“À, ở dưới vạt dưới, đã...” Vỹ Vỹ theo phản xạ cúi xuống nhìn vạt áo, vẫn chưa kịp nói hết câu, thì đã bị người ta ôm ngang lấy eo. Cậu đã đến bên cô rồi, ôm chặt cô bế vào phòng ngủ.

“Em thay đi cho anh xem.”

“... Em không biết mặc.”

“Anh sẽ dạy em.”

Những ngón tay nắm chặt lấy vạt áo bị gỡ ra, chiếc áo đang mặc trên vai bị rút xuống. Cô ngồi trên chân cậu, chỉ cách tấm thân trần có một lớp vải mỏng manh. Vỹ Vỹ đã không dám nhìn cậu ấy, nghiêng đầu áp sát bên cạnh cổ cậu.

Đúng là cậu ấy dạy cô, từ từ khoác từng chiếc lên người cô, còn chậm rãi khoan thai giảng giải cách mặc. Quần lót, áo lót, váy, thắt lưng, áo choàng... những ngón tay nóng bỏng thỉnh thoảng lại chạm nhẹ vào cơ thể cô. Vỹ Vỹ để cậu ấy mặc đồ cho, ngoan ngoãn làm các động tác giơ tay, đứng lên hoặc ngồi xuống. Cuối cùng lại bị cậu ấy ôm lấy ngồi xuống trên đầu gối, để cậu có thể cầm được gót chân của cô, để đi cho cô đôi hài thù hoa.

Cô đã mặc xong hết chỗ váy áo cưới, đôi chân dài đung đưa, rạng rỡ như ráng chiều. Cậu nhìn cô, bỗng nhiên ôm chặt lấy eo cô, bế bổng lên, rồi đặt cô lên giường.

Bộ áo cưới giống như ngọn lửa, mái tóc đen mượt tựa như dòng thác, tẩm thân tựa ngọc ngà. Vỹ Vỹ lo lắng nhìn cậu, cánh tay của cậu đang ôm lấy hai bên đầu cô, giữ chặt mái tóc cô, đôi mắt sâu thẳm lại im lìm, Vỹ Vỹ dần dần không chịu nổi cái nhìn như vậy, không khỏi không kim chế nghiêng đầu.

Một giây sau, bị cậu ấy hôn ghi lên môi.

Cậu ép xuống, hôn cô thật sâu, mạnh mẽ, cuồng dại say mê hơn bất cứ lần nào cậu ấy đã từng hôn cô, dường như cuối cùng cậu ấy đã không thể chịu đựng được, vừa bỏ hết mọi điều cấm kỵ. Vỹ Vỹ bị cậu ấy hôn đến mức nghẹt thở, chỉ có thể ngoan ngoãn hòa cùng nhịp điệu của cậu để thở ra hít vào. Cô cảm thấy bộ áo cưới trên thân mình bị lằn còi, cảm thấy cậu đang hôn lên cổ cô, cảm thấy mình đang bị cậu ấy mơn man đến phát đau, cảm thấy nụ hôn của cậu ấy đang trượt dần xuống phía dưới...

Trong bầu không khí càng ngày càng nóng, cô càng ngày càng mơ màng, khẽ rên lên, bỗng nhiên cô phát giác chiếc váy đã bị cởi ra.

Cậu đột nhiên dừng lại.

Nhưng Vỹ Vỹ lại không cảm thấy thoải mái vì sự dừng lại đột ngột ấy. Trước đây cứ đến đây thì dừng lại... hoặc là, dùng cách khác, nhưng, nhưng...

Vỹ Vỹ nhìn cậu, cái nhìn đầy mê hoặc.

Chiếc áo sơ mi cậu mặc đã bị xộc xệch, để lộ ra bộ ngực vạm vỡ, trong tiếng thở hổn hển nhỏ nhỏ, đôi mắt như những ngọn lửa đang thiêu đốt chăm chú nhìn cô. Sau đó, cậu nắm lấy tay cô thật chậm thật chậm, đưa xuống dưới thắt lưng của cậu.

Qua hành động của cậu, Vy Vy đã hiểu cậu ấy muốn gì, tim đập thình thịch bỗng không thể khống chế được, cơ thể căng thẳng tới mức dường như đến đầu ngón tay cũng run lật bật.

“Vy Vy, đừng căng thẳng.”

Cậu vừa mạnh tay điều khiển động tác tay cô, lại vừa tiếp tục phủ lên bờ môi cô, vừa nhấn nạy lại vừa hôn cô thật dịu dàng tựa như đang lừa phỉnh cô.

Tiếp theo nụ hôn, cậu cắn nhẹ vào trái tai cô, thì thầm khe khẽ bên tai: “Vy Vy, anh không đợi được nữa rồi.”

Tuy mệt rũ rồi, nhưng ngày thứ hai, Vy Vy vẫn mở mắt đúng giờ theo đồng hồ sinh học. Trời đã sáng bạch, ánh nắng chiếu xuyên qua tấm rèm cửa sổ dày dần lọt vào trong căn phòng.

Cô nằm trên bộ váy cưới xộc xệch, bị người ta ôm thật chặt vào trong lòng, cánh tay đặt ngang trên eo cô. Cô hơi nhúc nhích, người ở phía sau lập tức phát hiện ra cô đã tỉnh rồi, liền lập tức dính chặt lấy.

“Vy Vy.” Giọng nói vẫn luôn lạnh lùng ấy, giờ đã bị tình dục làm cho trầm ấm hẳn đi. Cô dường như mơ mơ hồ hồ đáp lại một tiếng, những nụ hôn nhẹ lại từ từ lướt sau cổ, một cách từ từ....

Tình lại lần nữa đã quá trưa rồi.

Cảm thấy cơ thể ẩm ướt, Vy Vy mở mắt, cậu ấy đang xóa dấu vết giúp cô bằng một chiếc khăn bông mềm mại. Vy Vy hơi xấu hổ, muốn trốn, nhưng hễ cựa quậy là lại đau ê ẩm, đến sức rướn lưng lên cũng không có nữa.

Tiêu Nại áp người xuống: “Anh bế em đi tắm nhé!”

Vy Vy lắc đầu.

“Khó chịu à?”

Vy Vy vẫn lắc đầu, nhìn cậu ấy, nâng cánh tay, ôm vào cổ cậu.

Bây giờ, chỉ cần bên cậu là được rồi.

Vy Vy không bao giờ hối hận vì chuyện xảy ra ngoài mong muốn trước lễ cưới, nhưng di chứng của chuyện này lại làm cho cô vô cùng đau đầu.

Di chứng thứ nhất, đó chính là bộ áo cưới .

Bởi vì...

Cho nên...

Tóm lại, sau buổi tối đó, bộ quần áo cưới căn bản là,... không thể nhìn được, nhăn nhúm thì không nói làm gì, lại còn rất nhiều... dấu vết. Bộ áo cưới lại được may bằng loại lụa rất đắt. Những đồ như tơ lụa đắt như vàng, căn bản Vy Vy không biết phải giặt như thế nào, cũng không biết đưa đi giặt, cuối cùng cơn giận dữ của Vy Vy lại được trút lên đầu kẻ gây ra chuyện.

Cho nên Tiêu Nại bận rộn bù đầu thì cũng không thể không bỏ thời gian để nghiên cứu cách giặt đồ tơ lụa.

Di chứng thứ hai, đó chính là, haizz....

Vỷ Vỷ phát hiện ra... trước hôn lễ một tháng thật là không có chút khôn ngoan nào cả. Hoặc là tiến hành sớm, đến trước khi kết hôn tính toán thì cũng không vất vả thế này, hoặc là dứt khoát để tới sau khi cưới.

Trong lúc bận rộn nhất, vẫn phải đáp ứng nhu cầu của một người đã kiểm chế mấy năm nay, thực sự là cảm thấy có chút mệt mỏi.

Tháng sáu thật là bận.

Dường như tất cả mọi việc đều dồn lại một lúc. Cô sắp tốt nghiệp, hôn lễ cũng phải chuẩn bị, phiên bản mới nhất của Mộng du 2 cũng sắp gia nhập thị trường, còn nữa, công ty của Đại Thần sắp chuyển địa điểm.

Buổi tối hôm nay Đại Thần nhận được một cú điện thoại, liền dẫn Vỷ Vỷ ra ngoài.

“Đi đâu?”

“Đến nơi rồi nói.”

Bước thật nhanh qua đường, từ từ đến quán cà phê Internet. Đứng trước chiếc cửa đang khép chặt của quán cà phê Internet, Vỷ Vỷ nhìn thấy Tiêu Nại rút chìa khóa, mở cửa ngách, đi vào ẩn công tắc.

Đèn sáng lên, mấy trăm bộ máy tính sắp đều tăm tắp im lìm trong quán.

“Ngày mai những chiếc máy tính này đều không chạy được nữa.”

Vỷ Vỷ biết quán cà phê Internet này là do Tiêu Nại và ông cậu họ cùng mở rất lâu trước đây, bây giờ máy tính phổ cập rồi, làm ăn không còn lãi như trước đây, nhưng ông cậu vẫn luyến tiếc, tuyệt nhiên không chịu đóng cửa. Nói ra, lần đầu tiên Đại Thần nhìn thấy cô cũng từ trong quán này.

Tiêu Nại gật đầu: “Sau này thống nhất dọn đến chỗ này, anh đã mua một nửa tài sản ở đây.”

Kinh ngạc một hồi, Vy Vy mới bắt đầu xem xét khung cảnh quán Internet, cảm thấy thật hài lòng, “Ồi, có một nơi của riêng mình là thích nhất.”

Tiêu Nại cười, cùng cô đi vào bên trong, vừa đi vừa bàn bạc về cách bố trí, chỗ nào làm thành phòng họp, chỗ nào làm văn phòng... đi đến một chỗ đột nhiên anh dừng lại, nhìn vào chỗ đó và nói: “Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, em ngồi ở đây.”

Vy Vy nhìn theo ánh mắt của cậu ấy, đó là một chỗ ngồi đối diện với cầu thang, Vy Vy vốn không nhớ mình đã từng ngồi ở đây.

“Hi Hi, thực ra anh bị tình yêu sét đánh,” Vy Vy trêu chọc anh, “Bây giờ em phát hiện ra, thực ra anh là một tên háo sắc.”

Tiêu Nại nhú mày.

“Anh có ý kiến à?”

“Không, nhưng anh cảm thấy thế vẫn chưa đủ.” Tiêu Nại thùng thảng nói, “Ít ra thì anh cũng là kẻ đại háo sắc chứ.”

Dạo này người ta đúng là một tên đại háo sắc....

Vy Vy: “... Anh không biết xấu hổ lại còn tự hào nữa!”

Tiêu Nại nói: “Loại háo sắc không ăn tạp, chỉ ăn một thứ, không đói thì mới là đáng xấu hổ.”

“... Em lên trên tầng xem thử.”

Trêu người lại biến thành bị người trêu, đúng là thâm kích. Vỵ Vỵ không đánh được thì bỏ chạy, chạy mất dép lên trên lầu.

Nhìn thấy bóng Vỵ Vỵ biến mất trên lầu, Tiêu Nại khẽ nhếch mép cười.

Cảm giác lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy như thế nào nhỉ?

Thời gian trôi qua đã lâu, có chuyện đã không còn nhớ rõ, nhưng buổi ban đầu, tức là sau khi kết hôn trong game Tiêu Nại chưa hề có ý niệm gặp mặt nhau ở ngoài đời.

Chỉ vì có việc phải đến quán nét, gặp phải tiếng sét ái tình.

Chỉ là cảm thấy thao tác của người con gái này vô cùng đẹp mắt, chỉ cái nhìn đầu tiên thôi đã lôi cuốn được cậu, cho nên lại ngấm thêm vài phút, nhìn cô ấy chỉ huy hỗ trợ chiến thuật thực, đánh một trận lấy yếu thắng mạnh vô cùng hoàn hảo.

Ban đầu thậm chí cậu chỉ chú ý đến màn hình và những ngón tay lướt nhanh như múa của cô, cho đến giây phút cuối cùng, trận chiến kết thúc, cậu mới chuyển ánh nhìn đến khuôn mặt cô.

Đó là một khuôn mặt nhìn nghiêng vô cùng ưa nhìn, hơn nữa lại có phần quen thuộc.

Dựa vào trí nhớ thiên bẩm, anh đã tìm thấy tên cô một cách rất nhanh chóng từ kho dữ liệu trong đầu mình.

Bối Vỵ Vỵ.

Nhìn từ xa, thì Bối Vỵ V có thể khiến cho đám nam sinh bên cạnh mình phải một phen ngây ngất.

Sau này, lại là một lần rất trùng hợp.

Đã lâu anh không chơi Mộng du giang hồ, lần đó anh đi tìm một ít tư liệu về Mộng du, không ngờ trong kênh diễn đàn lại thường xuyên gặp tên cô.

Lần này tên cô là Lô Vỹ Vỹ Vỹ.

Cái tên rất dễ nhớ, lần trước nhìn thấy cô khi đang trợ chiến anh đã nhớ rồi. Cái tên rất rõ ràng, nhưng người đặt tên cũng rất lười biếng không chịu động não.

Cô ấy thực sự bị đá? Còn định cướp rể?

Thực là cơ hội hiếm có, Tiêu Nại cũng có hứng thú đi góp vui, chỉ khi tới cầu Chu Tước, nhìn thấy bóng hồng không lẫn vào đâu được đang bị đám đông vây kín.

Cô ấy thực sự sẽ cướp rể.

Tiêu Nại thông thả đứng bên quan sát, nhưng từ trong tiềm thức lại cảm thấy, cô ấy hình như phải giờ đao chém tên phản bội kia thì mới hợp lý. Cuối cùng trong khoảnh khắc cô ngồi xuống bàn được, những người trong game hết thấy đều bị shock, Tiêu Nại ở bên ngoài máy tính cũng thấy buồn cười.

Bỗng chốc nảy sinh cảm giác muốn được che chở cho cô ấy.

Cảm giác này không biết vì sao lại có, chắc chắn không phải là dự định trong bộ óc đầy bí mật của cậu, từ trước tới nay chưa hề nảy sinh với bất cứ người nào, nhưng bỗng nhiên nó lại trào dâng thật mạnh mẽ.

Cô em gái nhỏ của anh, sao lại có thể để người khác đá, sao lại có thể đau khổ đến vậy?

Cho nên, cầu hôn.

Cho nên, hôn lễ long trọng.

Khi kết hôn, cũng không dám chắc chắn một trăm phần trăm là cô sẽ đồng ý, nhưng khi cô rất thoải mái nói “được”, trong lòng cậu đã dậy lên một sự lãng mạn khó tả.

“Phòng làm việc của anh đặt ở vị trí này nhé!”

Vỵ Vỵ đứng trên tầng nói, rất lâu mà không nghe thấy Tiêu Nại trả lời, liền đi xuống tầng dưới, nhìn thấy cậu vẫn còn đứng ở chỗ cũ, cô hỏi “Anh đang làm gì đấy?”

“Đang nghĩ tới chuyện em vừa hỏi.” Tiêu Nại ngẩng đầu nhìn cô.

“À.” Cô vừa hỏi chuyện gì?

Tiêu Nại cười nói: “Anh đang nghĩ, nếu như sớm biết có ngày hôm nay, anh nhất định sẽ yêu em từ cái nhìn đầu tiên.”

Nếu như, anh biết có một ngày anh yêu em đến nhường này.

Anh nhất định sẽ yêu em từ cái nhìn đầu tiên.

Chuyện ngoài lề 1:

Bảng xếp hạng các người đẹp.

Đêm cuối cùng trước khi tốt nghiệp, Tiêu Nại ở lại trường.

Trời vừa sáng là phải già từ đời sinh viên để vào đời, mọi người trong ký túc đều bồn chồn thao thức suốt đêm, cho nên Ngu Công kéo thêm hai người phòng khác, ghép thành một sòng mạt chược, một bàn tiến lên, lại thêm ít bia và đồ nhắm, mọi người vừa uống bia vừa tán chuyện.

Tán chuyện thì không tránh khỏi việc nói đến chuyện những hot girl gần đây của trường và của khoa, Tiêu Nại mới thực sự khiến người ta phải giật mình kinh ngạc vì trước khi tốt nghiệp lại cùng với người đẹp cấp trường Bối Vỹ Vỹ làm thành một đôi.

Em bầy nói: “Em biết anh ba luôn theo trường phái tốc chiến tốc thắng, nhưng không biết tự nhiên lại tốc chiến như thế này, nhanh như chớp, đã yêu được á khôi trong bản xếp hạng của trường! Báo phục, báo phục.”

Hầu Tử Từu nói: “Kỳ thực nếu anh ba yêu được hoa khôi Mạnh Dật Nhiên thì em cũng không ngạc nhiên làm gì, nhưng hình như anh ba có quen với Mạnh Dật Nhiên?”

Anh cả bình thường không buôn chuyện, nhưng rượu vào thì lời ra: “Anh nhớ có cuộc tranh cãi ai là hoa khôi, sau đó thì em dâu ba thua phải không?”

Mojata cũng uống khá nhiều, nói: “Nghe nói vì chị ba không có được sự trong sáng ngây thơ như cô Mạnh Dật Nhiên kia.”

Giữa tranh luận ồn ào, vai nam chính của câu chuyện – Tiêu Nại mới cất tiếng: “Bảng xếp hạng gì cơ?”

Mọi người: “....”

Ngu Công ở bên cạnh nói to: “Có thật đến bảng xếp hạng hot girl trường mình anh cũng không biết không?”

Tiêu Nại đáp: “Không biết.”

Ngu Công kích động, vút quân bài trong tay xuống đất, mở laptop của mình ra, mở phần diễn đàn của trường, tìm thấy comment liền đưa

eBook by Đào Tiểu Vũ

laptop cho anh xem: “Nhìn đi! Bảng xếp hạng người đẹp của trường mình, có cả ảnh đấy!”

Mọi người trong ký túc đều rất háo hức chờ Tiêu Nại bình luận ra sao, nhưng Tiêu Nại lại không thèm liếc lấy một cái, sau đó tay trái đánh mặt chucher, tay phải bắt đầu gõ bàn phím.

Chẳng nhẽ cậu định online gửi tin nhắn?

Cả ký túc lại càng háo hức hơn nữa.

Một lúc sau Tiêu Nại mới trả máy tính cho Ngu Công, Hầu Tử Từ nói: “Mau đọc tin nhắn của anh ba đi.”

Ngu Công đồng ý rồi rít: “Được, được, được.”

Nhưng khi cậu ta mở trang mới, thì trang web hiển thị – không tìm thấy trang web này, Ngu Công không tin tìm lại một lần nữa, lại phát hiện ra những comment đều không mở được nữa. Nhưng các comment khác của forum thì vẫn bình thường.

Ngu Công bực bội: “Cậu, cậu, cậu, cậu làm cái gì đấy?”

“Bảng xếp hạng hoàn toàn sai với sự thực này lưu lại làm cái gì?” Tiêu Nại lạnh lùng nói, tiếp đó đẩy quân bài mặt chucher phía trước mặt: “Thập tam yêu, ăn tiền.”

ooo

Chuyện ngoài lề 2:

Xếp bậc thứ tự trong phòng ký túc của Đại Thần.

Tiêu Nại lần đầu tiên trong đời biết mùi tình yêu, thì mới biết rằng, hóa ra có bạn gái là phải mời bạn cùng phòng của cô ấy đi ăn. Dương nhiên, cậu cũng rất vui về mời khách nhưng mời xong vẫn có cảm giác không thầy mà nên, những người bạn cùng phòng với mình cũng nên mời mới phải đạo, cho nên bọn Ngu Công lại có cơ hội ăn uống miễn phí một lần, cho nên Vy Vy mới gặp được bọn Ngu Công ngoài đời lần đầu tiên...

Bọn Ngu Công... Haizz, không được đẹp trai như các nhân vật trong game >o< điều này là hiển nhiên rồi, nhưng tính cách thì cũng không khác trong game là bao, cho nên Vy Vy hòa đồng với bọn họ rất nhanh. Phòng Tiêu Nại có sáu người, anh cả, anh ba, anh bốn cho đến em bảy, vì anh hai khiến người ta dễ liên tưởng tới một thứ máy móc lạnh lùng nào đó, nên không ai cho cậu ta xuất đầu lộ diện. Anh cả và em bảy không chơi game, cho nên Vy Vy không quen, nhưng bọn họ rất dễ hiểu nhau. Nói ra, trong phòng chỉ có một người khó hiểu, khó sống đó chính là Tiêu Nại >o<.

Bởi vì vốn có sự quen biết qua lại trong game, nên bữa cơm này rất vui vẻ, chỉ có điều Vy Vy vừa ăn trong đầu lại lờn vờn một câu hỏi: tại sao bọn Ngu Công lại gọi Tiêu Nại là anh ba, xem ra bọn họ còn nhiều tuổi hơn Tiêu Nại?

Dương nhiên, một người như Vy Vy sẽ không hỏi những câu hỏi thất lễ như thế, ăn xong Tiêu Nại đưa cô về nhà, Vy Vy mới dám hỏi.

Tiêu Nại nói: “Bọn họ đều lớn tuổi hơn anh.”

Vy Vy càng ngạc nhiên: “Sao lại thế?”

Tiêu Nại nói: “À, vấn đề về kỹ thuật.”

“À?” Vy Vy nghe thấy mà ù ù cạc cạc: “Kỹ thuật gì chứ?”

Tiêu Nại nói thẳng ra đáp án: “Làm người khác đơ người, bọn họ thua anh.”

Rất lâu sau đó, Vy Vy mới nghe được nguyên bản đầy đủ câu chuyện làm người khác đơ người, Ngu Công miêu tả lại một cách bức tức chuyện Tiêu Nại năm đó còn nhỏ tuổi mà đã xảo quyết như thế nào, sau khi cậu ấy phát hiện ra tuổi mình nhỏ nhất, liền âm thầm lấy máy

tính xách tay, và lạnh lùng khiêu khích mọi người: “Là đàn ông thì phải dựa vào thực lực” như thế nào.

Nói đến đây Ngu Công vẫn hơi bức bối: “Tại sao anh lại phải so thực lực với cậu ta chứ!”

Lúc đó Vỹ Vỹ tuy vẫn chưa hiểu tình tiết này, nhưng chỉ có điều này đã làm cho cô phải bối rối, sau đó khi phát hiện ra vấn đề liền hỏi: “Vậy anh thua anh cả à?”

Tiêu Nại nghe thấy nhìn cô một cái, khuôn mặt lộ vẻ anh đã thua như thế nào.

Vỹ Vỹ khó xử: “Thế là anh ấy thành anh cả à.”

Tiêu Nại vẫn lạnh nhạt nói: “Anh nhường.”

Vỹ Vỹ rất nghi ngờ: “Anh giỏi thể cơ à?”

“Anh cả mặc nhận là trưởng phòng, sẽ phải làm việc.”

Vỹ Vỹ: “.....”

oOo

Hậu ký.

Nói ra, ngày hôm nay toàn bức chuyện lật vật.

Mấy hôm trước, tôi còn rất vui vẻ nói với bạn bè là: ha ha ha, các cậu không xem được nhật thực toàn phần, chỉ có thể xem nhật thực một phần. Kết quả, hôm nay, ngày 22, đám bạn bè lại rất sung sướng nói với tôi: ha ha ha, đến nhật thực một phần cậu cũng không được xem.

>0<

Đây đúng là trùng phạt tôi về sự quá đỗi ý mấy hôm trước. Thật chán, mấy trăm năm nay mới được nhìn thấy cảnh tượng lạ lùng, chỗ bọn tôi lại mưa. Còn gọi gì là một trong những địa điểm quan sát đẹp nhất nữa...

Điểm duy nhất may mắn là, tôi luôn nhầm lẫn cho rằng kính chuyên dụng xem nhật thực rất đắt, phải đến mấy triệu đồng, nên không đi mua, buổi tối ngày 21 tôi mới phát hiện chỉ có mấy chục nghìn, buồn bã hồi lâu. Bây giờ xem ra tôi đã tiết kiệm được mấy chục nghìn, ha ha.

Nói ra, nhật thực toàn phần ngày 22 cũng là một trong những động lực để tôi gấp rút viết văn. Lúc viết đoạn kết tôi tự nhủ viết nhanh lên, viết nhanh lên, trước ngày 22 phải viết xong, thì có thể cùng bố mẹ đi ngắm cảnh một cách thoải mái. Cho nên tôi vùi đầu kỳ cả kỳ cách ngồi viết, cuối cùng cũng viết xong hôm 19.

Nhảm tính thời gian, thì bắt đầu mừng tám tháng tám cho tới nay, cũng gần một năm rồi.

Trước khi cầm bút, tôi cũng không thể ngờ cuốn tiểu thuyết này lại tiêu tốn của tôi mất một năm. Tôi cho rằng nó chỉ là một câu chuyện ngắn ngắn thôi, ước chừng khoảng một hai vạn chữ là có thể kết thúc được rồi. Cho nên không cần nghĩ ngợi gì nhiều liền hạ bút, ai ngờ được càng viết càng dài, càng viết càng dài, càng viết lại càng dài...

(Mọi người: chúng tôi biết là rất dài rồi! Cô không cần nói lại như thế đâu...)

Cuộc sống đầy bất ngờ như cơn mưa trong ngày nhật thực toàn phần thế này! (Được rồi, tôi vẫn chưa quên được nhật thực toàn phần...).

Vì phần hậu ký này là viết sau khi xuất bản, cho nên biên tập viên thông báo cho tôi nói, Mạn Mạn, phần hậu ký của cô không được quá

800 chữ đầu đấy, nếu không không thể lên khuôn được đâu.

Tuy trước đây luôn muốn mau chóng viết gì viết cái gì, hình như lại có sức ỳ, cảm giác bao nhiêu lời hay ý đẹp không biết bắt đầu từ đâu sau khi đã hoàn thành xong bản thảo, nhưng bỗng chốc phát hiện ra không thể viết lời thôi dài dòng được, cũng có chút hụt hẫng.

May mà hằng ngày lúc up bài lên mạng, những gì cần nói thì cũng nói gần hết với mọi người rồi.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ suốt quãng thời gian qua , cuốn sách tới của tôi sẽ cố gắng rút ngắn thời gian viết. Bên nhau trọn đời viết mất hai năm, Yêu em từ cái nhìn đầu tiên gần một năm, hy vọng cuốn mới có thể viết xong trong nửa năm.

Hậu ký là phần sau của cuốn sách này, viết tới đây bỗng có chút tiếc nuối, giống như là tạm biệt thế giới của Vy Vy và Tiêu Nại vậy, thật là không nỡ.

Bọn họ đã đi cùng tôi suốt một năm trời.

Có lẽ, sau này có thể viết thêm vài truyện nhỏ về bọn họ, hoặc là để họ xuất hiện trong một câu chuyện khác.

Có rất nhiều chuyện đã xảy ra trong một năm viết cuốn Yêu em từ cái nhìn đầu tiên, nhưng cho dù thế nào thì bây giờ ngồi viết phần hậu ký cũng là lúc thấy vui vẻ thư thái nhất.

Chúc cho bạn – người đọc cuốn sách này cũng được vui vẻ thư thái.

Cố Mạn

Ngày 22 tháng 7 năm 2009

Hết

Table of Contents

Phần 1: Bì bỏ rơi rồi
Phần 2: Vỹ Vỹ cướp rết
Phần 3: Bì cầu hôn
Phần 4: Đêm trước hôn lễ
Phần 5 - Hôn lễ hoành tráng
Phần 6 : Người hầu Vỹ Vỹ
Phần 7: Gia tộc Tiểu Vũ
Phần 8 : Gặp nhau trên đường
Phần 9: Quyết đấu
Phần 10: Nham hiểm, quá nham hiểm
Phần 11: Kênh
Phần 15: Tam Biệt Giang Hồ
Phần 16: Ở bên huynh
Phần 17: Để Cho Vợ Tôi Ném Chối
Phần 18: Trận quyết đấu
Phần 25 Trận chiến lóc điện
Phần 27: Anh ăn không tiêu đâu.
Phần 29: Đội ngũ kinh ngạc nhất trong lịch sử
Phần 31: Anh Xinh Gái
Phần 32: Lời Đồn Nhảm.
Phần 33: Nghĩa Hiệp Trên Đường
Phần 35: Cửa Hồi Môn Bỏ Súng
Phần 39: Em Xấu Hồ Lắm.
Phần 41: Thế Giới Của Câu Ấy.
Phần 42: Quần... Bơi.
Phần 46: Kỳ Nghi Hề "Viên Mãn".
Phần 47: Mãi Mãi Không Bao Giờ Tắt Nắng.
Đoạn kết.